

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မဂ္ဂ ဇင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒီတကယ်အခန်းသုံးလေး

- ◆ ပြည်တောင်ပုပျိုကွဲေး ဒီသေရ
- ◆ တိုင်းရင်းသားတိုင်းလုံးညီညွတ်မှု ပျိုကွဲေး ဒီသေရ
- ◆ အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့နိုင်ပြီပေး ဒီသေရ

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၀-ပိတောက်လမ်းယူနေပလာစာ၊ မော်လာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉၅၁၂၀၀၆၀၊ ၀၉၅၁၂၀၅၀၊ ၀၉၅၁၆၂၀၀၊ ၀၉၅၁၆၂၆၀

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ သူငယ်ချင်းတို့ တည်ထောင်၍ ဖိအပ်ပန်းစားပေနှင့် T.T.K GROUP
တိုက် (၉) ဥပဒေ ကိစ္စကလေးများ ယခုပထမအကြိမ် ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိပါသည်။ စုစုပေါင်း - ၁၉၇၂၀၀၀၀

[illegible]

မွေးမြူရေးအဖွဲ့ (အနာဂတ်ကဏ္ဍ)

BURMESE CLASSIC

ပဲခူး - သတင်းစာဌာန၊

ထုတ်ဝေသူ-ဦးစုန်ကျော်ကျော် (ခ)ဦးကျော်ကျော် (ခ)ဦးစုန် (၂၆) ၁၉/၁၂ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အတွင်းနှင့်အင်္ဂလိပ်ဘာသာ-ဦးစင်းဌေး (၃၈၃၉၆) ဝင်ရောက်ပိုင်တိုက်အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဏ္ဏတောင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မျက်နှာပြင်နှင့်အတွင်း CTP-(Eagle)၊ စောင်ရေ-၈၀၀၊ စာအုပ်အမှတ်-၂၁၀၀၊ စာအုပ်ရှုတ်-ရှုတ်၊ (တင်ထွန်း)၊ ၁၁၄-လမ်း၊ ပန်းချီကျော်လိုင်သင်း၊ ရှစ်ဆယ့် (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၁၁၆) အတွက်တင်သွင်းသည်။

ဘဒ္ဒန္တကောသလ္လ

ဩဝါဒတော်

သဒ္ဓါလွန်ကဲ၊ ပညာနည်း၊ အလွဲကြည်ညို၏၊ ပညာများပြား၊ သဒ္ဓါရှား၊ အမှားဖြစ်တတ်၏၊
သမာဓိပြင်း၊ ဝီရိယကင်း၊ အပျင်းဖြစ်တတ်၏၊ ဝီရိယများ၊ သမာဓိပါး၊ စိတ်ထားပျံ့လွင့်၏၊

သတိကိုကာ၊ စွဲမြဲထား၊ လွန်ပြားမရှိပေ။

သဒ္ဓါလွန်ကဲ၍ ပညာနည်းပါးပါက သာသနာပလုပ်ငန်းများ၌ အမှားကြည်ညိုတတ်၏၊

ပညာများပြား၍ သဒ္ဓါတရားခေါင်းပါးပါက ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတတ်၏၊

သမာဓိအားကောင်း၍ ဝီရိယချို့တဲ့ပါက ပျင်းရိတတ်၏၊ ဝီရိယလွန်ကဲ၍ သမာဓိအားလျော့ပါက
စိတ်ပျံ့လွင့်တတ်၏၊

စိတ်မတည်ငြိမ်ဖြစ်တတ်၏၊ သတိသည်ကား လွန်ကဲခြင်းမရှိ၊ အမြဲလိုအပ်နေ၏၊

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ - သတိတရားလက်ကိုင်ထားနိုင်ကြပါစေ . . . ။

မာတိကာ

အပြတ်ဆုံးရတနာကိုရှာကြပါ			သစ္စာဆို၍		
အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး)	အခွင့်	၉	ဆောင်းဟောမာန်	ပေတ္တာတန်ခိုးကြောင့်	၆၈
ကံ ကံ၏အကျိုးကိုယုံလျှင်			အစာလည်းဆေး		
အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)	ကံညံ့လျှင်ကံကိုဆယ်ပါ	၁၃	နေက္ခလှိုင်ဝင်း	ဆောင်းဥတုတွင်...	၇၃
သာသနာ့အမွေ			ကိုယ်အလေးချိန် လွယ်ကူစွာ လျော့စေမယ့်အကြံ		
ပဲခူး အောင်ဘကျော်	သုသုတကံဘွဲ့တော်...	၁၈	ဒေါက်တာလွင်သန်း	ကျန်းမာရေးအတွက်...	၇၆
ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ			ကြုံရဆိုရ		
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)	သမိုင်းဝင် အိုင်တလူဆိပ်သာ...	၂၅	ကျော်ဝဏ္ဏကျော်	လက်ဝဲခြံတော့ ပြောရဦးမယ်	၈၃
မဟာသုတရစေတီ			ပြည်တွင်းပရ		
ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)	နဂါးဘဝမှ လာသူများ...	၄၁	မိမိမိမိအေး	တွယ်ရာမှတစ်ညာဉ်	၈၉
အစာလည်းဆေး			ဘဝဝ တွေ့ထိက		
ဝင်ငြိမ်းလင်း	ပန်းသီး၏ အသုံးဝင်ပုံ	၄၅	ပန်းမြတ်လေး (အမရပူရ)	ရင်ခုန်သံထပ်တူမျှသော်လည်း	၉၄
မှန်ကန်စွာ			ကြုံရဆိုရ		
ဆက်နိုင်လင်း (မန္တလေး)	အိပ်စက်အနားယူခြင်း	၄၈	စောစန္ဒီဆွေ (မိတ္ထီလာ)	ဆေးရုံကြီးမှာ နှစ်လတာ	၁၀၀
အမတေသီးတုံ			ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာ		
ဂန္တီရစောရန်နိုင် (ကလေးဝ)	ရှောက်ပန်းပင်	၅၁	ယောနုကဘိုးထောင်	ရန်အောင်မြင်ချမ်းသာ...	၁၀၇
ဂန္တီရဆန်သော			အလုပ်သင့်တာမလုပ်ပါနဲ့		
ဦးကိုကိုအေး	ရွှေနဘောနဲ့ အစွမ်းထက်...	၅၅	ခင် (ခင်ဦးမြေ)	နားလည်ပေးမည်ဆိုလျှင်ဖြင့်	၁၁၁
ဦးပေါဦး၏ဉာဏ်			ပြည်တွင်းမှဆိုး		
အောင်မြတ်သူ	ကပ္ပလီ	၅၉	ပေါ်လွင်ဦး (ရေး)	ကျွန်းနီတောမှ မုဆိုးများ	၁၁၇
နောင်တ			ဘဝတွေ့ထိမှာ		
ဘုန်းမိုးသွန်း	နောက်မှ	၆၄	တိုးတိုး	ကမောက်ကမ	၁၂၁

ဒေါက်တာတေဇာသာရ
(ချင်းတောင်တန်းသာသနာပြု)

ဩဝါဒတော်

စာတတ်အောင်သင်၊ ယဉ်ကျေးအောင်လုပ်၊ လိမ္မာအောင်ကြိုးစား၊ စကားလည်းချိုစေ၊

ကိုယ်ပြေကိုယ်မြေနှင့် ပိဗ္ဗေပဗ္ဗေအနစ်

ချစ်တတ်အောင်ဆောင်ရွက်၊

အသက်နှင့်ခန္ဓာ တည်ကြာနေသမျှ သာသနာလည်း မညှိုးရအောင် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး

အကျိုးရှိအောင်လုပ်ကြ၊

ကိုယ်စကားကိုယ်ပြော၊ ကိုယ်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ်တာဝန်ကိုယ်သိ၊ ကိုယ်သတိနဲ့ကိုယ်နေ...

စကားကိုကြည့်ပြော၊ တရားကို သတိနှင့်ဟော အမှားအမှန်ကို ဉာဏ်နှင့်နော၊ အသွားအပြန်သည်

"ကံ" ၏ သဘော...

မာတိကာ

ယုံကြည်စွာဖြင့်		ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပီသအောင်	
မောင်မိုး	ဂုဏ်တော်တန်ခိုး	၁၂၅	မနောဖြူ (စလွန်) စိတ်...စိတ်ပါကွယ် ၂၀၃
	ဝေနေယျ		အမှတ်တရတွေထဲက
က္ခိရုစာရန်နိုင်	နတ်ပြိုင်မာန	၁၃၀	သောင်းဝေဦး အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် (၂)၂၀၇
	ကလေးအတွေး		(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်
သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း)	ဇိဘ	၁၃၆	ဆရာမျိုး ဘာကိုရှောင်လို့ဆောင်ရမလဲ ၂၂၂
	ဖုန်းနဝေ		ဘဝတွေထဲက
နတ်မျက်စိဆရာအောင်မိုး	လူကြီးမင်းဖုန်းနတ်...	၁၅၀	စည်သူတော် အမုန်းရေစက်ပါလို့လား ၂၂၅
	အမှတ် (၁) အမှတ်တရ		သုဋ္ဌာသုခလေ့
မင်းရန်နိုင်	မိစ္ဆာမျက်လုံး	၁၅၄	မင်းသန့်ကျော် (စီးကုန်း) မိုးကြိုးပူးစာ ၂၃၆
	အမှတ် (၁) အမှတ်တရ		အခန်းဆက်ဝတ္ထုရည်
ရေနံချောင်းဦးခင်မောင်မြ	လူခြောက်ကလေးတို့...	၁၅၇	အောင်မိုးကောင်း ဖျော်ဖျော်နေမောင်သေခဲ ၂၄၂
	အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ		တစ်ချိန်တုန်းက
အရှင်ဥတ္တရသာရ	ပုံရိပ်လွှာများ	၁၆၁	ကျော်အေးရွှေ အားလုံးကောင်းပါသည်ခင်ဗျား ၂၅၀
	လာနတ်ဆက်သု		စာမတ်ကြပါ
ထပ်တရ	နွားကျောင်းသားဘဝမှ	၁၇၅	နေသူရိန် စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်စေသား ၂၅၆
	အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ		ကြုံရဆုံးရပြည်ပမှာ
သောင်းဝေဦး	မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး	၁၈၂	နှင်းမေရီမိုး ဂျပန်မြေမှ အလုပ်ရှာပုံတော် ၂၆၁
	တဝန်သီသီသွားရီရီ		နာနာဘာဝလောက
ကြင်ဦးလှ	တဝန်ကြားမှ လွမ်းသကြိန်	၁၉၆	တင့်ထူး သိဒ္ဓိနှင်းစောင့် ၂၇၄

နိဗ္ဗာန် ဝိဇ္ဇာတိ ဂါထာ

နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဂေါတမံ

နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာမဂေါတမံ

ဝိဇ္ဇာတိရဟန္တာသမ္ပန္နံ

ဗုဒ္ဓံ ဝိဇ္ဇာမဂေါတမံ။

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးအတွက်

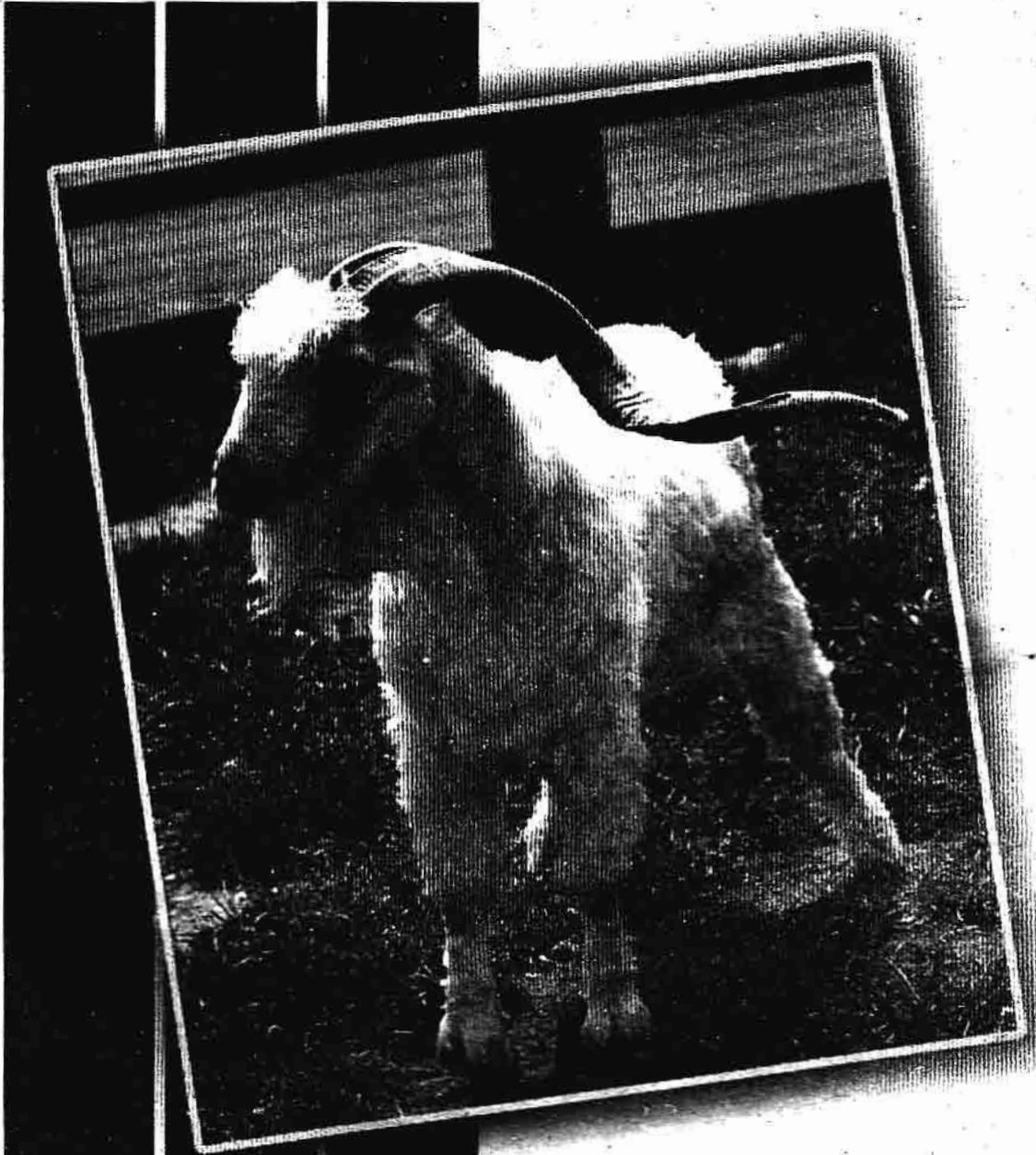
လူမှုရေးနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသော အဖွဲ့အစည်းများအတွက် အသုံးပြုရန်

ပြုစုပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးအတွက် အသုံးပြုရန်

အသုံးပြုရန် အသုံးပြုရန် အသုံးပြုရန်

(၄) လူမှုရေးနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသော အဖွဲ့အစည်းများအတွက်

ကမ္ဘာ့ချီအာရှညီဆုံးဆိတ်

DESIGN
TON AND KYAN

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာအကျိုးပြုကြပါ

အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး)

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဝေသာလီ
ပြည်၌ နေတော်မူစဉ်...

“ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည်
ယနေ့မှစ၍ လေးလလွန်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်
စံတော်မူအံ့”ဟု မိန့်တော်မူလေသော်၊
ရဟန်းများစွာတို့ နှလုံးပူပန်ခြင်း ဖြစ်ကြ
ကုန်၏။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဓမ္မသံဝေဂ
ဖြစ်ကြကုန်၏။ ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့ကား
မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ငိုကြွေးကြ
ကုန်၏။ ဘုရားရှင်ထံပါးမှာ မခွာဘဲ အမြဲ
မပြတ် ဆည်းကပ်ဝတ်ပြုနေထိုင်သွား
လာခြင်းတို့ ပြုကြကုန်၏။

တိဿ မထေရ်သည်ကား
အခြားသော ရဟန်းများနှင့်မတူ အတူ
ရောနှောခြင်းမရှိဘဲ သီးခြားနေထိုင်လျက်
“ငါကား ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား
ရှိတော်မူစဉ်ပင်လျှင် တရားထူး တရား
မြတ်ဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်အောင် ကြိုးစား
အားထုတ်ပြီး အရတ္တဖိုလ်ကို ယူသင့်၏”
ဟု ကြံလျက် တစ်ပါးတည်းသာ တရား
အားထုတ်နေလေ၏။ ထိုအခါ အခြား
ရဟန်းတို့က သူ့အား မြတ်စွာဘုရားထံ

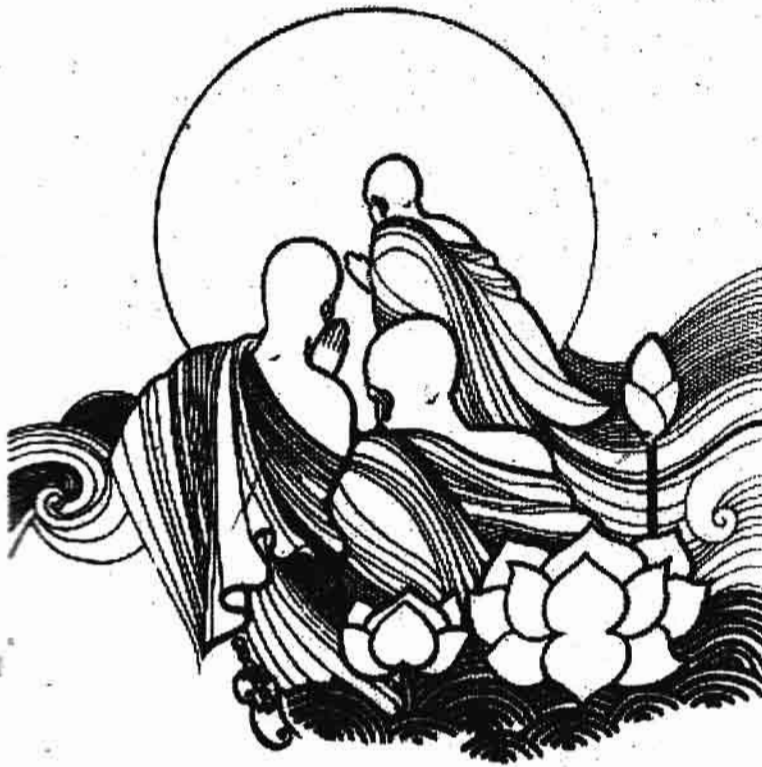
ခေါ်သွားကာ အရှင်မြတ်ဘုရား ဤရဟန်း
သည်။ ဘုရားရှင်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း
မရှိ၊ ဘုရားထံ မချဉ်းကပ်၊ အခြားရဟန်း
များနှင့်လည်း မရောနှောဘဲ သူတစ်ပါး
တည်းသာ နေထိုင်ပါကြောင်း”ဟု
လျှောက်ထားကြလေသည်။

ဘုရားရှင်က တိဿမထေရ်
အား မေးတော်မူသည်အခါ “ဘုရား
တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရား ပရိ
နိဗ္ဗာန်မပြုမီ ယခု သက်တော်ထင်ရှား
ရှိတော်မူစဉ်ပင်လျှင် လုံ့လ၊ ဝီရိယတို့
ဖြင့် အရတ္တဖိုလ်ကို ရအောင်ယူလိုပါ၍

တပည့်တော် တစ်ပါးတည်း တရားထူး
တရားမြတ်ရရန် ကျင့်ကြံကြိုးစား အား
ထုတ်နေသည် ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”ဟု
လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က သာဓု
ခေါ်တော်မူပြီးလျှင်...

“ချစ်သားတို့ ငါ ဘုရားအား
ချစ်မြတ်နိုးသည်မှန်လျှင် တိဿမထေရ်
နည်းတူပင် လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါး
နှင့် လျှောက်ညီစွာ အကျင့်မြတ်ကို
ကျင့်ကြံကြိုးစား ပွားများအားထုတ်ကြရ
မည်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

“ဤသို့လျှင် လောကုတ္တရာ ဓမ္မပီတိ ရသံ ပီဝံ။

တရား ကိုးပါးနှင့်ညီစွာ ကျင့်ကြံကြိုးစား
သော ပွားများအားထုတ်သောသူသည်
ဇီဝကုဿအား ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ရှိသော
ဗုဒ္ဓဇာတိသည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူ
လေသည်။

ပဓိဝေဏရသံ ပီတွာ၊ ရသံ

ဥပဿဿေ။

နိဒ္ဒရာ ဟောတိ နိပ္ပါပေါ။

ပဓိဝေဏရသံ - ဆိတ်ငြိမ်ရာ
၌ရအပ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်
တည်းဟူသော အရသာကိုလည်းကောင်း၊
ဥပဿဿေ - ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းရာ
ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၏ ရသာ - အာရမ္မကာ
ပစ္စယသတ္တိဟု ဆိုအပ်သော အရသာကို
လည်းကောင်း၊ ပီတွာ - သောက်ရသော
ကြောင့်၊ ဓမ္မပီတိရသံ၊ တရားနှင့်ယှဉ်

သော ပီတိတည်းဟူသော အရသာကို
ပီဝံ ပီဝေဇ္ဇာ - သောက်သောသူသည်၊
နိဒ္ဒရာ - ပူပန်ခြင်း ကင်းသည်၊ နိပ္ပါ
ပေါ - မကောင်းမှုကင်းသည် ဟောတိ-
ဖြစ်၏။

တရား၌နှစ်သက် ဓမ္မလျော်
ခြင်း အရသာကို သောက်သုံးသောသူ
သည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တစ်ဦးတည်း
နေခြင်းဖြင့်ရသော တရားအရသာကို
လည်းကောင်း၊ ကိလေသာ အပူငြိမ်းရာ
နိဗ္ဗာန်၏ အရသာကိုလည်းကောင်း။
သောက်သုံးရသောကြောင့် ရာဂစသော
အပူကင်း၍ မကောင်းမှုမှလည်း ကင်း
ဝေးလေ၏။

ပဓိဝေဏရသံ

ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်
သော အရသာ၊ တစ်ယောက်တည်း နေ
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အရသာမည်ပါ
သည်။

ကျမ်း၊ အဘိဓမ္မာရကျမ်း၊ ဟူသော
အကျယ်အားဖြင့် ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်
သောင်းလေးထောင်ကို စောင့်ရှောက်
ခြင်း ပြတော်မူခဲ့ကြပါသည်။ သင်အံ့ရွတ်
ဖတ် မှတ်သားခြင်း ပြတော်မူခဲ့ကြပါသည်။
လိုက်နာကျင့်ကြံ ကြိုးစားပွားများ
အားထုတ်ခြင်းတို့ ပြလျက်ရှိကြပါသည်။

ဗဟုဝန ဝေနေယျအပေါင်း
အားလည်း သင်ကြားသို့ချခြင်း ဟော
ဖော် ညွှန်ပြဆုံးမ သြဝါဒပြုလျက် ရှိနေ
ကြ၊ ကြုံနေကြရပါသည်။ သံသရာ
အမှောင်အတွင်းက လွတ်ကင်းလွန်
မြောက်ကြပြီး နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော
အလင်းကိုရနိုင် ရောက်နိုင်ကြရန် များစွာ
အခွင့်အရေး ရှိနေကြပါသည်။ မိမိတို့
ကိုယ်၌ကသာ ရရှိဆုံဆိုက်၊ ကြုံကြိုက်
နေသော အချိန်ကာလအား တန်ဖိုးရှိစွာ
အသုံးပြုတတ်ဖို့ အသိနှင့်သတိ အထူး
လိုအပ်သည်ဖြစ်၍ အဖိုးတန်အခွင့်အရေး
ကို အမြတ်ရှာ နိုင်ကြပါစေ။

ဝိထွာ

ခုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြား၍သိ
ခြင်း သေည်တို့ကိုပြု၍ အာရုံပြသောဖြင့်
မျက်မှောက်ပြုခြင်းကို သောက်သည်
မည်ပါသည်။

ဥပသမ

ကိလေသာ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်
နိဗ္ဗာန်ကို ဥပသမ ခေါ်ပါသည်။

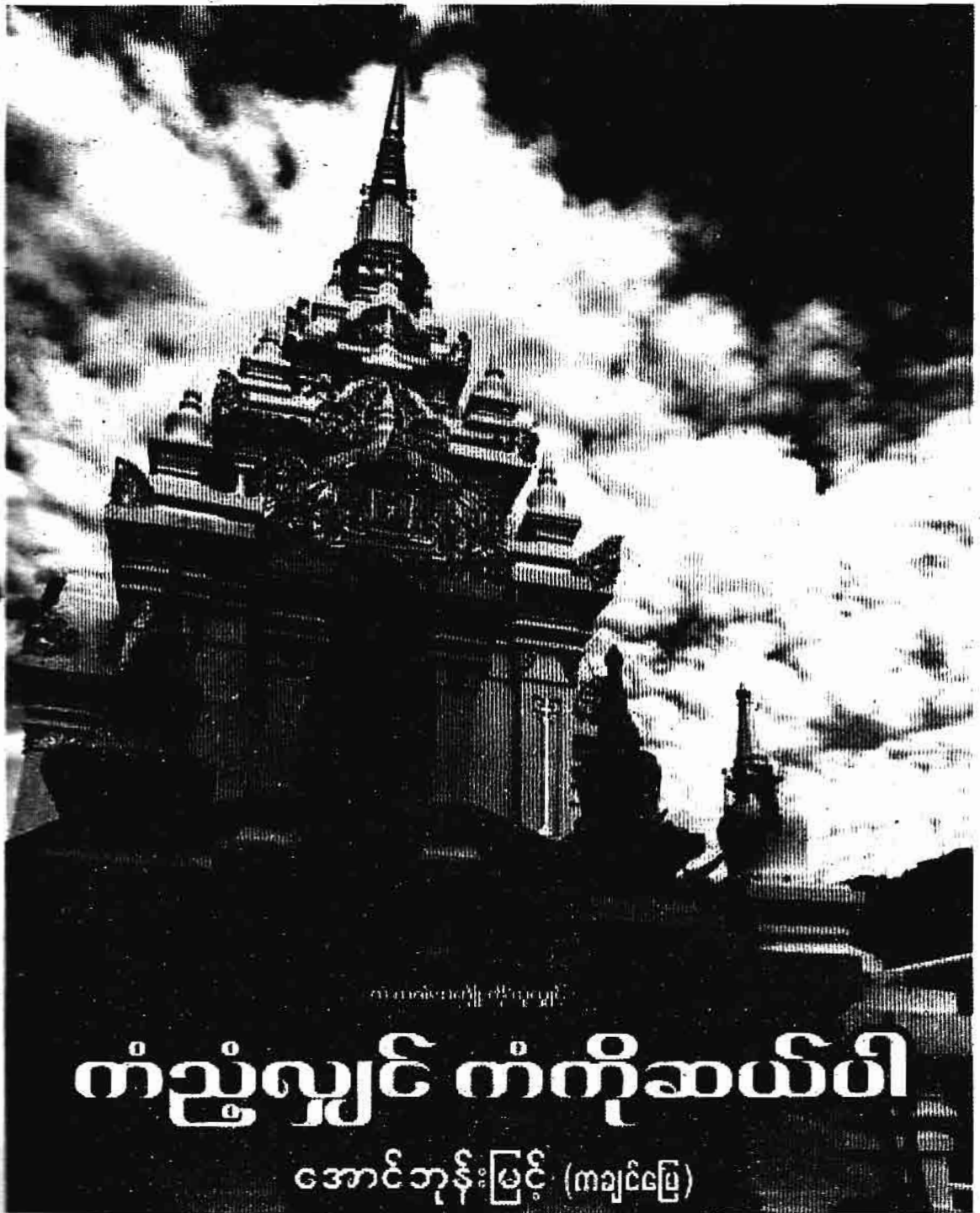
နိဗ္ဗာနောနိပ္ပါယ်

ပဝိသေကရာသ၊ ဥပသမ ရသ

နှစ်ပါးကို သောက်သုံးခြင်းဖြင့် အာသဝေါ
ကုန်ပြီးသော ရဟန္တာသည်။ ကိုယ်တွင်း၌
ရာဂစသော ပူပန်မှု မရှိခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာ
နိပ္ပူပဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား
မရှိတော့သော်လည်း ဘုရားရှင်၏ သာ
သနာတော်အတွင်းမှာ လူဖြစ်လာကြရ
သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်တို့
အဖို့ တရားထူးတရားမြတ်များ ရနိုင်ကြ
ပါသေးသည်။ ဘုရားရှင် ချစ်သည့် သား
ရင်နှစ်ရတနာ ရဟန်းသံဃာတော်များက
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဝိနည်း ၅ ကျမ်း၊ သုတ္တံန

အေးခွင့်ပန် (သင်ယုံး)

ကမ္ဘာလကျော် ဝိသုဒ္ဓိ

ကံညံ့လျှင် ကံကိုဆယ်ပါ

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်ပြ)

ဘဝကြမ္မာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုး တို့ ခံယူလက်ခံထားသော ယုံကြည်မှု တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အနာဂတ်၌ ဖြစ်လာမည့် ကံအကျိုးတရား အကောင်းအဆိုးများသည် ဂြိုဟ်နက္ခတ် တရာတို့၏ အထွန်းအပွင့်၊ အပွင့်အစန်း ရပ်တည်နေပုံကို ဇာတာခွင်အနေအထား အရ အစင်အကြယ် တွက်ချက်ယူ၍ ကြိုတင်သိရှိနိုင်သည်ဟူသော အချက်ကို လက်ခံထားကြသော်လည်း ထိုအတိတ်က ပါလာသည့် ကံကြမ္မာ၏ အဓိက ပြဋ္ဌာန်းမှုဘောင်အောက်တွင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲနိုင်ခွင့် မရှိဟူသော တရားသေ လှေကားထစ်ဝါဒ သဘောမျိုးကား ခံယူကြခြင်း မရှိကြပါ။ ပြုပြင်ယူနိုင်သည် ဟူသော အခြေခံသဘောကို ခံယူကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

မူလက အတိတ်ကံကို ပြုလုပ်သူသည် လုပ်ပိုင်ဖြစ်သည်ဟူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမနှင့် ဆက်စပ်၍ ယုံကြည်လက်ခံထားကြသောကြောင့်

တရားသေ ပြဋ္ဌာန်းခံဝါဒသဘောကို ငြင်းပယ်လက်မခံကြဘဲ မကောင်းမှုများ ကြောင့် ကံမကောင်း၊ အကြောင်းမလှ ဖြစ်လာလျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုလုပ်၍ ကံတရားကို ကယ်ဆယ်နိုင်သည်ဟူ၍ သက်ဝင်ယုံကြည် လက်ခံထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကံကို ကယ်တင်နိုင်သည် ဟူသော သဘောတရားဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ “ကံကိုယုံ၍ ဆုပုံ မနင်းရာ၊ ကျားရဲရာ ကြမ္မာမရှိသာ”ဟူသော ဘိုးဘွားအဆက်ဆက် ကျင့်သုံးလာခဲ့သော အဆိုအမိန့်ကို ခံယူလျက် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယသုံးပါးကို အခြေအနေ အချိန်အခါနှင့်အညီ အသုံးပြု၍ အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနှင့် တကယ့်လက်တွေ့ကျသော အမြင်သဘောကို ခံယူကျင့်သုံးကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယကို ယုတ္တိယုတ္တာရှိသော သတိတရားနှင့် အသုံးပြုနိုင်သောကြောင့် ဘေးရန်အန္တရာယ် အပေါင်းတို့မှ ကျော်လွှားလွတ်မြောက်နိုင်ကြပြီး အောင်မြင်သွားသည့် ဥဒါဟ

ရုဏ် အမျိုးမျိုးကို ရှေးစာပေးကျမ်းဂန် အလီလီတို့၌ အခါအားလျော်စွာ တွေ့နိုင်ပေ၏။ ဥပမာတင်ပြရလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါက တံငါသည်တစ်ယောက်သည် ပိုက်ကွန်ပစ်ရာ၌ ငါးသုံးကောင် ကွန်ချက်မိလေ၏။ ထို ငါးသုံးကောင်အနက် ပထမငါးသည် ကံကြမ္မာတစ်ခုတည်းကိုသာ ယုံကြည်သောငါးဖြစ်သောကြောင့် ကံကောင်းလျှင် လွတ်မြောက်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်မှုဖြင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကြိုးစားအားထုတ်မှုမရှိဘဲ ကံလိုက်လာမည့် အချိန်ကောင်းကို စောင့်မျှော်နေရင်းဖြင့် အသက်သေဆုံးရလေ၏။ ကံကြမ္မာပေါ် ပုံအပ်လည်စဉ်းခံလိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ခုတီယငါးသည် ဝီရိယတစ်ခုတည်းကိုသာ အားကိုးသောငါး ဖြစ်လေ၏။ ဝီရိယစိုက်ထုတ်လျှင် လွတ်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်မှုဖြင့် ဝီရိယ အလွန်အကျွံသုံးပြီး ခုန်နေသဖြင့် တံငါသည်က လှော်တက်နှင့်ရိုက်ချရာ အသက်သေဆုံး

ရလေ၏။

တတိယသီးမှာမူ ကံ၊ ဉာဏ်၊
ဝီရိယ ယှဉ်တွဲအသုံးချတတ်သာ ငါး
ပညာရှိဖြစ်လေသည်။ တံငါသည်ကြီး
မရိပ်စာမိအောင် သေဟန်ဆောင်နေပြီး
အခါအခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေလေ၏။
လှေအကွေ့ကြုံ၍ လှေအစောင်းတွင်
အားယူကာ တစ်ချက်ကောင်း ခုန်ထွက်
လိုက်သဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်
မြောက်ချမ်းသာ ရသွားလေသည်။

အထက်ပါ ငါးသုံးကောင်ကို
သုံးသပ်ကြည့်ရာ၌ ကံတစ်ခုတည်းကို
သာ ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ပေးထားသော ပထမငါး
နှင့် ဝီရိယတစ်ခုတည်းကိုသာ လက်
ကိုင်ထားသော ဒုတိယငါးတို့မှာ အသက်
ဆုံးရှုံးကြရပြီး ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးပါး
စလုံးကို အချိန်အခါနှင့်အညီ အသုံးချ
သွားသော တတိယငါးမှာ အသက်ဘေး
မှ ထွက်မြောက်သွားသည်ကို သင်ခန်းစာ
ယူရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်
အခါမျိုး၌မူ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ

သုံးပါးစလုံးကို ညီညီညွတ်ညွတ် ပေါင်း
စည်းအသုံးပြုသွားနိုင်မှသာ လိုရာဆန္ဒ
ပြည့်ဝ၍ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်များကို
အောင်မြင်စေနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ
လျှင် ကျန်းမာရေးညံ့လျှင် မည်သို့မျှ
မကုသဘဲ ကံကိုယှိမယ်ဖွဲ့၍ စောင့်စား
နေမည်ဆိုလျှင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားရ
မည်သာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကံညံ့ဖျင်းနေ
လျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်း၊ ယတြာ
ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ပြုခြင်း၊ ဆေးဝါးဖြင့်
ကုသအထောက်အကူယူခြင်းဖြင့် ကံ
ဆယ်၊ ကံကယ်ခြင်း ပြုလုပ်ပေးရမည်
ဖြစ်ပါသည်။

အတိတ်၊ နိမိတ်၊ စနည်း။
တဘောင်၊ ဘဝေါဟူ၍ ကွဲပြားခြားနား
သော်လည်း တူရာတူရာ ခွဲခြားတင်ပြ
ရမည်ဆိုလျှင် အတိတ်နိမိတ်ဘဝေါသည်
ခြံပုံသဏ္ဌာန်ကို အခြေခံ၍ ပြဆိုခြင်း
ဖြစ်ပြီး စနည်းတဘောင်သည် အသံဖြင့်
ကြိုတင်သတိပေး ပြဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

တူညီသော သဘောဆောင်သော်လည်း
ခြားနားမှု အနည်းအကျဉ်းရှိလေသည်။
အတိတ်ဆိုသည်မှာ နိမိတ်
တစ်မျိုးဖြစ်လေ၏။ အဖြေထုတ်ယူ
ဆင်ခြင်သည့်အခါ ကွာခြားမှုရှိသဖြင့်
အတိတ်ဟုခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ လူတစ်
ဦးတစ်ယောက် (သို့) လူနည်းစုနှင့်သာ
ဆိုင်သော သဘောရှိလေ၏။ အတိတ်က
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကျိုးအကား ဖြစ်ရပ်
များပေါ် အခြေခံ၍ လတ်တလောဖြစ်ရပ်
များကို ကြံစည်ထုတ်နုတ် အဖြေရှာယူ
ရကာ အနာဂတ်၌ ဖြစ်လာမည်
အကြောင်းကိစ္စများကို ကောက်ချက်စွဲ
ဟောပြောရသည်ကို အတိတ်ဟု ခေါ်ဆို
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပမာ ကျီးသာခြင်း၊
ခွေးဟောင်ခြင်း၊ ခလုတ်တိုက်မိခြင်း၊
သစ်ပင်ကျိုးကျခြင်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်
ကျကွဲခြင်း၊ ဓာတ်ပုံပြတ်ကျခြင်း စသည်
တို့ဖြစ်လေ၏။ ရုပ်ရှင်ဘိုင်စကုပ်များတွင်
အတိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်း၊
ဇာတ်ကွက်များကို မကြာခဏ ထည့်
သွင်းပြသလေ့ရှိတတ်၏။ အထူးသဖြင့်

ဓာတ်ပုံကျကွဲ၍ ဓာတ်ပုံရင် အတိအကျ
ရောက်ခြင်းမျိုးနှင့် လက်ထဲက ပန်းကန်
ကျကွဲရသော အတိတ်ဓာတ်ကွက်မျိုးကို
ဓာတ်ကွက်ဆင်ကာ ဖော်ပြတတ်ကြပါ
သည်။

နိမိတ်

ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်ပြသော ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုခုပေါ် အခြေခံ၍ နှိုင်းယှဉ်တွေးဆ
အဖြေရှာယူပြီး မိမိတို့သိလိုသော
ပြဿနာပေါ် ကောက်ကြောင်းဆွဲတင်
ကာ တိုက်ရိုက်ညှိနှိုင်းဆင်ခြင်ယူခြင်း
ဖြစ်သည်။ တွေ့ခဲ့၊ မြင်ခဲ့၊ ကြုံခဲ့ရသော
အဖြစ်အပျက်များကို ဆင်ခြင်ကောက်
ချက်ချ၍ ပစ္စုပ္ပန်လက်ငင်း ပြဿနာပေါ်
အဖြေရှာတွေးဆယူရခြင်းမျိုး ဖြစ်လေ
သည်။

နိမိတ်အဟော ဥပမာတင်ပြ
ရလျှင်-ပုဏ္ဏားဝန်မင်းနှင့် အတွင်းဝန်မင်း
နှစ်ပါးက အယူတော်မင်္ဂလာ ဦးနိုး၏
ပညာကို စစ်သပ်လိုသဖြင့် နှစ်ကိုယ်
ကြား ကြိတ်တိုင်ပင်၍ ကြွက်မကြီးတစ်

ကောင်ကို အုပ်ဖုံးဖြင့်ဖုံးအုပ်ထားပြီး အဖုံး
အောက်တွင် မည်သည့်အရာရှိသည်ကို
မေးမြန်းဖြေဆိုစေ၏။

ဦးနိုးသည် မိမိလာရာလမ်း
ပေါ်တွင် မြင်တွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်
အကြောင်းအရာများကို ဆင်ခြင်တွေး
တော၍ နိမိတ်ကောက်၏။ လာရာလမ်း
ပေါ်တွင် ဝက်မကြီးတစ်ကောင်နှင့် ဓမ္မ
ကင်းစ ဝက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့
၏။ အုပ်ဖုံးအောက်တွင် ဝက်ကား မဖြစ်
နိုင်။ ဆက်စပ်၍ ဝက်နှင့်တူသော အရာ
သည် ကြွက်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အဖြေထုတ်
လေ၏။ ဆင်တူကို ဆင်ခြင်ဆွဲထုတ်ယူ
ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ရိုးစင်း၍ ရာနှုန်းပြည့်
မှန်ကန်တတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အုပ်ဖုံးအောက်
တွင် ကြွက်သုံးကောင်ရှိရမည်ဟု
တစ်ထစ်ချ အဖြေပေးလေ၏။ အုပ်ဖုံးကို
ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ မူလက ကြွက်မကြီး
တစ်ကောင်ကိုသာ အုပ်ထားခဲ့သော်လည်း
ကြွက်ကလေးနှစ်ကောင် သားပေါက်၍
ကြွက်သုံးကောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့

ရသဖြင့် အဖြေမှန်လေ၏။ နိမိတ်ယူ၍
မှန်အောင်ဖြေဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘဝေါ

ဘဝေါမည်သည်မှာ နိမိတ်
ကောက်ယူခြင်း တစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပြီး
တိုင်းရေးပြည်ရေး လူအများနှင့်သက်ဆိုင်
သော နိမိတ်လက္ခဏာများကို ဆက်စပ်
ကောက်ယူဟောပြောရသော ဟောနည်း
တစ်မျိုးသာ ဖြစ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
လူအများနှင့်သက်ဆိုင်သော အကြောင်း
ကိစ္စ (သို့) အဓိကပုဂ္ဂိုလ် အကြီးအကဲ
များနှင့်လည်း သက်ဆိုင်တတ်ပါသည်။

ဝဋ္ဋာကောင်းကင် နက္ခတ်
အထွန်းအငုပ်အဝင်အထွက်၊ အပူ
အညှပ် အလင်းအမှောင် ချဉ်းကပ်ပုံများ
ပေါ် နိမိတ်ကောက်ယူ၍ ဖြစ်ပေါ်ရင်ဆို၊
တွေ့ကြုံလာရမည့် အရေးကိစ္စများကို
ကောက်ယူဟောပြောရခြင်းမျိုးကို ဆိုဝ်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ-နေကြဝ
လကြတ်ခြင်း၊ ကြယ်တံခွန်ဖြတ်သန်းခြင်း၊
ကြယ်ပြိုဟန်နက္ခတ်တာရာငါးပါး ထူးထူး

ခြားခြား လင်ခြင်ချိန်ခြင် နီးခြင်းထေးလွန်း
ခြင်း မြန်ခြင်း နောက်ကျခြင်းများ ကြုံ
တွေ့လာသောအခါ ရေကြီးမိုးခေါင်ခြင်း၊
ကောက်ပဲသီးနှံ စပါးအထွက် ပေါများခြင်း
(ခွဲ) အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် အကျယ်အကျယ်
ဟောဆိုခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

နည်း

နားနှင့်ကြားရသော အသံ
အမျိုးမျိုးကို အခြေခံ၍ ဝေဖန်နိမိတ်
ကောက်ယူပြီး ပြဿနာအကြောင်းကိစ္စ
များကို ဖြေရှင်းဟောပြောရသောနည်းကို
နည်းဟုခေါ်ကြ၏။ ဥပမာ-လူတစ်ဦး
တစ်ယောက်သည် အောင်ဇေယျတု
မြွက်ကာချီ အောင်ငွေခရလက်ျာချီ
အောင်မြေအတု စက္ကဝါမဟီ အောင်မြင်
ဆရာကောနဲ့ အောင်နိမိတ်တွေပေါ်လာပြီ
အဆိုသော အောင်ပါသည်သီချင်းသံ
(သို့) စကားသံများကို ကြားရမည်
ဆိုလျှင် အောင်မြင်ခြင်း၏ အတိတ်စိမ်း
ဖြစ်လေသည်။ မိမိတို့၏ အလုပ်အကိုင်
အခြေအနေ ဆိုးလမ်းပန်းနှင့် ရည်မှန်း

ချက်များ အောင်မြင်နိုင်မည်ဟူ၍ သိရ
မည်ဖြစ်သည်။

တဘောင်

ရှေ့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်
သံဟိတ်ကိုဆောင်၍ ပြန့်နှံ့လူကြိုက်များ
လာသော သီချင်းများကို တဘောင်ဟု
ခေါ်ကြ၏။ အရေးကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာ
မည့်အရေး မဖြစ်မီ ခေတ်စားတတ်သော
သီချင်းမျိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကာလတစ်ခု အချိန်အခါ
တစ်ခုအတွင်း လူသိလူကြိုက်များပြီး
ခေတ်စားတတ်၏။ ဥပမာ-မြိတ်သူ၊
အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို မသိမ်းပိုက်မီ
မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်
၌ ထီးနန်းသုန်းမည့် သီချင်းတဘောင်မျိုး
ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ဖြစ်၍
အတိတ်၊ နိမိတ်၊ ဘဝေါ၊ စနည်း
တဘောင်များကို ကောက်ယူဆင်ခြင်၍
ဖြစ်လတ္တံ့သော ကံကြမ္မာအဆိုးများကို
ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယများဖြင့် အချိန်အခါ
နှင့်အညီ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်း၍ ကောင်းမှု

ကုသိုလ်အစီအမံ ယတြာအကာအကွယ်
များကို ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ကြပြီးလျှင်
ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း တစ်ချက်
ကောင်းဖြင့် မကောင်းသော ကြမ္မာဆိုး
များကိုကောင်းသော ကံအကျိုးတရား
များအဖြစ် ပြောင်းလဲယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်
အကြောင်းကို ရေးသားတင်ပြအပ်ပါ
သည်။

ပန်းထို စမ်းထို လမ်းထို သာယာ
ချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

**အောင်ဘုန်းမြင့်
(ကချင်မြေ)**

သာသနာ့အမွေ

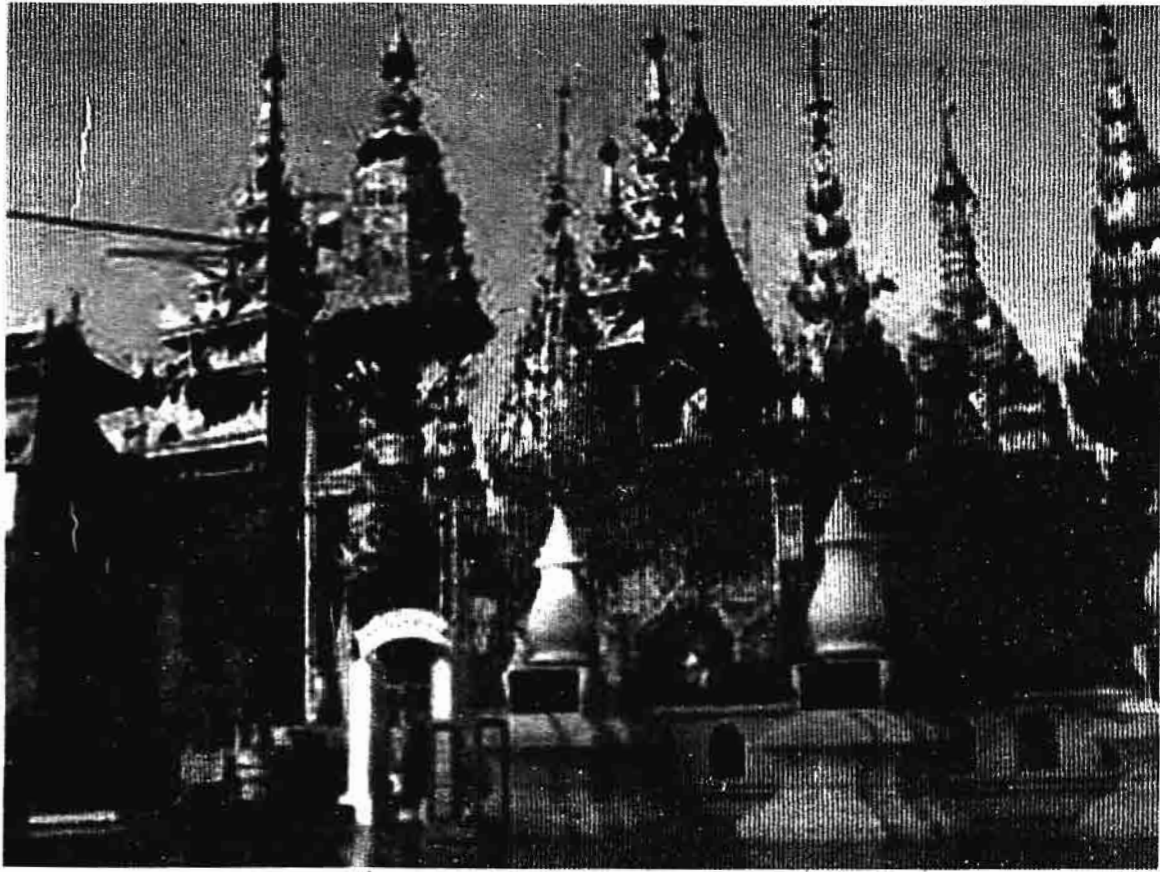
သုဿကဝိတ္တုတော် ပြည်ရွှေဆံတော်စေတီမြတ်

ပဲခူး အောင်ဘကျော်

(၁) လေးဆူဓာတ်ပျော် ရွှေဆံတော် ချက်တီးအချိန်၌ ဣပနာ၍တည်ထား၏။ ကုဒ္ဒိမန္တမှ မွေရှင်တော်နှစ်ဆူ၊ ဘီလူး
စေတီမြတ်မှာ သိကြားမင်း ဆက်ကပ် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဂေါတမ ဝေဠုကန္တမှ မွေရှင်တော်နှစ်ဆူတို့အား
သည့် ၂၈ ပါးသော စေတီအဆူဆူတို့၏ မြတ်စွာဘုရား ပထမ ဝါဆိုပြီး သီဟိုဠ် ပေးသနားတော်မူ၏။
သုသုတဂိဓမ္မဘွဲ့ရ စေတီတော်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်း (လင်္ကာဒီဝ) သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ (သထုံ ထိုနောက် ကုန်သည်ညီနောင်
ဆံတော်ရှင်စေတီများမှာ ကိုးပါးသော ပြည်)၊ သရေခေတ္တရာ (ပြည်) သို့ နှစ်ပါးနှင့် နဂါးမင်းတို့ပင့်၍ ဓမ္မသေန
စေတီအဆူဆူရှိသည့်အနက် ဂေါတမ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူစဉ် ဇရာပထ တောင် ကုသိကီရိတောင်၊ ဗန္ဓကီရိတောင်၊
မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်ပြီးမှ နဂါးမင်းမှ ဆံတော်လေးဆူ၊ ဘီလူး သုဒဿနတောင်တို့၌ အမည်လေးပါးနှင့်
တည်ထားသည့် စေတီတော်မြတ်ပင်၊ သမ္ဘူလမှ မွေရှင်တော်နှစ်ဆူ၊ ဘီလူး ပြည့်စုံသည်ဟူ၍ သတ်မှတ်ပြီး ပြည်ရွှေ
မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ သုပိတ္တမှ မွေရှင်တော်နှစ်ဆူ၊ ဘီလူး ဆံတော်စေတီတော်မြတ်အား တည်ထား
စာပေါင်းလပြည်နေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ၂ ထောမိတ္တမှ မွေရှင်တော်နှစ်ဆူ၊ ဘီလူး ကြသည်။

“မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်
 ယ်”

(၂) သီရိခေတ္တရာ၊ ရာမတိုင်း ဣသိ
 နာဂရ ပြည်နယ်ကြီးအား အစိုးရသည်
 အတုခေါင် ဣတ္ထပေါင်မင်သည် သာသနာ
 တော် သက္ကရာဇ် ၁၀၁ ခုနှစ်တွင် မင်းပြု
 ပြီးနောက် နန်းသက် ၃၅ နှစ်၊ နန်းစံ ၇၀
 နှစ်၊ သက်တော် ၁၀၅ ခုနှစ်တွင်

သာသနာပြု၍ ရွှေဆံတော်စေတီအား
 တစ်ဖန်ပြန်၍ သက္ကရာဇ် ၁၂၆ ခုနှစ်
 တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ ကျောက်ဖြာ
 အမိုးအားဖွင့်၍ ဣပနာတိုက်ဟောင်း
 အသစ်လုပ်စဉ်... ။

မြေပြင်ကြီး ပြိုအံ့ဘိအလား
 လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်၏။ အကာလ
 မေယဗိုးရွာပြီး၏။ ပြီးက ကောင်းကင်

တစ်ပြင်လုံး ဆေးဒန်း ဟင်္သာပြဒါး မြင်း
 သီလား ပါလုတ္တ ဆန်ပြာသည့်အရောင်
 များဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်တိုင်အောင် ရောင်
 ခြည်တော် ကွန်မြန်း ကြည်ညိုစရာပင်
 ကောင်းရဲ့

သက္ကရာဇ် ၁၂၆ တပို့တွဲ
 လပြည့်၌ အတောင် ၂၀ အနက်ရှိသော
 အုတ်မြစ် ရွှေအုတ် သုံးသောင်း၊ ငွေအုတ်

ငါးသောင်း၊ ပတ္တမြားအုတ် ၅၀၀၊ ပုလဲ
 အုတ် ၁၀၀ စီထည့်၏။ သီရိစန္ဒာ
 တောင်နန်းမိဖုရား၊ ပိဿနိုး မိဖုရား၊
 ညွှာရဒေဝီ မိဖုရား၊ စောစန္ဒီ မိဖုရားတို့မှ
 ဆွေ ငွေ စိန် မြ ပတ္တမြား သန္တာ၊ နီလာ
 ထည်တို့ ထည့်တော်မူ၏။

ကကုသံ၊ ကောဏပုံ၊ ကဿ
 ဖ၊ ဂေါတမဘုရား၊ ဘုရားငါးဆူ၊
 ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးကျမ်း၊ အင်္ဂါ
 ကိုယ်၊ မွေကွန် ရှစ်သောင်းလေးထောင်

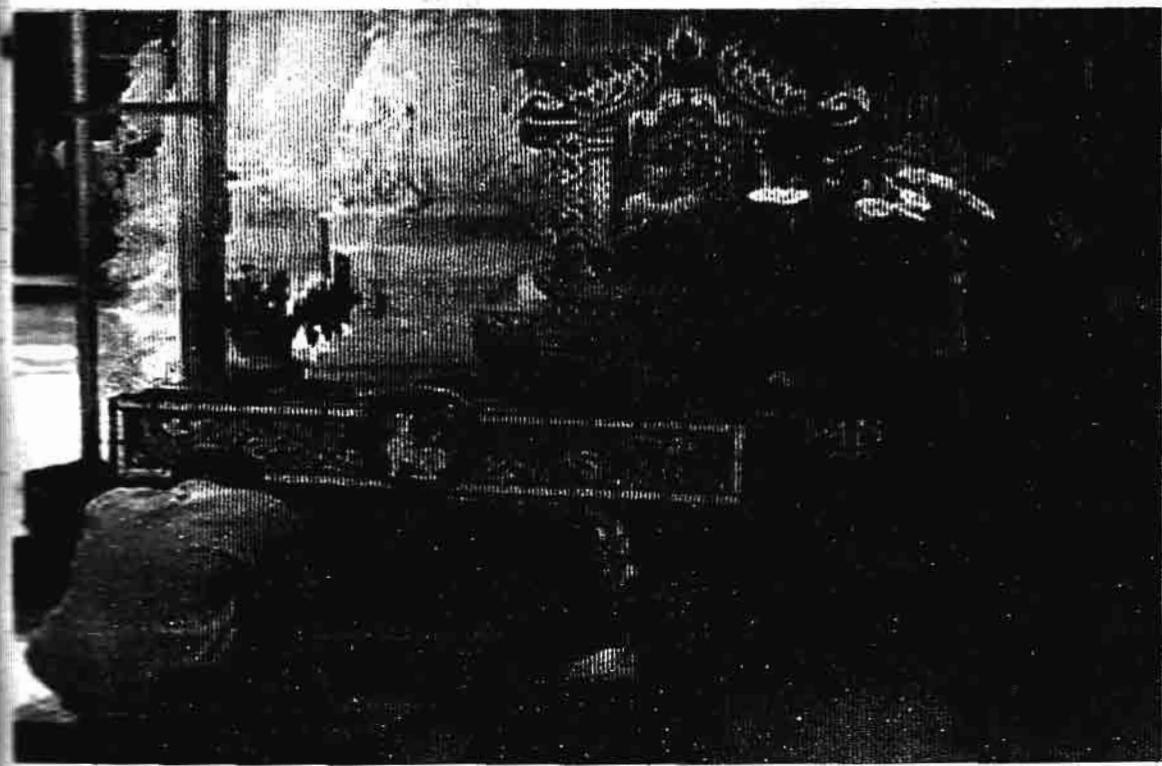
ပေထက် အကွာရာတင်၍ ဣပနာတိုက်၌
 ထည့်သွင်း ရုပ်ထုထား၏။ ဆံတော်မြတ်
 လေးဆူကိုလည်း ဒုတိယဥာပနာ၌
 ဣပနာထား၏။ မွေရှင်တော်မြတ်ရှစ်ဆူကို
 ပြဿဒ်ငယ် တစ်ခုစီထား၏။

အရှေ့တွင် အသီတိရှစ်ကိရိပ်၊
 အရှေ့တောင်တွင် သတ္တဥာန၊ တောင်စူးစူး
 မှာ သုဒဿန၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ၅၀၀ တို့၏
 ပုံတော်ထားရှိ၏။ အနောက်တောင်ဘက်
 ရှိတိုက်ကား တောထွက်တော်မူသည်မှ

စ၍ နိဗ္ဗာန်ဝင်သည်တိုင် ဖြစ်ရပ်တော်
 ရွှေရုပ်ထုထားပြန်၏။

အနောက်စူးစူးမှာ ဒွတ္တပေါင်
 မင်းနှင့် မိဖုရားများ၊ သားတော်၊ သမီး
 တော်တို့၏ ရွှေရုပ်ထုငယ်များ၊ ခမည်း
 တော် မဟာသန္တဝ၊ ဣန္ဒသန္တဝ၊ မယ်တော်
 ဘောဒိနီနှင့် မိဖုရားများအား ပိုင်ရံထား၏။
 ရွှေအဆင်းတော်နှင့်ပင်။

မြောက်ဘက်တွင် အဇ္ဈိက၊
 ဘလ္လိက ကုန်သည်ညီနောင်၊ ရောပထန

နဂါးမင်း သမ္ဘူလ ဘီလူး၊ ထေသာပိတ္တ
ဘီလူး၊ ဣန္ဒြိယ ဘီလူး၊ ထေသာဂီရိ ဘီလူး၊
ဝေဠုကန္တဘီလူး၊ ရွှေရုပ်ထုများ။

အရှေ့မြောက်၌ ဂေါတမ
မြတ်စွာဘုရား၊ လက်ဝဲရံ လက်ယာရံ
ရဟန္တာ ရဟန္တမဏိ ရွှေရုပ်ထုများ။
အရှေ့၌ ဒီပင်္ကရာ နှစ်ကျိပ်ငါးဆူ
ရွှေသားဖြင့် သွန်းလုပ်ထည်သွင်းထား၏။
အတောင် ၇၀ ကျော်နက်၏။ မြေမှ ၂၁

တောင် မြင့်၏။

သာသနာ သက္ကရာဇ် ၁၂၆
တပေါင်းလဆန်း (၈) ရက်၌ ငါတစ်ပါး
မင်း ပွမ်းမဲပြုပြင်၏။ ၁၂ ဆူပင်။ ပြီးက
သီရိဓမ္မာသောကမင်း၊ နောက်ပေါက်
ကံရာမခေါ် ပုဂံ အလောင်းစည်သူမင်း၊
အဲသည်နောက် သီဟသူမင်း၊ နောက်ဆုံး
မုဆိုးဖိုရွာမှ အလောင်းဘုရားမင်းပင်
ဖြစ်၏။

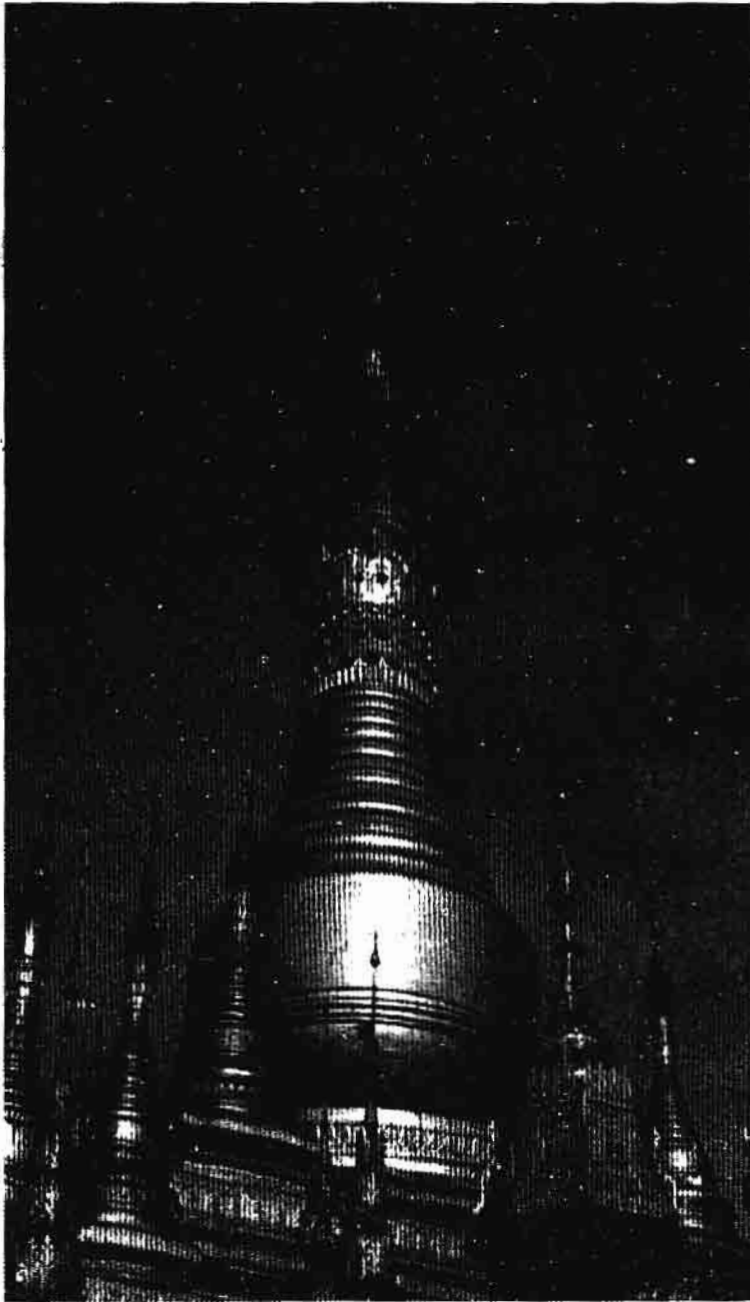
(၃) အလောင်းဘုရားမှာ ၁၁၁၆ ခုနှစ်၊
တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့၌ မွန်
ဟံသာဝတီဘုရင်ကို ကွပ်ကဲနိုင်ခဲ့ပြီး ရွှေဆံ
တော်စေတီအား အရံစေတီပြုပြင်၏။
မွန်ဘုရားထီးပေါ်၌ မြန်မာထီးတော်
တင်ခဲ့၏။

မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်တွင်
စေတီပုထိုးများ၌ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်
ထီးတော်နှစ်ထပ်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံး၌

ပြည်ရွှေဆံတော်စေတီ၌သာ တွေ့မြင်ရ ၏	ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီးတည်သည့် ဆုတောင်း ပြည်စေတီရှိ၏။	မျက်ရှင်ဘုရားရှိကြောင်းကို ဦးတင်လှ (ငွေကိုင် ဂေါဟက) ရုံးမှလည်း ရှင်းလင်း ပြောပြပါ၏။
အောက်ခြေဖိနပ်တော်မှ စိန်ဖူး တော်အထိ ပေ ၁၂၇ ပေ ဉာဏ်တော် မြင့်၏။ စေတီပတ်လည်၌ ရွှေတင်္ဂုစေတီ ထဲသို့ အရံစေတီ ၆၄ ဆူရှိ၏။ တနင်္ဂနွေ ဦးတိုင်၌ ဘိလပ်ပြန် ခေါင်းလောင်း တော်ရှိ၏။ ခြေရာတစ်ထောင် မောင် မိမိနှင့် အရှေ့စောင်းတန်းအကြား	အနောက်မြောက်၌ မဟာ ဗောဓိညောင်ပင်ရှိ၏။ အနောက်မြောက် အောက်တွင် ဖြူပန်းတင် စေတီတော်ရှိ ၏။ စွယ်တော်တိုက်၌ စွယ်တော်မြတ် ရှိ၏။ ပထမ အောင်မင်းခေါင် (ဘိုးဘိုး အောင်) ပုံတူကျောက်ဖြူရုပ်ရှိ၏။ ပထမ အောင်မင်းခေါင်တည်ထားသော ပတ္တမြား	သိကြားမင်း ဆက်ကပ်သော သုဉ္ဇနာတံ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်၊ ရွှေဆံတော် ဘုရားရှိခိုး ဂါထာတော်ကြီးကိုလည်း ဆရာဦးအေးလွင်၊ ဆရာဦးလှဖေဝင်း ကျောင်းဆရာများထံမှ ရရှိ၍ ပူဇော်ရပါ ၏။

ထိုဂါထာတော်မှာ...

သုနုနု၊ ဟိတဒိဋ္ဌာ

သုနုဂါဏေတယာ

ကတိဏှ၊ မုတ္တိကရံ

ဂန္ထဝိသောစနံ နဗေ

ပုညေနာနေ

နသန္တု သမိစ္ဆတု ယတိစ္ဆိတု

သုဇာနာနံ - သူတော်ကောင်း

တို့၏ သုနုရံ - ကောင်းမြတ်သော၊ ဟိတံ

အကျိုးစီးပွားကို၊ ဒိတွာ - ရှုတော်မူ၍

ကေသမာတုယာ - ဆံတော်မြတ်ဖြင့်

ဇာတိရောမုတ္တိကရံ - ပဋိသန္ဓေနေခြင်း

အိုခြင်းမှ လွတ်အံ့သောအကြောင်းကို

ပြုတတ်ထသော၊ ဂန္ထဝိမောစနံ-သံသရာ

အနောင်အဖွဲ့ကို ဖြေပေတတ်သော

မြတ်စွာဘုရားကို၊ နမေ-ရှိခိုးပါ၏။ အေ

နပုညေန-ဤသို့ ရှိခိုးသော ကောင်း

ကြောင့်၊ သဗ္ဗမ္ဘိ-အလုံးစုံသော ဆုသည်

လည်း ယတိစ္ဆိတု-အလိုရှိတိုင်း၊ သမိ

တု - ပြည့်စုံပါစေသည်။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာဖြင့်

ပဲခူး-အောင်ဘကျော်

ဝိဟာသာ ဝိဟာသာ

သမိုင်းဝင် အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားကြီးသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့စဉ်

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားကြီး ကားများ ဆိုင်ကယ်၊ သုံးဘီးစသည် ကုန်း လမ်းညွှန်မှတ်တိုင်များ ထားရှိပြီး ကား
သို့ မိုးတားလေးရစ်ခန်းမှ ဝန်ထမ်းများ၏ လမ်းမှ ၎င်းရောဝတီမြစ်တစ်လျှောက် လမ်းမ ကြီးတည်တည်သို့သွားလျှင်
ပို့ဆောင်ကုသိုလ်ပြုခြင်းကြောင့် သွား လေသမ္ဗန်များဖြင့်လည်း ရေလမ်း နဘားလမ်းခွဲ အင်းတော်နှင့် မြစ်ကြီးနား
ရောက်ခဲ့သည်။ ပထမဦးစွာ မြန်မာပြည် အတိုင်းလည်း သွားနိုင်သည်။ သို့လည်းကောင်း၊ ရွှေဘိုသို့လည်းကောင်း
အနံ့ဘုရားဖူးများ ကသာမြို့သို့ ရောက်ရှိ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ကသာ လမ်းခွဲများဖြင့် သွားနိုင်သည်။ လမ်းဆုံ
ပါက အလွယ်တကူ သွားရောက်ဖူးမြော် ခရိုင်၊ ကသာမြို့နယ်တွင် တည်ရှိပြီး မှ ညာဘက် ကားလမ်းသို့သွားလျှင်
နိုင်ရန် လမ်းညွှန်လိုက်ရပါသည်။ မိုးတား ကသာမှ ၁၉ မိုင်ကျော်ကျော်သာရှိ ကသာ-ဗန်းမော်လမ်းမှတစ်ဆင့် မိုးတား
လေးရွာရှိ အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားသို့ သည် ကသာမြို့မှ အထွက်လမ်းဆုံတွင် ကြီး၊ မိုးတားလေးသို့ရောက်ရှိသည်။

ဆရာတော်ဦးကုမုဒနှင့် ငွေဆင်းတုတော်

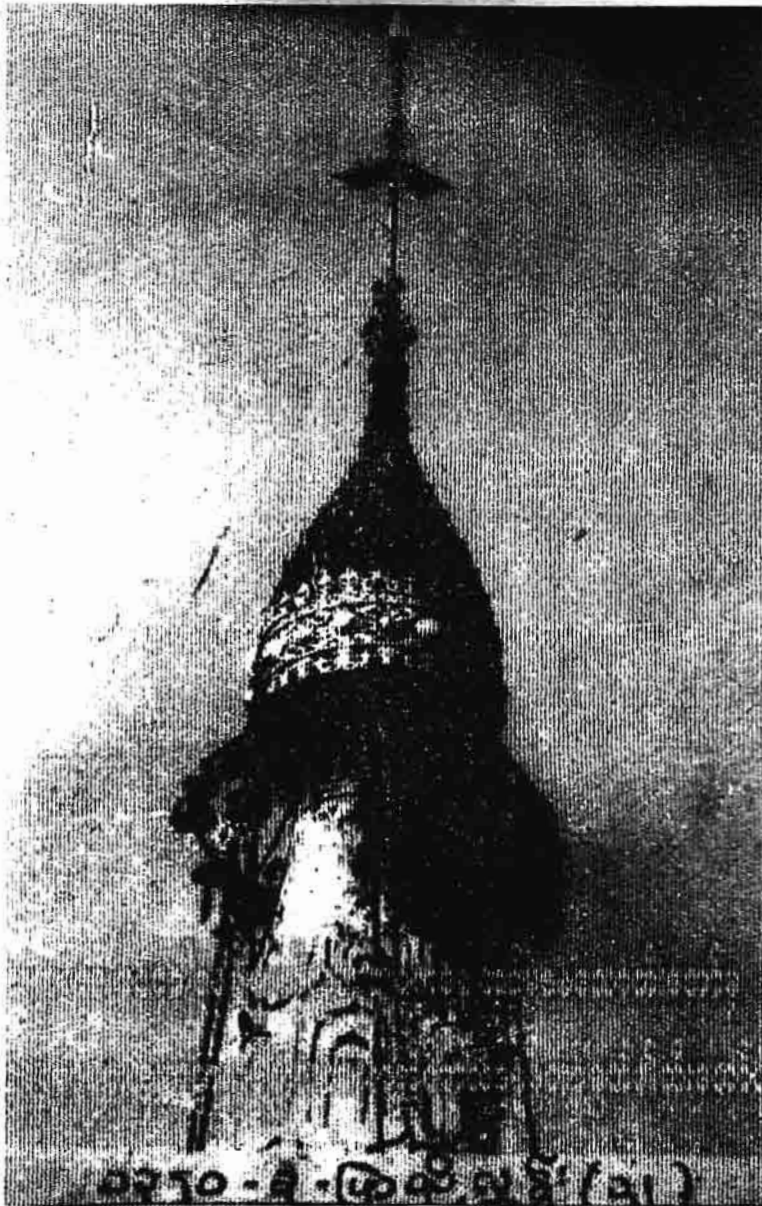
ဇနီးမောင်နှံကလေးများကြီးအတိုင်း လာခဲ့
ရာ လမ်းများပြုပြင်ထား၍ ကတ္တရာလမ်း
ဖြစ်သည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။
တောင်တက်၊ တောင်ကွေ့များ ပေါများ
သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ လမ်းများအား
သတ်ရမိသည်။ ပထမ ပေါမမြိုင် တံတား
ဖြူလေးမှတစ်ဆင့် တောင်ပေါ်တွင် တည်
ထားသော ရွာလေးဖြစ်ပြီး ပေါမမြိုင်
ခံပြကျေးရွာသစ်လေးဟု ခေါ်သည်။
အဝေးမှကြည့်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်း၊ စာကြည့်တိုက်နှင့် တည်နေဆဲ
တိုက်ကျောင်းကြီးအား တွေ့ရသည်။ ရွာ
ကို စနစ်တကျ တည်ထား၍ ကားလမ်း
ဘေးတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး မူလတန်း
စာသင်ကျောင်းကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။
တောင်ခြေရှိ လယ်ကွင်းများတွင် စပါး
များ စိမ်းလန်း၍ ချောင်းများရှိသဖြင့်
စိုက်ပျိုးရေး ဖြစ်ထွန်းသည်။

မင်းလယ်၊ ရွှေပြည်သစ်၊

မင်္ဂလာသုခ၊ သာစည် ကျေးရွာများ
အေးချမ်းစေရန် ခေတ်မီဆောင်ရွက်
ရန်အတွက် မက်သလင်း ဟဲနား စသော

ဆရာတော်ကြီးဦးဥယျဓမ္မ

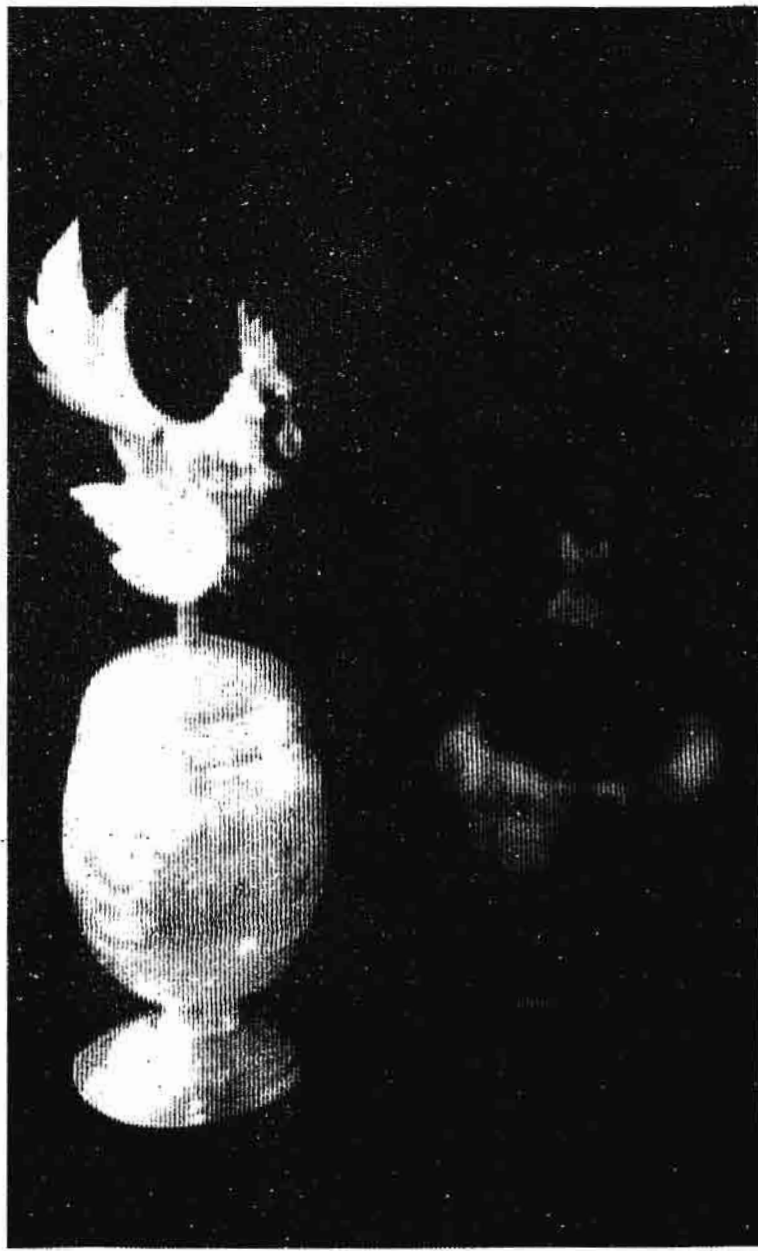
(၁၃၄၀) နှစ် ထီးတော်အား နတ်များ ရွှေချထားသည်

ပြင်ထားသည့် တံတားငယ်များကို
ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ တောင်တက်၊
တောင်ဆင်းဖြစ်၍ ကားများ၊ ဆိုင်ကယ်
များ သတိဖြင့်မောင်းကြရသည်။ မကြာမီ
မိုးတားကြီး၊ မိုးတားလေးလမ်းခွဲကို တွေ့
ရပြီး မိုးတားလေး စံပြကျေးရွာသို့ ဆက်
လက်လာခဲ့ရာ မြေနီလမ်းနှင့် မြေဖြူ
ကျောက်လမ်းများရှိသည်။ တောရိပ်၊
တောင်ရိပ်များဖြင့် အေးမြလှသည်။ လမ်း
ကျဉ်း၍ ကားနှင့်ဆိုင်ကယ်များ သတိနှင့်
ရှောင်ကြရသည်။ ချိုင့်များကိုလည်း
မိုးတားလေးရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ
ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ဒကာများက မြေများ
ဖို့၍ ပြုပြင်နေကြသည်။ ရွာအဝင်တွင်
သစ်သားတံတားမှ အုတ်တံတားအဖြစ်
တည်ဆောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ တံတားကြီးအား တောင်ပေါ်
ကျောင်းဆရာတော် ဦးကုမုဒု ဦးဆောင်
ပြုပြင်ကြောင်း သိရသည်။ မိုးတွင်းအခါ
ရေဝတီမြစ် ရေတိုးခြင်းကြောင့် ကား
များ၊ ဆိုင်ကယ်များ သွားလာရခက်ခဲ
ကြသည်။ မိုးတားလေးရွာသည် ရေဝတီ

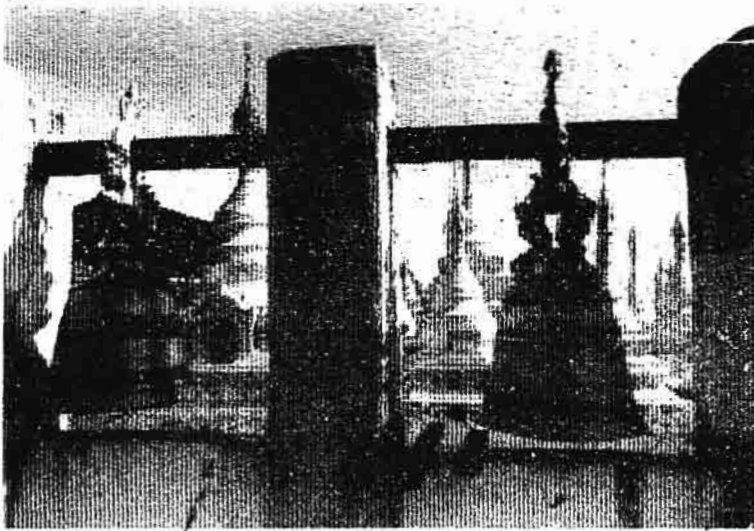
မြန်မာအား ကျောပေး၍ တည်ထားသကဲ့သို့
 ဆွေရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အိမ်ကြီး၊
 အိမ်ကောင်းများဖြစ်၍ အိမ်နှင့်တစ်စပ်
 တည်း အိမ်ဆိုင်ကြီးများ၊ လက်ဖက်ရည်
 ဆိုင်များ၊ စာသင်ကျောင်း၊ ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းများ၊ တွေ့ရပြီး လူစည်ကားသည့်
 ရွာလေးဖြစ်သော်လည်း မြို့ကြီးသဖွယ်
 ထူးသည်။

မိုးတားလေး ရဲစခန်းတစ်ဆင့်
 သိပ်မဝေးလှသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်
 ဆိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားကြီးသို့ ထွက်ခွာ
 ဆရာ နွဲ့လည်းလမ်း မြေဖြူလမ်းအတိုင်း
 တောင်ပေါ်ပြေပြေလေးသို့ တက်ခဲ့ကြရာ
 ဆိုင်တလူဆိပ်သာ စေတီဘုရားများအား
 ဆရာလှမ်း၍ ဖူးမြော်နိုင်သည်။ ဓမ္မ
 ဆရာက အိုင်တလူ အရှင်ကုမုဒဏ်
 ဆရာတော်ပြစခန်းကိုတွေ့ရ၍ ဆရာတော်
 မြန်မာ ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ ဆရာတော်
 ဆရာတော်ပေါ်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံး
 ဆရာတော် အိုင်တလူဆိပ်သာ ဘုရားဝင်း
 ဆရာတော် တရားစခန်းအဆောက်အဦများ
 ဆရာတော်ပင် ယောဂီဆောင်၊ သီရိ၊

**စေတီတော်ပြန်လည်ပြုပြင်စဉ်တွေ့ရသော ငွေဟင်္သာရုပ်နှင့်
 ငါးကျပ်သားရှိ ဓာတ်တော်ထည် ရွှေဆွမ်းအုတ်**

ဒိုင်တလုဆိပ်သာဘုရားရှေ့ ကြေးခေါင်းလောင်း

ဆရာတော် ဦးဥယျဗေဓု ဂူကြီး

ဓမ္မာရုံ၊ ကျောင်းဆောင်များ၊ ရေချိုးဆောင်၊ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများ အိမ်သာနှင့် ထမင်းစားဆောင် တိုက်သစ်များကို ကိုယ်တော်တိုင် ဦးဆောင်၍ သာသနာပြုလျက်ရှိသည်။

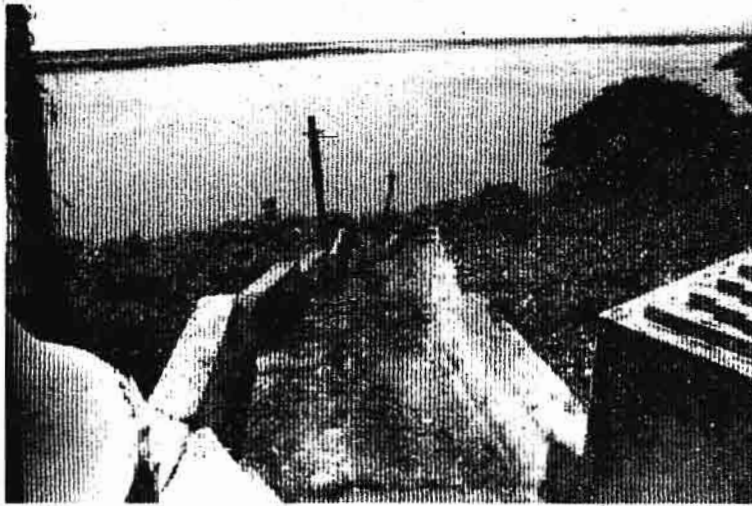
ဘုရားမြေဖြစ်သည့်အတွက် အေးချမ်းလှသည့် ထန်းပင်များ၊ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ၊ သရက်ပင်၊ ဥသျှစ်သီးပင်များကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားကြီးသို့အဝင် ညာဘက်တွင် ကြီးမားသော အုတ်ဂူကြီးတစ်ဂူနှင့် အသေးတစ်ဂူအား တွေ့ရသည်။ ဘုရားကျန်းပေါ်တွင် ကာရံထားခြင်းမရှိ၊ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်သည်။ မြေကေ (၄) ကေကျော်ကျော် ရှိသည်။ ရောဝတီမြစ်၏ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တည်ထား၍ ရောဝတီမြစ်တွင် သောင်များဖြစ် ထွန်းနေပြီး လူနေတဲများအား ဘုရားပေါ်မှတစ်ဆင့် တွေ့ရသည်။

တရားဆန်းများကို တစ်နှစ်တွင် (၃) ကြိမ် ပြုလုပ်ပြီး တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကုမုဒေဓု ဦးစီး၍ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ တရားစခန်းဖြစ်၍ သောဂီ

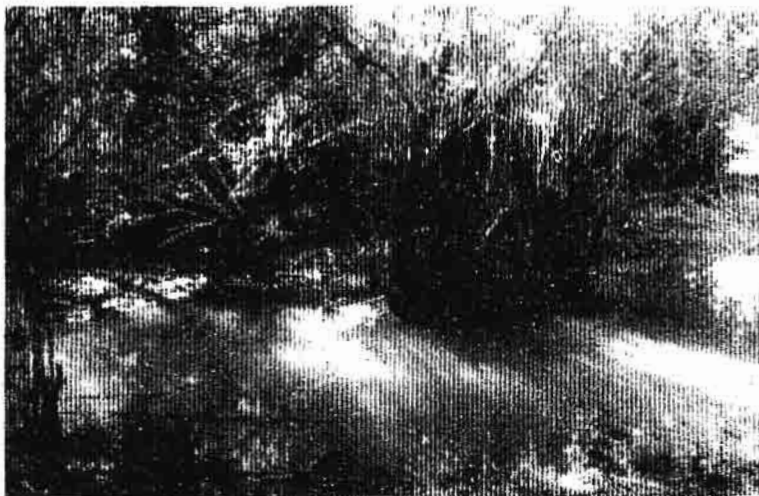
(၇၀၀) ကျော်အထိ စခန်းဝင်ကြသည်။ အမည်နှင့် ပဉ္စဝဂ္ဂိုဠာပီးအား မြတ်စွာ သွပ်မိုး၍ အုတ်တိုက်အရှည်ဖြစ်ပြီး တစ်
 အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ယောဂီဆောင် ဘုရား တရားဦးဟောနေသော ရုပ်တု ဖက်တွင် အခန်း (၁၀) ခန်း ရှိသည့်
 ဦး (၂)ခုရှိပြီး အခြားကျောင်းဆောင် တော်များနှင့် အထက်တွင် (ငါးသည် မုချ အလယ်တွင် စင်္ကြံလမ်းနှင့် တစ်ဖက်စီ
 မှားလည်း ရှိသည်။ တရားဟောဆရာ သေရမည် အချိန်ပိုင်းသာလိုတော့သည်) တွင် ပျဉ်များခင်းထားသည့် အုတ်ခုံရှည်
 တော်ကြီးများ ကြွရောက်သည့်အခါ ဟု မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ များဖြစ်၍ စနစ်တကျ ပြုလုပ်ထားသည်။
 နားနေကျိန်းစက်ဆောင်များ၊ ယခင် သံဝေဂ စာတန်းလေးအား တွေ့ရသည်။ ပန်ကာပေါင်း (၄၀) ကျော် တက်ထားပြီး
 ပွဲခုံ အဆောက်အဦးအား ပြန်လည်၍ တရားဟောစင်ပေါ်ရှိ တစ်ဖက်တစ်ချက် အလှူရှင်များ၏ အမည်ကိုလည်း အနည်း
 ယောဂီဆောင်ကြီးများအဖြစ် ပြုပြင်ထား တွင် ရဟန်းသံဃာများ ယောဂီအားယောဂီ ငယ် ရေးသားရပါသည်။ ကသာဗြိန္ဒယ်
 ဩသည်။ အဆောင် အလှူရှင်များ၏ များနေထိုင်ရန် အခန်းဆောင်များရှိသည်။ မိုးတားမပြုကျော့ရှာ တိုက်တန်းကုန်းအရပ်

ဆင်ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ယခု သီတင်းသုံးတော်မူသော ဆရာတော် ဦးကုမုဒ၏ တောင်ပေါ်ကျောင်း

ရောဝတီမြစ်ဆိပ်မှ အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားသို့တက်လမ်း

**ကျခတ်ဘုရင်မနှင့် ဆွေမျိုးများ ယင်းခွဲ၍
သတ်သေသည့်နေရာ မောင်းအိုင်**

ဦးသန်းမောင်အား ရည်စူး၍ ဒေါ်လေး
မိသားစု (၁၅၀၀၀၀/)ကျပ် က
မိုးတာဆံပြကျေးရွာအရှေ့ ဦးညွန့်မောင်
ဒေါ်ကြည်မေအား ရည်စူး၍ မမြင့်ဌေး
တူ/တူမများက (၁၅၀၀၀၀/)ကျပ် ဆွေ
ဖြင့် အခန်းပေါင်း (၂၀)နှင့် ဘုရားခံ
အဆောင် အပါအဝင် တစ်ခန်းလုံး
(၁၅၀၀၀၀/) ကျပ် ထည့်ဝင်ထား
သည်။

ယောဂီများမှာ မန္တလေး
မုံရွာ နယ်များနှင့် မော်လမြိုင်၊ ကသာ
ငါးအို၊ ရွှေကျာ ငါးလူးကုန်း၊ မိုးတာများ
လာရောက်ကြသည်။ တရားပွဲများ
ဓမ္မကထိက ဆရာတော်များ နိဗ္ဗာန်
ရောက်ကြောင်းတရားများကို တရား
စခန်းဖွင့်ချိန်တွင် ကြွရောက်ပြီး ဟော
ပြောကြသည်။ တရားစခန်းရှိသော အချို့
များတွင်သာ ယောဂီများရှိကြပြီး ကျန်
အချို့များတွင် ဦးပဉ္စင်းလေးတစ်ပါးသာ
နေထိုင်တော်မူသည်။

အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားကြီး
အပါအဝင် စေတီငယ်ငယ် (၁၇၅) ဆ

ရှိသည်။ မုခ်ဦးများပေါ်တွင် သံဘောင်
စာလုံးများဖြင့် (၂၅၅)ခု အိုင်တလူ
(၁၃၇၀) ဆိပ်သာ ဆုတောင်းပြည်
စေတီတော်ကြီးဟု ရေးသားထားပါ
သည်။ အဝင်ဝ ညာဘက်တွင် ကြေး
ခေါင်းလောင်းကြီး ၂ လုံးရှိပြီး ၁၂၆၁
ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း (၈) ရက်နေ့
လက်ခံငွေ ၅၅ ကျပ်ဖြင့် လှူဒါန်းသည်
ဟု ရေးသားထားသည်။ ၎င်း ကြေး
ခေါင်းလောင်းနှစ်လုံးအား သူခိုးများခိုး၍
ဝှက်ထားရာ ဆရာတော်အား အိပ်မက်
ပေး၍ ဝှက်ထားသောနေရာမှ ပြန်လည်
ရရှိခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

အိုင်တလူစေတီဘုရားကြီး၏
မုခ်လေးမုခ်ရှိရာ စေတီအတွင်း ဘုရား
ဆင်တုတော်များမှ အရှေ့ဘက်ရှိ ဘုရား
ဆင်တုတော်မှာ ပင်မဘုရားကြီးဖြစ်၍
တန်ခိုးကြီးသည် ကျောက်စာဟောင်း
တည်ရှိရာ နေရာကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။
ဘုရားဟောင်းများ တည်ရှိခဲ့သည့် နေရာ
တော်များကိုလည်း မှတ်သားထားကြ
သည့် ဘုရားကြီးအပြင်ဘက် မလှမ်း

နောင်ပင်

နောင်တော်အား ပြစ်ခဲ့သည့်နေရာ

မြို့တော် မြို့မပင်မြို့ မြို့တော်

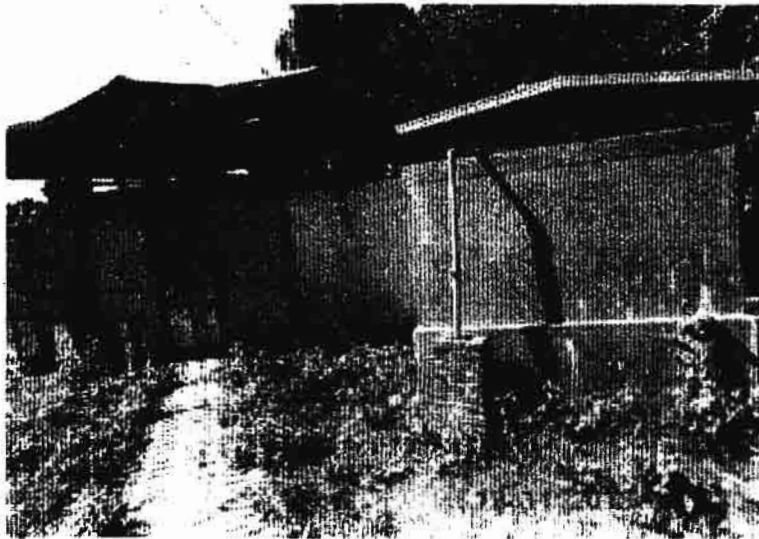

မြို့တော်မြို့ဟောင်း

ဆိုင်တလူဘုရားဝင်းအတွင်း ဆရာတော် ဦးကုမုဒဏ်

သာသနာပြုစခန်းများ

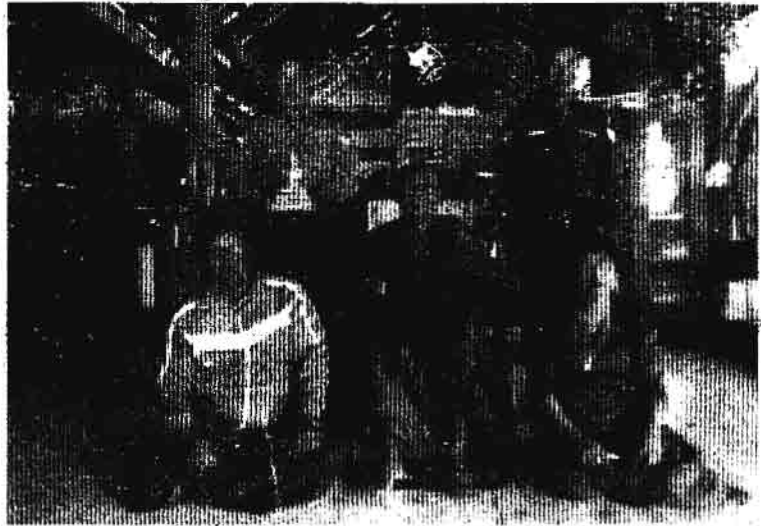

ယောဂီဆောင်ရေချိုးခန်းများ

မကမ်းတွင် စကျင်ကျောက်ဖြူ ကျောက်
စာဟောင်းအား ပြုပြင်ထားသည်ကို
ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ရွှေမုတ္တောဘုရားဟု
ရေးသားထားပြီး (၁၂၅၂)ခု တပို့တွဲ
လဆန်း (၅)ရက်နေ့ ဗြိလှရွာနေ ဒကာ
မောင်ထွန်းလှဟု မပိမသရေးသားထား
သည်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ အခြားနေရာ
များတွင် စာဖတ်ရန် ခက်ခဲပါသည်။
ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်ပြီး တောင်ပေါ်
ကျောင်းဆရာတော် ဦးကုမုဒဏ်မြတ်
ထံသို့ ဘုရားသမိုင်းနှင့် ပတ်သက်သော
အကြောင်းအရာများကို သိရှိရန် သွား
ရောက်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ပေါ်ကျောင်း
ဖြစ်သည့်အတိုင်း တောင်ပေါ်တွင် တည်ရှိ
ပြီး ရောဝတီမြစ်အား မျက်နှာမူထား
သည်။ ရှေးဟောင်းကျောင်းကြီးဖြစ်၍
လက်ရာမြောက်လှသည်။ မိုးတားလေး
အပိုင် တိုက်ကုန်းရပ်ကွက်တွင် တည်ရှိ
သည်။

ဘုရားသမိုင်း၏ နောက်ခံတွင်
မိုးညှင်းမင်းညီအစ်ကိုနှစ်ပါးသည် ဗြိ
သစ်တည်ရန်အတွက် ရောဝတီမြစ်

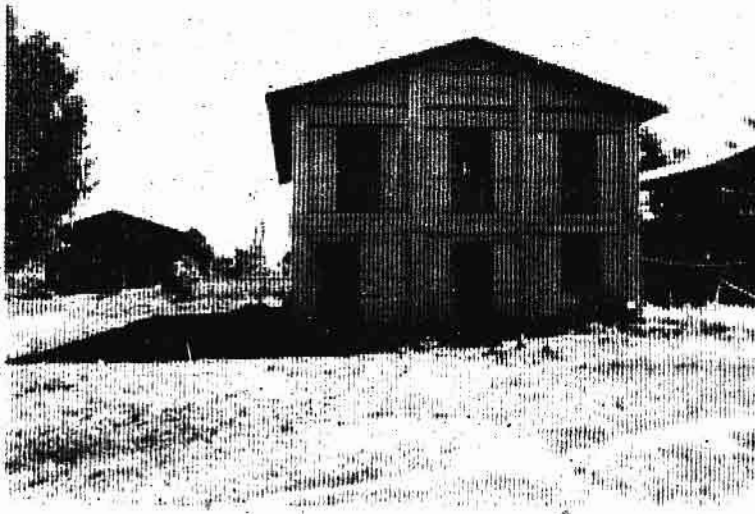
ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ရာ ရှင်ဘုရင်
 ၏ ကိုယ်ရံတော်မှာ ရေထဲကျခဲ့သဖြင့်
 ၎င်း နေရာကို ကိုယ်လုံတော်ဟု သမုတ်ခဲ့
 ပြီး မြို့လှအထက်နားတွင် ဖောင်ပျက်၍
 ပြင်သည့်နေရာကို ယခုအခါ ဖောင်းပြင်
 ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ မြို့လှမြို့ဟောင်း
 နေရာသို့ ရောက်ကြရာ မြို့တည်ရန်
 မဖြစ်သေး၍ ချန်ထားခဲ့သောကြောင့်
 မြို့လက်ဟုခေါ်ပြီး ၎င်းမြို့မှတစ်ဆင့်
 မြို့လှဖြစ်လာခဲ့သည်။ မိုးညှင်းညီနောင်
 နှစ်ပါးသည် မြို့သစ်နေရာများ ရှာလာ
 ၍ တမန်တော်များ ထောက်ခိုင်သည်
 နေရာကို သမန်ထောက်ဟူ၍လည်း
 ဟောင်း ခေါ်ခဲ့ကြပြီး တမန်ထောက်သည့်
 နေရာ ချောင်းဝအနီးတွင် ကျခတ်မြို့ရှိ
 ပြီး ၎င်းမြို့တွင် ဘုရင်မအုပ်ချုပ်နေသော
 အချိန်ဖြစ်၍ စစ်တိုက်ရန် အကြံဉာဏ်
 ထုတ်သောနေရာကို မင်းကျန်ဟု အမည်
 သတ်ခဲ့ကြသည်။ မိုးညှင်းညီအစ်ကိုနှစ်ပါး
 ၌ ထူခတ်မြို့ကို တိုက်ရန်အတွက်
 ကြံစည်ခဲ့ကြသည်။ အလောင်းအစားလုပ်
 ခြင်းကြောက်ကြရာ နောင်တော်ရုံး

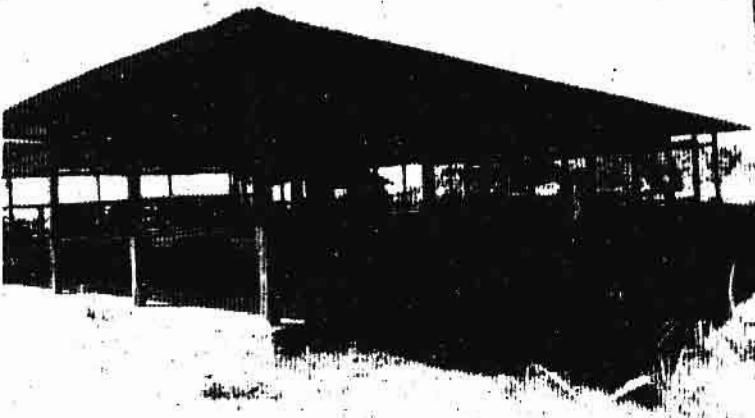
**ဆရာတော်နှင့် မိုးတားစခန်းမှူး ရဲအုပ် မင်းမိုင်၊ ရဲတပ်သား
 အောင်အောင်နှင့် ဂေါပက ဦးမြင့်ကြည်တို့နှင့် အမှတ်တရ**

ယောဂီဆောင်များ

အိုင်တလူဘုရားဝင်း စခန်းအဆောင်သစ်များ

တရားစခန်းယောဂီဆွမ်းစားဆောင်များ

သဖြင့် ၎င်းနေရာကို ကြက်တိုက်ကုန်း
ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ နောင်တော်ရှုံး၍
ပစ်ခဲ့သည့်နေရာကို နောင်ပြစ်ကုန်းဟူ၍
လည်းကောင်း၊ နောင်တော်အား မတ်တပ်
ရပ်၍ အမှတ်ရစေခဲ့သည့် နေရာကို
မှတ်တက်ကုန်းဟု အမည်ပေးပြီး စေတီ
တည်ခဲ့သည်။ စေတီတည်ရန် အုတ်ယူ
သည့် နေရာကို အုတ်ချီကုန်းဟု အမည်
ပေးခဲ့ကြသည်။

ညီတော်အငယ်မှာ ကျခတ်
မြို့အား စစ်ချီတိုက်ရာ ဘုရင်မရုံးနိမ့်
သွား၍ ဆွေတော်မျိုးတော်များသည်
ယမ်းဖောက်ခွဲပြီး ကိုယ်ဟာကိုယ် သတ်
သေကြသည့်နေရာမှာ ယခုတိုင် ချိုင့်
အိုင်ကြီးဖြစ်နေ၍ မောင်းအိုင်ဟု ခေါ်ကြ
သည်။ ဘုရင်မကြီးထံတွင် အမှုထမ်းသော
ညာလက်ရုံးဖြစ်သည့် မုဆိုးကြီးဦးအိုင်လူ
သည် ဂိုဏ္ဍိုင်ဘုရင်ထံ သစ္စာခံပြီး စေတီ
တစ်ဆူကို မင်းနှင့်အတူ တည်ခဲ့သည်။
ဆိပ်ကမ်းသာယာပြီး တောင်ကုန်းပေါ်
ဖြစ်၍ ၎င်းနေရာတွင် ဆိပ်သာဘုရား
ဖြစ်တည်ကြရာ မုဆိုးကြီး၏အမည်ဖြင့်

အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားအဖြစ် တည်ရှိသည်။

သက္ကရာဇ် (၁၁၄၅)ခု ဘိုးတော် ဦးနိုင်သည် ဗန်းမော်သို့ ဆန်တက်ရာ ဆိပ်ကမ်းအထက် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူးနေသည်ကို တွေ့ကြရ၍ ဆိပ်ကမ်းမှ တစ်ဆင့်တက် ရောက်ကြရာ စေတီဝတ်များဖြစ်ပြီး ဘိုးတော်ဦးနိုင်သည် မှတော်၊ ဇော်တော်၊ ဆင်သမ္ဗောဓိနှင့် စေတီဝတ်အား ငုံ၍ စေတီတော်ကြီးအား ပြုပြင်ကာ ဌာပနာ ထည့်သွင်းလှူဒါန်းခဲ့သည်။

၁၂၄၇ ခုနှစ်တွင် တောင်ပေါ် ဆရာတော်မှာ ဦးပညာဖြစ်ပြီး အချိန်က အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရား ပြုပုဂ္ဂိုလ်နေပြီး တောအဖြစ်တည်ရှိ ဆရာတော်ကြီးစိုးခဲ့သည်။ ထိုနေရာ မှာ ဘုရားအား ဖမ်းဆီးရိုက်နှက် သတ် ခြင်းသည် စံကောဝိုင်းကို လည်ပင်း ခြစ်၍ သတ်ဖြတ်ကြသဖြင့် အိုင် တလူဆိပ်သာလှေသည် လူသွားလူ ကျားများပင် ခိုအောင်း

သောနေရာဖြစ်၍ တောကြီးမျက်မည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထိုအချိန်က တောင်ပေါ် ကျောင်း ဆရာတော် ဦးပညာမှာ စေတီ ပျက်များ၊ ဘုရားဝတ်တို့များရှိရာ အိုင် တလူဘုရားကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသော ကုန်းတော်ပေါ်မှ ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူး ပြီး ဘုရားရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူအား ဓမ္မ တစ်ကောင် ရစ်ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ ရပြီး ဆရာတော်မှာ ပဋ္ဌာန်ရွတ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းများ ပြုလုပ်မှ ၎င်းမြေမှာ ဖယ်၍ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ဆရာ တော် ဦးပညာမှာ စေတီတော်ကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်၍ ဌာပနာများ ပြန်လည် ၍ ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ တောင်ပေါ် ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံး၍ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ရင်း (၁၂၅၂) ခုတွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။

၁၃၄၀ ခုနှစ်တွင် ဆရာတော် ဦးပညာပြုပြင်ခဲ့သော အိုင်တလူဆိပ်သာ ဘုရားကြီး ထီးတော်မှာ ဟောင်း၍နေ သည်။ ယခု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးကုမုဒမှာ ရဟန်းအသက် ငါးဝါအရ

တွင် အိုင်တလူဘုရားကြီးအား နတ်များ ရွှေချ၍ ထီးတော်မှာ ရွှေရောင်တောက်ပ နေခဲ့သည်မှာ ထူးခြားဖွယ် ဖူးမြော်ကြရ သည်။ စေတီဟောင်းကြီး ယခု အိုင်တလူ စေတီတော်အရှေ့ဘက် ဒုတိယပစ္စုရံတွင် မြေကြီးများ စုထွက်ပြီး ကွဲအပ်နေသော အုတ်များကို ဖယ်ရှားလိုက်ရာ ငွေဘုရား ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို တွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းငွေဆင်းတုမှာ ရှေးဟောင်းဘုရား တစ်ဆူဖြစ်ပြီး ဘိုးတော်ဦးနိုင်ဘုရားတည် ခဲ့စဉ်က ဌာပနာထည့်သွင်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းကြရသည်။

ယခု ဆရာတော် ကုမုဒအရှင် မြတ်သည် စာဝါများသင်ကြားရန်အတွက် မန္တလေးဘုရားကြီး တိုက်ဒဂွန်ဏရာမ ကျောင်း၌ (၅)နှစ် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ဝန်းသိုတွင် (၇)နှစ် ဆက်လက်ပညာ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ ၁၃၅၀ တွင် မိုးတား လေး တောင်ပေါ်ကျောင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဆရာတော် အရှင်ကုမု ဒ၏ ဆရာအရင်းမှာ ဆရာတော်ဦးသီလ ဝံသ ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်ကျောင်းတွင်

သီတင်းသုံးခဲ့ပြီး အိုင်တလူဘုရားကြီး ဆောင်ရွက် သာသနာပြုလျက်ရှိပါသည်။ ကာ ဆေးကုသစေခြင်းဖြင့် အသက်
 အား ပြုပြင်ခဲ့သည်။ ဦးဥယျဗ္ဗေဇာန် (၁၃၆၄-ခုနှစ်)မှ စတင်ခဲ့ရာ ယခုအထိ ကယ်ခြင်း၊ ဘာသာရေးစာပေ၊ ကဗျာ၊
 အကြောင်းအရာများကို သိရှိခဲ့သူဖြစ် ဆရာတော်၏ ကြိုးပမ်းမှုများ တရားစခန်း ဆောင်းပါးများကိုလည်း အရှင်ကုမုဒ
 သည်။ ဆရာတော် အရှင်ဦးကုမုဒမှာ များဖွင့်လှစ်ခြင်း တရားဓမ္မများဟောကြား (မိုးတား) ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျော်မိုး
 (၁၃၅၃) ခုတွင် တောင်ပေါ်ကျောင်းတွင် ခြင်း၊ တရားပွဲများ လုပ်ပေးခြင်းနှင့် (၇) နိုင် (မိုးတားလေး)အမည်ဖြင့် ရေးသား
 ကျောင်းထိုင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အိုင်တလူဆိပ်သာ ရက်သာသမီးများ၏ ကျန်းမာရေးများကို လျက်ရှိသည်။
 ဘုရားကြီးကိုလည်း ဦးဆောင်၍ ပြုပြင် လည်း တပည့်များအား ညွှန်ကြားသင်ပြ အိုင်တလူဆိပ်သာ ဘုရားဝင်း

မိုးတားရဲစခန်းမှ ရဲဗေများနှင့် အမှတ်တရ

သို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့စဉ်က ကြီးမား
သော အုတ်ဂူကြီးနှင့် ဂူသေးကို ဘုရားဝင်း
အတွင်း ထူးခြားစွာ တွေ့ခဲ့ရ၍ အုတ်ဂူ
များနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းအရာ
များကို ဆက်လက်လေ့လာကာ ရေးသား
လိုက်ရပါသည်။ ပထမဂူကြီးမှာ ဆရာ
တော်ကြီး ဦးဥယျဗ္ဗေဒဂူကြီးဖြစ်သည်။
အလျား (၁၂)ပေ၊ အနံ (၈)ပေ၊ အမြင့်
(၂၀)ပေခန့်ရှိပြီး (၁၃၀၁)ခုနှစ် ဝါဆို
လဆန်း (၁)ရက်နေ့တွင် တည်ဆောက်ခဲ့
သည်ဟု ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည်။
ဆရာတော်ကြီးသည် မပျံလွန်မီကပင်
ဤကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ၎င်းတို့တွင်
ဆရာကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သည်။ ပျံလွန်
သော်လည်းကောင်း ဆရာတော်ကြီးမှာ
ညီအတိုင်း ငါးသေရင် ဒီဂူထဲမှာပဲ
နေထိုင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဂူကြီးထဲတွင်
တော်မူကြသည်။ အခြားဂူ အသေး
ဆရာတော် အရှင်ကုမုဒ၏ ဆရာ
တော်အဖြစ် ဂူဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။
ဆရာတော်ကြီး ဦးဥယျဗ္ဗေဒ
ဦးထီသျှခေတ်တွင် ကသာခရိုင်၊

ကသာမြို့နယ်၊ မိုးတားမြို့ရေလဲပိုင်း ယခု
ခေါ် အရှေ့အရပ်၌ ဖမည်းတော် (-)
မယ်တော်မှာ ဒေါ်-ဒေါ်ကျမ်းတို့မှ မြန်မာ
သက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခု၊ နှောင်းတန်ခူး
လပြည့်ကျော် (၆) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့၌
ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်ရှိပြီး အစ်ကိုကြီး၏အမည်မှာ
မောင်ဆွဲဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ကြီး၏ ငယ်
နာမည်မှာ မောင်မြဖြစ်သည်။ မိုးတားလေး
တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်ထံတွင်
ရှင်သာမဏေဘဝဖြင့် စာပေပရိယတ္တိ
များကို သင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၂၆၇ ခုနှစ်တွင်
ရဟန်းဖြစ်တော်မူခဲ့သည်။ ကျောင်းထိုင်
ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်ပြီးနောက် မိုးတား
မြို့ တောင်ပေါ်ကျောင်းတိုက်၏ နယက
ဆရာတော်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်
မူပြီး သက်တော် (၆၀) သိက္ခာတော်
(၄၀)တွင် မိုးတားအထက်ကိုင်းချပ်ဆရာ
တော်တာဝန်ကို လက်မခံတော့ဘဲ မိမိ၏
တပည့် ဆရာတော် ဦးမာယိန္ဒအား လွှဲ
အပ်ပြီး မိုးတားမြို့မှ (၁)မိုင်ခန့်ရှိသော
အိုင်တလူ ဆိပ်သာဘုရားသို့ တစ်ပါးတည်း

ကြွရောက် နေထိုင်တော်မူပြီး ဂူကြီး
တည်ဆောက်ကာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း
တရားအား ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်တော်
မူခဲ့သည်။
ထိုအချိန် အင်္ဂလိပ်တစ်လှည့်
ဂျပန်တစ်လှည့် မဟာမိတ်တို့က တစ်
လှည့်စီ အုပ်ချုပ်၍ အလှည့်အပြောင်း
တွေ မြန်ဆန်၍ အိုင်တလူဆိပ်သာဒေသ
သည် လူသူ အရောက်ပေါက်နည်းလာ၍
ခြံနယ်များ တောကြီးများမည်းများဖြစ်နေ
ပြီး တိရစ္ဆာန်များဖြစ်သော ကျား၊ ကျား
သစ်၊ ဆင်များပင် နေထိုင်လာခဲ့သည်။
သို့သော်လည်း ဆရာတော်ကြီးမှာ
မေတ္တာတရားပွားများ၍ တရားကိုသာ
စိုးရိမ်ကင်းစွာ အားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။
ဆရာတော်ကြီး၏ သတင်း
များကို သတင်းများကို ကသာ၊ ဗန်းမော်၊
ရွှေကျ၊ မင်္ဂလာတိ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ဆရာတော်
ကြီးသည် လေးငါးသင်္ခါမှရောက်သော
ကချင်ပြည်နယ် မင်္ဂလာတိရှိ မံသာရွာ
သို့ ဆွမ်းခံကြသည်ကို ဆွမ်းလောင်းခဲ့ရ
သော အကား၊ အကာမများက ပြောကြ

သော်လည်း ဆရာတော်မှာ မိုးတားအိုင်
တလူ ဆိပ်သာဘုရားကျောင်း၌ ရှိနေ
သည့်အတွက် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ကြရ
သည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ထူးခြားမှု
တစ်ခုမှာ ဗန်းမော်အထက်ပိုင်း မိုးလဲ
ချောင်း သိပ်တော်ရွာ၊ ဝိလာသတော်ပေါ်
မှာ သီလရှင်လှေးပါးတို့သည် ဆိပ်သာ
ဘုရားကြီး ဆွမ်းခံကြွခဲ့ကြောင်း ပြောပြ
ကြသည်။ မိုးတားနှင့် ဗန်းမော်မှာ
အလွန်ဝေးကွာသော နေရာဖြစ်သည့်
အတွက် အံ့ဩမှုနှင့် ဆရာတော်ကြီး၏
တန်ခိုးတော်များကို သိကြရသည်။ နွေ
ကာလ၌ ရေ အခက်အခဲဖြစ်၍ ဒါယကာ၊
ဒါယိကာမများက လျှောက်တင်ကြရာ
ဆရာတော်ကြီးမှာ ရောဝတီမြစ်ကမ်းပါး
ထိပ်မှ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရေ
လိုချင်တယ်ဟု သုံးကြိမ်အော်လိုက်ရာ
ရေများသည် သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ရေများ
လွှမ်းတက်လာသည်ကို နယ်သူနယ်သား
ရွာသူရွာသားများပင် အံ့ဩမဆုံးနိုင်
အောင် တွေ့ကြရသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ၁၉၄၈
ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီး
ကာလတွင် ဆရာတော်ကြီးအား လာ
ရောက်ဖူးမြော်သူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ
များအား အာနာပါန အခြေခံသမထ
ဝိပဿနာတရားများကို ဟောကြားတော်
မူခဲ့ပါသည်။ ၁၃၁၇ ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း
(၅)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ဘဝဓမ္မချုပ်ငြိမ်း
တော်မူခဲ့သည်။ အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရား
ကုန်းတော်ပေါ်မှ မကြာခဏမောင်းထုသံ
များကိုလည်း ကြားကြရသည်ဟု ပါးစပ်
စကားအရ သိခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ဆရာတော်ကြီးကို ရဟန္တာဟူ၍လည်း
ကောင်း အဘိညာဉ်ရသူဟူ၍လည်း
ကောင်း ဆရာတော်အား ထင်ယူကြ
သည်။

အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားကြီး
အား ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ခဲ့ကြသော
တောင်ပေါ်ကျောင်းတွင် သီတင်ဆုံးတော်
မူခဲ့ကြသည့် ဆရာတော်များမှာ ရှေး
ရေစက်ပစ္စည်းများကြောင့် ဖြစ်ကြမည်ဟု
ထင်မိခဲ့ပါသည်။ ယခုလည်း ဆရာတော်

အရှင်ကုမုဒသည်လည်း တောင်
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ကြ
အိုင်တလူဆိပ်သာ ဘုရားကြီးအား
ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး သာသနာပြုစခန်းကြီး
ကို ဦးဆောင်၍ ရှေးယခင် ဆရာတော်
ကြီးများကဲ့သို့ သာသနာပြုလျက်ရှိ
သည်။

အိုင်တလူဆိပ်သာဘုရားကြီး
နှင့် တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်
အရှင်ကုမုဒအား ဖူးမြော်ရန် ပို့ဆောင်
ပေးကြသော မိုးတားလေးရဲစခန်း၊
စခန်းမှူး ရဲအုပ်မင်းနိုင်နှင့်ဇနီး ရဲတပ်သား
အောင်အောင်၊ ကသာရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်
ကျော်အောင်၏ဇနီး မသီတာ၊ ရပ်ကွက်
အကျိုးဆောင်ဘုရားဂေါပက ဦးမြတ်
ကြည်နှင့် ဆရာတော် ဦးဥယျဓမ္မ၊
အကြောင်းအရာများအား သိရှိရသော
အရှင်သံဝရသီလ (ဝန်ပီ) တို့အား
ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါသည်။

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

မဟာသုတရစေတီ

နဂါးဘဝမှ လာသူများ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ ကြိုးကွယ်ပါ

ဆရာဝင်း (သာကိန္ဒယ)

ကျွန်တော်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
များသည် ဘဝသံသရာကို ယုံကြည်
သူများဖြစ်၍ အတိတ်က လူ့ဘဝ၊ နတ်
ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ စတဲ့ ဘဝများစွာကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။ နောင်တွင်လည်း
နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း သံသရာဘဝတွင်
ဖြတ်သန်းကြရပေဦးမည်။

လူတို့ သာမန်အားဖြင့် မမြင်
ရသော သတ္တဝါတို့၏ နာမ်လောကတွင်
နတ်ဗြဟ္မာတွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ၊ နဂါးသည် နာမ်
လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြ
သည်။ တစ္ဆိသော လူများသည် ဘဝ
သံသရာကျင့်လည်ရာတွင် နဂါးဘဝမှ
လာကြသူများ ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် တစ်ချိန်သော
ကာလက နဂါးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရပါ
သည်။ နဂါးများသည် နာမ်လောကမှ
ထူးခြားသော စွမ်းရည်ရှိသည့် သတ္တဝါများ
ဖြစ်ကြသည်။ နဂါးများတွင် ရေနေနဂါး၊
တောင်မှာနေသည့် နဂါး၊ ကောင်းကင်
တွင်နေသည့် နဂါးဟု ရှိသည်။ ရေနေ
နဂါးသည် ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာတွင် နေထိုင်

ကြပြီး ဦးရေ သန်းရာနဲ့ချီပြီးရှိသည်။
တိုင်းပြည်များခွဲခြားပြီး နေထိုင်ကြသည်။
လူသားတွေ ဘာသာအမျိုးမျိုး ကိုးကွယ်
ကြသော်လည်း နဂါးများက ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်တွေချည်း ဖြစ်ကြသည်။ နဂါးဘဝမှ
လာသောသူများကို နဂါးဘဝ အမျိုး
တော်စပ် သူများကလိုက်ပါစောင့်ရှောက်
ကြသည်။ နဂါးတစ်ကောင်စောင့်ရှောက်
လျှင် စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံပြီး နဂါးသုံး
ကောင် စောင့်ရှောက်လျှင် အတော်
အသင့် ချမ်းသာသူဖြစ်လာပါသည်။ နဂါး
ခြောက်ကောင်၊ ကိုးကောင်စောင့်ရှောက်
လျှင် သူဌေးကြီးများ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

နဂါးများသည် သူတို့ကို ရန်ပြု

နောင်ယုက်မည်ပြုလျှင် နာမူတ်ပြီး သတ်
ဖြတ်နိုင်ပါသည်။ သူတို့ နာမူတ်ခံရသော
သူသည် ချက်ချင်း ပြာဖြစ်သွားသည်ဟု
သိရပါသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် သူပုန်များ
ထူပြောစဉ်က ကျောက်ဖြူမြို့ သင်္ကြန်ပွဲ
တွင် ဘုရားလာရောက်ဖူးသော နဂါးနှစ်
ကောင်အနက် တစ်ကောင်သော နဂါး
အား လုံခြုံရေးယူထားရသော ရဲဘော်
တစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့်ပစ်မည်ဟု
ဘုရားတက်လာစဉ် တစ်ကြိမ်၊ ဘုရားဖူး
ပြီး ပင်လယ်ထဲဆင်းစဉ်တစ်ကြိမ်ပြောရာ
ရေစပ်ရောက်နေသော နဂါးက ရေစပ်
မှ လှမ်းပြီးကြည့်ကာ နာမူတ်သဖြင့်
သတ်ဖြတ်ရန်ကြံစည်သော ရဲဘော်မှာ
ချက်ချင်း ပြာဖြစ်သွားကြောင်း။ ထို
အချိန်မှာ ကျောက်ဖြူမြို့တွင် လုံခြုံရေး
တာဝန်ရှိ တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦးက ကျွန်တော်
အား ပြောပြ၍ သိရှိရပါသည်။ ထိုစဉ်က
တပ်ရင်းမှူးလုပ်သူက နဂါးမျက်စောင်းထိုး
ခံသဖြင့် ပြာဖြစ်သည်ဟု ပြောပါသည်။
သို့သော် နဂါးတွေနဲ့ကျွန်တော် ဆက်သွယ်
စကားပြောဆိုနိုင်သောအခါ မျက်စောင်းလှီး

၍ ပြာဖြစ်သည်မဟုတ်ဘဲ နာမူတ်၍
ပြာဖြစ်သွားကြောင်း သိရပါသည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလကုန်
လောက်က ကျွန်တော်ထံ ဗေဒင်မေးရန်
ညီအစ်မနှစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။ ညီမ
ဖြစ်သူက သူခင်ပွန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုပြပြီး
သူမခင်ပွန်း ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အရက်ချည်း
လောက်နေကြောင်း၊ စီးပွားရေးလည်း
ထုံးတမ်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ စီးပွားကျ
ထားတာလည်း ခုနစ်နှစ်ကျော်ရှိပြီဖြစ်
ကြောင်း၊ ဘယ်လို အနောင်အယုက်များ
ရှိမည် စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်အား
မေးပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဗေဒင်
ဘာပေးနေသည့် တန်ခိုးရှင်ကြီးအား
မေးရာ ဤပုဂ္ဂိုလ်တွင် နဂါးကြီးတစ်
ကောင်က နောင်အယုက်နေကြောင်း၊ နဂါး
ကြီးက သူ့ရဲ့အစ်ကိုတော်ကြောင်း သိရ
မည်။ ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ
ကျွန်ုပ် ညီအစ်ကိုတော်လျှင် စောင့်
ရှုသည့်သာရှိပြီး ဘာကြောင့်
အောင်အောင် ခုကွပေးရသလဲဆိုတာ

အထူးအဆန်း ဖြစ်နေပါသည်။ ယခုလို
စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ အမျိုးသမီးက သူ
ခင်ပွန်းသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်
ကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုအခါကျမှ
နဂါးကြီးကိုမေးရာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ
ကိုးကွယ်၍ ယခုကဲ့သို့ ခုကွပေးခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကို မကိုးကွယ်
လျှင် နှစ်နှစ်ပဲ အချိန်ပေးတော့မည်၊
သို့မဟုတ် နဂါးပြည် ပြန်ခေါ်သွားမည်။
နဂါးပြည်ရောက်သောအခါ ပြစ်ဒဏ်
ခတ်သည့်အနေဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀
လူ့ဘဝ သွားခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ကြောင်း
အမျိုးသမီးကို ပြောပြရာ အမျိုးသမီးက
သူ ဗုဒ္ဓဘာသာပြောင်းမည် မဟုတ်
ကြောင်း၊ သူ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း

တစ်ခုလုံးက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ
ချည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားနည်းလမ်း
ရှိလျှင် ကူညီပေးဖို့ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် နဂါးကြီးကို အခြား
လက်ခံနိုင်တဲ့နည်းလမ်းရှိလျှင် ပြောပါဦး
မေတ္တာရပ်ခံရာ နဂါးကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကို မယုံကြည်လျှင်နေပါ။ သံဃာတော်
တစ်ပါးထံတွင် တပည့်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကို ခံယူပါမည်ဆိုပြီး သရဏဂုံသုံးပါးကို
လိုက်ဆိုရမည်။ သရဏဂုံဆိုပြီးလျှင်
ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတက်ခွင့်မရှိဟု
ပြောပါသည်။ အမျိုးသမီးက ဒါလည်း
လက်ခံမှာမဟုတ်ကြောင်း ပြောပါသည်။
ကျွန်တော် ဗေဒင်ဟောပေးသည့် တန်ခိုး
ရှင်ကြီးကို ၎င်းအမျိုးသားရဲ့ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေမေးကြည့်တော့ နှစ်နှစ်အထိ
ပင် နေရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိရ
ပါသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့
၂၀၁၃ ခုနှစ် မေလဆန်းပိုင်းမှာ ရောက်
လာသူဖြစ်သည်။ သူက မွတ်စလင်
ဘာသာဝင်။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ

တစ်ခုရဲ့ အင်ဂျင်နီယာ။ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး သူကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို မိဘတွေမသိအောင် တိတ်တိတ်ပုန်း ကိုးကွယ်တဲ့သူဖြစ်သည်။ သူက ပစ္စန်း ၂၄ ပစ္စည်း။ သမ္မုဒ္ဓေါတာ၊ ဘိုးမင်းခေါင် ဝိဇ္ဇာကြီးများကိုလည်း သိရှိနေသူဖြစ် သည်။ သူ့ကိုကြည့်တော့ သူ့နောက်တွင် နဂါးကြီးတစ်ကောင် တွေ့ရှိရပါသည်။ သူကမိဘနဲ့ အိမ်ခွဲနေလိုကြောင်း မိဘ က အိမ်ခွဲနေခွင့်မပြုကြောင်း အမဲသား လည်း မစားချင်လည်း စားနေရကြောင်း အိမ်ပေါ် အမဲသားရောက် လာပြီဆိုလျှင် စိတ်ဆင်းရဲစရာများ ကြုံတွေ့ရကြောင်း အမဲသားစားလျှင် ကြုံတွေ့ရ ပြဿနာက ပိုဆိုးကြောင်း ပြောပါသည်။ ခင်ဗျားကို ဖခင်ကြီးနဂါးက စောင့်ရှောက်နေ ကြောင်း၊ နောင် နှစ်နှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာကို ပြတ်ပြတ်သားသားပြောင်းပြီး မကိုးကွယ်လျှင် နဂါးပြည် ပြန်ခေါ်မည် ဖြစ်ကြောင်းပြောရာ ၎င်းက မိဘတွေနဲ့ ခွဲနေမှသာလျှင် ပြောင်းပြီး ကိုးကွယ်နိုင် မည်ထင်ကြောင်း အိမ် သီးခြားနေနိုင်

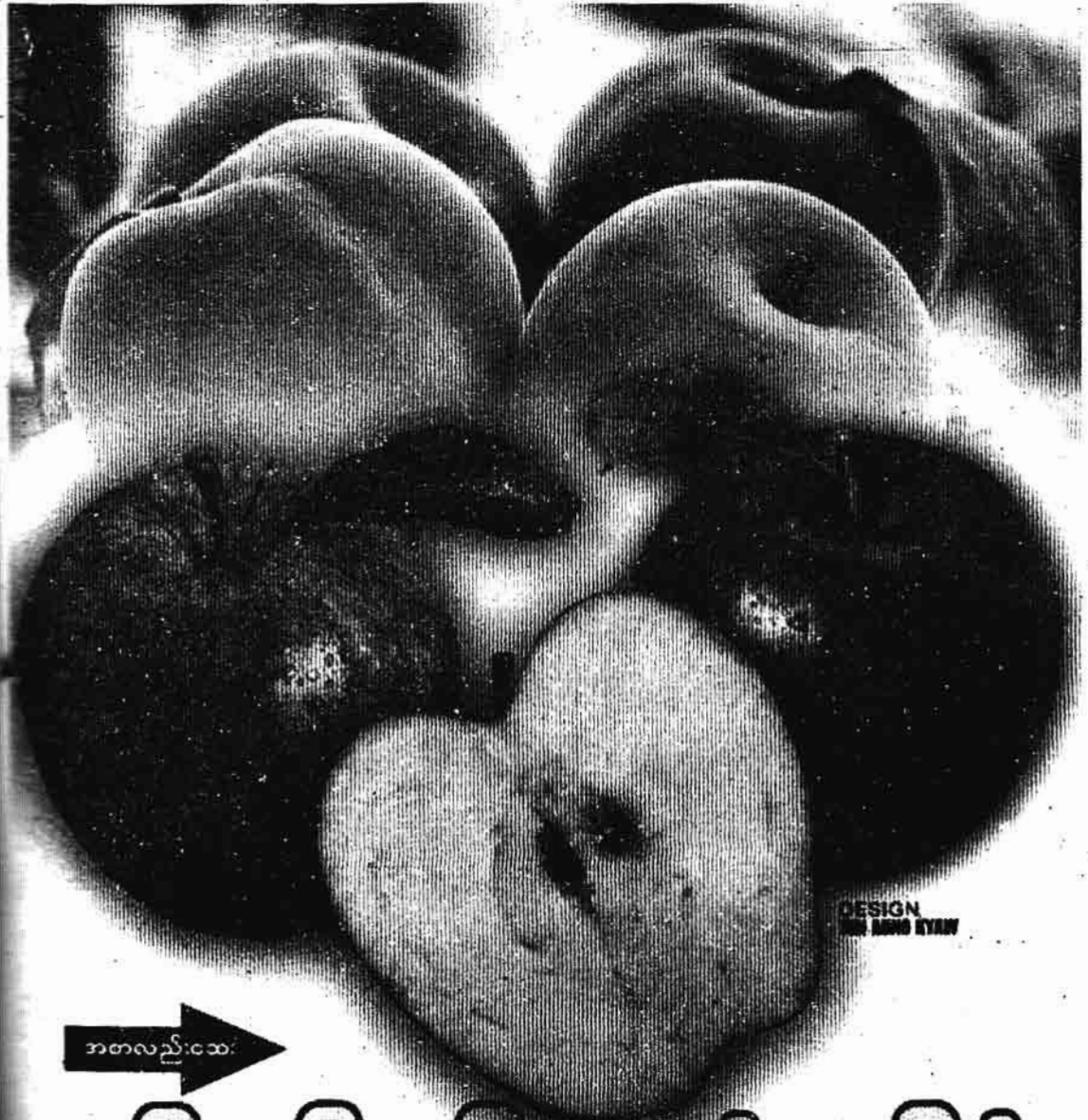
အောင် ငွေကြေးစောင့်ရှောက်ပေးရန် နှင့် ယခု မိဘကို လစဉ် တစ်သိန်းခွဲ ထောက်ပံ့ရာက နှစ်သိန်းလောက် ထောက်ပံ့ချင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ နဂါးကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ ပြောင်း မည်၊ ယတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်လျှင် အိမ်ခွဲ နေဖို့ ငွေကြေးကိစ္စ၊ မိဘတွေကို တိုးပြီး ထောက်ပံ့ချင်တဲ့ကိစ္စ ပြေလည်စေမည်။ အကယ်၍ ဆက်ပြီး ကိုးကွယ် နေမည်ဆိုလျှင် နောင် နှစ်နှစ်နေလျှင် သတ်ပစ်မည်ပြောသည်။ အမျိုးသားက သူမိဘတွေက ဘာသာပြောင်းချင်သည် ရိပ်မိ၍ အမျိုးမျိုး မပြောင်းရအောင် ဘာသာရေးဆိုင်ရာတွေ လိုက်နာခိုင်းနေ ကြောင်း၊ အမဲသား မစားလည်း မနေရ၊ စားနေရကြောင်း ပြောပါသည်။ နဂါးတွေ ဟာ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ရာတွင် တိကျ ပြတ်သားကြောင်း သတိပေးရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီးက ဤ ပုဂ္ဂိုလ် သည် နဂါးဘဝမှ လူဘဝရောက်သည် မှာ ငါ့ဘဝရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ယခင်ဘဝများ က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ချည်း ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း

တစ်ခုသောဘဝတွင် ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး ဝိဇ္ဇာလမ်းကိုပင် လိုက်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ သူကတော့ ပထမလူ လောက် ဒုက္ခပေးခြင်းမခံရပါ။ သူ့ကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ အိမ်ပြောင်းနေခွင့် ရလျှင်ပင် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကို စွန့် လွှတ်ရမည်ဖြစ်၍ အခက်အခဲရှိနေပုံ ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လူသားများသည် အတိတ်ဘဝမျိုးစုံက လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ နဂါးဘဝက လာခဲ့ကြသူများ သည် လူဘဝတွင် ရောက်နေသည်မှာ ဘဝများစွာ ကြာမြင့်သော်လည်း မူလ နဂါးဘဝက ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုကို စွန့်လွှတ်ခွင့်မရှိဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ ကိုးကွယ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ချက်ရှိနေ သည်မှာ အံ့သြဝမ်းမြောက်စရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

DESIGN
BY RANG KYAN

ကတလည်းသေ

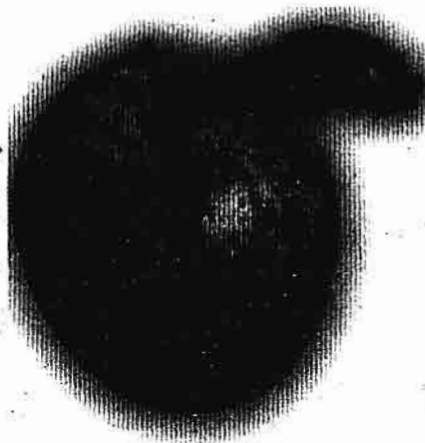
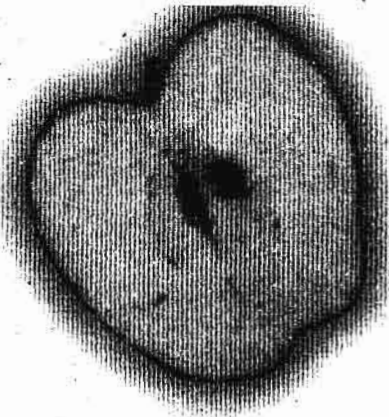
ပန်းသီး၏အသုံးဝင်ပုံ ရင်ငြိမ်းလင်း

ပန်းသီးသည် အပင်အလတ်ဖိုး

ဖြစ်၍ အရွက်သည် မာလကာရွက်နှင့် ဆင်ကာ မာလကာရွက်ထက် အနည်းငယ် ရှည်၏။ ပန်းသီး၏ အပွင့်သည် ဖြူ၏။ ပန်းသီးအဝါမျိုး၊ အနီမျိုးတွင် အနီမျိုးပန်းသီး၏ အရောင်သည် နုလျှင် စိမ်း၍ ရင့်လျှင် ဝါကာ၊ မုည့်လျှင် နီ၏။ ပန်းသီးသည် လေ့လာခြင်းနှင့် သည်းခြေအားနည်းခြင်း၊ သည်းခြေပျက်ခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ သလိပ်နှင့် သုတ်ကို ပွားစေ၏။ ပန်းသီး၏ ရသာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝိပါကအားဖြင့်လည်းကောင်း ချို၍အေး၏။ နှုတ်ကို မြိန်စေသည်။ ပန်းသီးပင်သည် ကင်ဆိပ်တက်ခြင်း၊ မျက်စိကိုက်ခဲခြင်း၊ အန်ခြင်း၊ ပျို့ခြင်း၊ ချောင်ဆိုးရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ သည်းခြေပျက်၍ ရူးခြင်း၊ ဦးနှောက် အားနည်းခြင်းနှင့် အသားအရေ ခြောက်သွေ့ခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ပန်းသီးအမှည့်၏ သတ္တုရည်နှင့် သကြားကိုဖျော်၍ တစ်နေ့သုံးကြိမ် ဟင်းစားစွန်းတစ်စွန်းခန့် သောက်ခြင်းဖြင့်

ချောင်းဆိုးရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ပန်းသီးအမှည့်ကို ယိုထိုး၍ စားပေးပါက နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ ဦးနှောက်အာရုံကြော အားနည်းခြင်းနှင့် ပိန်ချုံးခြင်းတို့ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။

ပန်းသီးအစိမ်းကို ကြိတ်၍ မျက်စိတွင် လိမ်းပေးပါက သည်းခြေကြောင့်ဖြစ်သော မျက်စိကိုက်ခဲခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ပန်းသီးအစိမ်း သတ္တုရည်ကို သိန္ဓောအနည်းငယ်ထည့်၍ သောက်သုံးပေးပါက ပျို့အန်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ပန်းသီးအရွက်ကို ပြုတ်၍ သောက်ပေးပါက ကင်ဆိပ်ကိုပြေစေ၏။

ယခုအချိန်တွင် ပန်းသီးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ လူသိများ၍ စားသုံးသူများပြားလာသည်။ စားသုံးသူပေါများလာသကဲ့သို့ ဈေးနှုန်းလည်း သက်သာလှသည်။ ယခင်က ပန်းသီးကို အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများသည် ဈေးကြီးကြီးဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောင်းချကြသည်။

စားသုံးသူများသည် ဈေးကြီးသဖြင့် မစား	နှင့် အေးမြသည့် တောင်ပေါ်ဒေသများ၌	အဖန်ဘက်သို့ ရောစပ်မျိုးပြုထားသော
နိုင်။ ငွေကြေးချောင်လည်သူများသာ ဈေး	ပင် ပန်းသီးကို စိုက်ပျိုးလာကြသည်။	ပန်းသီးသစ်တော်များလည်း ပေါများလှ
ကြီးပေး ဝယ်စားကြသည်။ ယခုအခါတွင်	ပန်းသီးသည်လည်း နေရာ၊ ရေမြေ၊	၏။ ပန်းသီးများသည် လူမမာဓာတ်စာ
တရုတ်ပြည်မှလည်းကောင်း၊ မြန်မာ	ဒေသအလိုက် အရသာ၊ ပုံသဏ္ဌာန်၊	အဖြစ်သာမက အပျင်းပြေအဖြစ် စား
နိုင်ငံရှိ ကချင်ပြည်နယ် မချမ်းဘောမှ	အရောင်အဆင်းပါ ပြောင်းလဲလာသည်။	သောက်သည်အထိ ပေါများလာတော့
လည်းကောင်း၊ တင်ပို့ရောင်းချသဖြင့် လူ	တရုတ်ပြည်မှ တင်သွင်းသော ပန်းသီး	သည်။
တန်းစားမရွေး၊ အဆင့်အတန်းမရွေး	သည် အဝါမျိုးများ၏။ အဝါမျိုးသည်	သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာ
ဈေးနှုန်းသက်သာစွာဖြင့် ဝယ်ယူစားသုံး	ပွ၍ အရသာချို၏။ အချို့သော ပန်းသီး	ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲကြပါစေ။
နိုင်သည်။ ထိုမျှသာမက ဂျမ်းပြည်နယ်	အနီမျိုးများသည် ကျစ်၍မာကျောကာ	ဝင်ငြိမ်းလင်း

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

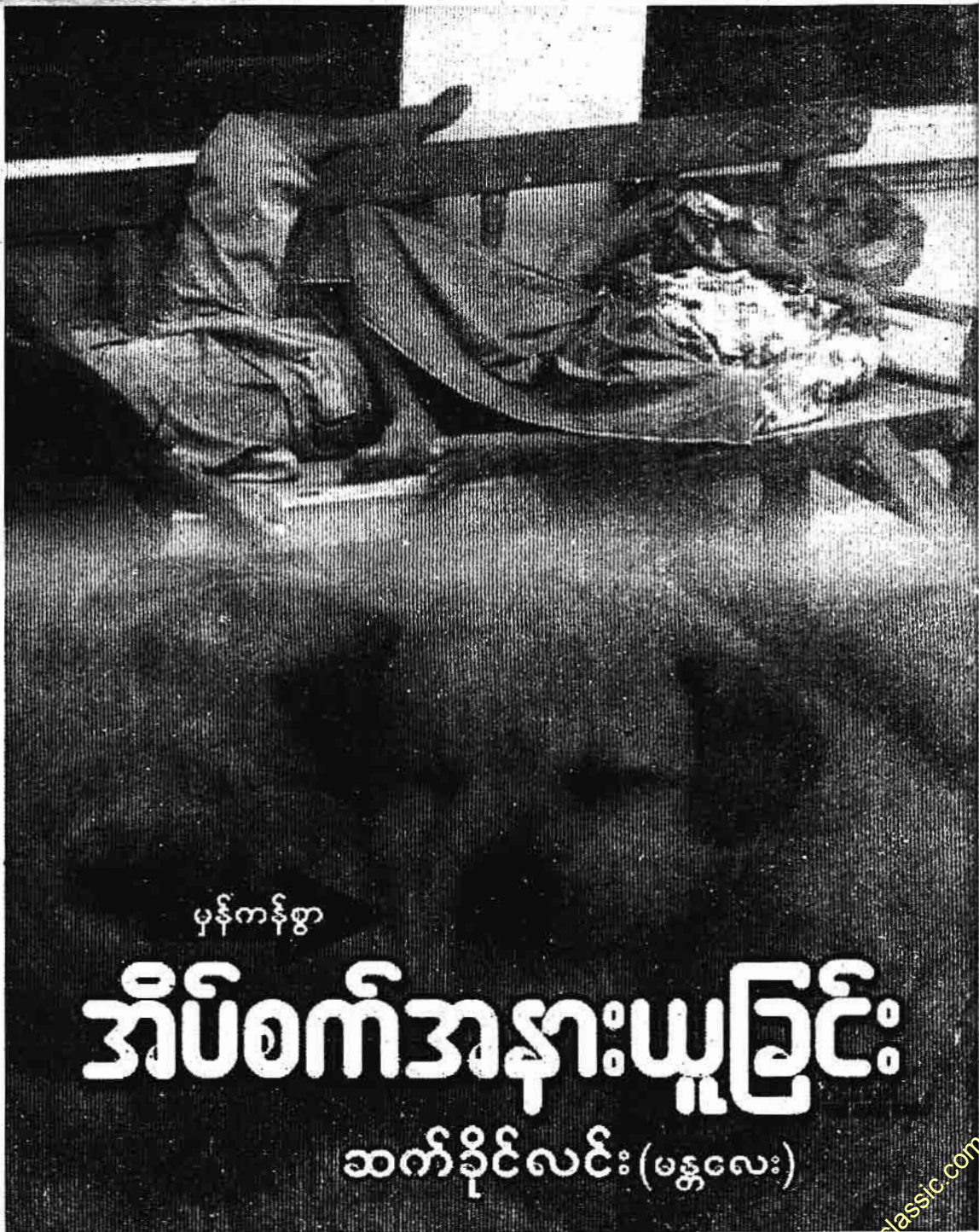
မားတပ်ဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တိုင်းရင်းဆေးဝါးဇာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

မှန်ကန်စွာ

အိပ်စက်အနားယူခြင်း

ဆက်ခိုင်းလင်း (မန္တလေး)

လူတို့သည် တစ်နေ့လျှင် ရှစ်
 နာရီခန့် အိပ်စက်အနားယူကြရသည်။
 ရောဂါကင်းရှင်းခြင်း၊ မကင်းရှင်းခြင်း၊
 ခွန်အားရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း၊ ဝခြင်း၊ ပိန်ခြင်း၊
 စသည်တို့သည် အိပ်စက်ခြင်းအပေါ်
 မူတည်၏။ အချိန်ကာလ မဟုတ်ဘဲ
 အိပ်စက်ခြင်း၊ ထချိန်တန်သည့်အခါ မထ
 ဘဲ လွန်ကဲစွာအိပ်စက်ခြင်း၊ အိပ်ရေး
 ပျက်ခံခြင်းတို့သည် ကျန်းမာရေးကို
 ဆိုးဝါးစွာ ထိခိုက်စေ၏။

ညအခါ အိပ်ရေးပျက်ခံခြင်း
 သည် ကိုယ်အင်္ဂါကို ကြမ်းတမ်းစေသည်။
 နေအခါ အိပ်စက်ခြင်းသည် ကိုယ်လက်
 အင်္ဂါကို နှောင့်စေသည်။ မအိပ်သင့်သော
 အာလ အချိန်၌ အိပ်ခြင်းသည်...

- (၁) တွေဝေတိုင်းပိုင်းခြင်း
- (၂) အဖျားရောဂါ စွဲကပ်ခြင်း
- (၃) နာစေး ချောင်းဆိုးရောဂါစွဲကပ်ခြင်း
- (၄) ကိုယ်ဖော၊ ကိုယ်ရောင် ဖြစ်တတ်ခြင်း
- (၅) ဦးခေါင်းရောဂါဖြစ်ခြင်း
- (၆) ပျို့အန်ခြင်း

- (၇) ဆီး၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်း
- (၈) ကိုယ်လက်လေးလံခြင်း
 တို့ ဖြစ်ပေါ်တတ်၏။
 နွေရာသီ၌ ညတာတိုသဖြင့်
 နေအခါ အိပ်စက်ခြင်းသည် ကိုယ်လက်
 အင်္ဂါကို နှောင့်သိပ်စေ၍ လေကို
 ငြိမ်သက်စေ၏။ အားကို ဖြစ်စေ၏။ နွေ
 ရာသီမှ အခြားသောရာသီတို့၌ နေအခါ
 အိပ်စက်ခြင်းသည် သလိပ်နှင့်သည်းခြေ
 ကို ထကြွစေ၏။ သို့သော်...

- (၁) လွန်ကဲစွာ စကားပြောလေ့ရှိသောသူ
- (၂) မေထုန်လွန်ကြနသောသူ
- (၃) သေရည်၊ သေရက်သောက်သောသူ
- (၄) ကိုယ်လက်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားကစားလွန်း၍ မောပန်းသောသူ
- (၅) အပျက်အစီးသြဉ်းသောသူ

- (၆) စိုးရိမ်သောက များသောသူ
- (၇) အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်သောသူ
- (၈) စိတ်နောက်သောသူ
- (၉) ကုတ်ဟီးချောင်းဆိုးနာ စွဲကပ်သောသူ
- တို့သည် နေ့လယ်နေ့ခင်း
 အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် စာတ်သဘော သဘာဝ
 တို့ကို ညီညွတ်မျှတစေ၍ အကျိုးကို
 ဖြစ်ထွန်းစေ၏။ နေအခါ ထမင်းစားပြီး
 အိပ်စက်ပါက ကိုယ်ခန္ဓာ ဝဗျာစေ၏။

ထို့ကြောင့် အချိန်ကာလနှင့်
 မိမိ၏ဖြစ်ပွားသော အရောဂါအခြေ
 အနေကို သုံးသပ်၍ မှန်ကန်စွာ အိပ်စက်
 ခြင်းသည် ပို၍ အကျိုးကျေးဇူးရှိပေတော့
 သည်။

ဆက်ခိုင်းလင်း (မန္တလေး)

ရုပ်ရှင်

အောင်မြင်စွာ

ဂန္ထဝင်ဇာတ်ကား (ကလေး)

အမတေ ရှောက်ပန်းဆို၍
ရှောက်ပန်းဖို့အသစ် မဟုတ်ပါ။ မိုး
ကတော့ ရိုးရိုးရှောက်ပန်းဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ထူးခြားမှုက ရိုးရိုးသာမန်ဖို့ပင်က အသီး
တိုင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား အမတေလုံး
တွေ ပါနေတာဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာကော့ စာရေးသူနဲ့
ညီအစ်ကိုလိုခင်မင်ရတဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုဇော်
နိုင် (ရွှေကောင်းစံ ကွမ်းယာ)က...

“ကိုသန်းဦး ကျွန်တော်ပြော
မယ်”

“အေး ... အဲ့ဒါဆို မပြောနဲ့
တော့”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာထင်
နေလို့လဲ။ အခုပြောမှာက ဒီလို ကျွန်
တော်ကြီးတော်တို့အိမ်မှာ ရှောက်ပန်းပင်
အသီးတွေသီးတော့”

စာရေးသူက...

“ရောင်းစားရောပေါ့ ဟုတ်ဘူး

“ဟာ . . . ဆုံးအောင်
ထောင်ပါဦး။ အဲ့ဒီအသီးတွေကို

သာမန်ပဲဆိုပြီး ရင့်မှခူးပြီး ခွဲစားတာ
အသီးထဲမှာ အမတေလုံးပါလာရော။
ပိုပြီးထူးဆန်းတာက အထဲက ပါလာတဲ့
အမတေအသီးလေးကို ကြည့်တော့လည်း
အတွင်းက ရှောက်ပန်းသီးအမွှာမြောင်း
တွေက အသီးကြီးအတိုင်းပဲပါတာ တွေ့ရ
တယ်။ အိမ်သားတွေက ပထမတစ်လုံး

ခူးပြီး အမတေတွေပါတာ တွေ့ပေမယ့်
နောက် မခူးဖြစ်ဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
နေမိကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ရက်တွေ
မှာ အသီးတွေရင့်လို့ ခူးတော့ ပထမ
အတိုင်း အမတေလုံးတွေ အသီးတိုင်းမှာ

ပါနေတယ်။ အဲ့လိုဆိုတော့ ကျွန်တော်
လည်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
စာရေးသူက ဂန္တိရဆန်တာတွေကို စိတ်
ဝင်စားသူဆိုတော့ သားကောင်အနံ့ရတဲ့
မုဆိုးလို စာရေးသူအဖို့ စိတ်ကူးရလို့
ရှောက်ပန်းသီး သီးတဲ့အိမ်ကို သွားလိုက်
ကြတယ်။

အမတေဆိုတာ ဆန်းပြားစွာ
တည်ရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပုလဲ၊ ဝါး အမြဲ
တော့ သက်ရှိသက်မဲ့၊ တိရစ္ဆာန် စသည်
တို့မှ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အမြဲတော
တို့မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သတ္တိထူး

အသီးများနဲ့ ရှောက်ပန်းပင်

များ ရှိကြပါသည်။ အမတေ ဖြစ်တည်
လာပြီဆိုတာနဲ့ သိဒ္ဓိထူးတစ်ခုခုတော့
ရှိကြစေမယ်။ သိဒ္ဓိကလည်း (၁၀)ပါး
ရှိတယ်။ (၁) စိန္တာမယသိဒ္ဓိ၊ စိတ်ကြံ
စည်ရာဖြစ်စေခြင်း။ (၂) ဥဒကသိဒ္ဓိ
ရေပြင်ဖော်တွင် လျှောက်နိုင်၊ သွားနိုင်၊
အိပ်နိုင်ခြင်း။ (၃) ပထဝီသိဒ္ဓိ မြေကြော
ပုံနိုင်ခြင်း၊ မြေလျှိုးနိုင်ခြင်း။ (၄) ဓန
သိဒ္ဓိ ရွှေငွေရတနာ လိုရာရစေခြင်း။
(၅) အာယုသိဒ္ဓိ အရွယ်နုပျိုနေနိုင်ခြင်း။
အသက်ရှည်စွာနေနိုင်ခြင်း။ (၆) အာကာ
သသိဒ္ဓိ ကောင်းကင်ခရီး ပျံသန်းနိုင်ခြင်း။

(၇) အာရောဂျသိဒ္ဓိ အနာရောဂါကင်း
စေခြင်း။ (၈) ကာယသိဒ္ဓိ ဓား လှံ
သေနတ်၊ အမြောက်လက်နက်ပြုစေခြင်း။
(၉) ဝိယသိဒ္ဓိ လူချစ်လူခင် သတ္တဝါ
အများ ခင်တွယ်နိုင်ခြင်း။ (၁၀) ဣန္ဒြိ
ဝိသေသိဒ္ဓိ တန်ခိုးဖြင့် အထူးထူးဖန်ဆင်း
နိုင်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
ကိုဇော်ဒိုင် (ရွှေကောင်းစံ ကွမ်းယာ)နဲ့
အတူ သူရဲကြီးတော်ကြီးအိမ်ကို သွား
လိုက်ကြတယ်။ ကြီးတော်ကြီးအိမ်
ဆိုတာ တခြားမဟုတ် အမှတ် (၁)

ရပ်ကွက် ရဲစခန်းအနီးက စာရေးသူနဲ့
ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုအောင်
မျိုးတို့အိမ်ပေါ့။ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ ကိုအောင်မျိုးရဲ့ အစ်မကြီး
မမလုံးက အိမ်ရှေ့ကခေါ်တော့ ထွက်
လာခဲ့တယ်။

“အေး . . . ဇော်ဒိုင်လား။

စာရေးသူကော ပါလာတာကိုး”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

အဲ့ဒီမှာ ကိုအောင်မျိုးရဲ့ မိခင်
ကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ စာရေးသူ
လည်း . . .

“ဒေါ်ကြီး နေကောင်းတယ်

နော်”

“အေး . . . ကောင်းပါတယ်

ကွယ်”

“ကိုအောင်မျိုးကော ရှိလား”

“မင့်သူငယ်ချင်း ရှမ်းအင်း

ဘုန်းကြီးဆီသွားတယ်။ သူကတော့

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ အနေများတယ်။

အိမ်ပြန်လာတာ နည်းနည်းပဲ”

“ဒါဆို ရှမ်းအင်းမှာ အိပ်ရင်

ရှောက်ပန်းသီးရင့်မှ အမတေအသီးစထွက်နေပုံ

ဦး နေခိုင်းလိုက်တော့”

သဘောထားလိုက်ရတာပေါ့”

မှာလည်း အသီးတွေက အစီအရီ အလုံး

“အဲ့လိုလည်း မနေပါဘူးကွယ်။

ဒီအချိန်မှာ မမလုံးက အပင်

(၃၀) ကျော်လောက် ရှိတယ်။ မမလုံးက

မိန်းမယူဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူ

က အိမ်နောက်ဖက်မှာ သွားကြည့်ရ

အပင်ပေါ် လက်ညှိုးထိုးပြီး အကြီးလုံး

ဆေးပင် အပွင့်ရတံအကြောင်းတွေနဲ့ပဲ

အောင်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်

တစ်လုံးကိုပြတယ်။

အချိန်ကုန်တာပဲ”

နောက်ဖက်က ရှောက်ပန်းပင်ရှိရာ လိုက်

“အဲ့ဒီအလုံးကို သေသေချာချာ

“ဒါ သူဝါသနာပဲလေ။ ဝါသနာ

သွားကြတယ်။ ပင်စည်အောက်ရောက်

ကြည့် ထိပ်ပိုင်းအလယ်မှာ အမဲစက်

မိတာ လုပ်ပါစေ။ သောက်စားဖူးယစ်

တော့ ရှောက်ပန်းပင်က အမြင့်ကြီးပဲ။

ပေါ်နေတာ တွေ့တယ်မို့လား”

နေတာမှ မဟုတ်တာ”

ပင်စည်အမြင့်ကိုက (၁၅) ပေလောက်

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့တယ်။ အဲ့ဒါ

“အေး . . . / အဲ့ဒီလိုပဲ

ရှိတယ်။ ပင်စည်က နှစ်ပင်ပူး အပင်ပေါ်

အသီးရင့်လို့ရှိရင် အမဲစက်နေရာကနေ

ရှောက်ပန်းသီးအတွင်းမှ အမဲစက်သီးတွေရုပ်

အက်ကွဲကြောင်းပေါ်လာပြီး အမတေ သူ့ငွေ (၄၀၀)လည်း ပြန်ပေးလိုက်တယ်”	ဘာစွမ်းမည်ဟု စာရေးသူ
အသီးလေး ထွက်လာတယ်ဟေ့”	အသီးရင်ကိုခူးပြီး ခွဲပြလို မဆိုပါ။ ဘာထူးမည်ဟု မခန့်မှန်းတတ်
“မမလုံးတို့၊ အမတေပါ စာရေးသူတို့ သူတို့ပြောသလို အမတေ ပါ။ ဒါပေမယ့် ယခုလို ထူးခြားဆန်းပြား	
ကြောင်း ဘယ်လိုလုပ် စသိတာလဲ”	သီးကို တွေ့ရတယ်။ ထူးထူးခြားခြားပါ။ စွာ ဖြစ်တည်လာသော အသီးများဖြစ်၍
“ငါကဟေ့ အသီးတွေရင်လို့ အမတေတစ်လုံးပါတဲ့ ရှောက်ပန်းသီးလုံး အများသူငါ သိကြစေရန် ရေးသားလိုက်	
ခူးပြီး အိမ်ရှေ့က ဈေးရောင်းတဲ့ ကို မြင်ကြရတယ်။ ရှောက်ပန်းသီး ပါသည်။ ဤအမတေ အကြောင်းအရာ	
ကောင်မလေးကို (၄၀၀)နဲ့ ရောင်းလိုက် အမြောင်းကို စားကြည့်တော့ ဘာ ကို ပြောပြနိုင်သူရှိပါက စာရေးသူထံ စာ	
တာ နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ မမလုံးရဲ့ အရသာမှ မတွေ့ရဘူး။ အမတေအလုံး ဖြင့် ဆက်သွယ်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ	
ရှောက်ပန်းသီးက အရည်လည်း မပါတဲ့ ပါတဲ့ ရှောက်ပန်းအမြောင်းကိုစားတော့ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။	
အထဲမှာလည်း အသီးတစ်လုံးနဲ့လို့ လာ ရှောက်ပန်း အရသာအတိုင်း ချို့နေတာ။	ဂန္ထီရစောရန်နိုင်
ပြမှစသိရတာ။ ငါလည်း အားနာတာနဲ့ တွေ့ရတယ်။	(ကလေးစ)

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ပူပူပူပူ”

ကွန်ပျူစာပေသုရမ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။
 သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ဤစက္က
 ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
 ၁၉၉၈ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

မျက်တက်တင်ပိုင်ပိုင် (နာမကွရ ကုမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
 (နာမည်ပေးချက်နှင့်ဆက်သွယ်ရန်အတွက် ဖုန်းနံပါတ်များသတ်မှတ်ပါ။)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆ နံသာလမ်းအလုံမြို့နယ်၊
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့

ဂဗိရသန်သော

ရွှေဘေးနဲ့ အစွမ်းထက် ဝက်ဟန်စွယ်

ဦးကိုကိုအေး (ကြံ့ပင်ကောက်)

ဥယျာဉ်ကြီး ကျေးရွာသည် ကြို့ပင်ကောက် အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း တွင် ရှိပါသည်။ ရန်အောင်မြင် ကျွဲစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ရှိသည်။ ကျွဲစေတီတော်မြတ်ကို ကျွဲမင်းကြီး တည်ထားလှူဒါန်းသော စေတီတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ဂျီ သမင်ယုန် စသည် တောကောင်တို့ ပေါများစွာရှိပါသည်။

ချင်းတောင်မှ တောတွင်း များ ဖွတ်သမား မိတ်ဝင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို ရွာနီးချပ်စပ်တွင် ရွှေနောဟု နာမည်ကြီးနေသော လူငယ်လေး တစ်ဦး၏ နာမည်ကို ကြားနေရသည်။ ထို သူငယ်သည် သန်စွမ်းသည် တုတ်ခိုင်သည် အရပ်အမောင်း ငါးပေရှစ်လက်မ လောက် ရှိပါသည်။ ထို သူငယ်နှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်မှု မရှိပါ။ ကျွန်တော်ကဆရာသမား ဦးစံရှိန်နှင့် အလွန်ခင်၏ ဦးစံရှိန်ထံ မကြာခဏ လာသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆရာ

သမားသည် ဆွဲဖိုတစ်လုံး တည်၍ ဓာတ်လုံးထိုး ဝိသနာပါသည်။ ဆရာသမား လိုအပ်ချက်ဖြစ်သော ခြံသံကို ရိုးမတောင်ကြောရှိ တောင်ပိုများစွာ ရှာဖွေ၍ ဆရာသမားထံ လာပေး၏။ ဆရာသမား ပြောပြ၍ သူနာမည် ရွှေနောမန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ၁၉၈၈ ခုတွင် တိုင်းပြည် ခြိမ်းခြောက်မှု မတည်ငြိမ်တော့ (၈၈) အရေးအခင်းနှင့်အတူ ဆူပူလှုပ်ဆော် မတူတော်တို့လည်း အကြံကြွလာ၏။

ကိုယ်ခံပညာ အသီးသီးတို့လည်း ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ “ဝ” တစ်ဆောင် စုတ်ဆေးကလည်း ဓားမတို၊ ဆရာရှာ၍ ထိုးသူတိုကြသည်။ အစွမ်းပြကြ၏။ တကယ်လည်း စွမ်းပါပေသည်။ ထုံးမန်း ဆရာတို့ကလည်း တစ်ဖွဲပြန် ထုံးမန်းကိုမန်း၍ ဆောင်ထားသူတို့လည်း တွေ့ကြရ၏။ လက်တွင် ကြေးကမ္ဘာဖြင့် မောင်းနှန်ဖက်ကိုစီကာ အဆောင်များကို ဆောင်သူတို့ကလည်း ဆောင်ကြသည်။

ထိုရပ်ရွာကို သူငယ်၊ လူရွယ်တို့ကလည်း ကင်းစောင့်ကာ ရေရှည် ညမအိပ်တော့ပေ။ သူခိုးဘေး၊ မီးဘေးကို ကာကွယ်ကြကုန်၏။ ဥပုသ်ဘေးအန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်၏။ ထို ကာလတွင် လူတိုင်းလက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထား ငှက်ကြီးတောင်စား၊ ဓားတို၊ ဓားရှည်၊ လေးစွမကိုင်သူမရှိ။ ခြိမ်းခြောက်မှုကို နားစွင့်ကာ နေကြတော့သည်။

ထို ကာလတွင် ရွှေနောဟု တစ်စခန်းထလာတော့သည်။ ရွှေနော

က သူခေါင်းကို ရိုက်ခိုင်း၏။ ခဲနှင့်ထုခိုင်း
၏။ သွေးမကျက အရက်တိုက်ခိုင်းတော့
သည်။ ခေါင်းကိုထုရိုက်ခဲနေတော့သည်။
ထို လုပ်ရပ်သည် အရက်သောက်ရေပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေနဘောသည် ဗိုက်
ကိုလည်း ဓားထိုးခံသည်။ လူကိုလည်း
အရိုက်ခံသည်။ ရွှေနဘော “ပြီး” သည်
ဆိုသည့် စကားရပ်သည် တစ်နယ်လုံး
ပြန့်နေတော့သည်။ (ပြီး၊ ဒုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊
မပေါက်သွေးမထွက်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်)

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို
လေ့လာပါတော့သည်။ သူ့ အဆောင်
ကား ဝက်စွယ်၊ စွယ်နီဝင်းကိတ်ကို ဆောင်
ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို အစွယ်တယ်ကရာသနည်း။
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။
အုတ်ဖိုမြို့နယ်ပိုင် ကြို့ကိုးပင်ရွာ၊ ဝိုင်း
ရွာ ကြို့ပင်ကောက်မြို့နယ်ပိုင် ဥယျာဉ်
ကြီးရွာ ရိုးမတောင်ကြောပိတ်၍ အစာ
ရွာနေသော စွယ်နီတောဝက်ကြီးတစ်
ဆောင် ရှိပါသည်။ မည်သည့်အရာနှင့်
ဆက်စပ် ကျည်မထွက်ပါ။ အတော်အသက်

ရှည်သည့် စွယ်နီနေသော တောဝက်ကြီး
ဖြစ်သည်။ ယင်းဝက်ကို ရွှေနဘောက
တူတွင်းဆင်၍ အစီအရဖမ်းကာ အစွယ်
ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ဆရာ
သမား ဦးစံရိုန်အား ရွှေနဘောအကြောင်း
စုံကို ပြောပြသည်။ ရွှေနဘောလာရင်
ငါတောင်းမယ်။ မင်းကို တစ်ဝက်ပေးမယ်
လို့ ဆရာသမားက ပြောပါသည်။

ဆရာသမားက ရွှေနဘောကို

ဆက်သွယ်၍ တောဝက်ခိုက်ကို အဆောင်
အဖြစ်တောင်း၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ဖြတ်ပေးရ၏။ ကြို့ပင်ကောက်ဈေး
အတွင်း ရွှေပန်းထိမ်ဆရာ ဦးစိန်လုံးတိုင်
မှ ခိုင်းလွှတောင်း၍ ဖြတ်ပေးရ၏။ ခိုင်းလွှ
သုံးချောင်းကျိုး၏။ အမှုန်လေးများကို
ကျွန်တော်သိမ်းထား၏။ ဖြတ်ပြီး ဆရာ
သမားကို ပေးလိုက်၏။ ဆရာသမား
သည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ဝက်မပေးပါ။
(ယခုတော့ ဆရာသမား လူ့လောက
တွင် မရှိတော့ပါ)

ကျွန်တော်တွင်ရှိသော အမှုန်
များကို ကော်ဖြင့်ရောလုံး၍ ဆောင်ထား
၏။ အရေးအခင်းကာလတွင် ကျွန်တော်
တို့ ကင်းစောင့်ကြရ၏။ ကျွန်တော်နှင့်
ကုန်သွယ်ရေးရုံးမှ ရုံးအုပ်ကြီး ဦးပြုံးနှင့်
ကင်းအတူတူ စောင့်ကြရသည်။ ဦးပြုံး
သည် “ဝ” တစ်ထောင်ဆေးကို ပခုံး
နှစ်ဖက်တွင် ကိုယ်လုံးအပြည့် ထိုးထား
ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြ၏။ တုတ်၊
ဓားပြီးကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်တော်တွင်
လည်း ဝက်စွယ်နီဝင်းကိတ် အမှုန်များ

ရှိကြောင်းပြောပြ၏။ “ပြီး”ကြောင်း အစွမ်းလက်ကြောင်း ပြောကြဆိုကြ သည်။

ကျွန်တော့်အား အစ်ကိုပြုံး က စမ်းသပ်ကြအောင် ဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကင်းတဲလေးတွင် ကျွန် တော်တို့လမ်းမှ ဦးဖိုးကျား ဦးသောင်း ရွှေ၊ ဘိုးကျော်၊ သာထက်တို့ ရှိကြ၏။ ဦးပြုံးက...

“ကျွန်တော်စပြီး အစမ်းသပ်ခံ မယ်။ ဘာနဲ့စမ်းမလဲ။ တုတ်လား၊ စားလား”

မေး၏။ ခေါင်တောကြီး၏ လူပျိုကြီး ဦးသောင်းရွှေက ကျွန်တော်တို့ မလုပ်စေချင်ဘူး။

“မတော်တာတွေဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး”

ကွန်ကွက်၏ ဦးပြုံးက...

“မတော်တာ မလုပ်ပါဘူး။ အန္တရာယ် မဖြစ်ပါဘူး”

ဘရိတ်စား အဟောင်းတစ် ချောင်းကို သူ လက်ဖျံကို အပေါ်လှန်

ပွတ်ဆွဲလိုက်၏။ ကျွန်တော့်အား ဆွဲခိုင်း ၏။ ကျွန်တော်က သုံးလက်မလောက် ပွတ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ အားခနဲ အော် ကာ သွေးထွက်လာ၏။

“ကျန်ဟာတော့ မစွမ်းဘူး ထိုးပြီးပြီးချင်း တားနဲ့ခုတ်တော့ သွေး မထွက်ဘူးကွာ။ အခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကဲ . . . ခင်ဗျားအလှည့် ကျွန်တော်က ကော်ဖြင့်စုစည်းထားသော စွယ်နီဝင်းပိတ် အမှန်ကိုခုပ်ကာ လက် ပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်ချက်ဆွဲ၏ သွေး မထွက်။ နောက် ထက်ကာထက်ကာ ဆွဲ သောအခါ ခါးကျိုးသွား၏။

“အစ်ကို အဆောင်ကောင်း တယ်။ စွမ်းတယ်နော်”

ကင်းတဲဘေးရှိ လမ်းသူလမ်း သားများက အံ့သြကုန်၏။ စွယ်နီဝင်းပိတ် အဆောင်ပင်...

“ညီလေး ငါ့ကိုပေးဦး”

ကျွန်တော့်အစ်ကိုရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်သော ဦးပြုံးအား ဖဲ့ပေးလိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော

ဝက်စွယ်၊ စွယ်နီဝင်းပိတ်အစွမ်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကမ္ဘီရဆန်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ တွင် သတ္တဝါများတွင်လည်း ရှိပါသည်။

မယုံမကြည် မဖြစ်သင့်ပါ။

ဆောင်သင့်က ဆောင်ထားကြပါ။ ကိုလို အဖြစ် အန္တရာယ်ကင်းပါသည်။ ဤစာ ရေးနေချိန်တွင် ဆရာသမား ဦးစံရိန် လည်း မရှိတော့ပါ။ အစ်ကိုပြုံးလည်း မရှိတော့။ လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာသွားကြပြီ မိမိလက်ထဲရှိသော လက်ကျန်အဆောင် ကိုလည်း တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်မည်ပြော သော ကျေးလက်မှ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ် ပေးလိုက်ပါသည်။ (စာရှုသူ လူငယ်၊ အပေါင်းတို့ခင်ဗျား ဗဟုသုတရရှိရန် အတွက် ဤ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၊ စာမှတ် ပရိသတ်အတွက် ရေးသားတင်ပြလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကိုကိုအေး
ကြိုပြင်ကောက်

ကုန်းဘောင်ခေတ် ၁၁၄၃ တွင် နန်းတက်သော ဘိုးတော်မင်းတရား လက်ထက်မှ ဘကြီးတော် မင်းရတား သာယူဝတီမင်းတရားဟူသော မင်းသုံး စက်တိုင် အမတ်ကြီး၊ အတွင်းဝန်၊ ဗိုလ်မှူးဝန်ကြီးစိတ်ဟူသော ရာထူးများ ဖြင့် အမှုတော်ထမ်းရွက်ခဲ့ရသည်။

မင်းသုံးဆက်တိုင် သက်တော် ရှည် မူးမတ်ဘာဝဖြင့် နေခဲ့ရသူ ဖြစ်သော ကြောင့် “ဘဝရှင် မင်းတရားတို့က မေးမြန်းသော အမေးများကို ဖြေဆိုရ သည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်လှ ပါပေ။

အမေးသူသေမှာ မေးချင်ရာ မေး၍ ရသည်။

“မိဿက္ကနံ ပနဘာရိယံ၊ ပုစ္ဆ နံနော ဘာရိယံ”

ဟူသော ပါဠိတော်အတိုင်း မမေးရသူအဖို့ လွယ်ကူသလောက် ဖြစ်ရသူအဖို့မှာ အလွယ် တာဝန်ကြီးလှ ပေသည်။

မေသင့်သောစကား မမေသင့်

သော စကားကို မချင့်တွက် မှုမတ် အလယ်တွင် မေးမြန်းခြင်းခံရသောအခါ ဖြေနိုင်ဖို့ ဉာဏ်ပညာ အမျိုးမျိုး သုံးရ လေသည်။

အချို့အမေးများမှာ လေးနက် သော ကျမ်းဂန်စာပေ ပရိယတ္တိနှင့်ဆိုင် သည်။

အချို့အမေးတို့မှာ စိတ်ကူး ပေါ်ရာမေး၍ ကျမ်းဂန်စာပေလည်း မရှိ၊ သိရှိနားလည်၍ ပြုစုရေးသားထားသော အထောက်အထားလည်း မရှိသောအခါ တွင် အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးက တီထွင် စဉ်းစားကာ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဖြေ ရရှာလေသည်။

တစ်ခါသော် ရတနာပူရ စတုတ္ထမြို့တည်နန်းတည် ၁၁၈၃ တွင် နန်းတက်သော ဘကြီးတော် မင်းတရား က မူးမတ်များ စုံညီရာ ညီလာခံတွင် ရေး၊ ခြိတ်၊ ထားဝယ်၊ တနင်္သာရီ ကပ္ပလီကျွန်းများနှင့် စကားဆက်စပ် လျက် အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကို...

“အမတ်ကြီး အဘယ်

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုမိပြီး ကပ္ပလီ ကျွန်းဟု ခေါ်သနည်း”

ဟု မေးလေသည်။

ထိုကိစ္စမှာ ကျမ်းဂန်စာပေ

အထောက်အထား မရှိသောကြောင့် အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးက...

“ဘုန်းတော်ကြောင့် ကပ်ပြီး

ပလီတတ်လို့ ကပ္ပလီကျွန်းလို့ ခေါ်ပါ တယ် ဘုရား”

ဟု တင်လျှောက်လေသည်။

ထိုအခါ ဘကြီးတော်မင်းတရား

က...

“အမတ်ကြီး အဘယ်ကဲ့သို့

ကပ်၍ ပလီသောကြောင့် ကပ္ပလီကျွန်း

ဟု ခေါ်တွင်ရကြောင်း အကြောင်းအရင်း

ဖြစ်ပုံ အလုံးစုံကို သံတော်ဦးတင်ပါဦး”

ဟု ထပ်၍ မေးလေသည်။

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးက

တင်ပါမည် ဘုရားဟု တံဆိပ်ပုတ္တိဉာဏ်

နှင့် အောက်ပါပြင်ကို တင်လျှောက်လေ

သည်။

xxx

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင်
 နီနပ်ချုပ်စားသော ဖိနပ်သမား “ငဖလား”
 ဆိုသူ လူတစ်ယောက်သည် လွယ်အိတ်
 တွင် ဆောက်၊ ဝှမ်း၊ ကတ်ကြေး အပ်၊
 နှုတ် အထူးထူးသော ကိရိယာတို့ကို
 ထည့်သွင်းယူဆောင်ကာ အခြားအရပ်သို့
 ထွက်လာလေသည်။

ထိုအခါ တစ်ခုသော သုသာန်
 ၌ ရောက်၍ ဇရပ်တစ်ခုပေါ်သို့ ညှိုးချုပ်
 တွင် ဝင်၍ နားလေသည်။

ထိုအခါတွင် ဘီလူးနှစ်ကောင်
 သည် ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာကာ...

“သင်ကား ငါတို့အစာဖြစ်ချေ

၆

ဟု ပြောကာ တစ်ဖက် တစ်
 ကောင် ဆွဲယူကြလေ၏။

ထိုအခါ ဖိနပ်ချုပ်သမား
 “ငဖလား” သည်...

“ငါ ဒီဘီလူးတို့ကို လှည့်စား
 ထိပ်ညှာမှမပြုက ယခုပင် အစားခံရ
 တော့မည်။ ငါ လိမ်လည်ပြောဆိုပြီး
 ထည့်ဖြားမှ ငါ့အသက်ရှင်ရမှာ အမှန်ပဲ”

ဤသို့ သဘောပေါက်သော
 ကြောင့်...

“ဟယ်... ဘီလူးတို့ ငါ့ကို
 ဘာထင်သလဲ။ ငါကား ဘီလူးများကို
 စားသော “ငဖလား”ကောင် ဖြစ်သည်။
 သင်တို့ကို ငါစားမည်။ သင်တို့ ဘယ်ကိုမှ
 မသွားကြနှင့်”

ဟု ခြောက်လှန့် ပြောဆိုလေ
 သည်။

ဘီလူးနှစ်ကောင် မယုံဘဲ
 “ငဖလား”ကို ဆွဲခေါ်ကာ နံနက်လင်းမှ
 စားမည်ဟု တစ်ဖက်တစ်ကောင်ကပ်ကာ
 အိပ်စက်ကြရာ “ငဖလား”က မအိပ်ဘဲ
 ဘီလူးများ အိပ်ပျော်သည်နှင့် ဘီလူးတို့
 ၏ အမွှေးအမျှင်တို့ကို ကတ်ကြေးနှင့်
 ညှက်ကာ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ဝှမ်းမွှေးများ
 ကို ကော်နှင့်ကပ်ထားပြီး ဘီလူးများကို
 ဖိနပ်ချုပ်အပ်နှင့်ထိုးရာ...

“အလို”
 “အိုး”
 ဘီလူးတို့ နိုးလာကာ စူးရှ
 နာကျင်မှုနှင့် မိမိတို့ကိုယ်မှ အမွှေးများ

မရှိသည်ကို တွေ့ကာ ထိတ်လန့်ကြလေ
 သည်။

“ဟယ်... ဘီလူးတို့ သင်တို့
 ကိုယ်ကို ငါကလျှာနှင့်လျက်ရုံသာ ရှိသေး
 သည်။ ယခုပင် သင်တို့ အမွှေးများမရှိ၊
 ငါ ယခုပင် စားတော့မည်။ ငါ့ကို ငဖလား
 ကောင်မည်သည်ကို မယုံကြသေးဘူး
 လော”

ဟု မေးမြန်းလေသည်။
 ဘီလူးတို့က ကြောက်၍...

“အမလေး ယုံပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့
 နှစ်ယောက် သင့်အစာ ဖြစ်နေပါပြီ။
 ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ကို
 အစာကျွေးသင့် မကျွေးသင့် ဘီလူး
 မင်းကြီးကို လျှောက်ထားပါရစေဦး”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။
 “ဟဲ့... ဒါဆိုလဲ သွားပြီး
 မြန်မြန်သာ ပြန်ခဲ့”

“ကောင်းပါပြီ”
 ဘီလူးနှစ်ကောင်က “ငဖလား”
 ကောင်ဆိုတာ ကြောက်စရာ အလွန်
 ကောင်းပါတယ်။

“သုသာန်ထဲမှာ ရောက်နေပါ
တယ်”

ဟု ဘီလူးမင်းကို သွား၍
လျှောက်ထားကြ၏။

“ဟယ် . . . လောကမှာ
ဘီလူးကသာ လူကို စားရသည်။ ငမလား
ကောင်ရော၊ ဘာရော နားမလည် အခုပဲ
သွားဖမ်းကြဟု ဘီလူးများကို စေလွှတ်
လေသည်။ အကြံရှိသော ငမလားက
အလွန်မြင့်သော ထန်းပင်ပေါ်သို့ တက်
နေရာ ဘီလူးများမှာ မတက်နိုင်၍ တစ်
ကောင်ပေါ် တစ်ကောင်ထပ်၍ ငမလား
ကို မီအောင် ဖမ်းနိုင်အောင်လုပ်ရာ
ဘီလူးကောင်များစွာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ဖိ၍ နင်ကာ တက်ကြလေ
သည်။

အကောင်ရေ များသောအခါ
အောက်ဆုံးမှ ဘီလူးသည် ခံနိုင်ရည်
မရှိတော့၍ ရုန်းကန်လိုက်ရာ...

“အား”

“အိုး”

“အမလေး”

ဟု အပေါ်မှာရှိသော ဘီလူး
များ ပြုတ်ကျကာ မြေပြင်နှင့်ရိုက်၍
သေကြလေတော့သည်။

ငမလားမှာ တဟားဟား
ရယ်ကာ...

“ကဲ... ငါ့အကြောင်း သိပြီ
လား”

ဟု သစ်ပင်မှအော်ရာ ခေါ်
လာသော ဘီလူးနှစ်ကောင်ပါ ထ၍ပြေး
ကြလေသည်။

ထို့နောက် ငမလားသည်
ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ဆန်ကော့ဝိုင်း
လောက်ရှိသော ပင်လယ်လိပ်ကိုဖမ်းကာ
သူ့လွယ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလေ
သည်။

ဘီလူးမင်းက...

“ဟယ် . . . ဒီ ငမလားကို

ခုထိ မမိသေးဘူး။ ဘီလူးစစ်သူကြီးတွေ
လိုက်သွားကြစမ်း”

ဟု သူ စစ်သူကြီးနှစ်ယောက်
ကို ဘီလူးများနှင့် စေလွှတ်ပြန်လေသည်။
ထိုအခါ ငမလားသည်

ထန်းပင်အောက်တွင် စောင့်နေ၏။
ထိုအခါ ဘီလူးစစ်သူကြီးက...

“ငမလားဆိုတာ ဒီလိုတော့

တွေ့ဖို့လွယ်သား”
ဟု အနီးကို လျှောက်လာကြ

သည်။
ငမလားက...

“ငါ သင်တို့မြင်လွယ်အောင်
လုပ်ထားလို့၊ ငါ့ တကယ့်ကိုယ်ကို ပြရင်
ကေလာသတောင်လောက်ရှိလို့ သင်တို့
ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့၊ ငါကြီးလား၊ မကြီး
လား၊ ငါ့ကိုက်တဲ့သန်းကိုပဲ ကြည့်တော့”

ဟုဆိုကာ ပင်လယ်လိပ်ကြီး
ကို ပြရာ ဘီလူးများက...

“အမလေး ကြီးလိုက်တာ”

ဟုပြောကာ ဘီလူးမင်းထံ

မြန်မာ့ ထို ငမလားအကြောင်းပြောရာ၊
ဘီလူးမင်းမှာလည်း သူ့ကိုပါ စားမည်စိုး
သောကြောင့် သမီးတော်နှင့် ငမလားကို
အစားကာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ပေးရလေ
တော့သည်။

ငမလားသည် ထိုကျွန်းကို
ဦးစွာရောက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်ပြီး သူကပ်၍
လေ၍ ညာ၍ရသော ကျွန်းဖြစ်၍
“ဗဟို” ကျွန်း ဟု ခေါ်တွင်လေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြောင့် ထိုကျွန်း
ထို့ ယခုထိ ကပ်ပလီကျွန်း (ကပ္ပလီ
ကျွန်း)ဟု ခေါ်ရပါကြောင်း”

ဟု ဝေဖန်ညာထံ၌ရှင်၌ဖြင့်
လျှောက်တင်လျှင် ဘကြီးတော်မင်းတရား
နှင့် ညီလာခံမှူးမတ်တို့မှာ တဝါးဝါး
ဆယ်မောကြလေတော့သည်။

အောင်မြတ်သူ

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးပြန်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ပြန်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် (၉)၊ ၃၀၀၊ ပိတောက်လမ်း၊ ယုနေပလာတ။

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း ရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း ရန်ကုန်မြို့

“နောက်မှ”ဆိုသော ဝေါဟာရ စကားလုံး အသုံးတွင်လာသည်။ လူနေမှု စနစ်၏ မပြည့်စုံခြင်း၊ ပြည့်စုံလျက် ဆောင်ရွက်မပေးလိုခြင်း၊ စိတ်စေတနာ မပါခြင်း အချိန်ကို ရွှေ့တတ်သော သူတို့ ၏ အကျင့်တစ်ခုဖြစ်ခြင်းများကြောင့် နောက်မှဟူသော စကားအသုံးက ဖြစ်နေကြသည်။

စာရေးသူပင် မိတ်ဆွေများဆီ သို့ ရောက်သွားလျှင် သူတို့ကလည်း အဆင်မပြေ ကိုယ်ကလည်း အဆင်ပြေ သို့သော် ကိုယ်တတ်နိုင်တာလေးရှိလျှင် လုပ်ပေးချင်စိတ် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ် က ရှိနေသည်။ သည်တော့ ဘယ်အရာ ကလေးဖြင့် ကိုယ်အဆင်ပြေရင် **နောက်မှ** လုပ်ပေးဦးမယ်ဟု နှုတ်က လွယ်လွယ်ထွက်မိသွားသည်။ စေတနာ ပါသော်လည်း မပြည့်စုံခြင်းကြောင့် **နောက်မှ**ဟု သုံးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

စာသင်သား ရဟန်းတော် တစ်ပါးကို သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဒကာထံ လိုအပ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထု အလှူခံရာ နောက်မှ လုပ်ပေးပါမယ်

ဘုရား၊ တပည့်တော် အလုပ်များနေလို့ဟု **နောက်မှ**စကားလုံးဖြင့် လျှောက်ထား သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒါက ပြည့်စုံ သော်လည်း စေတနာ မပါသည့်အတွက် **နောက်မှ၊ နောက်မှ**နှင့် အမြဲတမ်း နောက်ဖြစ်သွားပြီး ရှေ့တန်းကို ရောက် မလာတော့ပေ။ ယင်းအချိန်ကစပြီး အလှူမခံဖြစ်တော့ဟု မိန့်သည်။

ဆင်ခြေဆင်လက် ကောင်း သော၊ လက်ကြောမတင်းသောသူများ အလုပ်တစ်ခုကို ခိုင်းလိုက်လျှင် **နောက်မှ** လုပ်တာပေါ့ ရပါတယ်ဟု လွယ်လွယ် ပြောပြီး အလုပ်ကို နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ ရွှေ့လိုက်သဖြင့် မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ အလုပ်ကြွေးများတင်သွားပြီး ကိစ္စများ ပြီးမြောက်မှုမရှိတော့ပေ။ နောက်လည်း မလုပ်ဖြစ်တော့ပေ။ အဲဒီနေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ သမားများကိုလည်း ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့ သွားသည်။ ကတိလွယ်လွယ်ပေးတတ် သူများ၊ စကား ရှေ့နောက်မညီသူများမှာ နောက်မှဆိုသော အဖြစ်ကို ပိုမို ဆောင်ရွက် ရွှေ့ဆိုင်းလေ့ရှိကြသည်။

စာရေးဆရာတို့ ရေးစရာ

ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို့ ပေါ်လာသော အခါ ခေါင်းစဉ်ကလေးနှင့် အကြောင်း အရာချုပ်ကို မှတ်ထားပြီး **နောက်မှ** ရေးမည်ဟု ကျောက်ချထားလိုက်သည့် အခါ မရေးဖြစ်တော့ကြောင်း မိတ်ဆွေ အချို့ဆိုဖူးသည်။

စာသင်သားများ စာသင်နှစ်စ အချိန်တွင် ဆရာတို့ ပို့ချပေးသောစာမှာ နည်းနေသေးသောကြောင့် **နောက်မှပဲ** ပေါင်းပြီး ကျက်တော့မယ်၊ လေ့လာတော့ မယ်၊ စာလုပ်တော့မယ်ဆိုပြီး တကယ် တမ်း ကျက်မှတ် လေ့လာစရာများ များ လာသည့်အခါ စာမခိုင်ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်မှဆိုတာနှင့် ဂေတတ် ထွက်လာသောအခါ ဒီနှစ်မဟုတ်၊ နောက် နှစ်အတွက် ဖြစ်သွားလေသည်။

စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကြည့်လျှင်ပင် နောက်မှဖြစ်နေသော ကြောင့် မည်သို့မျှ ရှေ့သို့ဆိုတာ ရောက် မလာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ၏ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲစပြုလာသော ခေတ်စနစ်အောက်တွင် အရည်အချင်း များကို တိုးတက်အောင် ပြုလုပ်လေ့ကျင့်

မထားလျှင် နောက်မှဆိုသည်အတိုင်း
ရရှိလာမည့် အခွင့်အလမ်းများ မရရှိဘဲ
အမြဲတမ်း နောက်မှ နောက်ကျဆုံးရုံး
နှစ်နာခြင်းများ ကြုံတွေ့ရပေလိမ့်မည်။
သူများအောက်၊ အောက်ကျနောက်ကျ
နေရပေလိမ့်မည်။ အရည်အချင်း
မရှိလေလေဖြစ်မည်။ တိုးတက်မှုများ
နေးကွေးနေရခြင်းသည် နောက်မှ
ဆိုသော စေတနာ့အဖြစ်များကြောင့်
တစ်ဦးချင်းစီကအစ နိုင်ငံတကာ
အောက် နောက်ကောက်ကျကျန်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ တိုးတက်မှု
သည် နိုင်ငံတကာနှင့်ယှဉ်လျှင် လွန်စွာ
နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ဘာကြောင့်
နောက်မှာ နေခဲ့ရ၍ နောက်ကျနေရပါ
သလဲ။ ဆောင်ရွက်ပေးလိုသော စေတနာ
မပါခြင်း၊ အချိန်ကို ရွှေ့ခြင်း၊ ရေသာခို
ခြင်း၊ အရည်အချင်းမရှိခြင်းများကြောင့်
နောက်ကျကျန်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။
ခြုံငုံ၍ဆိုရခြင်းသာဖြစ်သည်။ အများ
စုပေါင်းသော်လည်း တစ်ဦးချင်းစီက
အရည်အချင်း၊ စေတနာ၊ အနှစ်နာ

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာ
တရားများဖြင့် အရွှေ့ကို တွန်းရွှေ့နိုင်လျှင်
တိုးတက်ပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။
နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာ
မြန်မာတို့နိုင်ငံ ကိစ္စအဝဝတွင် လာဘ်
ပေးမှ လုပ်ပေးချင်သည့် ချွတ်ခြံကျ
စိတ်ဓာတ်သည် ယနေ့အထိ အမြစ်ပမာ
စွဲကပ်မိလာ တည်လာနေသောကြောင့်
နောက်က ငွေမလိုက်နိုင်လျှင် (တံစိုး
လက်ဆောင် မလိုက်နိုင်လျှင်) နောက်မှ
ဆိုသော အဖြစ်မျိုးနှင့် တွေ့ကြုံနေရဆဲ
ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးလာဘ်ကို ပေးနိုင်မှ
အဆင်ပြေသည်။ မပေးနိုင်ပါက နောက်မှ
ရမည်။ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး
မှန်သမျှ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူကိစ္စသည်
ရှေ့မနေသောကြောင့် ရှေ့မနေနိုင်သော
သမားရိုးကျလမ်းစဉ်များသည် နောက်ကျ
ကျန်ခဲ့သည်။ မိမိတို့၏ အလုပ်အကိုင်
အခွင့်အလမ်းများ နှောင့်နှေးစေမှု မရှိ
စေလိုတာကြောင့် အနည်းနှင့်အများ
ဆိုသလို တံစိုးလာဘ်ပေး၍ ဖြေရှင်း
နေကြပေလိမ့်မည်။ လာဘ်ပေး လာဘ်
ယူမှုသည် အဆင်းရဲဆုံး နိုင်ငံများတွင်

ဖြစ်လေ့ရှိပြီး အဒိန္ဒရီန (သူတစ်ပါးပစ္စည်း
မတရားနည်းဖြင့် ရယူမှု) ကိုယ်ကျင့်
တရား မလုံခြုံသောသူများ လုပ်ဆောင်
သော ချွတ်ခြံကျ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။
လူ၏ သဘောကိုက အချိန်ကို
ရွှေ့ဆိုင်းတတ်သော အလေ့အကျင့်က
မူလကပင် ပါရှိပြီဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ခု
ကို လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် နောက်မှ
နောက်မှနှင့် ဘယ်တော့မှ ပြီးမြောက်
တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ယခုလုပ်မှ ပြီးမည်
ကိစ္စကို ယခုပင် လုပ်ဆောင်ပါ။ တကယ်
လုပ်ဆောင်လျှင် တစ်လအတွင်း ပြီးစီး
အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါလျက် နှစ်ပေါက်
အောင် ချိန်ဆွဲခြင်းများ ပြုလုပ်နေပါက
ယုံကြည်နိုင်ရာအကြောင်း မည်သို့မျှ
ရှိတော့မည်မဟုတ်။ ဒီလောက်ကလေးနဲ့
ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟု ပစ်ပထားသင့်။
မဖြစ်စလောက်ဆိုသော အဖြစ်ကလေး
က ဖြစ်စလောက်ကြီး ဖြစ်သွားတတ်
သည်။ မီးကြွင်းမီးကျန်ကလေး မဖြစ်
စလောက်ပါဟု နောက်မှ ငြိမ်းပါမယ်ဟု
နောက်မှဆိုသည့် အတွက်ကြောင့်
ဖြစ်စလောက်ကြီးများ များစွာရှိခဲ့ဖူး

ထေဉ်၊ နည်းနည်းခြင်းကစပြီး လုပ်ဖြစ်
အောင် စမိအောင် ကြိုးစားရပေမည်။
နောက်မှဆိုသော ဆင်ခြေကိုရှောင်ပြီး
အလုပ်တစ်ခုကို စတင်မိခြင်းကပင် မိမိ
စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်လိုက်ခြင်းတစ်မျိုး
ဖြစ်သည်။ စွမ်းရည်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။
စမိပြီဆိုသည်နှင့် နည်းသည်ဖြစ်စေ၊
များသည်ဖြစ်စေ မှန်မှန်လုပ်သွားလျှင်
နောက်မှဆိုသောအဖြစ်မျိုး မရှိသော
ကြောင့် ရှေ့သို့ တန်းတက်လာပေလိမ့်
မည်။ အေဆိုက်မှ ဘီဆိုက်သို့ ရောက်
လာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အခြေအနေ
ကောင်းများ ရလာခြင်းကြောင့် ပိုပြီး
လုပ်ဆောင်ချင်စိတ် တိုးပွားလာပေမည်။

မွေလတ္တီ၏ သဘောတွင်လည်း
လူစုရာ၊ ပေးရော၊ ဆောင်ရွက်စရာများ
မို့လျက် နောက်မှဟု ရွှေ့လိုက်ခြင်း
ကြောင့် တကယ် အကျိုးပေးလာသော
အခါ နောက်မှပင် အကျိုးပေးလာသည်။
လူချင်းအတူတူ ကောက်ကျနောက်ကျ
ဖြစ်ရသည်။ သူများနောက်မှ သုံးဆောင်
ခံစားရသည်။ နောက်မှ ဆိုသော ဆင်ခြေ
ကလေးများ ပေးလာခဲ့သည်မှာ သံသရာ

အဆက်ဆက်ကပင် ဖြစ်သည်။ သည်
နောက်မှဆိုသော ပျင်းမိခြင်း သင်္ကေတ
ဝေါဟာရကို မိမိနလုံးအိမ်မှ ဖယ်ထုတ်
နိုင်မှ အရည်အသွေးကောင်းများ တက်
လာပေလိမ့်မည်။ အချိန်ကို မရွှေ့ဆိုင်း
တတ်သော၊ လုပ်ဆောင်သင့်တာကို
လုပ်ဆောင်တတ်သော အလေ့အကျင့်
သည်ပင် အောင်မြင်သူတို့၏ အရည်
အချင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘယ်လို
အခြေအနေရောက်လျှင် ဘယ်အချိန်
ကျလျှင် ဘာလုပ်လိုက်မည်။ ဘယ်လို
ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ ဘယ်လို ကူညီ
ဆောင်ရွက်လိုက်မည် စသည်ဖြင့်
ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းများ
ရှိတတ်သည်။ ဘယ်လောက်ပင် ကောင်း
သော်လည်း တကယ်လက်တွေ့ လုပ်
ဆောင်ဖြစ်လျှင်ကား ကိစ္စမရှိ။ လုပ်
ဆောင်ရန် ဖြစ်နိုင်ခြေရာခိုင်နှုန်း အလွန်း
နည်းပါးလေသည်။ နောက်မှ ဖြစ်လာမည်
အနာဂတ်ကိုကား ဘယ်လို ပိုင်ဆိုင်ရမည်
ဆိုတာ မသေချာ မရေရာသော အခြေ
အနေဖြစ်သည်။ မသေချာသော အခြေ

အနေကို စောင့်နေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိ
နိုင်ချေ။ မသေချာသော အခြေအနေကို
စောင့်ဆိုင်းခြင်းမရှိ လက်ရှိလုပ်ရမည့်
အလုပ်ကို ချက်ချင်းလုပ်နိုင်ခြင်းကပင်
အောင်မြင်သူတို့၏ လမ်းစဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ နောက်မှဆိုသော
ဝေါဟာရကို နှုတ်ပယ်မှ အချိန်မီချုပ်
အစုတ်သက်သာဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း
မိမိတို့ဘဝ အစုတ်သံသရာမှ လွတ်
မြောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဘုရားအဆူဆူ
ပွင့်စေခဲ့လည်း မိမိတို့က နောက်မှ
နောက်မှဟူသော နောက်ဘုရားမျှော်ဝါဒ
တွေကြောင့် ဓမ္မဟူသော တရားလူး
သိမြင်မှုများ လွဲခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်
ဖြစ်သည်။ လွဲခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်သာ
တည်း။ ထို့ကြောင့် နောက်မှဆိုသော
ဆင်ခြေတစ်လုံး ပယ်နိုင်ပါစေကြောင်း
မေတ္တာလောင်းလိုက်ရပေသည်။

ဘုန်းမိုးသွန်း(မုံရွာ)

သုစာဆို၍

ထေရ်တရားနိဗ္ဗာန်ကြောင့်

ဆောင်းဟောမာန် (မြတ်ကြေးမုံ)

ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့ပေါ်တွင်
 ထင်ကရ ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်ရ
 ဆွေအံတော်စေတီ၊ ရွှေအံတော်စေတီ၊
 ဆွေအံတော်စေတီကြီး သုံးဆူတည်ထား
 သလို ယခုချိန်ခါတွင် သံတွဲမြို့မှ ၂၅မိုင်
 အကွာ သံတွဲ၊ သပြေချိုင့်၊ မေးရိုးဘေး
 နော်တော်ကားလမ်းဘေး၌ ဆုတောင်း
 ပြည် သဒ္ဓါကျောက်တောင်ဟုဆိုကာ ရခိုင်
 ပြည်နယ်မက မြန်မာပြည်အနှံ့ ကမ္ဘာ
 အနှံ့နီးပါး အထင်ကရ ကျော်ကြား
 ဆင်ရှားလျက်ရှိသည်။

ဆုတောင်းပြည် သဒ္ဓါကျောက်
 တောင်တော်သည် ယခင် ရှေးနှစ်ပေါင်း
 များစွာ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကင်းမဲ့လျက်
 သစ်ဝါးခြံနွယ် ဖုံးလွှမ်းလျက် တော်ကြီး
 တမျှ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်ဦးချိန်ခါ
 မှစ၍ လက်ရှိ သာသနာပြုဆရာတော်
 စဟင်ရောက်လာချိန်မှ သာသနာပြုလည်
 ၍ ပွင့်ထွန်းခဲ့ရသည်။

ဆရာတော် အရှင်မြတ်သည်
 ဆုတောင်းပြည် သဒ္ဓါကျောက် သာသနာ
 တော်အား စတင်ရောက်ရှိချိန်မှ တစ်ပါး

တည်း တောရ ဓုတင်ဆောက်တည်၍
 ဝေနေယျပဋ္ဌာန်းဆက်များ၏ လှူဒါန်း
 ထောက်ပံ့မှုဖြင့် စေတီပုထိုး ရုပ်ပွားတော်
 များ တည်ထားဆောင်ရွက်တော်မူခြင်း။
 လစဉ် မြန်မာလဆန်း ၉ ရက်မှ လပြည့်
 နေ့ထိ ယောဂီ ၅၀ ဝန်းကျင်အား အစာ
 လည်းကျွေး၊ တရားလည်းပေး ဆိုသကဲ့
 သို့ သဲအင်းဂူဆရာတော် ဦးဥက္ကဋ္ဌမထေရ်
 မြတ်၏ ဥပနိဿယတိုင်း ဟောပြောပြော
 တော် မူလျက်ရှိသည်။

ထို့ပြင် ဆရာတော်အရှင်မြတ်
 သည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ၃း၃၀ နာရီ
 တွင် နီးထပြီး ကိုယ်လက်မျက်နှာ ဆေး
 ကြောသန့်စင်ပြီး ဘုရားရဟန္တာ မထေရ်
 မြတ်တို့အား နံ့သာဆီဖိုး ပန်းရေချမ်းများ
 ကပ်လှူပူဇော် လှူဒါန်းတော်မူသည်။
 ပြီးနောက် လက်ရှိ သီတင်းသုံးတော်မူရာ
 အရိယာဓမ္မာရုံတော်ကြီးမှ ဝပ်လေးရာ
 အင်္ဂုဏ်ယာစက်ဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာ
 ဟွန်းများတပ်ဆင်ပြီး အလှည့်ကျ နေ့စဉ်
 ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်၊ မဟာပဋ္ဌာန်းတရား
 ဒေသနာ၊ မွေစကြာ၊ အနတ္တလက္ခဏာ

သုတ်၊ မဟာသမယ ပရိတ်တော်၊ မဟာ
 သရဏဂုံ ပရိတ်တော်များကို ရွတ်ဆို
 ပူဇော်ခြင်း၊ အနောဓိဿ ဩစိဿ၊
 မေတ္တာဘာဝနာ စီးဖြန်းပို့လွှတ်ခြင်းကို
 နံနက်လေးနာရီမှ ငါးနာရီထိ နေ့စဉ်
 အာစိတ္တက ပြုလုပ်တော်မူသည်။

ဆရာတော်အရှင်မြတ်သည်
 တစ်နေ့လျှင် ငါးကြိမ်မျှ ပုံမှန် အနော
 ဓိဿ၊ ဩစိဿ မေတ္တာဘာဝနာ ကမ္မ
 ဌာန်း အမြဲမပြတ် စီးဖြန်းပို့လွှတ်တော်
 မူပါသည်။ ညဘက် ၉ နာရီ၊ ညသန်း
 ခေါင် ၁၂ နာရီ၊ မနက် အာရုံ ၂ နာရီ၊
 နံနက် ၅ နာရီ၊ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီတို့
 ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် လာရောက်ဖူးမြော်ရန်
 ရောက်ရှိလာကြကုန်သော အနယ်နယ်
 အရပ်ရပ်မှ ဝေနေယျတပည့်သားမြေး
 အပေါင်းတို့ကိုလည်း ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါး
 ပေါ် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ဖြင့်
 မပြစ်မှားမိကြစေရန် ငွေကုန်ကြေးကျ
 မရှိတဲ့ မေတ္တာဘာဝနာကို စားရင်း၊
 သွားရင်း၊ အိပ်ရင်း စီးဖြန်းပို့လွှတ်ကြရန်
 အမြဲတမ်း ပြောဆိုဆုံးမ ဩဝါဒပေးတော်

မှတတ်ပါသည်။

ဆရာတော် လက်ရှိသာသနာ
ပြု ဆောင်ရွက်ရာဒေသတွင် မရေတွက်
နိုင်သော များပြားစွာသော အနောက်
အယုက်မျိုးစုံကိုတွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း
ခဲ့ရသည်။ ဘာသာရေး အသိတရား
ခေါင်းပါးခြင်း၊ ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံ
မရှိခြင်း၊ လူကြီးမိဘ ဆရာသမားများ
သွန်သင်ဆုံးမ နည်းပါးခြင်း၊ ဂိုဏ်းဂဏ
ဆရာစွဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ကြီးမားခြင်းတို့ကြောင့်
အခက်အခဲမျိုးစုံတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း
တော်မူခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ ၁၃၇၃ ခုနှစ် သီတင်း
ကျွတ်လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ တနင်္လာနေ့

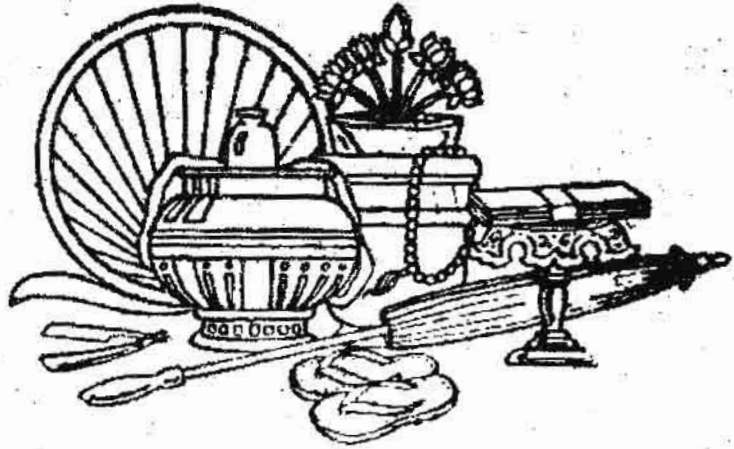
ဆရာတော်အရှင်ပြတ် တရား
ဟော၊ တရားပြု အစရှိသောဓမ္မရုံတော်ကြီး
မှာ နေ့စဉ် ယောဂီညော်သည်များနှင့်
နေရာလုံလောက်မှု မရှိခြင်းကြောင့်
ပြန်လည်တိုးချဲ့ ဆောက်လုပ်ခဲ့ရသည်။
ထိုသို့ ဆောက်လုပ်ရာတွင် လုပ်ငန်းများ
ပြီးစီးချိန်ရောက်ခါနီး၌ အလုပ်သမားများ
အား လုပ်အားခတန်းဖိုးငွေ ပေးချေရန်

အချိန်ရောက်ရှိလာပါသည်။

ထိုခါ အလုပ်သမားများမှာ သူတို့ လုပ်အားခရရှိရန်ငွေနှင့် သူတို့ ကြံ့ယူထားသောငွေမှာ လက်ကျန် မရှိ သလောက်ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်သမား များမှာ အပြင်တွင် သူတစ်ပါးအား ပေး ဆပ်စရာ ငွေကြေးကလည်း သိန်းချီ၍ ရှိနေကြသည်။

နောက်ဆုံး လုပ်အားခတန်ဖိုး စာရင်းရှင်းရန် ၁၀ ရက်အလို ထုတ်ယူ သုံးစွဲထားသောငွေနှင့် ဆန်တစ်အိတ် (ပုသိမ်ပေါ်ဆန်းမွေးရှယ်)ကို သူတို့မယူ ရကြောင်း အတင်းအဓမ္မ ငြင်းဆိုပါတော့ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဓမ္မာရုံ၌ တရား အားထုတ်နေသော ယောဂီများလည်း ရှိ နေကြသည်။

ဆရာတော်မှ အလုပ်သမား များ ထုတ်ယူသွားသော ငွေကြေး အမောက် ထုတ်ယူသည့်ရက်နေ့စွဲ၊ အချိန်နာရီ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မျက်မြင် သက်သေ အထောက်အထားဖြင့် ပြော ဆိုပါသည်။ သို့သော် အလုပ်သမားနှစ်

ယောက်လုံးမှာ "ဘူး" ခံ ငြင်းဆန်နေ သည်။

အဆုံးစွန်၌ ဆရာတော်မှ အားလုံးသော ယောဂီများ ရှေ့မှောက် တွင်

"ကောင်းပြီ ဒကာတို့ ငွေနှင့် ဆန်တစ်အိတ် ဒကာကြီးတို့က ယူထား လျက်နဲ့ မယူဘူး လိမ့်ညာတယ်ဆိုရင် ဒီသာသနာမှ ဆန်တစ်စေ့ ဘုရားတစ်ဆူ ခန္ဓာနဲ့လာဆပ်ကြ၊ ဆရာတော်ကလည်း ဒကာတို့ မယူတဲ့ကိစ္စကို ယူပါတယ်လို့ စွပ်စွဲတာမှန်ခဲ့ရင် ဆန်တစ်စေ့ ဘုရား တစ်ဆူ ခန္ဓာကိုယ့်နဲ့ ဒကာကြီးတို့ဆီ လာဆပ်မယ်။ ကဲ... ဒီလို သဘောတူ ရဲ့လား။ အာမာန္တေခိုင် ကြရဲ့လား။"

ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။ ထိုခါ ဒကာများမှ သဘောတူစွာ အာမာန္တေ ခံယူခဲ့ကြပါသည်။

ထိုကိစ္စသည် ဤတွင် ပြီးပြတ် သွားဖွယ်ရာဖြစ်သော်လည်း နောက် တစ်နေ့ ၁၃၇၃ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ (၁၁.၁၀.၂၀၁၁) အင်္ဂါနေ့၊ မွန်းတည့် ဆွမ်းဘုန်းပေး သုံးဆောင်ပြီး ယောဂီညီများဖြင့် စကား လက်ခံ ပြောဆိုနေချိန် အလုပ်သမားနှစ် ယောက်မှာ အရက်သေစာများ သောက် သုံးပြီး ဆရာတော်အား သတ်ရန်အလိုမှာ စားမြောင် ၆ လက်မကျော် အရှည်တစ် ချောင်း၊ ရဲဒင်းကိုင်ဆောင်ပြီး သူတို့အား အရှက်ခွဲ၍ အသေသတ်ရန်လာကြောင်း

ရင်းသီးရင်းစိုင်းစွာ ပြောဆိုလေသည်။
ဆရာတော်ဘေးရှိ ယောဂီများမှာ ခြေ
မကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီ ထိတ်လန့်လျက်
ရှိနေကြကုန်သည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်မှ

“ဒကာကြီးတို့ သတ်မယ်ဆိုရင်
လည်း သတ်နိုင်တယ်။ ဘုန်းကြီး သေဖို့
လုံးဝမကြောက်ဘူး။ ခန္ဓာရလာသူတိုင်း
မွေးတဲ့နေ့ရှိသလို၊ သေတဲ့နေ့လည်း
အားလုံးရှိကြသေးပဲ။ ဘုန်းကြီးတစ်ခုပြော
မယ် သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ခဲ့ကတည်း
က တပည့်သားမြေး၊ သားမယားမပြော
နဲ့ မိဘနှစ်ပါးကိုတောင် သာသနာ့ငွေ၊
သာသနာ့ပစ္စည်းနဲ့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း
မပြုခဲ့ဘူး။ ရသမျှ လာဘ်လာဘ ဝတ္ထု
ပစ္စည်းမှန်သမျှ သာသနာ့အတွက်ပဲ
သုံးစွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ သတ္တဝါအနန္တ ခန္ဓာ
ရုပ်ဝဋ်ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်စေဖို့
တရားဓမ္မ ဟောင်းပြောပြသခဲ့တယ်။
ဒါဟာ ဘုန်းကြီးရဲ့ မှန်သောသစ္စာစကားပဲ
ဒကာကြီးတို့ သတ်ရဲလို့ ဘုန်းကြီး
သေသွားရရင်လည်း ဒီအတွက် ခန္ဓာရုပ်

ဒုက္ခအမြန်ငြိမ်းအေးသွားတာပေါ့။ ပြဿ
အသစ်၊ ခံသူအဟောင်း စကားပုံတောင်
ရှိနေသေးတာပဲ။ ဒကာကြီးတို့ကတောင်
သံသရာ အပါယ်ငရဲမကြောက် လုပ်ရဲ
သေးတာ ဘုန်းကြီးမှာလည်း မခံရဲစရာ
အကြောင်းတရား မရှိပါဘူး။ ဒါ ဘုန်းကြီး
ရဲ့ သစ္စာစကားပဲ။ ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီ
ဒကာကြီးရဲ့ သတ်မယ်ဆိုလာသတ်ကြ”
ဟု ရဲဝံ့စွာ ဆရာတော်
မိန့်ကြားတော်မူသည် နှင့် ဆရာတော်
အား သတ်ရန် ဓားသွေး၊ ရဲဒင်းသွေးပြီး
ဒေါသလျှံမီးတောက်နေသော အလုပ်
သမားနှစ်ယောက်မှာ နောက်ဆုံးတွင်
ဦးချက်တော့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ ဤ
သည်မှာ ဆရာတော်၏ နေ့စဉ်ပြဿနာ
ကောင်းမှုကုသိုလ် အစီအစဉ် အမျိုးမျိုး
နှင့် မေတ္တာတန်ခိုးတော်ကြောင့်ဟု ယူဆ
မိပါသည်။
မှတ်ချက်။ ။ ဆရာတော်၏ ဘွဲ့တော်
အမည်မှာ ဦးအာစရလင်္ကာသီရိ (ကမ္မ
ဌာနစရိယ-ပင်မသင်္ဃာတိုက်ခွဲ အမှတ်
၂၁) သာသနာဝင်အမှတ် ၅/အတန (သ)

၀၀၀၄၇၆) ဖြစ်၍ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး
အင်းတော်မြို့နယ်၊ မော်လူးမြို့၊ ဟင်း
ကျေးရွာ ခမည်းတော် ဦးတင်အောင်
မယ်တော် ဒေါ်သန်းရွှေတို့၏ မွေးချင်း
မောင်နှမ ၇ ယောက်မြောက်တွင် လေး
ယောက်မြောက် သားရတနာဖြစ်သည်။

လက်ရှိ ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲ
မြို့၊ ကျောက်ကလပ် ကျေးရွာအုပ်စု
ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောင်
တော်၊ တောရဓမ္မရိပ်သာတွင် သာသနာ့
သုံးရပ်အတွက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ဆွဲ
ဖြစ်ပါကြောင်း သာသနာ့နက္ခဟ စတုပစ္စည်း
လှူဒါန်းထောက်ပံ့မှု ပြုလိုပါက ၀၉
၇၃၁၃၉၃၃၆ သို့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်
လှူဒါန်းနိုင်ပါကြောင်း နိဗ္ဗာန်စည်မောင်
ခတ်၍နှိုးဆော် လိုက်ရပါသည်။

ဆရာတော်၏ ပြောပြချက်
ဖြစ်ရပ်မှန်တိုင်း ရေးသားပူဇော်အပ်ပါ
သည်။

ဆောင်းဟောမာန်-မြတ်ကြေးမုံ

အတလည်ထဲ

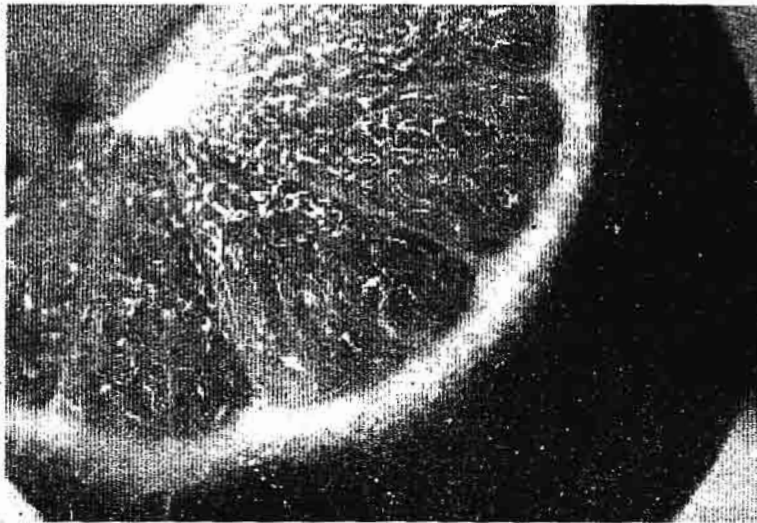
ဆောင်းဥတုရာသီတွင်
အချဉ်အရသာ များများစားသင့်ခြင်း
နေချူလှိုင်ဝင်း

ယခုကာလတွင် ဆောင်းဥတု
ကို ကျရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ နင်းကျပြီး
ပြင်ပလောကတွင် အအေးဓာတ် ပတ်ဖွဲ့
သောကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ပြင်ပတွင်
အေးသောအခါ လူတို့၏ ခန္ဓကိုယ်မှ
မွေးဉာဏ်ပေါက်များ၊ ချွေးမထွက်တော့
သဖြင့် ကိုယ်တွင်းအောင်းသော အပူ
ဓာတ်မှာ အခြားရာသီဥတုများထက်
ပိုလွန်းနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်
အေးသော နံနက်ခင်းနှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်း
တို့တွင် လူများ စကားပြောဖို့ ပါးစပ်ဟ
လိုက်သောအခါ အနီးငွေ့များ ထွက်နေ
သည်ကိုပင် မြင်နိုင်ပါသည်။

ဆောင်းတွင်အေးသဖြင့် လူများ

သည် ရေနွေးကြမ်းကို ပိုမိုသောက်လေ
ရှိကြပြီး နံနက်အိပ်ယာထမှ တစ်နေ့ကုန်
ညအထိ ရေနွေးကြမ်း (အဖန်ရည်)
သောက်လွန်းလျှင် ရေနွေးကြမ်းကျကျ
ဆိုလျှင် ပို၍ ဝမ်းချုပ်၊ ဆီးချုပ်ပြီး နောက်
ဆက်တွဲ လိပ်ခေါင်းရောဂါ ရနိုင်ပါသည်။
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသတ္တိမှာ လူကို
ပိန်စေသည်။ အဆီကို ကျစေသည်။
သို့သော် အသောက်များလျှင် ဝမ်းချုပ်
တတ်ပါသည်။ ယခု လက်ဖက်ခြောက်
များသည် ဆိုင်ကြီးများနှင့် super mar-
ket များ၌ပင် ဆိုးဆေးများ အရောအနှော
များ ပါဝင်နေပါသည်။ ၎င်း စာတုဆိုးဆေး

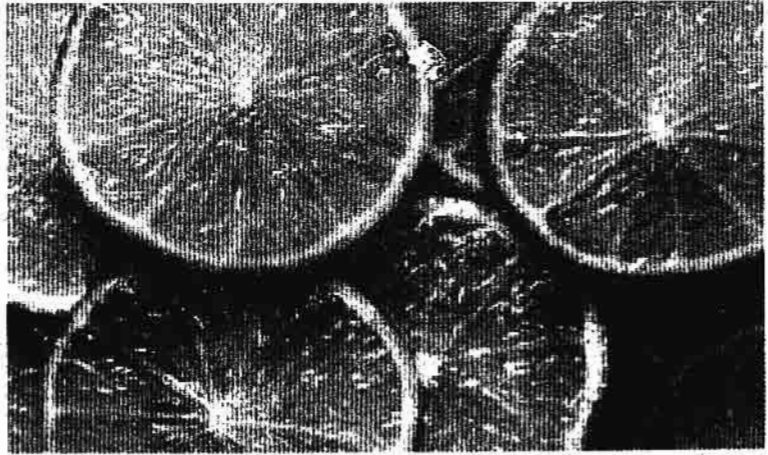
သုံးထားသော လက်ဖက်ခြောက်များ

သည် အစာအိမ်နှင့် အူလမ်းကြောင်းကို
အဆိပ်အတောက်နှင့် ကင်ဆာကို ဖြစ်စေ
နိုင်ပါသည်။ စစ်မှန်သော လက်ဖက်ခြောက်
ကို ဝယ်ယူသင့်ပါသည်။ ဆောင်းဥတုတွင်
အပြင်က အေး၊ အတွင်းကပူ ဖြစ်သဖြင့်
အပူအစပ်နှင့် ဝမ်းချုပ်စေသော မာသော
အစာ ကောက်ညှင်း၊ ဆန်စေးများကို
လည်း ရှောင်ကြဉ်သင့်သည်။ ရေအေးထဲမှ
ရေအေးများကို များများသောက်သင့်
သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ရေတစ်
ဖန်ခွက်၊ နံနက်အိပ်ရာထချိန်တွင် နေစဉ်
ရေဖန်ခွက်ကြီးဖြင့် မှန်မှန်သောက်သင့်ပါ
သည်။ ဝမ်းချုပ်သော အခံဓာတ်ရှိခဲ့လျှင်
ကွမ်းစားခြင်းကို စွန့်လွှတ်၍ ထိုထက်ပို၍
ရေနစ်ဖန်ခွက်သောက်ပါ။ ညအိပ်ရာဝင်
လျှင် မန်ကျည်းဖျော်ရည်ကို ကိုယ်တိုင်
ပြုလုပ်၍ ထန်းလျက်ထည့်စိမ်း၍ သောက်
ပြီးအိပ်ပါ။ နံနက်၊ ည လမ်းလျှောက်ပေး
ရပါမည်။ မန်ကျည်းဖျော်ရည်ကို လိုအပ်
သည်ထက် ပို၍ များများကြီး မသောက်
ရ။ ရေခဲရေ မသောက်ရ။ ရေသောက်ပြီး
လမ်းပါလျှောက်ပေးလျှင် ဝမ်းမှန်ပြီး

ကျွန်းမာစေနိုင်ပါသည်။ ရေကို ချိုးပေးရပါ
မည်။ ရေမချိုးလျှင် ကိုယ်အပူချိန်မကျဘဲ
အသားများ ပက်ကြားအပ်ပြီး ကွဲစေနိုင်
ပါသည်။

ဆောင်းတွင်းတွင် ချဉ်သော
အရသာကို များများစားပေးခြင်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို
နေ့စဉ် ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း
ဝမ်းမုန် ပေါ့ပါးသွက်လက်စေနိုင်ပါသည်။
အထူးသဖြင့် ဆောင်းရာသီတွင် လူ၏
အရေပြားတွင် ဖြစ်လေ့ရှိသော အသား
ပတ်ခြင်းနှင့် ကြာဆူးထွက်ခြင်းကို
အနည်းငယ်သာ ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။
အမှန်မှာ ကြာဆူးထွက်ခြင်းမှာ ဗီတာမင်
A ချို့တဲ့မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ အသည်း
နို့ ဥ ပဲပုပ်ကို စားရမည်။ ရေက တိုင်းရင်း
ဆေးဆရာကြီးများက ဓာတ်စာပေးရာ
တွင် “ဇွေမာအချို၊ မီးမာအခါး၊
ဆောင်းတွင်အချဉ်”ဟု ပေးလေ့ရှိကြ
သည်။ ကျွန်းမာပေါ့ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်
ဖြစ်စေရန် ဥတုအလိုက် စားရသော
ဓာတ်စာဖြစ်သည်။ အချဉ်ဓာတ်သည်

အတွင်း ပထဝီဓာတ်ကို ဖျက်ပေးသဖြင့်
ဝမ်းချုပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။
သံပုရာ၊ ရှောက်သီးဖျော်ရည်၊ မန်ကျည်း
ဖျော်ရည်တို့ကို သောက်ပေးလျှင် ဝမ်းမုန်
ပြီး ကျန်းမာစေပါသည်။ အသားဟင်း
ချက်လျှင် သရက်သီးခြောက်၊ မရမ်းသီး
ခြောက် မရှိလျှင် ရှောက်သီးစိပ်ကိုထည့်
ချက်သင့်ပါသည်။ ဟင်းအရည်သောက်
များတွင် ချဉ်ဇော်ကာသီးကို ထည့်ချက်
ပေးလျှင် ခံတွင်းကို ခြိန်စေပါသည်။
အသားဟင်းထဲတွင် မန်ကျည်းရွက်၊
ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်တို့ကို ထည့်ချက်လျှင်
ခံတွင်းကို ခြိန်စေပါသည်။ မန်ကျည်းရွက်၊
ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် ဟင်းချိုများသည်
ဆောင်းဥတုနှင့်သင့်သော ဓာတ်စာဖြစ်ပါ

သည်။ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို တန်ဆေး
လွန်ဘေးရှိသောကြောင့် များများကြီးမစား
သောက်သင့်ပါ။ အချဉ်ဓာတ်သည်လည်း
အချို့ဓာတ်ကဲ့သို့ သွားများကို ဖျက်စီးစေ
သဖြင့် အချဉ်စားသောက်ပြီတိုင်း ပလုပ်
ကျင်း၍ သွားကိုတိုက်ပေးသင့်ပါသည်။
ယခု ဆောင်းရာသီမှာ အအေးဓာတ်
လျော့လာရန် သစ်ပင်များကို မခုတ်ပစ်ဘဲ
သစ်ပင်များကို စိုက်ပျိုးပေးသင့်ပါသည်။
Ref, တိုင်းရင်းဆရာ ဦးကြည်လွင်မြင့်
(မုဒြာ)၏ ဆေးဆရာမှတ်စု စာအုပ်မှ
ထုတ်နုတ်ရေးသားပါသည်။

နေဂျူလိုင်းဝင်း

ကိုယ်အလေးချိန် လွယ်ကူစွာ လျော့စေမယ့်အကြံ

ကျန်းမာရေးအထွက် ပမီးပျောက်ပါ

ဒေါက်တာလွင်သန့်
(ဆေး-၂)

လူတိုင်းဟာ ကိုယ်အလေးချိန်

ဥပမာပြရရင်...

ကောင်းလေပဲ။

လျော့ချဖို့ လာယ်လိုရီနည်းနည်းစား။
ကယ်လိုရီ များများဆုံး လောင်ကျွမ်းမှု
ပိုလာရင် လျော့မယ်ဆိုတာ သိကြတယ်။
ဘယ်လို အစားအစာမျိုးစားရင် ကိုယ်
အလေးချိန် အမြန်ဆုံးလျော့မယ်ဆိုတာ
“နိုင်ငံရေးပွဲတစ်ခု” လို အဆိုတင်သွင်းဖို့
ရှိတယ်။ ကိုယ်အလေးချိန် လွယ်ကူစွာ
လျော့မယ့် “အကြံဉာဏ်” ရှိတယ်။

(က) ပျားရည်။ ။ ပျားရည်တစ်ဋွန်း
မှာ (၆၄) ကယ်လိုရီရှိပါတယ်။
လတ်ဆတ်တဲ့ သစ်သီးနဲ့အတူ
စားပါ။

(ခ) ဥများ။ ။ ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံးဟာ
(၇၀) ကယ်လိုရီရှိပါတယ်။ အဆီ
လျော့ချရင် အကာစားနိုင်တယ်။

(ဂ) မလိုင်ထုတ်ထားတဲ့ထောပတ်။ ။
မလိုင်ထုတ်ထားတဲ့ ထောပတ်
တစ်အောင်စမှာ (၃၃) ကယ်လိုရီ
ပါဝင်တယ်။ သစ်သီး လတ်ဆတ်
တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ တွဲစားနိုင်
တယ်။

(ဃ) အညိုရောင်ချောကလက်။ ။
အညိုရောင် ချောကလက် တစ်
အောင်စမှာ (၁၆၀) ကယ်လိုရီရှိ
တယ်။ အမျှင်ပါတဲ့ အစားအစာနဲ့
တွဲစားသင့်တယ်။

သင့်မှာ ငွေကြေးနည်းနည်း
ရှိရင် အားလုံး မစားသောက်ပါနဲ့။
သည့်ထက် သက်သာတဲ့ အားကစား
လုပ်ရမယ်။ နေ့စဉ် နာရီဝက် လေ့ကျင့်
ခန်း (အပြေးလမ်းလျှောက်၊ ဝက်သိင်္ဂီ
လုပ်ရမယ်။ အသီးအရွက်ပိုစားရမယ်။
အဆီလျော့စားရမယ်။ ယင်းဟု ကိုယ်
အလေးအချိန် လွယ်ကူစွာ လျော့စေမယ့်
စံနှုန်းဖြစ်ပြီး မှန်ကန်တဲ့ လမ်းကြောင်း
လည်းဖြစ်တယ်။

(၁) အဆီလျော့စားခြင်း။ ။ အဆီ
လျော့စားခြင်းဟာ ကယ်လိုရီမြင့်တဲ့
အစားအစာ မဝင်ရအောင်ပါ။

(င) အတ။ ။ အတ တ စ်
အောင်စမှာ (၆၀) ကယ်လိုရီသာ
ပါတယ်။ များများစားပေးလေ

(စ) အဆီကျစေတဲ့ အစာ (၁၃)မျိုး
ရှိတယ်။

(၂) မလိုင်အပြည့် ကယ်လိုရီမြင့်တဲ့
အစားအစာများ။ ။ ရေခဲမုန့်
တစ်ဋွန်းဟာ မလိုင်ထဲက ကယ်
လိုရီမြင့်တဲ့ အစာဖြစ်တယ်။ ယင်း
ကို ဖြတ်ရင် ဆလင်ရွက်နဲ့ မလိုင်
ထုတ်ထားတဲ့ ထောပတ်နဲ့စားပါ။

(၃) နနက်စာပြီးရင် ရေများများ
သောက်ရန်။ ။ မနက်စာပြီးရင်
အချို့ရည် သောက်တတ်ကြတယ်။
ဆော်ဒါပါတဲ့ရေအစား ရေသန့်သာ
သောက်သင့်တယ်။ အမေရိကန်

တစ်ယောက်ဟာ နေ့စဉ် အချို့
ရည်ကြောင့် (၂၄၅) ကယ်လိုရီ
ပိုနေတယ်။ တစ်နှစ်မှာ အနည်းဆုံး
(၉၀၀၀၀) ကယ်လိုရီ ပိုနေပြီး
(၂၅) ပေါင် အလေးချိန် တိုးစေ
တယ်။ အလေးချိန်လျော့စေချင်ရင်
အချို့ရည် မသောက်နဲ့ ရေသာ
သောက်ပါ။ /

**(၄) တစ်ပတ်အတွင်း သွားရမယ့်
ခရီးစဉ် ကြိုဆွဲထားခြင်း**

အစာမှန်သမျှ သင့်နှုတ်ခမ်းက
စားနေခြင်းမျိုးရှောင်ကာ တစ်ပတ်
ခရီးစဉ်ဆွဲပါ။ ခရီးသွားရင်း လိုအပ်
တဲ့ ကယ်လိုရီရဲ့ (၁၅) ရာခိုင်နှုန်း
လျော့စားသင့်တယ်။

(၅) ဝိသိတာ တစ်ခုဝယ်ပြီး ခဲပတ်မှာ
ချိတ်ကာ နေ့စဉ် ကိုက် (၁၀၀၀)
လျှောက်ပါ။ အလေးချိန် ပုံမှန်ရှိစေ
ချင်ရင် ကိုက် (၂၀၀၀-၃၀၀၀)
လှမ်းဖို့လိုတယ်။

(၆) သင်စားနေကျ အစာဟာ သင်
ထိုအပ်တဲ့ ကယ်လိုရီထက်

**(၁၀) ရာခိုင်နှုန်း ပိုများနေတယ်
ထင်မြင်ခြင်း။**

သင့်ရဲ့အစာပုံစံမှာ သင်ဟာ
လိုအပ်တာထက် (၁၀) ရာခိုင်နှုန်း
ကယ်လိုရီ ပိုစားနေတယ် ထင်မြင်
ခြင်းဟာ နေ့စဉ် (၁၇၀၀) ကယ်
လိုရီစားတဲ့သူအတွက် (၁၇၀)
ကယ်လိုရီ လျော့စားခြင်းဖြင့်
အလေးချိန် လျော့ချပစ်ပါ။

(၇) နေ့စဉ် (၄၅) မိနစ် လမ်းလျှောက်
ပါ။

“ဒူးတက္ကသိုလ်” တွေ့ရှိချက်က
နေ့စဉ်(၃၀-၄၅)မိနစ် လမ်းလျှောက်
ရင် အလေးချိန် များလာတာ
ကာကွယ်ပေးတယ်။ အားကစား
လုပ်ရင် အဆီလျော့စေတယ်။
နေ့စဉ် (၃၀၀) ကယ်လိုရီ ကုန်ခန်း
အောင် (၃)မိုင်ခန့် နေ့တစ်ခု
လမ်းလျှောက်ရမယ်။

(၈) နေ့စဉ် အစားကြီးသုံးနပ်အစား
အကြိမ်းများစားစားခြင်း။
အစားကြီးသုံးနပ်အစား အကြိမ်

များများစားခြင်းဖြင့် ပမာဏနည်း
ပြီး ကယ်လိုရီလျော့ကာ အလေး
ချိန် လျော့စေတယ်။

(၉) အင်တာနက်ထဲက ဝတ်လျော့
သူများအဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ပါ။

ဝတ်ချသူများအသင်းနဲ့ ဆက်သွယ်
၍ သူငယ်ချင်း ဖွဲ့နိုင်တယ်။ ပိုမို
ကောင်းမွန်တဲ့ ကိုယ်နဲ့သင့်တော်တဲ့
အလေးချိန်လျော့ချနည်း တွေ့ရှိနိုင်
ပါတယ်။

**(၁၀) ကော်လံပြာ အလုပ်သမားလို
ကျင့်ပါ။**

ကော်လံပြာ လုပ်သားဟာ အမြဲ
တမ်း လမ်းလျှောက်နေရတယ်။
သူတို့လို တစ်ပတ်မှာနှစ်ရက်
လောက်လုပ်ရင် ဝိတ်ကျစေတယ်။

သင့်ကျန်းမာရေး

(လုပ်ငန်းခွင်ကျန်းမာရေး)

ဒေါက်တာလွင်သန့်(ဆေး-၂)

လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေးဟာ

လုပ်ငန်းခွင် အသီးသီးမှာရှိတဲ့ အလုပ်
သမားတိုင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးဆိုလိုတယ်။
စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ၊ လယ်ကွင်း၊ သတ္တု
တူးဖော်ရေး၊ တပ်မတော် အားလုံးဟာ
သစ်တော၊ စက်မှုလက်မှု၊ လျှပ်စစ်
ဓာတ်အား၊ ပို့ဆောင်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး
လူမှုရေး စီမံခန့်ခွဲရေးနဲ့ အခြားဝန်ဆောင်
မှုလုပ်ငန်းများ ပါဝင်တယ်။ ကျန်းမာရေး
ဆောင်ရွက်မှုအတွက် လူမှုဖူလုံရေး
ဆေးခန်းနဲ့ မလုံလောက်သလို အထူး

သဖြင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရမှုအတွက်
အသင့်ပြင်ဆင် ကုသပေးဖို့လိုတယ်။
လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေး
ပညာရပ်ဆိုပြီး ပေါ်ပေါက်လာတာက
လူသားဟာ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ စား
ဝတ်နေရေးအတွက် လုပ်ဆောင်လာကြ
တယ်။ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ အလုပ်
လုပ်သည်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းခွင် ဘေး
အန္တရာယ် အရှိပ်ပမာတွယ်ကပ်နေတယ်။
အစားအစာအတွက် တိရစ္ဆာန် လိုက်လံ

ဖမ်းဆီးရင်း မတော်တဆ ထိခိုက်မှု
အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရတယ်။ ကျွန်
ပိုင်ရှင်ခေတ်မှာလည်း အန္တရာယ်နှင့် ကြုံ
တွေ့ကာ လူတွေရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တွေမှာ ရက်ရက်စက်စက် စေခိုင်းခဲ့
တယ်။ အရွယ်မရောက်ကလေးတွေ
သုံးတယ်။ သတ္တုတွင်း၊ မိုင်းတွင်းမှာ
တူးဖော်ထုတ်လုပ်ရင်း “အာဂရီကိုလာ”
ဆိုသူက ရွှေငွေ၊ သတ္တုကျိုချက်ရေး
လုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်နွှယ်တဲ့ရောဂါများ

မတော်တဆ ထိခိုက်အော်ရာရမှု ကြိုတင်
ကာကွယ် ရေးလုပ်ငန်းတွေကို ရေးထား
တယ်။ (၁၆၃၃) မွေးဖွားတဲ့ “ရာမာဝိန”
ကလည်း လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေးနဲ့
ရောဂါတွေကို စနစ်တကျ လေ့လာ
ရေးသားခဲ့တယ်။ (၁၅)ရာစုက စတင်ခဲ့တဲ့
လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေးဟာ တဖြည်း
ဖြည်း တိုးတက်ကျယ်ပြန့်လာတယ်။ သိပ္ပံ
ပညာ တိုးတက်တာနဲ့အမျှ လုပ်ငန်းမျိုးစုံ
ဓာတုပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ စက်ကိရိယာမျိုးစုံ
စသဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံပေါ်ပေါက်
လာပေမယ့် လုပ်ငန်းခွင် အန္တရာယ်လည်း
များလာတယ်။ ကြီးထွားလာတဲ့အန္တရာယ်
ကို ကာကွယ်တွန်းလှန်ဖို့ ဆေးပညာ
တစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ အဲဒါ
လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေးပင်ဖြစ်သည်။

တိုင်းပြည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး
လာဖို့ဟာ ယင်းတိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး
နှင့် အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲ
ပြီး စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီ
အတွက် ကဏ္ဍအသီးသီးမှာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေတဲ့ အသိပညာရှင်၊

အတတ်ပညာရှင်၊ ကာယဉာဏ
လုပ်သားအားလုံးဟာ စွမ်းဆောင်ရည်
မြင့်မား လုပ်အားပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ အလုပ်
လုပ်ကြ ရမှာဖြစ်တယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့
ပြည့်စုံဖို့ လိုတယ်။ ကျန်းမာရေး မပြည့်စုံ
ရင် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါလို့ လိုရာ
မရောက်ဖြစ်တယ်။ တိုင်းပြည်တည်တံ့
ခိုင်မြဲရေးနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက်
လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေးဟာ အဓိက
အရေးကြီးတဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ချက်
ဖြစ်တယ်။

(၁၉၅၀) မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အလုပ်သမားသမဂ္ဂ
နဲ့ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ ပထမအကြိမ်
ပူးတွဲအစည်းအဝေးမှာ ကျန်းမာရေး
ရည်ရွယ်ချက်ထားခဲ့တာက...

အလုပ်ခွင် အသိသိရှိ အလုပ်
သမားတိုင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးအဆင့် ကို
အမြင့်မားဆုံးရောက်အောင် မြှင့်တင်
ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ လုပ်ငန်းအခြေအနေ
ကြောင့် အလုပ်သမားများ ကျန်းမာရေး
ချို့ယွင်းမှု မရှိအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်

ပေးဖို့၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့ စိတ္တဇ
တည်ဆောက်ရေး အခြေအနေနဲ့ သမ
ဇာတဖြစ်မယ့် အလုပ်များပေးရန်တို့ ဖြ
သည်။ ယခုအခါ ယင်း ရည်ရွယ်ချက်
အကောင်အထည်ဖော်ရုံနဲ့ မလုံလောက်
သေးဘူး။ လုပ်သားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး
သာမက ပြည်သူ့အများရဲ့ ကျန်းမာရေး၊
ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းရေးကို လေးထား
ဆောင်ရွက်မှာဖြစ်တယ်။

ဥပမာပြရရင် စစ်တောင်းစက္က
စက်က စွန့်ထုတ်တဲ့ ပြဒါးပါတဲ့ရေကို
စနစ်တကျမထုတ်ဘဲ စစ်တောင်းမြစ်ထဲ
ကို တိုက်ရိုက်ချတော့ အဲဒီအနီးဝန်းကျင်
က ငါးတွေ ပြဒါးအဆိပ်သင့်တယ်။
အဲဒီမှာ ငါးမနေတော့ဘူး။ ငါးနဲ့
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းရတဲ့ တံငါအိမ်
တွေက အောက်ဘက်ကျကျ သွားပမ်း
တော့ တံငါရွာတစ်ရွာလုံး ရွှေ့ပြောင်း
သွားရတယ်။ ဂျပန်နိုင်ငံ ငလျင်ကြောင့်
နူကရိုယား ဓာတ်ပေါင်းစုံ ယိုစိမ့်မှုကနေ
ပင်လယ်ထဲ နူကရိုယားရောင်ခြည်သွယ်
တော့ လူလည်း မနေနိုင်သလို့ ငါးတွေ

ရဲ့ ဇီဝလုံခြုံမှု ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီက ငါးကရတဲ့ ငါးသေတ္တာမှာ ရေဒီယို သတ္တိ ကြွေစွမ်းပါတော့ စီးပွားရေးပါ ပျက်စီး ကုန်တယ်။ အဲဒါ လက်တွေ့ပဲ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေမြေတော တောင်တွေ ပျက်စီးစပြုလာတယ်။ စားဝတ်နေရေး ပြောင်းလဲလာတယ်။ မိသားစု ဘက်ထန်ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်း ကြောင့် အိမ်၌ကလေးငယ်များ အဆိပ် သင့် ဝေဒနာရရှိကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှာပဲ မိမိမှာတာ ပင်လယ်အော်အဝမှာရှိတဲ့ ပလပ်စတစ်စက်ရုံက စွန့်ပစ်တဲ့ပြဒါး ကြောင့် ပင်လယ်ငါးတွေ ပြဒါးအဆိပ် သင့်တယ်။ အဲဒီငါးကိုစားတဲ့ စက်ရုံနဲ့ပိုင် များစွာဝေးတဲ့ကျွန်းက ကြောင်တွေ၊ လူတွေ၊ ပြဒါးအဆိပ်သင့်ခဲ့ကြတယ်။ ဖင်လယ်ကြမ်းပြင် နွဲ့ထဲမှာ ပြဒါး အမြောက်အမြားရှိနေတယ်။

နောက်ပြီး စက်ရုံက ထုတ် ထွက်လိုက်တဲ့ အက်ဆစ်အငွေ့ကြောင့်၊ ထူတွေ မဆင်မခြင် ခုတ်လှဲမှုကြောင့် သစ်တောပြုန်းတီးပြီး ရာသီဥတု ဖောက်

ပြန်မှုတွေ၊ မြေဆီဩဇာ တိုက်စားခံရမှု တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ “ဆိုပါ” ဝိုးသတ်စက်ရုံကထွက်တဲ့ အဆိပ်ငွေ့ ကြောင့် ဆိုပါးမြို့သူ၊ မြို့သား ထောင် ပေါင်းများစွာ သေကြေပြီး အတိဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ယူကရိန်းက “ရှာနို ဗိုင်း” အနုမြူ လျှပ်စစ်စက်ရုံ ပေါက်ကွဲမှု ကြောင့် မြို့သူ၊ မြို့သားများ သေခဲ့ရပြီး နူကလီယား အမှုန်တွေ ဆိုဒင်၊ ဖင်လန် စတဲ့ ဥရောပ နိုင်ငံအများအပြား ဖုံးလွှင့် သွားလို့ တိရစ္ဆာန်၊ နို့နဲ့ နို့ထွက်ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေး လုပ်ငန်းကို ကျန်းမာရေးသာမက ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်ရေး ကိုပါ စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်း ဖြစ်လာတယ်။

အလုပ်သမားတစ်ဦးဟာ ပြည်သူ့ တစ်ဦးဖြစ်သလို အလုပ်ခွင်၌ စက်ကိရိယာ၊ အန္တရာယ်၊ အပူအအေး ဆူညံသံ၊ ဖုန်မှုန့် အစရှိတဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အန္တရာယ်၊ ဓာတ်သတ္တုအပြင် ဘက်တီးရီးယား ဗိုင်းရပ်စ် အစရှိတဲ့ ဇီဝဆိုင်ရာ

အန္တရာယ်နဲ့ အလုပ်သမားအချင်းချင်း ဆက်ဆံရာမှ ဖြစ်တတ်တဲ့ လူမှုဆိုင်ရာ အန္တရာယ်ပါ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။

လုပ်ငန်းခွင် ကျန်းမာရေးကို သာမန်အဆင့် မဟုတ်ပါ။ ဒေသတစ်ခု လုံး အတွက်ပါ ဆောင်ရွက်လာရတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အလုပ် သမားများ ကျန်းမာရေး ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းရေးနဲ့ သက်သာချောင်ချိရေး အတွက် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းတာရှိတယ်။ ဝန်ကြီးဌာန အသီးသီးလက်အောက် တွင် ကော်ပိုရေးရှင်းတွေက ဆေးရုံ ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်နေပြီး သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်သမားတွေ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးနေတယ်။ အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာန ကလည်း လူမှုလုံခြုံရေးဥပဒေနဲ့ အကျဉ်းစင် တဲ့ မြို့တွေမှာ ဆေးပေးခန်းနဲ့ အလုပ် သမားဆေးရုံကြီးကို ဖွင့်လှစ်ထားရှိတယ်။ ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနလက်အောက် ရှိ ဆေးရုံနဲ့ကျန်းမာရေးဌာန အသီးသီး ကလည်း တစ်ပြည်လုံးရှိ ကျန်းမာရေး

ဥာနအသိသီး နံဆက်စပ်ပြီး လယ်သမား
 အလုပ်သမားတွေကို ကျန်းမာရေး ပြုစု
 စောင့်ရှောက် ပေးလျက်ရှိတယ်။ တစ်
 ပြည်လုံး အတိုင်းအတာနဲ့ ကြည့်ရင်
 လက်ရှိဆောင်ရွက်နေတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်
 ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းများ မလုံလောက်
 သေးပါ။ အားနည်းနေသေးတယ်။
 တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် လာတာနဲ့
 အမျှ လုပ်ငန်းခွင်ကျန်းမာရေး လုပ်ငန်း
 တွေဟာလည်း တိုးတက်လာမှာ ဖြစ်
 တယ်။

အလုပ်သမားများ ကျန်းမာရေး
 ပြည့်စုံမှု အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားစု

ကျန်းမာရေးကောင်းပါမှ စက်ရုံဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်မယ်။ ဒါမှလည်း တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်ပြီး လူနေမှုအဆင့်တန်း မြင့်
 လာမယ်။ လုပ်ငန်းခွင်ကျန်းမာရေး အောင်
 မြင်ဖို့မှာ အလုပ်သမား၊ အလုပ်ရှင်၊
 အစိုးရ သုံးပွင့်ဆိုင် တက်ညီလက်ညီ
 ဆောင်ရွက်ကြဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ အလုပ်
 သမားတွေကလည်း ချမှတ်ထားတဲ့
 အလုပ်ခွင်စည်းကမ်း ဥပမာ ဆံပင်ထုံး
 ရမယ်။ ဦးထုပ်ဆောင်းရမယ်၊ နှာခေါင်း
 စည်း၊ ပါးစပ်စည်းရမယ်၊ လက်အိတ်

ဝတ်ရမယ်။ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ရမယ်
 စသည်ဖြင့် လိုအပ်ချက်အရ အသက်

အန္တရာယ်ရှိတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ
 လိုက်နာရမယ်။ အလုပ်ရှင်ကလည်း
 အလုပ်သမား ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်း
 ရေးနဲ့ သက်သာချောင်ချိရေးအတွက်
 စီမံပေးရမယ်။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း
 ကလည်း လုပ်ငန်းခွင်ရောဂါများ ကြိုတင်
 ကာကွယ်ရေး သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်
 များမှ ကာကွယ်ရေး ဆေးခွင့်၊ မီးဖွားခွင့်
 စတာတွေ စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်
 လိုက်နာသွားဖို့လိုပါမယ်။

ဒေါက်တာထွဋ်သန်း(ဆေး-)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

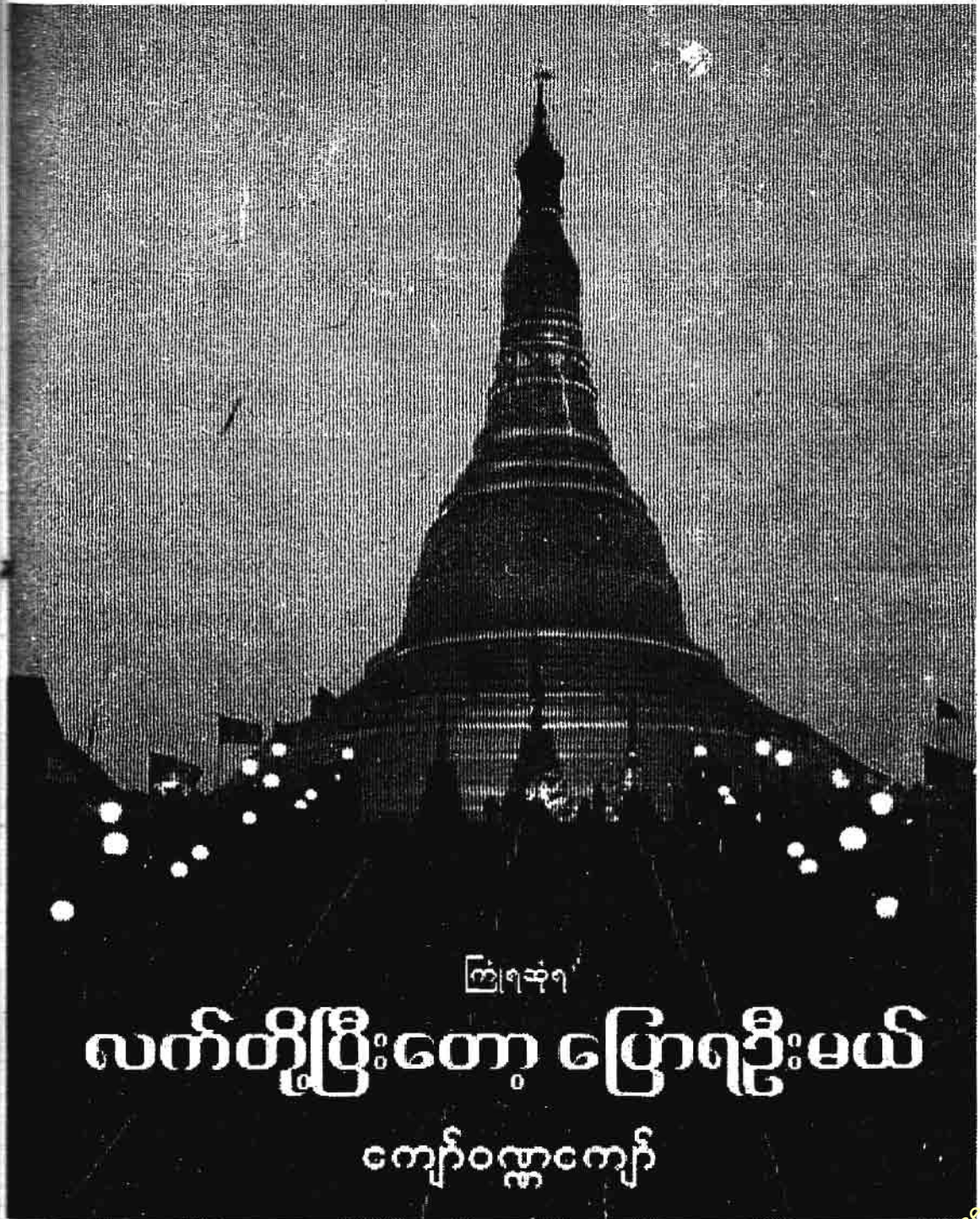
တပုတ် တခပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်စင်ဆေးဝါးယာဇာနည်တင်တပုတ် - 0910Y008484

ကြာရအံ့

လက်တို့ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်

ကျော်ဝဏ္ဏကျော်

“ညောင်ရှစ်ပင်ဘုရားတဲ့”

ဘုရားဘွဲ့တော်က ထူးဆန်းသလို၊ နေပြည်တော် မြို့သစ်ကြီးနှင့် အတူ ပေါ်ပေါက်လာပုံကလည်း ထူးဆန်းလှပေသည်။ ဒီ ညောင်ရှစ်ပင်ဘုရားကို ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဦးမြင့်ဦး နေထိုင်ရာ သုခရတနာလမ်း၊ ခရေဒီမ်ရာ ကို ရောက်တိုင်း ဖူးတွေ့နေရသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ပါ။ နေပြည်တော် မြို့သစ်ကြီးမှာ တည်ထားကိုးကွယ်တဲ့ ဥပါတသန္တိ ဘုရား၊ ဓာတ်ပေါင်းစုဘုရား နဲ့ နောက်ထပ် တည်နေဆဲဖြစ်တဲ့ သံသေ ဝနိယ လေးဌာနမှာ တည်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပွင့်တော်မူရာဌာနကိုသာ တကူးတကနဲ့ သွားရောက် ဖူးမြော်ခဲ့ပြီး ညောင်ရှစ်ပင် ဘုရားကိုတော့ သမန်ကာရှန်ကာ လက် အုပ်ချီရုံမျှသာ အဝေးက ဖူးမြော်ခဲ့မိပါ သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမြို့တော် နေပြည် တော်ကနေ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ပြန်ပြောင်း ရတော့မယ်ဆိုတော့ ညီရင်းတမျှ ချစ်ခင် ရတဲ့ ဦးစံဟိန်းက ကျွန်တော်တို့ မိသားစု

သုံးယောက်ကိုခေါ်ပြီး မိတ်ဆွေကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဦးစိုင်းဖုန်း၊ ဦးဖြူနဲ့ ဦးမြင့်ဦးတို့ကို လိုက်လံနှုတ်ဆက် ဖို့ သူရဲကားလေးနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါတယ် ခင်ဗျား။ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဦးစိုင်းဖုန်း ကို နှုတ်ဆက်အပြီး ဦးမြင့်ဦးနေထိုင်ရာ ခရေဒီမ်ရာရောက်တော့ ဦးမြင့်ဦးကို ကားပါကင်နေရာမှာ စောင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကားပါကင်နေရာနဲ့ ညောင်ရှစ်ပင် ဘုရားတည်ရာက လမ်း လေးပဲ ခြားပါတယ်။

“အစ်ကိုကြီး အဲဒီဘုရားက ဆုတောင်းပြည်တယ်ဗျ။ အစ်မကြီး ရန်ကုန်မပြန်ခင် လိုချင်တဲ့ဆုတောင်း ပေရော”

ဦးမြင့်ဦးက အရိပ်အာဝါသ ကောင်းတဲ့ ညောင်ပင်အောက်က ဆင်းတု တော်တစ်ဆူကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလာပါ တယ်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး ကြွေပြားခင်းထားတဲ့ ဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ညောင်ပင်ရင်းမှာ ပလ္လင်တော်နဲ့ဆင်းတု

တော် တစ်ဆူကို ဖူးမြော်လိုက်ရပါတယ်။ ညောင်ပင်ပတ်လည်တွင် ဂြိုဟ်ရှစ်ခွက် ဘုရားများ တည်ထားပါတယ်။ သုခ ရတနာ လမ်းဘေးတွင်ကပ်၍ တည်ထား ရတာဆိုတော့ ဝတ္ထုကမြေမှာ မကျယ်ဝန်း လှပါ။

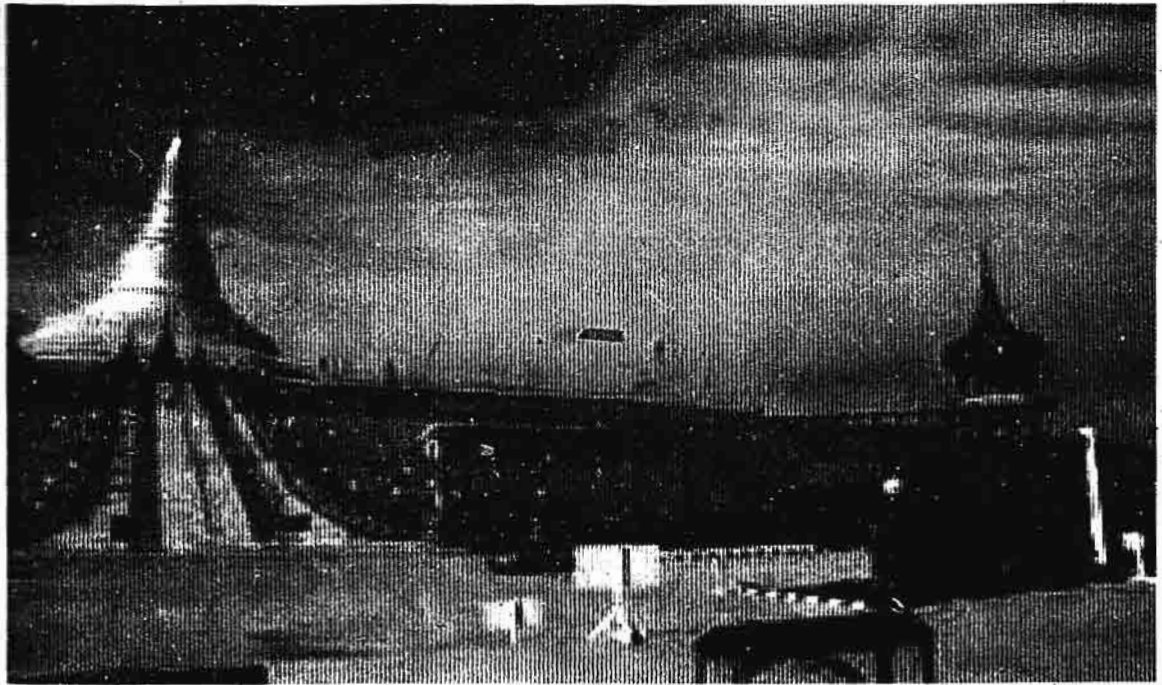
“ညောင်ရှစ်ပင်ဘုရားက နေ ပြည်တော်မြို့သစ်ကြီး မတည်ထောင်ခင် ကတည်းက ရှိတာလား ဦး”

သမီးငယ် ထွေးသီရိကျော်က စပ်စုလိုက်သည်။ ကြွေပြားခင်းထားတဲ့ ရင်ပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက် စုထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ နေပြည် တော်မြို့သစ်ကြီးနဲ့အတူ ပေါ်ပေါက်လာ တဲ့ ဘုရားပေါ့”

ဟု အစချီကာ ညောင်ရှစ်ပင် ဘုရားပေါ်ပေါက်လာပုံကို ပြောပြပါ တော့သည်။

နေပြည်တော်မြို့သစ်ကြီးကို အချောသတ်တည်ဆောက်လို့ မြှုပ်နှံမှုမှာ

ဦးတို့ဝန်ထမ်းတွေ ပြောင်းလာရတော့
ဦးတို့နေရတဲ့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာကို သွား
လာဖို့ လမ်းသွယ်တွေက မဖောက်ရသေး
ဘူးကွဲ့။ ကွန်ကရစ် လမ်းမကြီးတွေ
ကတော့ ဖောက်ပြီးသားပေါ့။ ဦးတို့
မိသားစု ဒီခရေအိမ်ရာ စီမံပွားဝန်ကြီး
ဌာနအိမ်ရာကို ပြောင်းလာတာ ၂၀၀၆
ခုနှစ်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အခုလို ကွန်
ကရစ်လမ်းသွယ်တွေ မရှိသေးဘူး။ ၂၀၀၇
ခုနှစ်ရောက်မှ လမ်းသွယ်တွေ စဖောက်
တာ။ အခု ဦးတို့နေတဲ့ ခရေအိမ်ရာကို

ပြောတာနော်။ လမ်းခင်းဖို့ ကန်ထရိုက်
ရတဲ့သူက လမ်းနယ်နဲ့မလွတ်တဲ့ သစ်ပင်
တွေကို ဘူဒိုဇာနဲ့ထိုးပြီး ရှင်းလင်းဖို့ ခိုင်း
တာပေါ့။ လမ်းမရှင်းခင်ညမှာ ဘူဒိုဇာ
မောင်းတဲ့သူကို အိပ်မက်နဲ့ သတိပေး
သတဲ့။ လမ်းနယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ညောင်ပင်
နှစ်ပင်ကို မဖျက်စီးဖို့ပေါ့နော်။

“ဘယ်သူက အိပ်မက်ပေးတာ
တဲ့လဲ”

ဦးစံဟိန်းက ဝင်မေးသည်။

“ညောင်ပင်အစောင့်တွေလို့

ပြောတယ်ဗျ။ အဲဒါနဲ့ ကန်ထရိုက်ကို
ပြောပြတော့ မယုံကြည်ဘူးတဲ့။ လမ်း
နယ်နဲ့မလွတ်ရင် ထိုးသာထိုးလို့ ဘူဒိုဇာ
မောင်းတဲ့သူကို ခိုင်းပါလေရော။ ကန်
ထရိုက်ကခိုင်းတော့ ဘူဒိုဇာမောင်းတဲ့ သူ
ကလည်း လမ်းနယ်နဲ့မလွတ်တဲ့ အပင်ဆို
အကုန်ရှင်းပေါ့။ အဲဒီမှာ ညောင်ပင်
နှစ်ပင်ပါသွားတာကို ဘူဒိုဇာမောင်းတဲ့
သူက တွေ့သွားတယ်။ နောက်နေ့
ရောက်တော့ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်တွေ
ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ ညောင်ပင်နှစ်ပင်

နေရာမှာ ညောင်ပင်လေးပင် ပေါက်လာ
တယ်။ ဘူဒိဇာမောင်းတဲ့သူက ကန်
ထရိုက်ကို ပြောပြတော့ ကန်ထရိုက်က
အယုံအကြည် မရှိဘူးတဲ့။ ဘူဒိဇာနဲ့
ထပ်ထိုးခိုင်းပြန်ရော။ အဲဒီညကျတော့
ညောင်ပင်က အစောင့်တွေက ကန်
ထရိုက်ကို ညောင်ပင်လေးပင်ကို
မဖျက်စီးဖို့ အိပ်မက်ပေးတော့တာပဲ။
ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ ကန်ထရိုက်က ညောင်
လေးပင်ကို ဘူဒိဇာနဲ့ ထိုးခိုင်းတာနဲ့
ဘူဒိဇာမောင်းတဲ့သူက ထိုးပစ်လိုက်တာ
ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဦးမြင့်
ဦး ဆက်ပြောမည့် အကြောင်းအရာကို
စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။
“မနက်မိုးလင်းတော့ ညောင်
လေးပင်ကို ဘိုးဘိုးအောင်တန်ခိုးနဲ့
ညောင်ပင်ရှစ်ပင် ဖြစ်နေသတဲ့။ အဲဒီ
ညောင်ပင် ရှစ်ပင်ကိုတော့ ထပ်ပြီး
မဖျက်စီးခိုင်းရဲတော့ဘူး။ ညောင်ပင်
အစောင့်တွေက ကန်ထရိုက်ကို ညောင်
ပင်ရှစ်ပင်ကို ထပ်ပြီးမဖျက်စီးဖို့နဲ့ ညောင်
ပင်ရင်းမှာ ဘုရားတည်ဖို့ အိပ်မက်ပေး
တယ်။ ကန်ထရိုက်လည်း ညောင်ပင်ရင်း

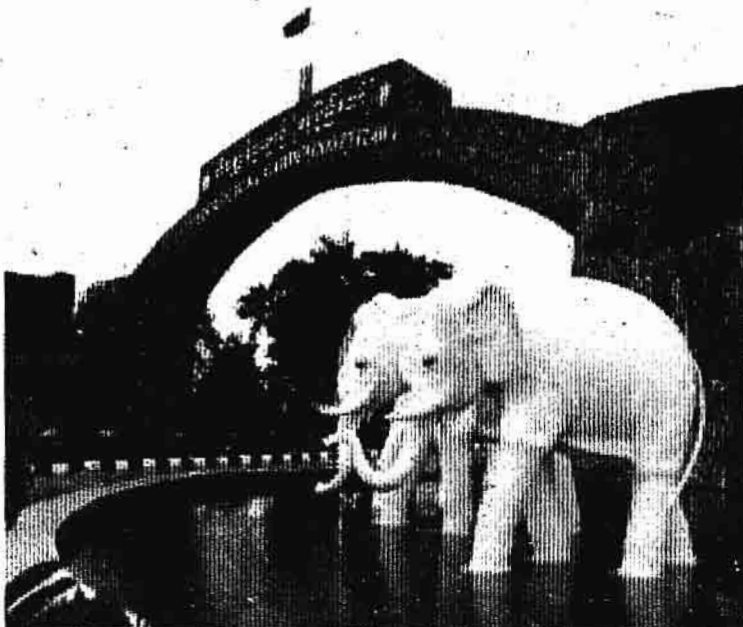
မှာ ပလ္လင်တော်နဲ့ ဘုရားတစ်ဆူတည်ထား
ကိုးကွယ်လိုက်တော့ အကျိုးထူးပေး
တော့တာပဲဗျို့။ နေပြည်တော် ခြံသစ်ကြီး
တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ လုပ်ငန်း
အသစ်တွေ ကန်ထရိုက် ထပ်ရသွား
တယ်။”

“အေးဗျာ...ခင်ဗျားပြောလို့
သိရတာ။ ညောင်ပင်နှစ်ပင်က လေးပင်
ဖြစ်၊ လေးပင်က ရှစ်ပင်ဖြစ်လာတယ်
ဆိုတာ ယုံချင်စရာတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့
ညောင်ပင်တွေက ပူဦးပေါက်နေတာကို
မျက်စေ့နဲ့ တပ်အပ်မြင်နေရပြန်တော့
မယုံလိုလည်း မရပြန်ဘူးဗျ”

ဦးစံဟိန်းက ညောင်ပင်ရှစ်ပင်
ပူးကပ်ပြီး ညောင်မြစ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေ
သော ညောင်ပင်၏ပင်စည်ကိုကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ဒီညောင်ရှစ်ပင်
ဘုရားက ကန်ထရိုက်တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရား
ပေါ့နော်”

ကျွန်တော်၏နီး အိမ်ပြတ်လေး
က မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်မကြီးရဲ့ အခု

ကျွန်တော်တို့ ဖူးတွေနေရတဲ့ ဘုရားက
ပျဉ်းမနားက မင်းဝံတောင်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး အသစ်တည်တဲ့ ဘုရားဗျူး
ကန်ထရိုက်တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားက နှစ်တွေ
ကြာလာတော့ သောင်ပင်က အမြစ်တွေ
က ရစ်ပတ်ထိုးဖောက်မှုကြောင့် ဘုရား
နဲ့ ပလ္လင်ပါ ယိုယွင်းပျက်စီးလာတယ်။
အဲဒီအချိန်တုန်းက ပျဉ်းမနားက မင်းဝံ
တောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက

တနင်္လာနေ့ မနက်တိုင်း ခရေအိမ်ရာကို
ဆွမ်းခံကြွလေ့ရှိတယ်ဗျူး တစ်နေ့တော့
မင်းဝံတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
ဆွမ်းဒကာ၊ ဒကာမတွေကို သောင်ပင်နဲ့
ဘုရားရှိလားလို့ မေးတော်မူတယ်။ ဆွမ်း
ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလည်း တိုက်
အမှတ် ၉ နဲ့ ၁၀ ကြားမှာ သောင်ပင်
နဲ့ဘုရားရှိကြောင်း သောင်မြစ်ထိုး၍
ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြီး
လျှောက်တင်ကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီး
က အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီဘုရားအစောင့်
တွေက ဘုရားကိုပြုပြင်ပေးဖို့ တောင်းပန်

လျှောက်ထားတဲ့အကြောင်း ဒကာ၊
ဒကာမတွေကို ပြောပြပြီး မင်းဝံတောင်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကပဲ ကမကထ
ဦးဆောင်ပြီး ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှာ အိပ်မက်
အရ ပြုပြင်ပြီး ဂြိုဟ်ရစ်ခွင်ဘုရားတည်
တော်မူတယ်။ အခု အစ်မကြီးတို့ ဖူးတွေ
နေရတဲ့ဘုရားပေါ့။ ဘုရားဖူးတွေ စိတ်
ချမ်းမြေ့စွာ ဘုရားဖူးနိုင်အောင် ကြွေပြား
တွေ ခင်းပေးတယ်။ ကုန်ကျစရိတ် သိန်း
ရာကျော်တယ်ဗျူး”

ဦးမြင့်ဦးက စကားပြောရင်း
သုခရတနာလမ်း တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့

ဓမ္မာရုံကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“ဟော... ဟို ဓမ္မာရုံလေး
ကိုတော့ စီမံ/စီးပွားဝန်ကြီးဌာနက
ညွှန်ချုပ်တစ်ဦးက မတည်ပြီး ဆောက်
လုပ်လျှူခိန်းခဲ့တာ ကျုပ် ၁၄ သိန်းကျန်
တယ်။ ဘုရားကို ပြုပြင်တည်ဆောက်တာ
၂၀၁၂ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာပြီးတယ်။
မင်းဝံတောင် ဆရာတော်ကြီးကပဲ
ဦးဆောင်ပြီး ဗောဓိပင်နဲ့ရွှေပလ္လင်
အောင်ပွဲဆိုပြီး ဒီဇင်ဘာလမှာ ကြက်
သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးပြီး အောင်ပွဲခံခဲ့
တယ်။ အဲ... ပြောစရာတစ်ခုကျန်သွား

တယ်။ ဘုရားပြုပြင်နေစဉ်မှာ မုန့်မြို့က
မိသားစုတစ်ခု အိပ်မက်အရပ်ရပ် ဘုရား
ဖူး ရောက်လာတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
နေပြည်တော်မှာ ဗောဓိပင်နဲ့ရွှေပလ္လင်
ဘုရားရှိတယ်။ သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီး
အဓိဋ္ဌာန်ပြုဆုတောင်းလို့ အိပ်မက်ပေးလို့
ရောက်လာကြတာတဲ့။ အဲဒီမိသားစု
လည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုဆုတောင်းသွားတာ
ဆုတောင်း ပြည့်သွားတယ်လို့ ကြားရ
တယ်။ နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။
မီးရထားဝန်ကြီးဌာနက အဆင့်မြင့်
အရာရှိကြီး တစ်ဦးလည်း မင်းတော်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်မှုနဲ့ ဒီ
ဗောဓိပင်နဲ့ရွှေပလ္လင် (ညောင်ရှစ်ပင်
ဘုရား) ရောက်လာပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်

ဆုတောင်းတာလည်း အောင်မြင်တယ်လို့
ကြားရတယ်ဗျ။ စီမံ/စီးပွား ဝန်ကြီးဌာန
က ဝန်ထမ်းတွေလည်း အလုပ်အကိုင်၊
နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တွေအတွက် ညောင်
ရှစ်ပင်ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဆုတောင်း
ကြတယ်။ ဆုတောင်းလည်း ပြည့်တယ်
လို့ ပြောကြတယ်။

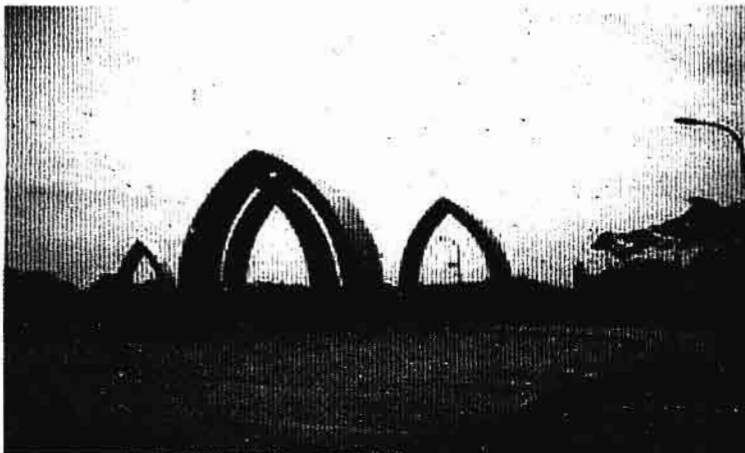
“ဒီလိုဆို အစ်ကိုကြီးနဲ့အစ်မ
ကြီးတို့ မိသားစုလည်း နေပြည်တော်
မှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ နေချင်တယ်လို့
ဆုတောင်းဗျာ။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ အစ်ကို
ကြီးနဲ့ သွားအတူ၊ လာအတူ နေရမှာဗျ”
ဦးမြင့်ဦးက ဗောဓိပင်နဲ့ရွှေ
ပလ္လင် (ညောင်ရှစ်ပင်ဘုရား) သမိုင်းကို
ရှင်းပြပြီး စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်

သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသုံးယောက်
လည်း လိုချင်သောဆုကို အသီးသီး
တောင်းရင်း ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ကန်တော့
လိုက်ကြသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ပရိသတ်
ကြီးလည်း အလုပ်အကိုင်၊ စီးပွားရေး
လူမှုရေးကိစ္စတွေနဲ့ နေပြည်တော်မြို့ကြီး
ကို ရောက်မယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး ညောင်
ရှစ်ပင်ဘုရားကို အရင်ဆုံးဝင်ရောက်
ဖူးမြော်ဆုတောင်းပြီးမှ စာဖတ်ပရိသတ်
ကြီးရဲ့ ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင်
ပိုလို့ အဆင်ပြေ အောင်မြင်မှာဖြစ်
ကြောင်း မသိသေးတဲ့သူတွေ ဖော်စားဖို့
လက်တို့ပြီးတော့ ပြောလိုက်ပါပြီခင်ဗျား”

ဘုရား တည်ရှိရာကတော့
ပညာသိဒ္ဓိရပ်ကွက်၊ ခရေအိမ်ရာ၊
သုခရတနာလမ်း၊ တိုက် ၉ နဲ့ ၁၀
ကြားမှာပါခင်ဗျား။

နေပြည်တော်အိမ်ရာမှ ဦးမြင့်ဦး
ဒေါ်စန်းစန်းမြတို့မိသားစုသို့ အမှတ်တရ။

မြည့်တွင်းဝေရ

တွယ်ရာမှစိညာဉ်

မိမိမိမိအား

စာသင်ခန်းရှေ့ရှိ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စာသင်ခန်းကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်ထိုးပြီ ဖြစ်၍ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားလေးများ သည် စည်းကမ်းတကျ စာသင်ခန်းများတွင် ထိုင်နေကြ၏။ ကျွန်မ၏ ဈေးတည့်တည့်ရှိ စာသင်ခန်းရှည်တွင် ခါတိုင်သုံးယောက် ထိုင်နေကြဖြစ်သော်လည်း ယခု ကျောင်းသားလေးနှစ်ဦးသာ ကုတ်ကုတ်လေး ထိုင်နေကြသည်။ နာမည်ခေါ်ရန် ကျောင်းခေါ်ကြိမ်စာအုပ်ကိုဖွင့်ပြီး အမှတ်စဉ် ၅ ရှိ “လရောင်ချို” ဆိုသော အမည်လေးကို မှန်ဖြင့်တားလိုက်ရင်း မျက်ရည်မကျစေရန် အားတင်းထားရသည်။ လရောင်ချို (ဖိုးချိုလေး) မရှိတော့ပါလား။ မနေ့ကပဲ ကျွန်မတို့ သင်္ဃာလင်ခဲ့ရပြီလေ။ ကျွန်မတို့ မူလတန်းကျောင်းလေးတွင် ဖိုးချိုလေးသည် လူချစ်လူခင်များပြီး ဘောလုံးကန်ကောင်းသူ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများက ချစ်ခင်သူ၊ ကျောင်းသား အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီတတ်သူဖြစ်၍ ကျောင်းသား၏ စံပြကျောင်းသားလေးပါ။ အထူးသဖြင့်

အတန်းပိုင်ဆရာမ ကျွန်မ၏ လက်ခွဲတော်အချစ်တော်လေးပါ။

ကံဆိုးချင်တော့လည်း နံနက် ကျောင်းတက်ရန်လာသော ဖိုးချိုလေးကားလမ်းကူးရန် ရပ်နေစဉ် အုတ်သဲကျောက်တင်သော ခိုင်နာကားကြီးသည် ဘာရိတ်ပေါက်ပြီး ဖိုးချိုလေးကို တည့်တည့်ဝင်တိုးကာ လဲသွားသည့် ဖိုးချိုလေးခမျာ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ဖိုးချို၏ အဖြစ်ဆိုးကြောင့် ကျွန်မတို့ ရင်ကွဲမတတ်ခံစားကြရသည်။ ဖိုးချိုကို သင်္ဃာလင်သည့်နေ့က တစ်ရပ်ကွက်လုံး တစ်ကျောင်းလုံး မျက်ရည်မကျသူ မရှိခဲ့ပါ။

“ဖိုးချို၊ ချစ်တပည့်လေးရေ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဒီလို အဖြစ်ဆိုကြီးနဲ့ ကင်းဝေးပါစေ”

ကျွန်မ စိတ်ကို တင်းပြီး ကျောင်းသားများ၏ နာမည်ကို စတင်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မရှေ့တည့်တည့် စာသင်ခုံ ညာဘက်အစွန်မှ ကျောင်းသားလေးသည် “ဂန်း”ခနဲ ခုံပေါ်မှ ကျသွားရာ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်

လိုက်၏။ ကျောင်းသားလေးက မျက်ရည်လေး ရွံ့မဲ့ပြီး လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ပွတ်ကာ...

“သားကို တွန်းချတယ်” ဟု ပြောပြီး ခုံပေါ်ပြန်ထိုးလိုက်၏။ လိမ့်ကျသည့် ကလေးနှစ်အတူထိုင်သော ကလေးသည်။ အံ့သြဖြင့်...

“သား မလုပ်ဘူး ဆရာမ” ဟု လှမ်းပြောရာသည်။

အားလုံး နေသားတကျ ငြိသွားရာ ကျွန်မ နာမည်ဆက်ခေါ်နေစဉ် ခံတန်းရှည် ဝဲအစွန်မှ ကလေးလည်ခုံပေါ်မှ “ဘုတ်”ခနဲ ကျသွားပြန်သည်။ လိမ့်ကျသည့်အသံမှာ ကျယ်လောင်လှ၍ ကျွန်မကလေးထံ ပြေးသွားပြီး ဆွဲတုပေးလိုက်၏။ ကလေးသည် နာသွားသည့် ခူးကလေးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ပြီး ကျွန်မကို မော့ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျသွားသလား”

ထဲ...အလယ်ကို တိုးထိုင်ကြ

ဟုပြောပြီး သင်ခန်းစာအသစ်ကို စပြီး သင်ကြားလိုက်သည်။

နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်တွင်လည်း ဖိုးချိုလေးအကြောင်းကို တဖွဖွပြောဖြစ်ကြသည်။ ဖိုးချို၊ လိမ္မာပုံ၊ အလိုက်သိပုံ၊ ကူညီတတ်ပုံ၊ ဘောလုံးကန် ဝိသနာကြီးပုံများကို တစ်ယောက်တစ်ယောက် တမ်းတမ်းတတ်တတ် ပြောကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ရန် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မလက်တွင် ဆွဲလာသော ကြိမ်ခြင်းကလေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၍...

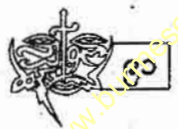
“ဟဲ့... ဟဲ့ လွတ်ကျကုန်မယ်”

ဟု အော်ပြီး ကျွန်မ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် “ထိတ်” ခနဲဖြစ်ပြီး ဖိုးချိုလေးကို သတိရလိုက်မိသည်။ ကျောင်းသူလေးနှစ်ဦး ပြေးလာပြီး ဆွဲခြင်းကို ပိုင်းကူဆွဲ၍ စာသင်ခန်းသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းသည် တစ်သည်။

နေ့လုံးတက်သည့် တစ်ချိန်ကျောင်းဖြစ်ပြီး ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် စာသင်ခန်းများကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လေ့ရှိ၏။ အခန်းကို တံမြက်စည်းလှဲခြင်း၊ စာသင်ခုံများကို ညီညီညာညာစီခြင်း၊ Black Board တွင် ရေးထားသော စာများကိုဖျက်၍ သန့်ရှင်းခြင်းများကို စုပေါင်းလုပ်ပြီး တံခါးကို သော့ခတ်ကာ ရုံးခန်းတွင် သော့အပ်ရ

ယနေ့ ရုံးခန်းမှသော့ယူပြီး စာသင်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ မျက်လုံးတစ်စုံ ပြူးထွက်ရလောက်အောင် ကျွန်မအံ့ဩသွားရသည်။ မနေ့က ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားခဲ့သော အခန်းသည် မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွနေပါသည်။ စာသင်ခုံများ ဖယိုဖရဲဖြစ်နေပြီး စာရွက်စုတ်များ တစ်

ခန်းလုံး ပွစာကြနော်။ Black Board ပေါ်တွင် သွေးစီးကြောင်းများ သွေးကွက် များလို ရှုပ်ပွနေ၏။ ကျွန်မနှင့်ကျောင်းသား တစ်စု ရပ်ကြည့်နေစဉ် ကျောင်းစောင့် ဦးလေးကြီး ရောက်လာပြီး ...

“ဆရာမရေ . . . ဆရာမတို့ အခန်းထဲမှာ ဆူညံနေတာပဲဗျာ။ ခုံရွှေ သံတွေ၊ တဘုန်းဘုန်းနဲ့ ဘောလုံးကန်သံ တွေ၊ တစ်ညလုံးပါပဲ။ ကျွန်တော် လာ ကြည့်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ဘူးဗျ”

ဟု ပြောဆိုလာသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက် ယောက်က လာရောက်ဖန်တီးထားခဲ့ သည်ဟု ထင်မြင်သော်လည်း ကျောင်း စောင့် ဦးလေးကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်မခေါင်းထဲ နောက်ကျိသွားပြီး ရင်ထဲ တွင် တစ်မျိုးခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ နေ့ခင်း ကျောင်းဆင်း ချိန် ကျောင်းသားလေးများ ဘောလုံးကန် ကြစဉ် အံ့သြဖွယ်၊ မယုနိုင်စရာ အဖြစ် များ ကြုံတွေ့ရသည်။ ဘောလုံးသယ်သွား သော ကျောင်းသားလေးကို တစ်စုံတစ်

ယောက်က တွန်းလိုက်သကဲ့သို့ လွင့်စင် သွားခြင်း၊ ပြေးနေရင်း ခြေထိုးခံလိုက် သလို မှောက်ခုံလဲခြင်း၊ လူမပါဘဲ ဘောလုံးသည် တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ဂိုးတိုင် ထဲ ဝင်သွားခြင်းများကို မြင်တွေ့ရသည်။

ကျွန်မတို့ကျောင်းတွင် ဖိုးချို ဆုံးပြီးကတည်းက အံ့သြစရာ၊ မယုနိုင် စရာများ အမျိုးမျိုး အပုံပုံ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၍ ကျွန်မတို့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဖိုးချို အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ ယနေ့လည်း နေ့ခင်း ကျောင်းဆင်းချိန် တွင် စာသင်ခန်းထဲ၌ ကျွန်မတစ် ယောက်တည်းရှိပြီး စာအုပ်များကို အမှတ်ခြစ်နေခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်တင်

ထားသော ကျွန်မ၏ ကြိမ်ခြင်းထေ သည် တစ်ဖက်စွန်းမှ တစ်ဖက်စွန်းသို့ သိသိသာသာရွှေနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကြိမ်ခြင်းလေးကို ဖတ်ခနဲ ကျွန်မ လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ် လူယူလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး စားပွဲခုံရှေ့ရှိ စာသင်ခုံပေါ်ရောက်သွား၏။ ကျွန်မလည်း အံ့သြခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း ဖြင့် ကြိမ်ခြင်းလေးကို သွားယူလိုက်သည်။ ကြိမ်ခြင်းလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သွေးညှို့နံ့များ ထောင်းကန် ထလာပြီး ခြင်းလေးအောက်ခြေမှ သွေး နီနီရဲရဲများ တစ်စက်စက် ကျလာသည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး မွေးညင်းထပြီး ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဖြစ် သွားပြီး ခြင်းလေးဆွဲ၍ စာသင်ခန်းအပြင် သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အပြင် ဝရံတာ ရောက်မှ ခြင်းလေးကို မပုံမရဲကြည့်လိုက် ရာ သွေးစက်နှင့်တူသော အရာဟူ၍ တစ်စက်မှ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မရင်ထဲတွင် နောက်ကျိ စွာဖြင့် ညနေပိုင်း စာသင်ချိန်များကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းဆင်း၍

ကလေးများ ပြန်ကုန်ကြပြီး ကျွန်မလည်း
 စာသင်ခန်းမှ တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ ရုံးခန်းသို့
 လာခဲ့စဉ် စာသင်ခန်း တစ်ခန်းထဲမှ
 တဘုန်းဘုန်း တခိုင်းခိုင်း ဘောလုံးကန်
 နေသံ ကြားလိုက်ရသည်။ အသံကြားရာ
 အခန်းတံခါးလည်း ပွင့်နေသဖြင့် ဝင်
 ကြည့်လိုက်ရာ အင်္ကျီဖြူ ဘောင်းဘီရှည်
 အစိမ်းလေးဝတ်ထားသော ကျောင်းသား
 သည် ဘောလုံးကို နံရံဆီသို့ အညှိုး
 တကြီးဖြင့် တခိုင်းခိုင်း ကန်နေသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။ ကလေးကို နောက်
 ကျောဘက်မှ မြင်ရသည်မှာ "ဖိုးချိုလေး
 နှင့် တူလိုက်တာ" ဟု ထင်မိစဉ် ကလေး
 က ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
 "ဘုရား ဘုရား" ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံး
 များ ခုန်ထွက်သွားပြီလားဟု ထင်ရ
 လောက်အောင် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။
 ကလေး၏ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ပြားချပ်
 နေပြီး ဦးနှောက်နှင့်တူသော ဖြူဖြူအဖတ်
 များ သွေးတုံး၊ သွေးခဲ သွေးစီးကြောင်း
 များ အင်္ကျီအခွေများသည် ကလေး၏
 အင်္ကျီအဖြူလေးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင်

တလိန်းထိုးနေသည်။ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း
 ပါးစပ် မရှိသော ခေါင်းပြားကြီးဖြင့် သွေး
 များရွှဲနှစ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်
 တန်းပြီး ကျွန်မထံ တစ်လှမ်းချင်း လာ
 နေရာ ကျွန်မကို ထိကိုင်ကာနီးမှ သတိ
 ဝင်လာပြီး ရုံးခန်းသို့ တချိန်ထိုး ပြေးခဲ့သည်။
 ခေါင်းပြားကြီးနှင့် ကလေးကလည်း လက်
 နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ တပီးပီး၊ ငိုရင်း
 ကျွန်မနောက်က ထပ်ချပ်မကွာ
 လိုက်လာခဲ့သည်။ စကြွန် တစ်လျှောက်
 ကျွန်မပြေးလာပြီး ရုံးခန်းသို့အရောက်
 ဆရာမ ၂ ဦးကို တွေ့လိုက်ရစဉ် ကျွန်မ
 ခွေခနဲ လဲသွားပြီး သတိလစ်သွားပါတော့
 သည်။

ယနေ့ ဖိုးချိုလေး၏ရက်လည်
 သည့်နေ့ဖြစ်၍ ကျွန်မ၏ စာသင်ခန်းတွင်
 ဘုန်းကြီးငါးပါးကို ဆွမ်း သင်္ကန်း လှူဒါန်း
 ၍ ဖိုးချိုလေးကို အမျှပေးဝေကြပါသည်။

"ဖိုးချိုလေးရေ အမျှ . . .
 အမျှ . . . အမျှ"

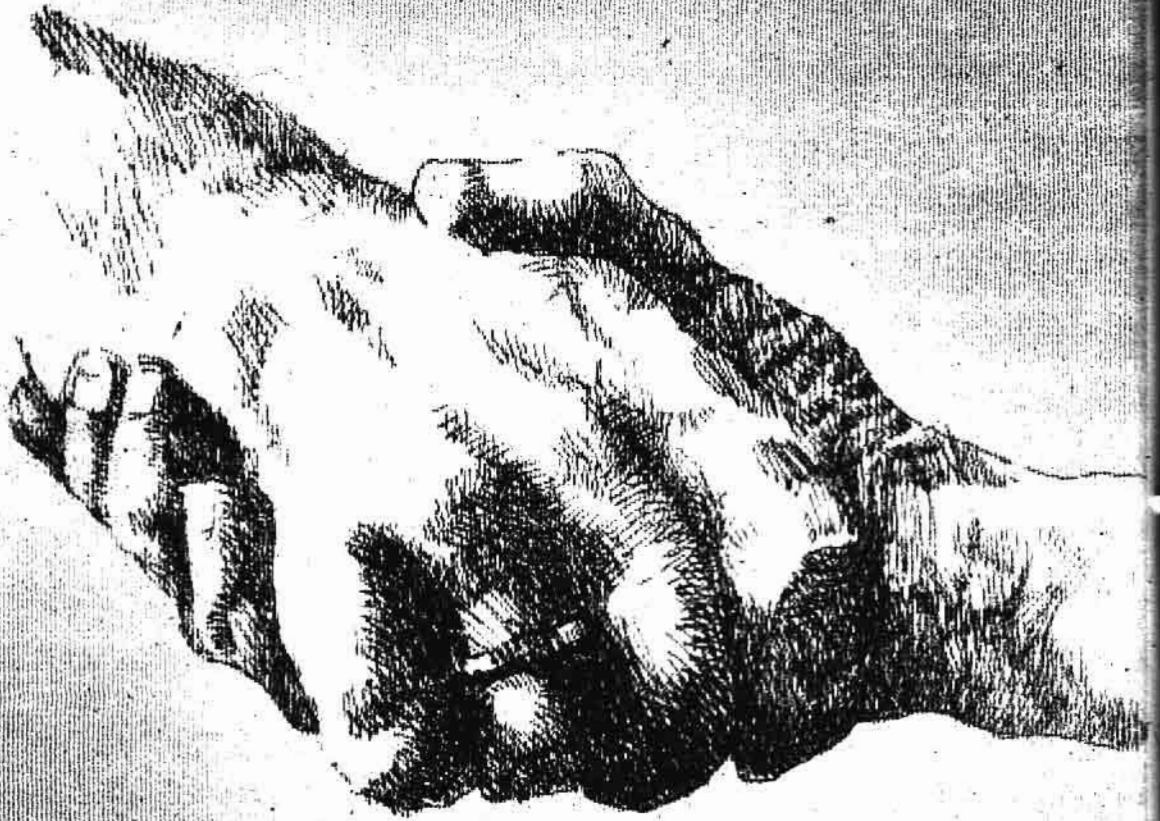
ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးပြီး
 နောက် ကျောင်းတွင် ဖိုးချိုလေး၏ အရိပ်

အယောင်များ ပျောက်ကွယ်သွား၏။
 ဖိုးချို ရက်လည်ပြီး ၅ ရက်အကြာ နံနက်
 ခင်းတွင် ဖိုးချို၏ အတန်ပိုင် ဆရာမလေး
 သည် ကျောင်းသွားရန် လမ်းဖြတ်ကူးစဉ်
 ရှေ့ကားကို ကျော်တက်သော အထူးယာဉ်
 (***) ဘတ်စ် ကားကြီးသည် ဆရာမ
 လေးကို ဝင်တိုက်ပြီး ကားနှင့်ချိတ်ပါသွား
 ကာ မရှုမလှ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားရာ
 သည်။

ဆရာမလေးသည် သွေးသံရဲရဲ
 ဖြင့် လဲနေသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို
 ကြည့်နေစဉ် လက်ကလေးတစ်ဖက်က
 သူ့ကို လာဆွဲ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
 ခေါင်းပြားနေသော ဖိုးချိုလေး ဖြစ်နေ
 သည်။ ဆရာမလေးသည် ဖိုးချို၏
 လက်ကလေးကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆရာ
 တပည့်နှစ်ယောက် သူတို့၏ စာသင်
 ကျောင်းလေးသို့ ထွက်ခွာသွားကြ ပါ
 တော့သည်။

၈၆၈၆အေး

၁၅၀၀ ဆွေထဲက

ရင်ခုန်သံထပ်တူမျှသော်လည်း

မန်းမြတ်လေး (အမရပူရ)

မိုး ... ဒီမိုး ... ဝါဆိုလမှာ
ရွာသည်မိုး။ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာ
နေသည်မှာ တိတ်ပဲ တိတ်နိုင်ပါဦးမလား
မသိ။ ရွာပဲ ရွာနိုင်လွန်းသည်။ ရှစ်ခွင်
ထိုင်းအံ့မှိုင်းလို့၊ ညကတည်းက သည်း
သည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်မှာ အခု
နံနက်ပိုင်းအထိ ရွာကောင်းတုန်း ရှိသေး
သည်။ မိုးရွာနေသောကြောင့် ခြောက်
သွေနေတဲ့ မြက်ပင်ကလေးတွေ ပြန်
လည် လန်းဆန်းလာပြီ၊ ရှင်သန်လာပြီ၊
မြင်မြင်တွေ့သမျှ သစ်ပင်တိုင်း စိမ်းစိုလို့
လန်းဆန်းလို့၊ ရွာနေသောမိုးကို ပြတင်း
ပေါက်မုရပ်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ရင်
တွေ မလန်းဆန်းနိုင်။ ဒီမိုးစက်တွေကို
မြင်တိုင်း အတိတ်ကိုသတိရ တမ်းတဆဲ။
ဒီ မိုးစက်တွေအောက်မှာ မေနှင့်အတူ
သွားခဲ့ကြတာလေးတွေ မိုးစက်တွေကို
မြင်တိုင်း သတိရ တမ်းတဆဲ။ တကယ်
ဆို ဒီမိုးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သံယော
ဇဉ်တွေ ပိုခိုင်မာခဲ့ကြသလို ဒီမိုးကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ ရင်ခုန်သံချင်း ဖလှယ်
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ပဲ။ အခုတော့ မိုးစက်တွေ

နဲ့အတူ တမ်းတလွမ်းနေရသည်က ကျွန်
တော်ပဲဖြစ်ပြီး မေကတော့ ဘယ်လို
နေမည်မသိ။ မိုးစက်တွေကိုကြည့်ပြီး
ကျွန်တော့်ကိုပဲ သတိရနေမလား။ သူ
ဘဝလေးနဲ့သူပဲ ပျော်နေလေမလား။
ဖွဲ့လွင့်နေသော ကျွန်တော့်စိတ်တွေက
ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များဆီသို့။

ကျွန်တော် ဝေယံလင်းလက်
နှင့်သူမ မေမြတ်မွန်တို့ဟာ ဟိုးငယ်ငယ်
ကလေးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ။
ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ မြို့လေးဟာ၊ တော
မကျ၊ မြို့မကျ၊ မြို့လေးပေါ့။ နေရာ
ကလည်း အိမ်ချင်းကပ်လျက် နေကြတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေ။ သွားအတူ၊ စားအတူ၊
ကျောင်းတက်တော့လည်း အတူတူ၊
မေမြတ်မွန်က ယပဝတီလို၊ ဥမ္မာဒန္တီလို
မြင်မြန်သူငေးရလောက်အောင် မလှပါ။
စာဖွဲ့နိုင်လောက်တဲ့ အလှမျိုး သူမရှိ၊
မနေပေမယ့် ကျောလယ်အောက်
ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်ကလေးနှင့်
တည်ငြိမ်လှသော မျက်နှာကလေး
ကတော့ ကျက်သရေရှိလှသည်။ အနေ

အထိုင်ကအစ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး
မည်သူ့ကိုမဆို ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်
သည့် ကူညီချင်တတ်သည့် စိတ်ဓာတ်
ကလေးက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။
ကျွန်တော်ကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါ။
ဖြူသောအသားအရေတွင် ညိုမှောင်
သော မျက်လုံးလှလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး
ယောက်ျားပီသသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ
အရပ်က ခြောက်ပေနီးပါးရှိ ကျောင်းသူ
လေးများအလယ်တွင် ရေပန်းစားလှ
သော လူချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
နေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်
ဝေယံလင်းလက်က ချစ်သူရည်စားများ
သည်ပေါ့။ သို့သော်လည်း မည်သည့်
မိန်းကလေးကိုမှ စွဲစွဲလန်းလန်းသိပ်မရှိလှ
သူမ မေမြတ်မွန်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ
သွား အတူလာခဲ့တဲ့ အထက်တန်း
ကျောင်းသူဘဝမှာပင် မည်သည့်
ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာ
မရှိခဲ့။ ကျောင်းစာကလွဲလျှင် ကျန်တဲ့
ကိစ္စတွေက သူမနှင့်မဆိုင်သလိုလို။

အခြား မိန်းကလေးများလို အလှအပ
ပြင်ဆင်လည်း မရှိလှဘဲ ညီညက်ညက်
အသားအရေမှာ အမြဲတမ်း သနပ်ခါး
ပါးကွက်ကလေးနှင့် ကျောင်းတက်ခဲ့သူ။
ဒါကြောင့်လည်း အနေနီးခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို
စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့သလို အမှတ်တမဲ့ပဲ
နေခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့လည်း
ပေါ့ဗျာ။

နယ်မြို့လေးပေမယ့် ဆရာ
တွေရဲ့ ကြိုးစားပြီး သင်ပေးတဲ့ စေတနာ

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး
အထက်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့
ကြတယ်။ ကျွန်တော်က အမှတ်ကောင်း
တာကြောင့် GTC အမှတ်မှီကာ နည်း
ပညာတက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်ခဲ့သည်။
မေကတော့ ရိုးရိုးမေဂျာပီယူကာ နယ်မြို့
လေးမှာပဲ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ခဲ့သည်။
အမြဲတမ်း အတူတူရှိခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက် တက္ကသိုလ်တက်ချိန်မှာစပြီး
ခွဲပြီပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ဖို့

သွားကာနီး ကားဂိတ်လိုက်ပို့ရင်း မေက
မေးခဲ့သေးသည်။

“ဝေယံ နင် ဟိုရောက်ရင်
ငါ့ကို သတိရနေမှာလားဟင်”

ကျွန်တော်က...

“မေရယ် နင်နဲ့ငါ အမြဲတမ်း
အတူသွား၊ အတူလာ၊ အတူစားခဲ့
တာတွေကို ငါဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တော့ မေ

မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားတာကို
ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ မေပြုံးသည်

ဆိုလည်း ပြုံးချင်စရာပင်။ ကျွန်တော်
ဆိုတဲ့ ဝေယံလင်းလက်က ဘယ်အရာ

ကိုမှ အလေးအနက်ထားခဲ့တာမရှိ။
မေက မှာသည်လား သတိပေးသည်

လားမသိ။ ကျွန်တော့်ကို ရည်းစားတွေ
အများကြီးတွဲပြီး လျှောက်လည်မနေနဲ့နဲ့။

ကျောင်းမှန်မှန်တက်တဲ့ အထက်တန်း
ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော်

ဘာပဲလုပ်လုပ် ဝေဖန်ခြင်းမရှိ၊ တားမြစ်
ခြင်းမရှိဘဲ ငေးကြည့်နေတာတဲတဲ့ မေက
အခုလို ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်

ရင်ထဲ တစ်မျိုးခံစားသွားရသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် မေ့ရဲမှာတမ်းက ကြည်နူးသလိုလိုပင်။

သည်လိုနှင့် ရက်ကိုလစား၊ လကို နှစ်စားကာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း တစ်နှစ်ပြီးခဲ့ပြီ။ ကျောင်းပိတ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ငြိလေးကိုပြန်တော့ ကားဂိတ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုနေတဲ့မေ့ကိုတွေ့ရသည်။ မေ့ကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်ခဲ့ရသည်အထိပင်။ မေ့ ပြောင်းလဲသွားပါလား။ အမြဲတမ်း သနပ်ခါး ပါးကွက်လေးနှင့် နေခဲ့သည့် မေ့က တစ်မျိုးထူးဆန်းလို့ နေသည်။ ညီညက်ညက် ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါး ပါးကွက်မရှိတော့။ မိတ်ကပ် ပါးပါးလေးမှာ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းနီ ပါးပါးလေး ဆိုးထားသည်။ ခါးလည်မရှိ တာရှိ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးကို စုစည်း ထားပြီး အနက်ခံမှာ ပန်းဆီရောင် အပွင့် အခက်လေးတွေပါသော လှံချည်လေး နှင့် ပန်းဆီရောင် ပြောင်အင်္ကျီလေးကို နီရိုးလေး ဝတ်ထားသည်။

“ဟား . . . လှလိုက်တာ မေ့ရယ်။ နင်ဒီလောက် လှလာလိမ့် မယ်လို့ ငါ ထင်မထားခဲ့မိဘူး။ ငါတို့ မတွေ့ရတဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ နင် တော်တော်လေး ပြောင်းလဲသွားပါလား။” ဒီစကားက ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သော စကားရယ်ပါ။ မေ့လုပ်သည်ဆိုသော စကားကို ကျွန်တော့် နှုတ်က ပွင့်ထွက်မလာခဲ့ပါ။ ကျောင်းပိန်ရက်တွေမှာတော့ ကျွန်တော် နှင့်မေ့ သင်တန်းအတူတကွဖြစ်ကြ သည်။ ဒါ့ကြောင့် အရင်တုန်းကလို အတူသွား၊ အတူလာ ပြန်ဖြစ်သွားရပြန် သည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက အတူသွား၊ အတူလာခဲ့ ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားခဲ့ရ။ အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်လို့နေသည်။ မေ့နှင့် အတူသွားရသည်ကို ရင်မှာ ကျေနပ်နေသလိုလို။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး သလိုလို မေ့အတွက် ကျွန်တော့် ခံစားမှု က ရှိန်းမြဲမိနှင့်။ မေ့ကတော့ ဘယ်လို

မေ့သည်မသိ။ တစ်နေ့ . . . အဲဒီတစ်နေ့ကို တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင် မည် မဟုတ်။ အဲဒီနေ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် မေ့ကို အရမ်းချစ်နေခဲ့မှန်း သိခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က မေ့စက်ဘီး မအားလို့ ကျွန်တော့်စက်ဘီးနဲ့အတူ သင်တန်းကိုလိုက်ခဲ့တယ်။ နံနက်ခင်း အိမ်ကထွက်လာတုန်းက ရာသီဥတု သာယာလို့၊ ဒါပေမဲ့ သင်တန်းပြီးခါနီးမှာ မထင်မှတ်ဘဲ မိုးတွေရွာပါလေရော။ အရင်တုန်းက အတူသွား၊ အတူလာခဲ့ တာက စက်ဘီးတစ်ယောက်တစ်စီး စီလေ။ အခုတော့ မိုးတွေရွာနေချိန်မှာ စက်ဘီးတစ်စီးကို နှစ်ယောက်အတူစီး ရတာဆိုတော့ မေ့ကျွန်တော် နီးကပ်စွာ အသားချင်းထိလို့ပေါ့။ မိုးရေခဲအတူ မေ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ သင်းသင်းလေးကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ကို ခုန်စေခဲ့ပါတယ်။ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေတဲ့ အေး စက်စက် မိုးရေစက်တွေ ရွှဲနေတာ တောင် နွေးနေတဲ့ မေ့ရဲကိုယ်တွေ့

ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်စေခဲ့ပါ
တယ်။ ဟိုး အရင်တုန်းကတည်းက
ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ မေနှဲ့
ပတ်သက်လာရင် အမှတ်တမဲ့ နေတတ်
ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မေ့ကို ချစ်နေခဲ့
ပါလားဆိုတာ ဒီ မိုးစက်တွေကြောင့်
ကျွန်တော်သိခဲ့ရတာပါ။ စက်ဘီးနင်းရင်း
မေ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နွေးထွေး
တဲ့ မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ကျွန်တော်ကို ငေး
ကြည့်နေတဲ့ မေ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
မေလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ရင်တွေခန့်နေ
မယ်ဆိုတာကို ချစ်သူတွေ အများကြီး
ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော် အချစ်နဲ့
ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တော့မှ လေး
လေးနက်နက် မရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် အခု
တော့ မေ့ကို လေးနက်စွာ ချစ်ခဲ့မိပါပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းကို ပြန်သည့်
အထိ မေ့ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်
မပြောမိခဲ့။ မေကလည်း ကျွန်တော်
ချစ်နေခဲ့တာ ခံစားနားလည်နေပေမယ့်
ရေလောမြောင်းပေး မလုပ်ခဲ့ပါ။ မိဘချင်း
လည်း ရင်းနှီး ကျွန်တော်တို့ချင်းကလည်း

သံယောဇဉ်ရှိပြီသာဆို ကျွန်တော်ကျောင်း
ပြီးမှ မေ့ကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိခဲ့တာကြောင့်
မေ့ကို ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။ နှစ်တွေ
ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်နဲ့မေ့ရဲ့
သံယောဇဉ်ကလည်း ပိုပြီး ခိုင်မြဲလာခဲ့
ပါတယ်။ မေ့ကို ချစ်ခွင့်မတောင်းသေး
တာကလွဲရင် ကျွန်တော်နဲ့မေ့ရဲ့ သံယော
ဇဉ်က သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားလည်း
မကျပေါ့ဗျာ။ မေ့ကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့အချိန်
ကတည်းက ကျောင်းမှာလည်း ကျွန်တော်
မရုပ်တော့ဘဲ တည်ငြိမ်စွာ နေတတ်ခဲ့
ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုသိတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အံ့သြလို့ပေါ့။
ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ ကံကြမ္မာက
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်
ရက်စက်စွာပဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်
တော် ကျောင်းပြီးဖို့ နှစ်လလောက်လိုတဲ့
အချိန်မှာ မေ့ဆီက စာတစ်စောင်
ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ မေ့စာကို ဖောက်
ဖတ်လိုက်တော့...

“ဝေယံရေ ငါ စေ့စပ်လိုက်ပြီ။

ဒီ ကိစ္စကို ဖေဖေနဲ့မေမေတို့က စိစဉ်
တာ။ သူတို့မစိစဉ်ခင်မှ ငါ့ကို မေးပါသေး
တယ်။ သမီးမှာ ချစ်သူရှိလားတဲ့။
ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဝေယံရယ်။ မေမေ
တို့မေးခဲ့တဲ့အချိန်ထိ ငါ့မှာ တရားဝင်စွာ
ပြောထားတဲ့ ချစ်သူမှ မရှိခဲ့တာ။ ငါက
ချစ်နေခဲ့ရင်တောင် ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်ဆို
ပြောခဲ့သူ မရှိခဲ့တဲ့အတွက် မေမေတို့
စိစဉ်တာကို ငါ မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်
မေမေတို့ စိစဉ်တာကို ငါ လက်ခံခဲ့ရ
တယ်။ ဝေယံရေ... နင့်ကို ပြောပြ
ရဦးမယ်။ ငါ မစေ့စပ်ခင် မေမေ မေးတုန်း
က ငါ့မှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတော့ မေမေ
အရမ်းအံ့သြနေတယ်။ သမီးနဲ့ ဝေယံ
ချစ်သူတွေဖြစ်နေခဲ့ရင် မေမေတို့ သမီးကို
အတင်းမစိစဉ်ပါဘူးတဲ့။ ငါက မဟုတ်ပါ
ဘူး မေမေရယ် သမီးနဲ့ ဝေယံက
အရမ်းခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။
ပြောတော့ မေမေက အံ့သြလို့ပေါ့ဟာ။
ဟုတ်တယ်နော် ဝေယံ နင်နဲ့ငါက ချစ်သူ
တွေ မဟုတ်ခဲ့ကြတော့လည်း ငါ ဘာမှ
ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို

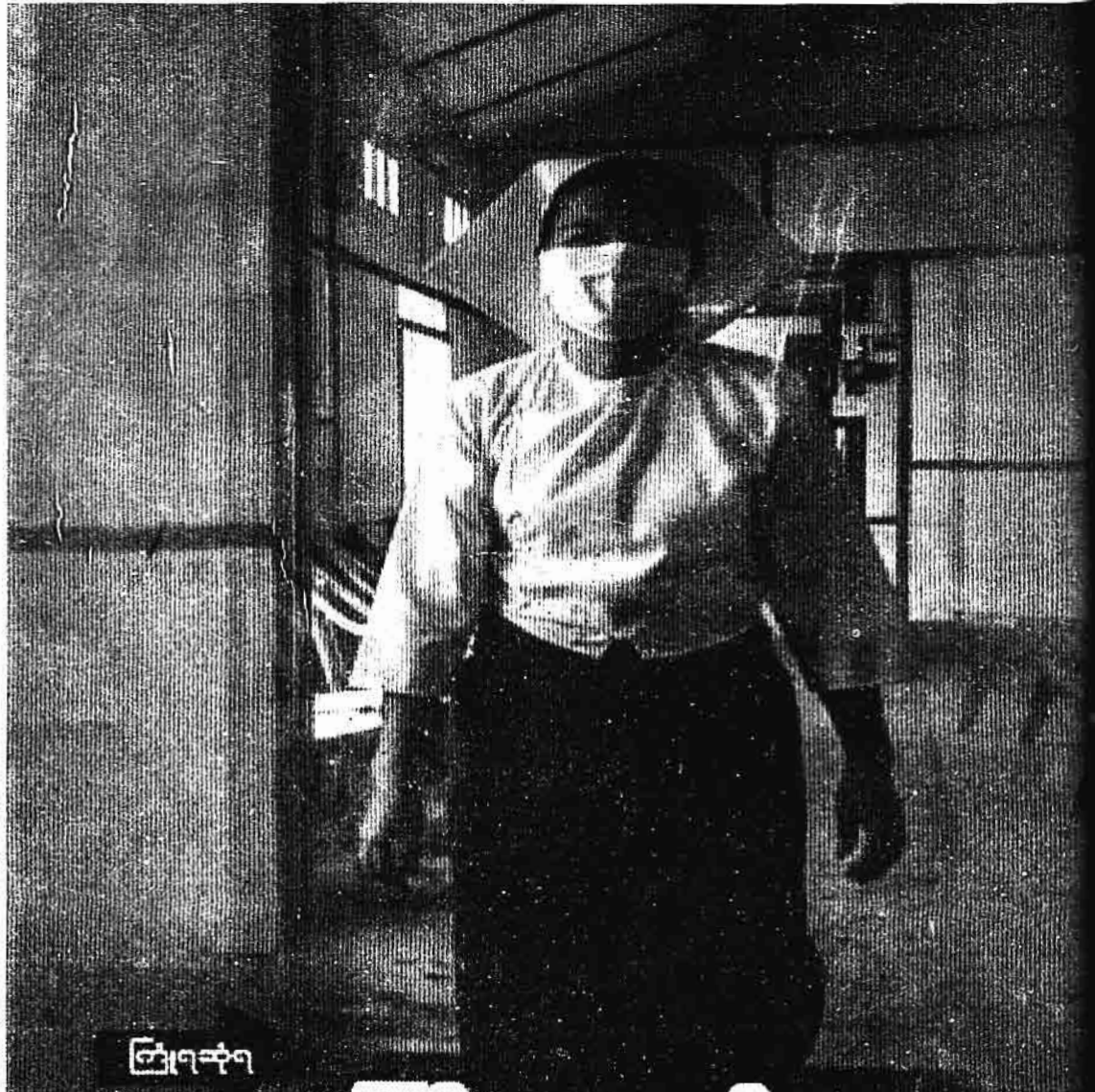
ခန့်ခဲခဲ့ချင်ပါတယ်။ နှင် မှတ်မိမလား
 တော့ မသိဘူး ဝေယံ။ ငါတို့ သင်တန်း
 ထက်တုန်းက မိုးတွေ အရမ်းရွာခဲ့တဲ့
 နေ့လေးတစ်နေ့ကိုပေါ့။ အဲဒီနေ့က
 တို့တွေ စက်ဘီး နှစ်ယောက်အတူစီးရင်း
 နီးစက်တွေအောက်မှာ ချမ်းလွန်းလို့ နှင်
 ကျောကို ကပ်ထားရင်း ငါ့ရင်တွေ
 ခန့်နေခဲ့တယ်။ နှင် နောက်လှည့်ကြည့်
 တဲ့အချိန် နှင်နဲ့ငါ မျက်လုံးချင်းဆုံသွား
 တော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရင်ခန့်ခဲစားမှုနဲ့ပေါ့
 ဟာ။ အဲဒီနေ့ရဲ့ နောက်ရက်တွေမှာ နှင်
 ငါ့ကို ကြည့်တဲ့အကြည့် နွေးနွေးလေး
 တွေကို ငါ အမှတ်ရနေမိခဲ့တယ်။
 အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝကတည်းက
 ချစ်သူမထားဖူးခဲ့တဲ့ ငါဟာ မိုးစက်တွေ
 နဲ့အတူ နှင်ကို ချစ်နေခဲ့တာ သိခဲ့ရပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ဟာ ရုပ်ရည်ရော၊ ပညာ
 ရောမှာပါ ငါ့ထက်သာခဲ့တဲ့နှင်က ငါ့လို
 သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
 စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ နှင်
 ငါ့ကို သံယောဇဉ် ရှိပေမယ့် ဘဝလက်တွဲ
 ဆင်အဖြစ်ကိုတော့ ငါ့ကို နှင် မစဉ်းစားရဲ

ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဝေယံရေ...ငါဟာ
 ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးဖြစ်တာ
 ကြောင့် ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နှင်
 သိအောင် ဘယ်လိုလုပ် ပြောရဲခဲ့ပါ့မလဲ။
 အခုတော့ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီပေါ့။ နှင်
 နဲ့ငါဟာ ဟိုးတုန်းကလည်း သူငယ်ချင်း
 အခုလည်း သူငယ်ချင်း နောက်လည်း
 သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ကြရတော့မယ်။
 နှုတ်ဆက်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။ နှင်
 အချစ်ကို ငါ မရခဲ့ပေမယ့် နှင်ချစ်တဲ့
 သူနဲ့ ထာဝရ ပျော်ရွှင်စွာ လက်တွဲနိုင်
 ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါမယ်”
 နှင် သူငယ်ချင်း မေ။
 မေ့စာကို ဖတ်အပြီးမှာတော့
 ကျွန်တော့်ရင်တွေ လှိုက်တက်လာခဲ့ပါ
 တယ်။ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့တဲ့
 အဖြစ်ကို သိလိုက်ရတော့ ကျွန်တော်
 ရင်တွေ ကွဲကြေရပြီပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့
 မေ ရင်ခန့်သံချင်း ထပ်တူကျခဲ့ပေမယ့်
 ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့ရော့တဲစိတ်ကြောင့် မေ
 ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်မပြောမိခဲ့တာ
 ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့မေ တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေခဲ့ကြရက်နဲ့
 ထာဝရ ဝေးခဲ့ရပါပြီ။ တကယ်ဆို အဲဒီ
 အချိန်ကတည်းက မေ့ကို ချစ်တဲ့
 အကြောင်း ဖွင့်ပြောမိခဲ့ရင် ကျွန်တော်
 အခုလို မေ့ကို ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည် မဟုတ်။
 အခုတော့ မိုးတွေရွာတိုင်း မိုးစက်တွေ
 ကို မြင်တိုင်း မေ့ကိုလွမ်းတဲ့စိတ်၊ သတိရ
 တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ
 ပါပြီ။ မိုးရာသီတိုင်းဟာ မိုးရွာတဲ့ အချိန်
 တိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အလွမ်း
 မိုးရာသီ ဖြစ်ခဲ့ရပြီပေါ့။
 အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်
 ကျောင်းပြီးလို့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေခဲ့တာ
 တောင် သုံးနှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
 မေ့ကို မေ့လို့မရသေးပါ။ စည်းတစ်ဖက်
 ခြားခဲ့ပြီမို့ ကျွန်တော် မေ့ကို ကြိုးစား၍
 မေ့ပစ်ရပါဦးမယ်။ ဆုတောင်းပေးလိုက်
 ပါတယ် မေရယ်။ နှင်လည်း နှင်ရဲ့ဘဝ
 လက်တွဲဖော်နဲ့အတူ အေးချမ်းတဲ့ဘဝနဲ့
 ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့။

ပန်းမြတ်လေး
 (အမရပူရ)

ကြေးရံဆရာ

ဆေးရုံကြီးမှာ နှစ်လတာ

တောင်မှိုဆွေ (ပိတ္တိုလာ)

ဒေါ်မြင့်မြင့်သည် အသက် ၆၀ ရှိလေးပြား အရပ်က အနေတော်၊ အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ်မို့ အရွယ်တင် နုပျိုကာ အသက် ၄၀ ကျော် လောက်ထင်ရ၏။ ကျန်းမာရေးကောင်း၍ ဘာရောဂါမှ မရှိသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့် ခင်ပွန်းမှာ စစ်တပ်မှအရာခံ ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးဘငြိမ်းမှာ မနှစ်က ဆုံးပါးသွားလေပြီ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်တစ်ယောက် တရားအားထုတ်ခြင်း ဘုရားဖူးခရီးထွက်ခြင်းတို့ဖြင့် ဖြေဖျောက်နေရသူ ဖြစ်တော့သည်။ သားသမီး (၃)ဦးရှိရာ မန္တလေးနေ ကျောင်းဆရာမ သမီးကြီး အိမ်သို့ လည်းကောင်း၊ အတူနေ အလတ်မနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ အငယ်ဆုံးသား မိတ္ထီလာ (၁၁၃) တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ မိုးဆွေနှင့်သော် လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ နေတတ်သည်။ ယခုလည်း သားငယ်ရှိရာ (၁၁၃) တပ် ဗိုလ်ကြီးမိုးဆွေအိမ်သို့ ခဏတဖြုတ်ရယ်လို့ အလည်လာရောက်ပါ တယ်။ သားဖြစ်သူ ဗကမိုးဆွေဇနီးမှာ

ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်၍ ဗိုက်နာ နေသော အချိန်နှင့်တိုးနေပါတော့သည်။ နံနက်ခင်းမှ ဗိုက်စနာ၍ ဒေါ်မြင့်မြင့် နေ့လည်ရောက်လာတော့ အတော် နာနေပါတော့သည်။ ကိုယ်ခွဲမရှိသော သားအိမ်ဝယ် ဒေါ်မြင့်မြင့် ကိုယ်တိုင်ပင် ဆေးရုံသို့ အထုပ်အပိုးပြင်၍ လိုက်ရန် သည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝါဒက သူတစ်ပါး ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရခြင်းမှာ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ရည်မှန်းပြီး ကောင်းမှုပါရမီလိုလည်း ယူဆထားသူပင် သားဗိုလ်ကြီး မင်းဆွေကလည်း မေမေ ရော လိုက်ခဲ့ပါလို့ခေါ်၍ ပင်နီဆေးရုံကြီး သို့ သူ့သမီးမွေးစဉ်က အစောင့်အဖြစ် လည်းကောင်း တူမတစ်ယောက် နေ မကောင်းဖြစ်စဉ်ကတွင် လည်းကောင်း ၂ ခေါက်ရောက်ဖူးနေသည့်အပြင် ဆေးရုံ အထာကို ဒေါ်မြင့်မြင့် သိနေ၍ ချွေးမကို စောင့်ရှောက်ရင်း ဆေးရုံသို့ လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရခြင်းပင် သားက တပ်အရာရှိ အစောင့်ပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က ချွေးမ ကို စောင့်ရှောက်လို၍လည်း ဖြစ်ပါ

သည်။ တပ်ကားဖြင့် ဆေးရုံသို့ ညနေ (၄)နာရီတွင် ရောက်ကြသည်။ ဆေးရုံ ရောက်လျှင် ဗိုလ်ကြီး မိုးဆွေမှာ လုပ်စရာရှိသော ပြုတွယ်ကိစ္စ အဝဝကို ပြုလုပ်ပြီး အမေ ဒေါ်မြင့်မြင့်နှင့် ဇနီး ခင်ခင်ထားတို့ကို ထားခဲ့ပြီး တပ်သို့ပြန် သွားပါသည်။ ခင်ခင်ထားမှာ ဗိုက်အကြီး အကျယ်နာနေခြား သွေးပေါင်နေ၍ အတော်လေး ခံစားနေရပါသည်။ မမွေး နိုင်၍ ည (၉)နာရီတွင် ဗိုက်ခွဲမွေးရ သည်။ သမီး မိန်းကလေး (၉)ပေါင် ကျော်ကို မွေးဖွားလေသည်။ ချွေးမဖြစ်သူ ခင်ခင်ထား၏ ဗိုက်ကို (၁) စောက်ပုံခွဲ ထားသည်ဟု သိရသည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့် တို့အား အထူးခန်းတွင် တခြားဗိုက်ခွဲ ထားသူ အမျိုးသမီးနှင့်အတူ ထားရှိ သည်။ ထို အမျိုးသမီး အစောင့်နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့် ကလေး ၂ ယောက်၊ လူနာ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်တို့ အထူးခန်း တွင် ရှိနေသည်။

ထိုည၌ အစောင့်များ လုံးဝ မအိမ်ကြရပါ။ ကလေးလေးနှစ်ယောက်

က ငို၊ မိခင်နှစ်ယောက်က ခွဲစိတ်ထား
အနာများကိုက်၍ အော်၍ဖြစ်ပေသည်။

(၄)ရက်မြောက် နေ့တွင်
ခင်ခင်ထားဗိုက်က ခွဲစိတ်၍ ချွပ်ထား
သောအနာက မခံမရပ်နိုင်အောင်
ကိုက်ခဲ၍ ပြည်တည်လာပါသည်။ (၁)
စောက်ပုံ အနာမှ ချွပ်ရိုးကို ဆွဲထုတ်ကာ
ပြန်ချုပ်ပုံရပါသည်။ ခင်ခင်ထားမှာ
အလူးအလဲ ခံရရှာတော့သည်။ ဒေါ်မြင့်
မြင့် မကြည့်ရဲတော့ ရှောင်နေရပြန်
သည်။ အဖျားဝင်၍ အနာဆေးထည့်
လျှင် မချိမဆန် ခံရပြန်သည်။ ဆေးရုံက
သာမန်မွေး (၇) ရက်ကြာသည်ဖြစ်ပြီး
တစ်လတိတိ ကြာပါလေတော့သည်။
သူ့အခန်းက အဖိုးသမီးပင် ဆင်းသွား
တာ ၁ ပတ်ရှိလေပြီ။

ဒေါ်မြင့်မြင့်မှာ ချွေးမဖြစ်
ပေပြား ခင်ခင်ထားကို သော်လည်း
ကောင်း၊ သူ့သားနှင့် ချွတ်စွပ်တူသူ
ကလေးလေးအားလည်းကောင်း ချစ်ခင်
ကြင်နာသနားသော စိတ်တွေနှင့် ပြုစု
စောင့်ရှောက် နေရပြန်သည်။ သား

မိုးဆွေက မေမေပင်ပန်းနေပြီ တစ်က
အဖိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လူးလဲပေး
မယ်ဆိုတာတောင်နေပါစေ သားရယ်။
မေမေကလေးလေးကို စိတ်မချဘူး။

ခင်ခင်ထားအနာက ပျောက်
မလိုလိုနှင့် ပြည်ပြန်ပြန်တည်နေတော့
တစ်လကျော်ကျော် ဖြစ်သွားပြန်သည်။
အနည်းငယ် သက်သာစပြုတော့ သီးသန့်
အရာရှိဇနီး မွေးလူနာများထားရာ
အဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရပါသည်။ ယခု
နေသော အထူးခန်းမှာ အောက်တွင်ရှိ
နေပြီး ဆရာမများ ဆရာဝန်များအခန်းနှင့်
နီးခါ အဆောင်များကလည်း တစ်ခန်းနှင့်
တစ်ခန်းနီး၍ ကြောက်စရာ မရှိပါပေ။
ယခု သူတို့ရွှေ့ရသော အဆောင်မှာ (၄)
ဆောင်ရှိ၍ တစ်ခန်း (၂)ဦး ကုတင် ၂
လုံး ဘီရိုတစ်လုံးစီ ပေးထားလေသည်။

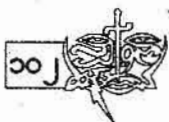
အဆောင်မှာ မှန်တစ်ဝက်
တပ်ဆင်ထား၍ မှန်အတွင်းမှ အပြင်ရှိ
ကြီးများသော ယူကလစ်ပင်ကြီးများ၊
တခြား အပင်ကြီးများကို မြင်နေရသည်။
အဝတ်အစား ထုတ်ပေးသောအဆောင်

ကို မျက်နှာခြင်းဆိုင်မှာ ရှိနေ၏။ ဒေါ်မြင့်
မြင့်တို့ သံဇကောကို သော့ခပ်၍ရသဖြင့်
အတွင်းမှာရှိ အဆောင်တံခါးတွေ ဖွင့်
အိပ်လိုရသည်။

တပေါင်းလဖြစ်၍ အလွန်ပူ
အိုက်နေသည်။ အဆောင် (၄)ခန်းတွင်
ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့အခန်းမှာ အလယ်တွင်
ရှိနေသည်။ တစ်ဆောင်လုံးမှာ သူတို့
မိသားစု (၃) ယောက်တဲ ရှိနေပြန်သည်။
ဆေး ရဲဘော်တွေ ဆေးထည့်ပေးပြန်
ကြတော့ ညနေ ၅ နာရီဆို ဆေးရုံလူရှင်း
သွားပေသည်။ သူတို့အခန်းလေးမှာ
တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိတော့သည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်မှာ မကြောက်
တတ်ရုံမက ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်သော
အသိဉာဏ်လည်းရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေ
သည်။ သူမ မကြောက်တတ်တာက
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ (၃)ပါး
ကို အမြဲ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူဖြစ်၍ဟု
ယူဆရသည်။

တပေါင်းလပြည့်ရက် (၄) ရက်
သာ လိုတော့သည်။ ဆေးရုံလာရသောသူ

ထမင်းပိုသူတွေ ပြန်ကုန်ကြပြီး ဗိုလ်ကြီး
 ဦးဆွေလည်း တပ်ကိစ္စတွေနှင့် မအား၍
 လိုအပ်တာတွေပေးပြီး စောစောပြန်လေ
 တော့ပြီ။ ည (၈) နာရီ ဒေါ်မြင့်မြင့်မှာ
 ဘယ်သောအခါမှ အအားမနေ သူမ
 ခေါင်းထဲဝယ် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
 သာ ရှိနေခြင်း အမြဲပြုနေကြ အိပ်ရာ
 မဝင်မီ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည် ပရိတ်
 ကြီး (၁၁) သုတ်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်
 ခြင်း၊ မင်္ဂလာသုတ်၊ ရတနာသုတ်၊ မေတ္တာ
 သုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ မောရသုတ်၊ ဝဋ္ဋသုတ်၊
 ဇေဂ္ဂသုတ်၊ အာဇာနည်သုတ်၊ အင်္ဂုလီ
 မာလသုတ်၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်၊ ဓမ္မစက္က
 ပဝတ္ထနသုတ် စသည်တို့ကို ရွတ်ဖတ်
 အပြီး ပဋ္ဌာန်းကျမ်းတော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်
 ပြန်သည်။ ပဋ္ဌာန်းပဌနပါဠိအကျယ်ကို
 အလွတ်မရသေးတော့ ပဋ္ဌာန်စာအုပ်
 လေးအား ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး
 ရွတ်ဖတ်ပါလေတော့သည်။ ရွတ်ဖတ်
 နေစဉ် ရှေ့က သံဃောကို လက်ဖြင့်ကိုင်
 ၍ ရပ်နေသော ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုး
 သမီးသတ္တဏန် အင်္ကျီအနက်လက်ရှည်

လုံချည် အနက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်
 မှာ ဂုတ်ထောက်နေသောအတိုဖြစ်ပြီး
 မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ ဆံပင်များ ဖုံးအုပ်
 နေလေသည်ကို ဘုရားစာရွတ်ရင်း
 တွေ့ လိုက်ရတော့သည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်
 မှာ မကြောက်တတ်ပေပြား ညအချိန်
 မတော်လည်းဖြစ်ပြန် လူသူအနည်းငယ်
 အလှမ်းဝေးသော သူတို့အခန်းဝယ် သူ
 ချွေးမ၊ ကလေးမွေးစလေး၊ ဒါပဲရှိနေလေ
 တော့ နည်းနည်း လန့်ချင်ပါသည်။ သူမ
 အခန်းရှေ့တည်တည့် ပေ ၅၀ ခန့်အကွာ
 အဝေးမှို မြင်ရတာ ရှင်းနေပါသည်။

ခြင် ကို ကံ ၍ စောစော
 ခြင်ထောင်ချ အိပ်နေကြသော သားအမိ
 ကို မနိုးရက် မီးနေသယ် ကြောက်လန့်
 မှာမိ၍ပင်။

ဒေါ်မြင့်မြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်
 သည်။ ဘယ်လိုပင် မကောင်းဆိုးဝါးများ
 နောက်ယှက်ကြပါစေ ပဋ္ဌာန်းဓဿနာ
 တော်ကြီးကို အပြီးအထိ ရွတ်ဖတ်ရန်
 ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ဆက်၍ ဘုရားကို
 အာရုံပြုလိုက်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ သူ

အာရုံကို စုစည်းလိုက်ပြီး အပြီးတိုင်
 ရွတ်ဖတ်လိုက်ပါသည်။ ရွတ်ဖတ်အပြီး ထို
 ကိုယ်ဝန်ဆောင် သရဲမသည် နောက်ပြန်
 တရွေ့ရွေ့ အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးသော
 သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ
 ရပ်နေပြန်သည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့် စဉ်းစားလိုက်ပါ
 သည်။ သရဲတို့ ဗြိတ္တာတို့ဆိုတာလည်း
 လူတွေကို ခြောက်ဖို့၊ လန့်ဖို့ သရဲတွေ၊
 ဗြိတ္တာတွေ ဖြစ်ကြရတာ မဟုတ်ကြပါ။
 တွေးကြည့်လိုက်တော့ အင်မတန် သနား
 စရာပါလား။

“တစ်ချိန်က မကောင်းမှုတွေ
 ပြုခဲ့ကြလို့ မင်းတို့ ကုသိုလ်တွေ နည်းခဲ့
 ကြလို့ ဒီဘဝ ရောက်ကြတာပါ။ မင်း
 လည်း အမျှယူချင်လို့ ကျွတ်ခြင်းလို့ ငါ့ကို
 ကိုယ်ထင်ပြတယ်လို့ မှတ်လိုက်ပါမယ်။
 ငါပြုသမျှ ကုသိုလ်တွေကို အမျှပေးပါ
 တယ်”

လို့ ဒေါ်မြင့်မြင့် မေတ္တာပို့
 အမျှပေးပါလေသည်။ လူနတ်ဗြဟ္မာ
 သတ္တဝါအပေါင်းနှင့်တကွ မြင်အပ် မမြင်

အပ် သတ္တဝါများ ကျန်းမာကြပါစေ။
ချမ်းသာကြပါစေ။ နှစ်လုံးစိတ်ဝမ်း
အေးချမ်းကြပါစေ။ မကျွတ်မလွတ်သေး
သူများ ကျွန်ုပ်ပြုသမျှ ကုသိုလ်ဖြင့်
အမျှ... အမျှ... အမျှ ရကြပါစေဟု
အမျှအတန်းဝေလေမှ သစ်ပင်အောက်
က ကိုယ်ထင်ပြုသူလည်း တရွေ့ရွေ့
မှောင်ထဲသို့ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
သည်။ ဒီအကြောင်းတွေ မီးနေသည်အား
မပြောရက်။ သားလာမှ တိုးတိုးတိတ်
တိတ် ပြောပြလိုက်ရင်ပဲ

“သား ညစောင့်ဖို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လွှတ်ပေး
မယ်”

တပေါင်းလပြည့်ဖြစ်၍ လ
ရောင်သည် ရွှန်းပွာ ထင်ထင်လင်းလင်း
ရှိနေပေသည်။ လပြည့်ညဝယ် ဒေါ်မြင့်
မြင့်တစ်ယောက် အရဟံ ဂုဏ်တော်ကို
အခေါက်ရေ ၁၀၀၀) ရအောင် ပုတီးစိပ်
ခြင်း တရားထိုင်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခါ ည
၁၁ နာရီရှိပြီမို့ အိပ်ရာဝင်ရန်အထ
အရှေ့ ကိုက် ၃၀ အဝေးလောက်ရှိ

စတိုခန်းရှေ့က ယူကလစ်ပင် ပြုကြီး
အောက်ဝယ် လုံချည်အနီ အင်္ကျီအဖြူနှင့်
ကိုယ်လုံး သေးသေးသွယ်သွယ် ချစ်စဖွယ်
ဆရာမလေး ရပ်နေတာကို လှမ်းမြင်
လိုက်တော့ ဆရာမလေး စတိုခန်းမှာ
ပစ္စည်းလာထုတ်ပုံရတယ်လို့ တွေးမိ
တယ်။ အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ၁၁
နာရီခွဲနေပြီ ညလည်း နက်နေပြီ။
လာပြန်ပြီ တစ်ယောက် ဒီဆေးရုံဝန်းထဲ
မှာ ပရလောကသားတွေ များလှချေ
လား။ ကျွန်ုပ် ပြုသမျှကုသိုလ်ဌာနကို
သင့်အားလည်း အမျှ...အမျှ...အမျှ
ပေးဝေပါတယ်။ ကောင်းရာဘုံသို့
ရောက်ပါစေလို့ ပြောလိုက်ရင်ပဲ ပျောက်
ကွယ်သွားပါတော့သည်။

မနက်ခင်းရောက်တော့ ခရမ်း
ရောင်ဝတ် အကူကလေးမလေးလာ
တော့ အမှိုက်လှဲရင်း

“မိလိကြီးကတော် အိပ်ရရဲ့
လား။ ကလေးကော နေကောင်း
တယ်မို့လား”

“အိပ်ကြရပါတယ်။ အားလုံး

သက်သာနေကြပြီ ဆင်းရဲတော့မယ်
ထင်ပါရဲ့။ ၂ လတောင် ပြည့်တော့မယ်”

“ကျွန်မတို့တော့ မနေ့ညက
ဂျူတီကြတယ်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ
ရော ကျွန်မတို့ရော မအိပ်ကြရဘူး
အမေကြီးရော။ ဆေးရုံက သင်တန်းတက်
နေတဲ့ ဆရာမလေးတစ်ယောက်
သင်တန်းဆင်းတော့ သူ့အိမ်က ပြွေထဲမှာ
မို့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ သွားအယူ
သူဆိုင်ကယ်နှင့် အမှတ် (၁) ကျောင်း
ရှေ့အရောက် (၆)ဘီးကားကြီး အပြီးနှင့်
တိုက်မိတယ်။ ညနေ ၅ နာရီလောက်
လူကလည်းရှင်း။ ကားသမားလည်း
တိုက်မှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး ပြော
ကြတာပဲ။ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဆရာမလေး
လဲနေတာ လူတွေသိလို့ ဆေးရုံလာဖို့
ကြတယ်။ သူ့အိမ်တောင် မရောက်လိုက်
ဘူး။ ယူနီဖောင်းအနီ၊ အင်္ကျီအဖြူလေး
နှင့် အပေါ်က အနက်အနွေးထည်
ဝတ်ထားတယ်။ ဆေးရုံကြ ည (၁၁)
နာရီ ဆုံးသွားလို့ အားလုံး အလုပ်ပေး
ရုပ်ကုန်ကြ စိတ်မကောင်းကြဘူး”

“ဟုတ်လား ညဘယ်နုနာရီ
လဲ”

“ည (၁၁)နာရီကျော်ကျော်ပါ
အမေကြီး”

တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ဒေါ်မြင့်
မြင့် ညက ယူကလစ်ပင်အောက်
လပြည့်ညနှင့် လှပနေတဲ့ ဆရာမလေး
ကို မြင်ယောင်လာပြန်ပါတော့တယ်။
ဪ... သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု
ပါလား။ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံရဲ့
အကျိုးဆက်ဘဝကို ရောက်ရှာပါလား။

အဲဒီညမှာပဲ ဒေါ်မြင့်မြင့်
ဘုရားဝတ်တက် ပုတီးစိပ်နေစဉ် ခင်ခင်
ထား အိမ်သာဘက် တစ်ယောက်တည်း
ထွက်လာပါသည်။ အိမ်သာ ၂ ခန်း
ရေချိုးခန်း ၂ ခန်းရှိရာ သူတို့နေ
အဆောင်နှင့် မနီးမဝေးပါ။ ခင်ခင်ထား
အိမ်သာတက်နေစဉ် ဝမ်းကလည်းစချုပ်
ချုပ်ရိုးတွေကလည်း ရှိတော့ ဝမ်းသွား
ရတာ အတော် ဒုက္ခရောက်နေစဉ်
တစ်ဖက်ခန်းက အိမ်သာတစ်ခန်းတွေသည်
ဦး... ကျွဲ... တကျွဲကျွဲ မြည်ကာ

ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဒီ
အဆောင်မှာလည်း တိုးပိုတာ
“ဘယ်သူလဲ၊ လူရှိလား”
အကြောက်ပြေ မေးမိတယ်
ဆက်၍သာ တကျွဲကျွဲမြည်နေလေတော့
ကြောက်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိကာ ရေမြန်မြန်
သုံးပြီး အခန်းရှိရာသို့ တဖုန်းဖုန်းမြည်
အောင် ပြေးမိတော့သည်။ အခန်းနား
ရောက်မှ အရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။
ယောက္ခမကြီး တရားထိုင်နေ၍ဖြစ်
သည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့် တရားထိုင်ပြီးမှ
အကျိုးအကြောင်းစုံ ပြောပြရသည်။
“ဘာလို့ တစ်ယောက်ထဲ
သွားရတာလဲ၊ အမေကိုခေါ်ပေါ့”
မနက်မိုးလင်း မောင်မိုးဆွေ
လာလျှင်
“သားရေ... အမေတို့ကို
ကလေးမလေးတစ်ယောက် လွတ်ပေး
တော့လို့ မှာမိသည်။ သူ့အတွက်
စိုးရိမ်တာထက် မီးနေသည်အတွက်
စိုးရိမ်လာပြီဖြစ်၍ပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဆရာဝန်
ကြီး ခရီးသွားနေလို့ ပြန်လာရင် မေမေ
တို့ ဆင်းလို့ရပါပြီ။ ဒီည သားတပ်က
ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာအိပ်လို့
အဖော်ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် သူတို့
အခန်းကပ်လျက်သို့ မျက်နှာမြင်ရန်
တပ်ရင်းမှူးကတော် တစ်ယောက်
ဆေးရုံ လာတက်သည်။ လူနာစောင့်တွေ
အထုပ်အပိုးတွေ စုံလင်စွာဖြင့် ရောက်ရှိ
လာကြသည်။ လူနာ အန္တရာယ်ကင်းကြ
ပါစေ။ ဘေးရှင်းကြပါစေလို့ ဒေါ်မြင့်မြင့်
ဆုတောင်းမိပြန်ပါသည်။ ညတွင်
တပ်ရင်းမှူးကတော် သမီးလေး ဖွားမြင်
ပြန်သည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့် စဉ်းစားလိုက်
သည်။ ဪ... တို့ မြတ်စွာဘုရား
သခင်က သတ္တဝါတွေဖြစ်ရတာကို ဒုက္ခ
လို့ ဟောခဲ့တယ်။ သတ္တဝါတွေဟာ (၃၁)
ဘုံက မလွတ်ကြဘဲ တစ်လည်လည်
ဖြစ်နေကြရပါလား။ ဖွေးလိုက်၊ ဆေးလိုက်
ကြ လောကသဘာဝကို မြင်လာကာ

ကာယိကဒုက္ခ၊ စေတသိက ဒုက္ခ၊ သမိ
ဒုက္ခ၊ တတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ ဆိုသော
မွေးခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့သ
တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဖြစ်ပေါ်နေကာ
သံသရာ မဆုံးပါလား။ ဘုံ (၃)ပါးမှာ
ဘုရားရှင်ပွင့်ရတဲ့အကြောင်းကလည်း
သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှာ တဝဲလည်လည်
နေလေကြတဲ့ သတ္တဝါ အနန္တဝေနေယ
တို့၏ ဒုက္ခခပ်သိမ်းကို ငြိမ်းစေရန်
အကျိုးသက်သက်အတွက်သာ ပွင့်တော်
မူလာရပြန်ပါလား။ (၃၁) ဘုံက လွတ်ရ
လမ်းဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ထွက်ရပ်လမ်း
ကို ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ခြင်းပေပဲ။ အင်း...
ငါလည်း သမီး ဆေးရုံကဆင်းရင် တရား
စခန်းတစ်လလောက် ဝင်ဦးမှပါလေ
တွေးနေစဉ် သား မီးဆွေ ရောက်လာကာ
ဆေးရုံက ဆင်းရပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပြီ
မိသားစုလေး ဆေးရုံကြီးက ၂ လတာ
အတွေ့အကြုံတို့ကို မေ့လိုက်ကြကာ
ပျော်ရွှင်စွာ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြပါလေတော့
သတည်း။

စောစန်ဆွေ(မိတ္ထီလာ)

ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာ

အခြေခံသီချင်း

ရန်အောင်မြင်ချမ်းသာဂီတတော်

ယောနုကဘိုးထောင်

ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာအကျဉ်းမြတ် သည်။

များကို လေ့လာဆည်းပူး သင်ယူသော
အခါ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို
တွေ့မြင်ရပါသည်။ ပုဂံခေတ်တွင် စစ်သူရဲ
ကောင်းကြီး လေးဦးပေါ်ထွန်း ထွက်ပေါ်
ခဲ့ဖူးပါသည်။ စစ်သူရဲကောင်းတို့သည်
နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည် ထက်မြက်
ထူးချွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်များ
ဖြစ်ပါသည်။ ထို အကြောင်းကို ရွှေပေါ်
ကျွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး ကျင့်စဉ်
ဂါထာမန္တန် ပုတီးစိပ်နည်းများကို တပည့်
ဒကာများအား မွေ့မွေ့ ပေးအပ်ခဲ့ဖူးပါ
သည်။ ပုဂံခေတ် စစ်သူရဲကောင်းလေးဦး
ကို ဥဿာပဲခူးဘုရင်က စစ်သူရဲကောင်း
လေးယောက်မှာ စစ်သည်လေးသောင်း
အားနှင့် ညှိနှိုင်းသည်ဟု အဆိုရှိခဲ့ဖူးပါသည်။
စစ်သူရဲကောင်း နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည်
ထက်မြက်မှု စွမ်းအားကို ပုဂံပြည်သူ
ပြည်သားတို့က နတ်စစ်သူကြီး (၄)
ယောက်ဟူ၍ နိဗ္ဗာန်ရုပ်တုပြုခဲ့ကြပါသည်။
လက်ရုံးရည် ထက်မြက် ထူးချွန်သည်
သာမက နှလုံးရည် ထက်မြက်ကြပါ

စစ်သူရဲကောင်းများသည်
သတ္တိ၊ ဗျတ္တိနှင့် အကျင့်စရိတ် များစွာ
လိုအပ်သည်။ ထူးခြား စစ်သူရဲကောင်း
တို့ နှုတ်ထက် ရွှရွ ရွတ်ဆိုသော ဂါထာ
တော်မြတ်များမှာ...

စစ်သူရဲကောင်း ကျန်စစ်သား
ရွတ်ဆိုသော ဂါထာတော်မြတ်သည်။

“ဝေဒါသာက၊ ကုသာဒါဝေ
ဒါယာသာတ၊ တသာယဒါ၊ သာသာဓိက၊
ကုဓိသာသာ၊ ကုကေဘု၊ ဘုကုဒက”
ဖြစ်ပါသည်။

စစ်သူရဲကောင်း ငထွေးရွှေ
ရွတ်ဆိုသော ဂါထာတော်မြတ်သည်။

“ဧဝါကာနိ၊ နိကာဝါဒေ၊
ဝါဟိကာသု၊ သုကာဟိဝိ၊ ကာကာယော၊
ဘယေကာကာ၊ နိသုဘံယံ၊ ယံဘသုနိ”
ဖြစ်ပါသည်။

စစ်သူရဲကောင်း ငလုံး
လက်ဖယ် ရွတ်ဆိုသော ဂါထာတော်
မြတ်သည်။

“ဘောနောဝိယော၊ ယောဝိ

နောဘော၊ နောပါကုသော၊ သောကု
ပါနော၊ ဝိဒုနောမ၊ မနောဒုဗ္ဗိ၊ ယောသော
မဘိ၊ ဘိမသောယော” ဖြစ်ပါသည်။

စစ်သူရဲကောင်း သောင်ဦးဖီး
ရွတ်ဆိုသော ဂါထာတော်မြတ်သည်။

“ပြစိစေက၊ ကစေစိပြ၊ စိပု
သွာတာ၊ တာသွာပုစိ၊ စေသွာကတာ၊
တာကသွာစေ၊ ကတာတာက၊ ကတာ
တာက” ဖြစ်ပါသည်။

စစ်သူရဲကောင်းမြတ်တို့သည်
စစ်ပွဲတစ်ရာ အောင်ပွဲတစ်ရာ ရရှိခဲ့သော
လူမျိုးများ ဖြစ်ပါသည်။ အောင်ပွဲတစ်ရာ
အောင်နိုင်ဖို့ရာ အစွမ်းသတ္တိထူးများ ရှိဖို့
လိုအပ်ပါသည်။ စစ်သူရဲကောင်းတို့
ဂါထာတော်မြတ်များကို ရွတ်ဆိုပါက
ကြီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်အောင်မြင်စေ
သော မဟိန္ဒသိန္နီ ထူးများကို ရယူပိုင်ဆိုင်
နိုင်ပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၁၂ ခုနှစ်
တပင်ရွှေထီး နတ်ရွာစံသောအခါတွင်
တောင်ငူခေတ် စစ်သူရဲကောင်း ဘုရင့်
နောင် ကျော်ထင်နောင်ရထားဘွဲ့ခံ ဘုရင့်

နောင်မင်းတရားကြီး အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပါသည်။ ဘုရင့်နောင်သည် ဝါးအစည်း ဖြေနေသကဲ့သို့ အကွဲကွဲအပြားပြားများကို စုစည်းနိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးသည် တိုင်းရင်းသား ညီအစ်ကိုအချင်းချင်းတို့ မျက်မာန်တော်တင်းပြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲနေသည်။ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း၊ တစ်တော် တစ်ကြက်ဖ တွန်နေကြသည်။ 'တိုင်းကား ပြည်ရွာတို့သည်လည်း ကချီးလန့်စာစားဖြင့် မဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ ဖြစ်ရပ်ဆိုး အခြေအနေများကြောင့် ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်အောင် ရထား၏ နှလုံးစိတ်ဝမ်းမှာ မရွှင်ပြုံး မချမ်းမြေ့နိုင်ခဲ့ပေ။ မြန်မာပြည်ကြီး နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းစေချင်သည်။ အမြို့မြို့ အကွဲကွဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးအား စည်းရုံးသွင်းသိမ်းရာတွင် မလွဲသာ မရှောင်သာ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲကြီးများ စစ်ဆင်နှံ့ခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း စီးချင်းထိုးပွဲများ ထိုလည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၁၃ ခုနှစ် တန်ခူးလဆန်း (၆)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ အောင်မြေနှင့်က စစ်မြေပြင်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ကေတုမတီမှ ဟံသာဝတီသို့ စစ်အင်္ဂါကျင်း သေနင်္ဂ ဗဟုဟင်္သာခင်း၍ ချီတက်ခဲ့သည်။ သမိန်ထောရာမသည်လည်း စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ဝန်းရံပြီးလျှင် ဟံသာဝတီမှ ထွက်ချီလာခဲ့သည်။ မကြာမီ စစ်မြေပြင် တစ်နေရာတွင် နှစ်ဦးသား ရင်ဆိုင်မိကြလေသည်။

ဥပေါသထ ဆင်တော် မင်္ဂလာမြတ်တွင် ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင် နော်ရထား စီးနင်းသည်။ ချစ်ချင်း အမည်ရှိ ဆင်တော်ထက်တွင် သမိန်ထောင်ရာမ စီးနင်းလာသည်။ ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်ကြမည့် တိုက်ပွဲကား စီးချင်းတိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်သည်။ စီးချင်းထိုးရမည့်အခါ သမယသည် တရွေရွေ ချင်းနင်းနင်းကပ်လာသည်။ စီးချင်းမထိုးမီ ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင် နော်ရထားမြတ်သည် ဥပေါသထ ဆင်တော်၏ ဦးကင်းထက်တွင် ထိုင်လျက် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ရွတ်ဆိုသည်မှာ...

“သာသနာတော် မြတ်၏ အကျိုးစီးပွား၊ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော်မူနိုင်သော မင်းကေရာဇ် ကေနိဖြစ်ရမည် မှန်ပါက သမိန်ထောရာမကို တဓထေချင်း အောင်မြင်တော်မူစေပါသတည်း”

ဟူ၍ အယူတော်မင်္ဂလာတင်ကာ ဆင်ဦးကင်းအား ရေစင်ဖြင့် သွန်းလောင်းတော်မူသည်။ ရေစင်သွန်းလောင်းချိန် တစ်ပြိုင်နက် အခါမတန် အချိန်မကျ ဘဲ ဖိုးအံ့ဆိုင်း ရွာသွန်သည်။ လျှပ်ပြက်၏ ငလျင်လှုပ်လာ၏။ ကောင်းကင်ယံထက်မှ ချိုး ဆက်ရက်၊ ကျိုးငှက်တို့သည် ကြွေးကြော် ညံ့ညံ့ မြူးထူးပျံ၍ ဆင်တော်ရှေ့မှ ဝန်းရံ၍ လိုက်လာကြ၏။ ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထား ရေစင်သွန်းသော ရွှေကရားလည်း လက်တော်မှ လွတ်၍ မြေသို့ သက်လေသည်။

အတိတ်နိမိတ်ထူးကို ကြည့်လျက် ဘုရင့်နောင်ကျော်၏ သစ္စာတော်ခံ မွန်အမတ် သမိန်ဗရူက...

“အရှင်မင်းမြတ် ယခုပင်

တိုက်တော်မူလော့။ သမိန်ထောရာမကို
အလိုတော်ပြည့်၍ ရေနံမြေကို အစိုးရ
တော်မူမည်”

ဟု လျှောက်တင်သည်။

လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အရှင်
မင်းမြတ် အလိုတော်ပြည့်တော်မူသည်။
ဤဖြစ်စဉ်ကို လူသိများလှပါသည်။ ထို
အချိန် ထိုအခါက ဘုရင့်နောင် အမြဲ
မပြတ် ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်ပြီး ဆင်ဦးကင်း
တွင် ဟင်္သာပြဒါဖြင့် ရေးထိုးထားလေ၏။
ဂါထာတော်မြတ်မှာ ရေးစာပေဟောင်း
များတွင် မာရဝိဇယပဒက ဂါထာဟု
ဘွဲ့မည်ရတော်မူလေသည်။ ဆရာတော်
သဒ္ဓမ္မကိတ္တိ မထေရ်မြတ် စီရင်ရေးသားခဲ့
သော သီရိဝိမိတ္တအလင်္ကာကျမ်းတွင်လာ
ရှိပါသည်။

“ဇိနာတိ မာရာရိ၊ ဇိနော
ဒယောလယော။ ဇိနတ္ထစ မ္ဗောစ၊ ဇိနေန
ပူဇိတော။ ဇိနောရသောနန္တ၊ ဇိနပ္ပသံသိ
တော။ ဇိနောဒယောတေရိ၊ ဇိတေနမာ
မဟံ”

ဒယောလယော-မဟာကရုဏာ

၏ တည်ရာဖြစ်တော်မူသော ဇိနော
ဘုရားမြတ်စွာသည်။ မာရာရိ ဒေသပုတ္တ
စသော မာရိ ဆသတ္တာရစသော ရန်တို့
ကို။ ဇိနာတိ-အောင်တော်မူ၏။

ဇိနတ္ထ စမ္ဗောစ ဘုရား
မြတ်စွာ ဟောတော်မူသော တရားတော်
ကိုလည်း ဇိနေန ဘုရားမြတ်စွာသည်
ပူဇိတော-ပူဇော်တော်မူအပ်၏။ ဇိနောရ
သော ဘုရားမြတ်စွာ၏ သားတော်ဖြစ်
သော အနိယော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းကိုလည်း
အနန္တဇိန အတိုင်းမသိသော ကျေးဇူး
တော်ရှိသော ဘုရားမြတ်စွာသည် ပသံသိ
တော ချီးမွမ်းတော်မူအပ်၏။ အရိဇိတော
ရန်သူတို့ကို အောင်ကုန်ပြီးသော တေဇိ
နာဒယော ထိုဘုရား စသည်တို့ကို အဟံ
တပည့်တော်သည် နမာမိ-ရှိခိုးပါ၏။

တော်ဌာနခေတ် ဘုရင့်နော်
ကျော်ထင်နော်ရထာ အမြဲရွတ်ဆိုသော
ရန်အောင်မြင်ချမ်းသာ ဂါထာတော်မြတ်
ကြီးဖြစ်ပါသည်။ လိုတရသော ပြည့်ဝ
အောင်မြင်မှုပေးပါသည်။ အတိုက်အခိုက်
အပြိုင်အဆိုင်များနှင့်ကြုံလျှင် မိမိကသာ

အောင်ကြောင်းပြာဝေရပါသည်။ စီးပွား
ရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာ
ရေး တို့တွင်လည်း အောင်ကြောင်းစာစီ
မင်္ဂလာမည်သော ဂါထာဖြစ်သည်။

လူတိုင်း တစ်နေ့ မိမိသက်စေ့
ထက် တစ်ခေါက်ရှိရွတ်ပါက အမြဲပြည့်ဝ
လှပစေပါသည်။ ရှေးမင်းမြတ်တို့ လက်စွဲ
ပြု ဂါထာဟုလည်း သိရှိမှတ်သားရပါ
သည်။ ဂါထာပါဠိလို ရွတ်ဖတ်ပါက
အစွမ်းထက်ပါသည်။ ဂါထာနှင့် အနက်
အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ ပေါင်းစပ်ရွတ်ဆို ပူဇော်
နိုင်ပါလျှင် ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးထူး
ပေးပါသည်။ မိမိမွေးနေ့မှာ နေ့တက်၊
ရေတက်အချိန် ရွတ်ဆိုလျှင် ထူးခြား
ဆန်းပြားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။
လက်တွေ့ရွတ်ဆို လက်တွေ့ အကျိုးထူး
ပေးကြောင်း ရှေးသူဟောင်းတို့ အစဉ်
အဆက် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပါသည်။

နယိုးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ယောနကဘိုးထောင်

မလုပ်သင့်တာမလုပ်ပါနဲ့

ခင်(ခင်ဦးမြ)

နားလည်ပေးမည်ဆိုလျှင်ဖြင့်

ပတ်ဝန်းကျင်သည် စောစော
ကနင့်မတူတော့၊ စောစောတုန်းကတော့
အရှောက်စီမှ တိမ်ညိုမည်းတွေ လိပ်
တက်လာကာ ချက်ချင်းလိုပင် လေရော
ဝိုးရော ဝန်းဝန်းကြည့်သွားသည်လေ။

ဟော . . . ယခုတော့ နေ
ကလည်း ပြန်ထွက်လာသလို၊ ငှက်
ကလေးတွေကလည်း အသံ တစာစာနှင့်
ဆူညံစွာ ပျံသန်းကြလျက်၊ လမ်းပေါ်မှာ
လည်း လူသွားလူလာတွေ ပြန်လည်
စည်ကားလာက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီ
မဟုတ်ပါလား။

အေးချမ်းသာယာနေသော
ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဘာသာဘာဝ ဟိုဟို
ဒီဒီ ပျံသန်းနေကြသော ငှက်ငယ်လေး
တွေကို ဦးဆော်တစ်ယောက် ငေးမော
ကာ ဟိုး လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကာလ
စိသို့ စိတ်က ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

စာကလေးတွေက အိမ်ရှေ့
မျက်နှာစာ ခါးပန်းမှာ အသိုက်ဖွဲ့နေတာ
တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ ကြာတော့ သူ
မျက်စိနှောက်လာသည်။ သူတို့ အသိုက်

ဖြစ်တာက နည်းနည်း အောက်မှာ
အမှိုက်ဖြစ်သွားတာက များများမို့ အိမ်
ဘေးမှာ ထောင်ထားသည့် ဝါးရင်းတုတ်
နှင့် စာသိုက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်
တော့သည်။

ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်တက်ကာ
ဖျက်ဆီးနေသည့် သူလုပ်ရပ်ကို အမေ
မြင်တော့...

“ဟဲ့... ဟဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။
သူများ အသိုက်အအုံဆိုတာ မဖျက်
ကောင်းဘူး သားရဲ့”

“ဟာ... အသိုက်မဖြစ်သေး

ပါဘူးဗျာ။ အမှိုက်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ”

“အမှိုက်ရှုပ်လည်း အမေ လဲ့
နိုင်ပါတယ် သားရယ်”

သူ၏ တစ်ခွတ်ထိုးနိုင်သော
အကျင့်ကို အမေကသိပြီးသားမို့ ထို့ထက်
ပိုပြီး မပြောပါ။ ညနေပိုင်း သူ လည်ရာ
က ပြန်ရောက်တော့မှ အမေက...

“သားရေ... ဒီမှာ လာကြည့်
စမ်းကွယ်”

အမေ ခေါ်ပြလို ကြည့်လိုက်

တော့ သူ အသိုက်ဖျက်ခဲ့သည့် အောက်
တည့်တည့် မြေကြီးပေါ်မှာ စာဥထေး
တစ်လုံး ကွဲလျက်သား တွေ့ရသည်။
အပေါ်မော့ကြည့်တော့ အသိုက်ရယ်ထို
မဟုတ်သေးသည့် အသိုက်တစ်ခု။

“တောက်... လုပ်ထားပြန်ပြီ
ကွာ ဟင်း”

“သားက သူတို့အသိုက်ကို
ဖျက်လိုက်တော့ ဥချိန်တန်လို့ ဥချလိုက်
ရတာ နေမှပဲ။ နောက်ထပ် မလုပ်ပါနဲ့
သားရယ်။ သူတို့ခမျာ သနားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် သား။ ဝင့်လည်

တာ၊ မလည်တာ အပထား သူတို့ခမျာ
သနားပါတယ်ကွာ။ အဲဒီ ဥလေးက
သူတို့ရဲ့ ဖျိုးဆက်သစ်လေးပဲကွ။ အဲဒီလို
နားလည်ပေးလိုက်ပါကွာ”

အဖေကလည်း ဝင်ပြောလာ
တာမို့ သူ နောက်ထပ် မလုပ်ဖြစ်တော့
ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ လုပ်ချင်တာ
ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရတာမို့ ယားကျိကျိ
တော့ အဖြစ်သားပင်။

xxx

သူ့အကျင့်က တစ်မျိုးပင်

အကျင့်ကို တိရစ္ဆာန်ပင် သိနေပေပြီ။

“ဘုတ်”

မျက်စိထဲ အမြင်မတော်ဟု ထင်လျှင်

တစ်နေ့ မှတ်မှတ်ရရ ရွာက

ကွပ်ပျစ်ဘေး သစ်ပင်ပေါ်က

ချက်ချင်းရှင်းပစ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်

ဘကြီးတစ်ယောက် အလည်ရောက်

အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြုတ်ကျလာတာ

သည်။ သူသည် တိရစ္ဆာန်များကို လုံးလုံး

လာပြီး အဖေ၊ အမေတို့နှင့် ခြံထဲက

အားလုံး မြင်တွေ့လိုက်ကြသည်။ ကြည့်

မှ မချစ်တတ်။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက

ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ရေနွေးကြမ်း သောက်နေ

လိုက်တော့ မြွေတစ်ကောင် မူးပြီး မပြေး

လေးခွတစ်လက်နှင့် ဟို ငှက်ပစ်၊ ဒီ

ကြသည်။ သူကလည်း ဘကြီးတို့နှင့်

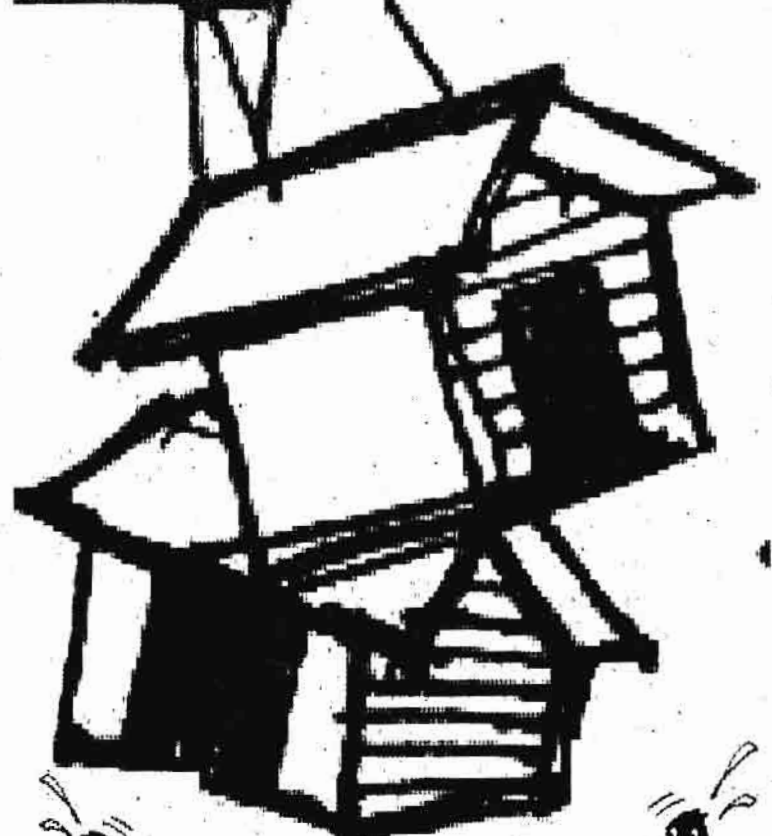
နိုင်သေး။ သူ ဂစ်တာကိုချကာ တုတ်ကို

ငှက်ပစ်၊ ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်တတ်

မနီးမဝေးမှာ ဂစ်တာတီးလျက်...

ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဘကြီး

သည်။ ယုတ်စွာအဆုံး ပုတ်သင်ညှိပင်

အလစ်မပေးခဲ့။

တစ်ခါက အိမ်မှာ မွေးထား

သည့် ကြောင်မလေး လမ်းလျှောက်နေ

တာ လေးတိလေးကန်းနှင့်မို့ ကြည့်မရ

ဖြစ်ကာ ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်ပစ်

လိုက်သည်။ ကြောင်က လှစ်ခနဲ ရှောင်

လိုက်တော့က သူ ကန်မိသွားတာက

ဓာတ်ဘူးပင်။

အမေ့ရဲ့ ဖြစ်တောက် ဖြစ်

တောက် ဆူသံမှူသံတွေကို မသိကျိုးကျွံ

ပြုရင်း ဓာတ်ဘူးတစ်လုံး အမြန်ပြေး

ဝယ်ပေးရသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့ကို

မြင်တာနှင့် ကြောင်မလေးခမျာ လှစ်ခနဲ

နေအောင် ရှောင်ပါတော့သည်။ သူ

က အလန်တကြားဖြင့်...

“ဟဲ့...ငါ့ခြေ နေဦး နေဦး မြွေကို မသတ်လိုက်ပါနဲ့။ အန္တရာယ်ရှိ တယ်”

သူ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရပ်နေစဉ် မြွေက တစ်ဖက်ခြံဘက် လျှော့ခနဲ ပြောင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သည်။ သည်တော့မှ ဘကြီးက...

“လာ ထိုင် ငါ့ခြေ ဘကြီး ပြောပြမယ်။ ဒီလို မွန်းတည့်ချိန်မှာ အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေ ရိုက်သတ်လိုက်မိရင် သူနဲ့ ဖိုးနွယ်တူတဲ့မြွေတွေ ရောက်လာ တတ်တယ်။ အဆိပ်မရှိတဲ့မြွေ သတ်မိ ရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ အဆိပ်မရှိတဲ့မြွေ တွေမှန်သမျှ ရောက်လာတတ်တယ်ကွဲ့။ စောစောကမြွေက အဆိပ်တော့ မရှိပါ ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ ဟုတ်၊ မဟုတ် မသိကြတော့ ရှောင်တာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ကွယ်။ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကြားဖူးနားဝ ဆိုရိုးစကား

တွေဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ဆိုးကျိုး ဖြစ်စေနိုင်ရင် ဆန့်ကျင်ဖက်မလုပ်သင့် ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘကြီးက တားလိုက်တာ မှတ်ထား ငါ့ခြေ”

“ဟုတ် မဟုတ်တော့မသိ ဘကြီးကို လေးစားကြောက်ရွံ့ရတာမို့ ခွန်းတဲ့လုန့်၍ ပြန်မပြောခဲ့ပါ။ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း နောင် မြွေတွေလျှင်တောင်မှ မွန်းတည့်ချိန် ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် သူ မသတ် ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။

ဒီလိုနှင့် သူသည် ကြီးလာ တော့ သစ်တောအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လာ ကာ အိမ်နှင့်ခွဲ၍ တာဝန်ကျရာသို့ သွား ရောက် ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထိုသို့ ထမ်းဆောင်ရင်း အထက်သူ နန့်ခင်ခင် နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ အထက်မှာပဲ မြဲနေတော့သည်။

ဇာတိမြေဖြစ်သည့် အဖေ၊ အမေတို့ မြို့လေးကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် တော့ ရောက်အောင်ပြန်ဖြစ်သည် တော်သေးသည်။ အဖေ၊ အမေတို့မှာ

သူထက် အသက်ကြီးသော သားတ ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရှိသေး ပင်။

သူတို့လည်း ဇာတိမြို့မှာပင် အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျကာ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် အလုပ်နှင့် အဆင်ပြောနေကြ သည်။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ သားသမီးတွေ ပင် ဝေစည်လျက် ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ သူ့မှာသာ သားသမီးရတနာ မထွန်းကားသေး။ ဟုတ်သည် အဲဒါမှ ပတ်သက်၍ သူ ပြောချင်ပါသည်။

“ကိုစံသော် ကျွန်မတေ ဟိုလေ ကိုယ်ဝန်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဟာ . . .ဟုတ်လား ထင်တာပဲ မလုပ်နဲ့လေ။ STRIP CHECK လိုက်လေကွာ”

သူဇနီးက သေချာစစ်လိုက် တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ သူ ပျော်လိုက် သည် ဖြစ်ခြင်း။ သူ ဇနီးအား အရာရာ ဂရုစိုက်ဖို့မှာရသည်။ အထူး အပင် လုံးဝမ၊မဖို့ ပြောရသည်။ သူ

သစ်တောအရာရှိဖို့ အစိုးရပေးသော
အိမ်ခန်းမှာ ကြာရှည်မနေရ တောထဲ
တစ်လှည့်သွားရသေးသည်။

သူ တောထဲသွားရလျှင် သူ
ဇနီးတစ်ယောက်ထဲရှိ အဖော်မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ခေါ်ကာ ထားခဲ့ရသည်။
တစ်နေ့ သူ တောထဲက ပြန်ရောက်လာ
တော့ သူ ဇနီးမျက်နှာက မသာယာ။

“ကိုစံသော် ကျွန်မ ဟိုလေ
ကိုယ်ဝန်က သွေးနည်းနည်းဆင်းချင်
နေတယ်။ ဆရာဝန် သွားပြချင်တယ်”

“အလေးအပင်များ မသလား
ကွာ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ကိုစံသော်
ရယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ အိမ်သာ
အဆင်းမှာ ခလုပ်တိုက်မိလို့များလား
မသိဘူး”

“အသွားအလာလည်း ဆင်ခြင်
မှပေါ့။ သတိနဲ့သွားမှပေါ့ကွာ။ အေးလေ
ဆရာဝန်ပြုကြည့်ကြတာပေါ့”

ဒီလိုနှင့် ဆရာဝန်သွားပြကြ
သည့် ဆရာဝန်က သန္ဓေထိန်းဆေး

ဆိုလား ဆေးတွေထိုးပေးလိုက်သည်။
သောက်ဆေးတွေလည်း ပေးလိုက်သည်။
သို့ပါသော်လည်း သူ တောထဲတစ်ခေါက်
ပြန်သွားတော့ သူဇနီးရဲကိုယ်ဝန်က
ပျက်ကျသွားခဲ့ရသည်။

သူ စိတ်မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့
သူထက်ပို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော
သူဇနီးကို အားပေးရသည်။ ကံစီမံရာ
အတိုင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလို သူတို့ စိတ်ဖြေ
ခဲ့ကြပါသည်။

သိပ်မကြာပါ။ သူဇနီးမှာ
နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်သည်။

“တစ်ခါပျက်ကျရင် နောက်
ထပ်လည်း ပျက်ကျတတ်တယ်တဲ့။ ကျွန်မ
တော့ ဆရာဝန်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကြိုပြထားချင်
တယ် ကိုစံသော်ရယ်”

“အေးပါကွာ”

သူဇနီး အကြံကောင်းလွန်းလှ
သည်မို့ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်နှင့် သူတို့
သွားပြကြသည်။ ထို ဆရာဝန်၏ အစီ
အစဉ်အရ သားအိမ်ကို အောက်မှအသာ

ထိန်းကာ ချွပ်ပေးလိုက်သည်။
ခွဲစိတ်ခန်းဝင်လိုက်ရတာမို့
ကုန်သွားသည့်ငွေများ၊ ပြီးတော့လည်း
ငါးလ၊ ခြောက်လလောက်ကတည်းက
ဆေးခန်းမှာ တက်နေရမည့် ကုန်ကျ
စရိတ်တွေ တွက်ကြည့်တော့ မနည်းလှ
ပါ။

ရင်သွေးရတနာလေးရဖို့ သူတို့
ဘာမဆို လဲလှယ်ယူဖို့ ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်
ပါ။ ဒါဟာ သူတို့ရင်ထဲက ရင်သွေးလေး
အပေါ်ထားသော ချစ်မေတ္တာသက်သေ
များပင်။ ဆရာဝန်ကလည်း သဘော
ကောင်းပါသည်။ အားလုံးလည်း အဆင်
ပြေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူ့မှာ သားဦး
ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို
မလွယ်ကူစွာနှင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
နောက်ထပ် သမီးလေးတစ်ယောက်ကို
လည်း သူဇနီးက မနည်းရယူပေးထား
တာမို့ ယခုတော့ သူ့မှာ သားနှင့်သမီး
တစ်ဖက်တစ်ချပ်စီ ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဘုရားတရားမြ

သော သူဇနီးကြောင့်သာ သူတို့ထံသို့ သားသမီးရတနာလေးတွေ ရောက်ရှိလာ ရခြင်းပါ။ သူ့ အလိုသာဆို မလွယ်ပါ။ ပထမအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျစဉ် တုန်းက သူ ပြန်သတိရမိသွားတာရှိ သည်။

“ဟုတ်တယ် သား။ ဝဋ်လည် တာ မလည်တာ အပထား သူတို့ခမျာ သနားပါတယ်ကွာ။ အဲဒီ ဥလေးက သူတို့ရဲ့ ဖျိုးဆက်သစ်လေးပဲကွ။ အဲဒီလို နားလည်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဟူသော အဖေစကားကိုပင်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ခုတော့ သူ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘော ပေါက်သွားပါပြီ။ ထို့ပြင် တိရစ္ဆာန်လေး တွေ အပေါ်မှာလည်း ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပေးခဲ့နိုင်ပါပြီ။ ငယ်စဉ်က အသိုက်ဖျက်ခဲ့လို့ မိသားစုနှင့် ခပ်စော စော ခွဲခွာခဲ့ရသည်။ သူတို့ စာဥလေး ပျက်ကျသလို သူ့ရဲ့ရှင်သွေးလေးလည်း ပျက်ခဲ့ရဖူးပါပြီ။

ဘကြီး ကျေးဇူးကြောင့် မြေ

မသတ်ခဲ့မိလို့ တော်သေးသည်။ မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်အထိများ သူ ပြန်လည် ပေးဆပ်ရမလဲ မသိ။ ခြေ...ဝဋ် ဆို သည်ကား ကြောက်စရာကောင်းလေစွ။

“အဖေကြီး ရှင် ဘာတွေတွေ့ ငေးနေတာလဲ။ ကျွန်မကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့”

သူဇနီးမေးလာမှ သူ အတွေးစ တို့ ရပ်တန့်သွားရသည်။

“ခြေ . . . ဒီလိုပါကွာ။ ငါ

ခံစားနားလည်မိတာ တစ်ခုကို စဉ်းစားမ လို့ပါ”

“ဘာကိုလဲရှင်။ ပြောပြစမ်းပါ ဦး”

ဇနီးသည်ကို အလုံးစုံ ပြန် ပြောပြတော့ ဘုရား၊ တရားကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းလွန်းသည် ဇနီးသည်က ထောက်ခံသည်။

“ဝဋ်ဆိုတာကို လူတော်တော်

များများက စာတွေနဲ့ နားလည်ကြပေမယ့်

အဖေကြီးကတော့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့

နှိုင်းယှဉ်ပြီး နားလည်လိုက်ရတော့တာ ပေါ့”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ပြီးတော့

သူမက ဆက်၍...

“ဒါပေမဲ့လည်း အခု အဖေကြီး

က ဘုရားတရားဘက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ရောက်နေပြီလေ။ လမ်းမှန်ကို ရောက်နေ ပြီဆိုတော့ နောင်သံသရာမှာ အကောင်း တွေပဲ လာနိုင်အောင် လုပ်နိုင်ပြီပဲ။ ပြီးခဲ့တာတွေ ထားလိုက်ပါတော့ရှင်”

“အေးပါကွာ။ သင်ခန်းစာ

တစ်ခုအဖြစ် အမှတ်တရထားရင်း ဘဝ မှာ အကောင်းတွေချည်းပဲဖြစ်အောင် နေထိုင်သွားမှာပါ”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်ကာ ကတိပြုတော့ ဇနီးသည်က ပြုံးသည်။ သူ့ မျက်စိထဲမှာတော့ ဇနီး သည်အပြုံးက သူ့ကို နားလည်ပေးသော အပြုံးမို့ အလှပဆုံး အပြုံးလေးဟူသာ တင်စားလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ခင်(ခင်ဦးမြေ)

ပြည်တွင်းမုဆိုး

ကျန်းနီတောမှပုဆိုးများ

ပေါ်ကွင်ဦး(ရေး)

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် ကျွန်း
နီတောကြီးထဲသို့ ရောက်နေသည်မှာ
(၅) ရက်ရှိပြီ။ သားကောင်ကြီးများမဆို
နှင့် သားကောင်ငယ်များပင် မရ၍ ပါရီ
သော အသားခြောက်များကိုသာ ဖုတ်၊
ကင်ချက်ပြုတ် စားသောက်နေကြရ
သည်။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့်ဆို
လျှင် ပါလာသော ရိက္ခာ ကုန်တော့မည်
ဖြစ်သည်။

ကျွန်းနီတောသည် တောနက်
သည်။ တောကြမ်းသည်ဟုဆို၍ သာမန်
မုဆိုးများ တောမလိုက်ဝံ့ကြချေ။

တောဆိုသည်မှာ မာယာများ
တတ်သော သဘောရှိသည်။ တောနက်
လာလေလေ ချောက်ချားစရာ ကောင်း
လာလေလေ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
မိမိပစ်လိုက်သော သားကောင်သည်
လဲကျသွားပြီး အနီးသို့ရောက်မှ သား
ကောင်မရှိတော့ကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့
ကြုံခဲ့ရဖူးသည့် မုဆိုးများလည်းရှိသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြောင်
ကြီး ထွန်းအောင်တို့သည် ဒေသခံ

မုဆိုးကြီး ထောင်ဒိုလျှမ်း၏ ဖိတ်ခေါ်မှု
ကြောင့် ဤကျွန်းနီတောသို့ အမဲလိုက်
ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မုဆိုးကြီး ထောင်ဒိုလျှမ်းသည်
အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်
ကိုယ်ကာယဗလ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်
သည်။ အသက် (၆၀) နှစ်နီးပါးရှိပြီ
ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ထက်ပို၍
အမောအပန်း ခံနိုင်သည်။

ပြောင်ကြီးဆိုသူမှာ သူ၏
ခေါင်းပြောင်နေသောကြောင့် အပေါင်း
အသင်းများက နာမည်ရင်း ဝင်းနိုင်ကို
မခေါ်တော့ဘဲ “ပြောင်ကြီးဟု အမည်
သညာ ခေါ်စရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ညသည် နက်မှောင်နေ၏။
ပုဗ္ဗင်းရင်ကွဲ အော်မြည်သံတို့မှတစ်ပါး
တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့
သည် ရွာမှပါလာသော မီးတောက်
အရက်နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ ပြောင်ကြီး
သည် ညနေက ရခဲ့သော တောကြက်ကို
မီးကင်နေသည်။ ထွန်းအောင်က...

“ဘယ်လိုလဲ မုဆိုးကြီးရဲ့၊

ဒီနေ့အထိ သားကောင်ကြီးဆိုလို့ တစ်
ကောင်မှ မတွေ့ရသေးပါလားဗျ” ဟု
ဆို၏။

ကျွန်တော်က...

“ဦးထောင်ဒိုလျှမ်း ဒီကျွန်းနီ
တောအကြောင်းကို သိရင် ပြောပြပါ
လား”

“ဒီတော့ ဒီတောင်က အစောင့်
အရှောက် ကြမ်းတယ်ကွ။ တခြားတော
တွေဆိုရင် လခိုင်းတင်ပြီး တောလိုက်
ထွက်တာနဲ့ အနည်းဆုံး ဂျီ(ချေ) လောက်
တော့ အသာလေးရတယ်ကွ။ ဒီတော
ကတော့ ချေမပြောနဲ့ တောကြက်တောင်
မရခဲ့တဲ့ မုဆိုးတွေရှိသလို ဆက်ကောင်
ကြီးတွေ၊ ဖြောက်ကြီး (ကျားသစ်) တွေ
တောင် ရခဲ့တဲ့ မုဆိုးတွေလည်း ရှိပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတောကို နတ်ဆိုး
တောလို့လည်း ခေါ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ ဆိုပါဦး”

“တစ်ခါတုန်းက ကျော်ထူး
ဆိုတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ဟာ ဒီတော
ကြီးထဲမှာ အမဲလိုက်ရင်း လူကွဲသွားကြ

တယ်။ သူ့အဖွဲ့တွေလည်း တောနင်းပြီး ရှာကြတယ်။ နောက်ဆုံး မတွေ့တဲ့အဆုံး ကြတော့မှဘဲ ရွာကိုပြန်သွားကြတော့ တယ်။ နောက် (၁၅) ရက်လောက် အကြာမှာ မုဆိုးကျော်ထူးကို ပြန်တွေ့ရ ပြီး သွက်သွက်ချာအောင် ရှာနေပြီ။ ဘာမှ မေးလို့မရတော့ဘူး။ ကျော်ထူး ပါးစပ် ကလည်း “နမတော်လေး စန္ဒာရေ” လို့ ဆိုပြီး ပေါက်ကရပြောနေ အော်နေတော့ တာပဲကွာ”

ပြောင်ကြီးက...
“လှကြမ်း၊ နတ်မခံနိုင်ပါဘူး ကွာ”

ဟု အာလေး၊ လျှာလေးသံ ကြီးနှင့် ပြောချင်ရာ ပြောတော့သည်။ ကျန်လူများက ပြောင်ကြီးအား ခြောက် ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပြီး ...

“ကိုပြောင်ကြီး နတ်နဲ့သေနတ် ဘယ်ဟာပိုစွမ်းသလဲဗျ”ဟု ဆို၏။
ပြောင်ကြီးက...
“နတ်ဆိုတာကို ငါက ကာဆီး တပ်တဲ့ နတ်လောက်ပဲ သိတာကွ။

သေနတ်ကတော့ “ခိုင်း”ဆိုတာနဲ့ “ကား” ခနဲပဲကွ”

“ဟေ့ကောင် ပြောင်ကြီး၊ ဒါ တောကွ၊ လျှောက် အာချောင်မနေနဲ့” ဟု ဆိုပြီး ဟန်လိုက်မှ တိတ် သွားကြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထမင်းစားပြီး ကင်းကို စနစ်တကျ ချီပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်က တောအုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ဖူးသဖြင့် တောတောင်၊ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အကြောင်းကို အတော်အတန် နားလည် ခဲ့သည်။ ထွန်းနိုင်သည်လည်း ကျွန်တော် နှင့်တွဲ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ပြောင်ကြီးကတော့ အပျော်တောလိုက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် အမဲပစ် ခိုင်ဖယ် (၂) လက်၊ SPECIAL NO ONE AIR GUN တစ်လက်နှင့် ဦးထောင် ခိုလှမ်းတွင် နှစ်လုံးဖြူ သေနတ်တစ် လက်နှင့် လက်စွဲတော် အမဲလိုက် ခွေး

တစ်ကောင် ပါလာခဲ့သည်။
အမဲလိုက်ရာတွင် သူ့နေရာ သူ့အသေအလျှောက် တောစည်းကမ်းကို လိုက်နာရသည်။ တချို့စည်းမစောင့်သော ကြောင့် တောမှောက်ခြင်း၊ တောခြောက် ခြင်း၊ စသည် ဘေးအန္တရာယ်မျိုးနဲ့ ကြုံ တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လည်း ဤကဲ့သို့အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ရဖူး သည်။ အမဲလိုက်ခြင်း အလုပ်သည် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသော အလုပ်ဖြစ်သော ကြောင့် အစစ အရာရာ သတိရှိနိုင်မှ တော်ကာကျမည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် မုဆိုးကြီး သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် အရက်နှင့် အသားခြောက်တို့ကို လစိုင်း တင်ကာ တောကောင်တောင်းနေသည်။ ထို့နောက် အရက်ကို သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် အနည်းငယ်လောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအား နည်းနည်းစီ သောက်ခိုင်း သည်။

လစိုင်းတင်ပြီးနောက် ကျွန်

တော်တို့သည် တောလိုက်ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထောင်ခိုလွှမ်း
နှင့် ထွန်းနိုင်သည် သစ်ပင်ကြီးများ
အောက်တွင် စနစ်တကျ နေရာယူထား
ကြသည်။ ပြောင်ကြီးကတော့ တော
မောင်းအဖွဲ့နှင့် ပါသွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြောင်ကြီး
အား ပါးစပ်ကို စည်းစောင့်ရန်လည်း
အထူး သတိပေးလိုက်ရသေးသည်။
တောမောင်းအဖွဲ့ကား တောလိုက်ခဲ့ဖူး
သူများဖြစ်၍ အထူးမှာကြားရန် မလိုပေ။

တောပစ်ရာတွင် တောကောင်
ရှာဖွေ ပစ်ခတ်ခြင်းနှင့် တောမောင်းပစ်
ခတ်ခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ တောမောင်း
ပစ်ခတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ မိမိတို့က နေရာ
ယူထား၍ ချုံထဲမှ ကြောက်လန့်တကြား
ပြေထွက်လာသော သားကောင်ကို စောင့်
ပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးကြီး ထောင်ခို
လွှမ်းသည် နှစ်လုံးပြီးသောနတ် ဇော်ကို
ခိုးကာ ဘယ်ဘက်ပြောင်းတွင် ကိုးလုံး
ကျည် ညာဘက်ပြောင်းတွင် ခြောက်လုံး
ကျည်ထည့်ကာ ကျွန်တော်တို့အား

ထွက်ပြေးလာသော သားကောင်ကို
ပစ်ခတ်ရာတွင် သတိထားပြီးပစ်ရန်
ပြောလေသည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”

“တုံ...တုံ...တုံ”

“ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်”

ခဏအတွင်း အော်ဟစ်သံ၊
တုံးခေါက်သံနှင့် ခွေးဟောင်သံတို့သည်
ဆူညံသွားတော့သည်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်
များပေါ်မှ ကျေးငှက်များ မြေပြင်မှ
တောကောင်ငယ်လေးများတို့ အော်မြည်
သံသည် ကျွန်းနီတစ်တောလုံး ဆူညံနေ
ပါတော့သည်။

ချုံအတွင်းမှ သားကောင်ငယ်
ကလေးများသည် တပုန်းပုန်းနှင့် ပြေး
ထွက်လာကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ
မပစ်ကြချေ။ အော်သံတို့သည် နီးသည်
ထက် နီးလာပြီး တောဝက်ကြီးတစ်
ကောင်နှင့် ချေ(ဂျီ)ကြီးတစ်ကောင် ပြေး
ထွက်လာသည်ကို မလွတ်တမ်း ပစ်ခတ်
ကြလေသည်။

“ခိုင်း ... ခိုင်း ... ခိုင်း”

ထောင်ခိုလွှမ်းသည် ကျွန်တော်
တို့အား အပစ်ရပ်ရန် အော်ပြောပြီး
ကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ခါ ပြေညွှတ်
ပြီး သားကောင်များ၏ ဒဏ်ကန်ကြေ
ကို လှိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်
မသေမရှင်ဖြင့် အော်နေသော တောဝက်
ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် တစ်ချက်
ပစ်လိုက်မှ တောဝက်ကြီး၏ အော်သံ
သည် တဖြည်းဖြည်း တိုးပျောက်သွား
တော့သည်။

တောမောင်းအဖွဲ့တို့လည်း ပြေး
ရောက်လာကြပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆူညံ
နေသော အသံတို့သည် တစ်တောလုံး
ပြန့်လည် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

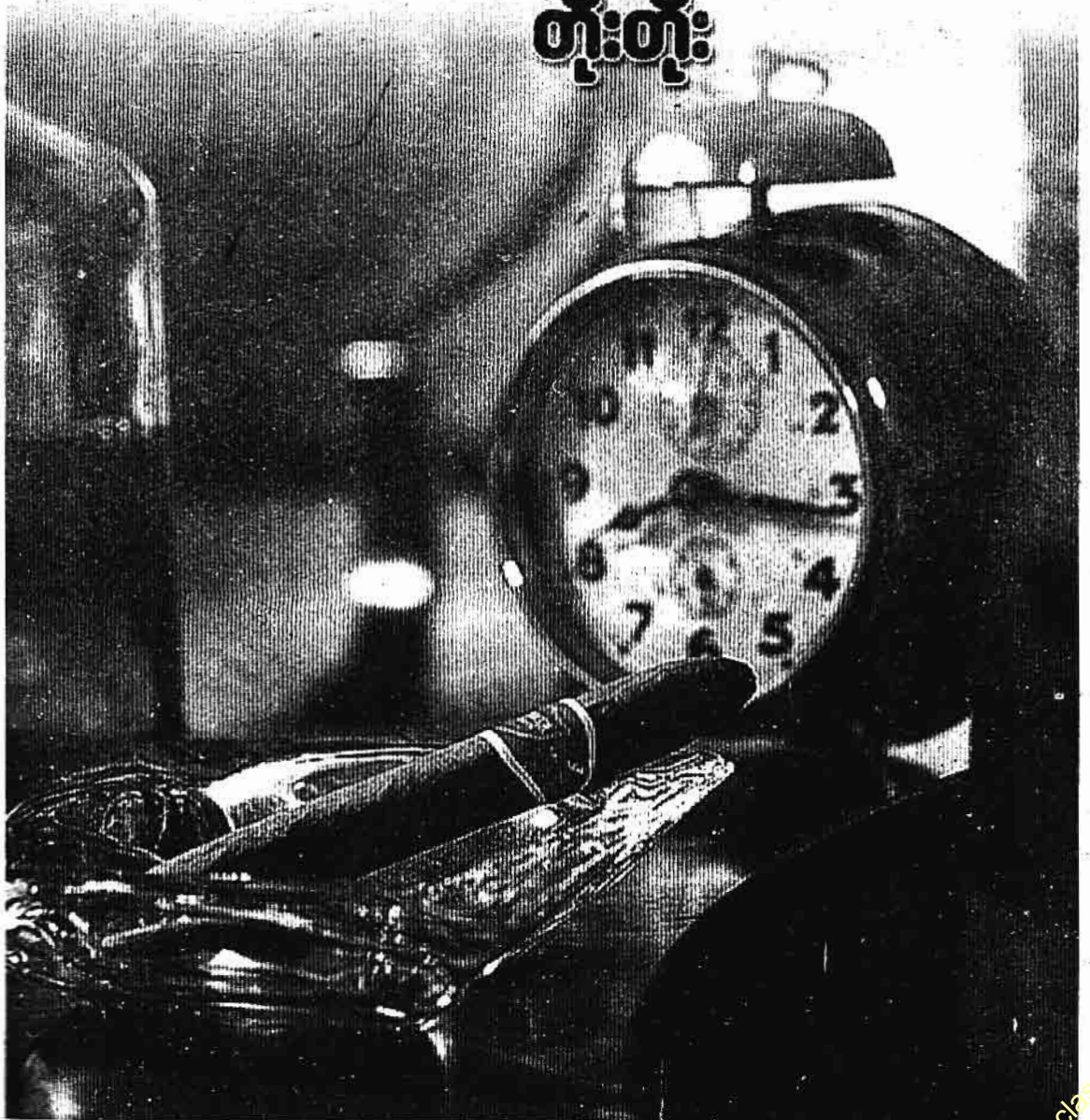
ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည်
အချိန် အနည်းငယ်အတွင်း သားကောင်
ကြီး နှစ်ကောင်ကို ရလိုက်သဖြင့် ဒီနေ့
အတွက်တော့ တောတိုးရန် မလိုတော့
ချေ။ အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ သားကောင်
များကိုထမ်းကာ စခန်းချရာနေရာသို့
ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ပေါ်လွင်ဦး(ဇရာ)

၁၀၀၀၀၀

ကလေးကလေး

တိုးတိုး

ဒေါ်ရွှေမိက သားသမီးတွေထဲမှာ အကြီးဆုံး သူ့ထက်ငယ် မောင်နှစ်ယောက်၊ အငယ်ဆုံးညီမ မရွှေအိတို့ ရှိကြတာ။ ဒေါ်ရွှေမိက မောင်တွေ ညီမတွေအပေါ်မှာ “ဩဇာရှိတယ်။ ဒီတုန်းကတော့ မရွှေမိပေ့။ မိဘက ပစ္စည်းရှိတော့ ပစ္စည်းရှိ သားသမီးကပဲ လာစပ်ဟပ်တာ။ မိဘ သဘောတူသူနဲ့ပဲ မရွှေမိ အိမ်ထောင်ပြုပါတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် ကိုအေးကလည်း မရွှေမိကို အလိုလိုက်တာပဲ။

ကိုအေးက ရှေးကတည်းက ပဲမျိုးစုံလောင်ပြီးရောင်းတဲ့ မိဘအလုပ်ကို လုပ်တယ်။ မရွှေမိကလည်း လင်ယောက်ျားကို ရိုသေတယ်။ ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုတယ်။

မရွှေမိ မိဘများ ကွယ်လွန်တော့ ညီမ မရွှေအိက မရွှေမိအိမ်မှာ လာနေပြီး မရွှေမိကြိုက်တာ ဆောင်ရွက်ပေးတော့ မရွှေအိက ဒီအိမ်မှာ သေတ္တာမှောက်ဖြစ်နေတယ်။ မရွှေမိက သမီးကြီးနဲ့ သားနှစ်ယောက် မွေးတာလည်း မရွှေ

အိက ပြုစုထိန်းကျောင်းတာပဲ။ မရွှေမိ သမီးကြီးက ဆယ်နှစ်ရွယ်နဲ့ ကွယ်လွန်တော့လည်း မရွှေအိ စိတ်တော်တော်ထိခိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို မရွှေအိပဲ ကြည့်ရှုတာပါ။ မနက်မိုးလင်းရင် မရွှေမိက မိန်းမဖော်နဲ့ ဈေးကိုသွားတယ်။ ဈေးကပြန်လာရင်...

“မအိရေ...ဟောဒါကို ဒီလိုချက်နှင့် အစ်ကိုအေးကို ဒီဟာလုပ်ပေး နင့်တူနှစ်ယောက်ကြိုက်တာ နင်လုပ်ဆွမ်းဟင်းလောင်းဖို့ကို ဒါလုပ်”

ဒီလောက်ပဲ ပြောရတယ်။ မိမိထဲမှာ အဖော်နဲ့မရွှေအိက ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်တာပဲ။ မရွှေမိက အိမ်ရှေ့က ဆွမ်းလောင်းရုံပဲ။ စားခါနီးတော့ မရွှေအိက ခူးခပ်ပြင်ဆင်ထားပြီးမှ...

“မမိရေ...အစ်ကိုအေးကိုခေါ်ပြီး ထမင်းစားတော့ စားချိန်ကျပြီ” မရွှေအိက ဒီလိုခေါ်မှ မရွှေမိနဲ့ကိုအေးတို့ ထမင်းစားတာပါ။ မရွှေမိ သားတွေ လူပျိုဖြစ်၊ ခေတ်ပညာတွေက အသီးသီးတတ်လာတော့ သားကြီးကို ရင်း

နှစ်သူ တစ်ဦးတည်းသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးပြီး ဒေါ်ရွှေမိ အိမ်ခေါ်ထားတယ်။ ဒေါ်ရွှေမိ ဖြစ်သွားပြီလေ။ သားငယ်က မန္တလေးက စပ်ဟပ်ပေးစားပြီး မန္တလေးထည့်လိုက်တယ်။ ဒေါ်ရွှေမိတို့ ပါလာတဲ့ ချွေးမက သားနှစ်ယောက်မွေးတယ်။ ဒေါ်ရွှေမိ သားကြီးနဲ့ချွေးမက ဦးအေးရဲ့ ပဲမျိုးစုံလောင်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ပါဝင်လုပ်ကိုင်တယ်။

အတူနေ သားကြီးရဲ့ သားနှစ်ယောက် တက္ကသိုလ်ပညာ သင်နေကြတုန်းမှာ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် ဦးအေး လေဖြတ်သွားတယ်။ ဦးအေးကို ဆေးအကုကောင်းလို့ လမ်းသွားနိုင်တယ်။ စကားပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကနေပြီး တိတ်တိတ်ထွက်သွား သူ အင်္ကျီတွေ၊ စောင်အကောင်းစားကြီးတွေ ဘယ်သူပေးမှန်းမသိ ပေးပစ်တယ်။ လူတွေရင် ဝမ်းသာစကား ပြောပြော၊ ဝမ်းနည်းစကား ပြောပြော ဦးအေးက ငိုတာပဲ။

ဆွေမျိုးထဲက သူငယ်တစ်

ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ဦးအေးအနားမှာ ရောက်သွားကြပြီး ဒေါ်ရွှေမိခွေးမ ကွယ် ပြေးနှစ်ယောက်လည်း အကြီးက အိမ်
ကြည့်ရရှိ ခေါ်ထားရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆယ် လွန်ပြီး နှစ်နှစ်မှာ ဒေါ်ရွှေမိရဲ့ သားကြီး ထောင်ကျပြီး တစ်နယ်ရောက်သွား
နှစ်နီးပါးနေတော့ ဦးအေး ကွယ်လွန် က သူ့အဖေ ဦးအေးလိုပဲ လေဖြတ်ပြီး တယ်။ သားငယ်က ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး
တယ်။ ဒေါ်ရွှေမိလည်း သားကြီးက အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တာ သုံးနှစ်ရှိတော့ နိုင်ငံခြားသွားပြီး
ပဲလုပ်ငန်းလုပ်တာမှာ မပါဝင်တော့ဘဲ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ သားကြီးမွေးတဲ့ မန္တလေးက ဒေါ်ရွှေမိသားငယ်

သားကြီးပေးတာကို စားသောက်တယ်
လျှာခိုင်းတယ်။ ဒေါ်ရွှေမိကတော့ တစ်
အိမ်လုံးစားဖို့ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးလုပ်
ရင်းက ဦးအေးကွယ်လွန်ပြီး ငါးနှစ်မှာ
ဒေါ်ရွှေမိ ကွယ်လွန်တယ်။ ဒီတော့
ဒေါ်ရွှေမိခွေးမကြီးက အဖော်မိန်းကလေး
နဲ့ အိမ်မှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်တယ်။ ဒေါ်ရွှေ
မိကတော့ ကျန်းမာလျက်ပဲ ဆွမ်း
လောင်းမှုတွေကိုတော့ လျော့သွားပြီ။

ဒေါ်ရွှေမိ ကွယ်လွန်ပြီး ငါးနှစ်
မှာ ဒေါ်ရွှေမိခွေးမကြီး ရင်သားကင်ဆာ
ဖြစ်တာ တစ်နှစ်ကြာတော့ ကွယ်လွန်
တယ်။ ဒေါ်ရွှေမိ မောင်နှစ်ယောက်
လည်း သူတို့မိန်းမတွေ ကွယ်လွန်လို့ နှစ်
ယောက်စလုံး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားကြ
တယ်။ သူတို့သားသမီးတွေလည်း အိမ်
ထောင်ကျကြပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေး

ရဲ့ မိန်းမကလည်း အတော်မကျန်းမာလို့
သားငယ်က မလာနိုင်ဘူး။ ဒီတော့
ဒေါ်ရွှေမိက သူ့မောင်ကမွေးတဲ့ သားရဲ့
သမီး သူ့မောင်ရဲ့မြေးမ အသက်နှစ်ဆယ်
ဦးနောက်သိပ်မကောင်းလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ
မတဲ့လို့ ဒီကိုရောက်လာတာ။ ဒါလည်း
ဒေါ်ရွှေမိ သိပါတယ်။ ဒေါ်ရွှေမိ အိမ်ကြီး
ရောင်းတယ်။ မြေပိုလေး ချန်ထားပြီး
သစ်အိမ်လေး ဆောက်နေတယ်။ ရတဲ့ငွေ
တော့ မောင် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးနေဖို့
ကျောင်းဆောက်လှူတယ်။ သားငယ်ကို
လည်း ပေးတယ်။ သားကြီးမွေးတဲ့ မြေး
နှစ်ယောက်ကိုလည်း ပေးတယ်။ သူ
သေစရိတ်ကို သားငယ်အား ပေးထား
တယ်။

ကျန်တာ သူ ကိုင်ထား
တယ်။ ဒေါ်ရွှေမိက သတိသိပ်ကောင်း
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိတစ်လုံးက ရေတိမ်
ဖြစ်လို့ ကွယ်သွားပြီ။ တစ်လုံးကလည်း
ကုမရတော့ဘူး။ မှန်မှားမှားနဲ့ သူမှာ
ငွေလည်း သူကိုင်ထားပြီး အတူနေ
မြေးမကို စားဖို့ စရိတ်ပေးတယ်။

မြေးမက မိုးလင်းလို့ မထသေး
ဘူး။ အနီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို
“မိုးလင်းရင် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ပို့ပါ”
ဆိုပြီး ပိုက်ဆံပေးထားလို့
နေတိုင်းဆိုင်က ပို့တာစားရတယ်။
“ပိုက်ဆံပေး ဈေးဝယ်မယ်”
မြေးမက ထလာပြီး ဒီလိုပဲ
ပိုက်ဆံ တောင်းတယ်။ တောင်း
သလောက်ပဲ ဒေါ်ရွှေမိ ပေးလိုက်ပါ
တယ်။
“ဝါနဲ့နေမယ့် သူက သူပဲရှိ
တယ်လေ”
ဆိုပြီးပေးတာ။ မြေးမကလည်း
ဝက်သားချဉ် နေတိုင်းဝယ်တယ်။
“ငါးလေးဘာလေး ချက်ပါ
ဟယ်”
ဒေါ်ရွှေမိပြောတော့ ...
“ငါးက အရိုးရှိတယ်။ မစားနဲ့
အဘွား”တဲ့။
“လက်ဖက်ကလေးဘာလေး
ဝယ်ခဲ့ဟယ်”

ဆိုရင်လည်း မြေးမက...
“လက်ဖက်မစားနဲ့ လူကြီးနဲ့
မတဲ့ဘူး။ ကျွေးတာပဲစား”တဲ့။
ဒေါ်ရွှေမိကတော့...
“ဪ ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ”
ဒါပဲ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ
သူနဲ့ မြေးမရဲ့အစ်ကို မယားနဲ့ သားနဲ့လူ
အသက်သုံးဆယ် သေတော့ မြေးမက
ဒေါ်ရွှေမိကို ဆိုက်ကားနဲ့ အသုဘအိမ်ကို
ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သေသူရဲ့
ယောက္ခမတွေနဲ့ မယားတွေက ငိုနေ
ကြတယ်။
“အသေစောလို့ နှမြောတယ်။
အသေစောလို့ နှမြောတယ်”
နဲ့ ဒါနဲ့ ဒေါ်ရွှေမိက...
“အေး ... အသေစောတော့
နှမြောကြတယ်။ ငါ့မှာဖြင့် အသေ
နောက်ကျလို့ ကမောက်ကမ ဖြစ်နေပြီ
ဟဲ့” ဟု၍သာ။

တိုးတိုး

မုတ္တမာရ်

ဂုဏ်တော်တန်ခိုး

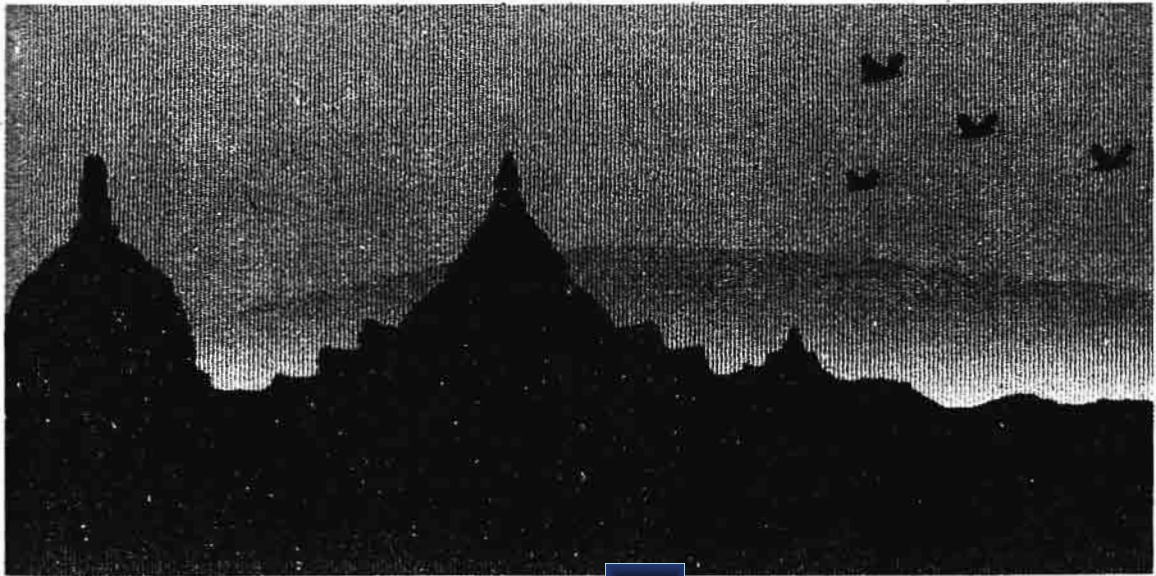
မောင်မိုး

တပ်ကြပ်မောင်မိုး မိတ္ထီလာ အမှတ် (၁) အမြောက်တပ်ရင်းမှာ လုပ်သက် (၈) နှစ်ပြည့်တော့ တစ်ဆင့် မြင့် ရာထူးရရှိရန် နေရာရှိသည့် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်မှ အမှတ် (၄) အမြောက်တပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းတပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိပြီး မကြာခင်မှာပင် မောင်မိုးတို့ တပ်ရင်းကို ကရင်ပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ “ဖလူး” စခန်းအား တိုက်ခိုက်ရန် ကကကြည်းမှ တာဝန်ပေးပါတော့သည်။ ၎င်း တပ်ရင်းသည် ယခင်က တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်တွင်သာ စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်ရသော တပ်ရင်းဖြစ်သော်လည်း ယခု ကရင်ပြည်နယ်တွင် စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်ရန် အထူး တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ “ဖလူး” စခန်းသည် ကရင်ပြည်နယ်နှင့် ထိုင်းနိုင်ငံအကြား သောင်းရင်းဖြစ် ဂဏယ်ကျွေကို အခြေပြု၍ တည်ဆောက်ထားသော (KNU) စခန်းဖြစ်ပြီး မိတ္ထီလာရှိ မောင်မိုး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော တပ်ရင်းမှ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့သော်လည်း စခန်းအား

သိမ်းပိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ အမတ် (၄) တပ်ရင်းမှ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်ညွန့် (ငြိမ်း) သည် မောင်မိုးတို့၏ အမှတ် (၃၁၂) တပ်ခွဲအား ရွေးချယ်ပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင် ဦးစီးတိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်၍ လူလက်နက် ဖွဲ့စည်းမှုများ အထက်ဌာနများနှင့် ချိတ်ဆက်၍ အုပ်ချုပ်မှု ကိစ္စရပ်များ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးသည် ဘာသာရေးကိုင်ရှင်သူ ဖြစ်သဖြင့် တပ်မထွက်ခင် တပ်ရင်းရှပ်ရှင်ရုံးခန်းမတွင် တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရအား ပင့်၍ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တရားနာယူစေခဲ့ပါသည်။ ပရိတ်တရားနာယူအပြီး ပရိတ်အိုးများကို ယူကြရာ၌ ပရိတ်ရေများ မူလထက် မြင့်တက်နေကြောင်း ထူးခြားစွာ တွေ့ရပါသည်။ ပရိတ်တရားနာယူအပြီး၌ ဆရာတော်ကြီးမှ အထူး ဩဝါဒစကား မြွက်ကြားသည်မှာ ဒကာတို့သည် စစ်သည်များဖြစ်၍ အချိန်မရွေး စစ်ပြေပြင်သို့ ထွက်ရပေလိမ့်မည်။ စစ်သည်များသည် ပညာ အခြေခံခြင်း

မတူညီကြသည့်အတွက် လွယ်ကူချိန်စွာ ရွတ်ဖတ်နိုင်စေရန် ဂါယာတင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ကြရန် မိန့်ဆိုပြီး ဇာသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၎င်းကို ဒုတိယဌာတတိယဌိ ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပါက (၉) နှစ်ရပါသည်။ ဤ ဂါထာတွင် သဝေထိုးလုံးဝမပါရှိပါ။ သဝေမပါ ကိုးဂါထာဟု ဆိုပါသည်။ မောင်မိုးတို့-ယခင်က သီထယူရာ ဘုရားရှိခိုးရာများ၌ ၎င်း ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိကို ဆိုခဲ့ဖူးပေါင်းများပြီ။ သဝေထိုး မပါခြင်းကိုမူ ဂရုမပြုမိပါ။ ဆရာတော်ကြီး မိန့်မှာတော်မူပြီး သည်နောက်ပိုင်း သဝေမပါ ကိုးဂါထာကို ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းသဝေမပါကိုးဂါထာသည် ခက်ခက်ခဲခဲ ကျွန်ုပ်တို့ရန် မလိုခြင်းကြောင့် စစ်သည်အားလုံး လွယ်လင့်တကူ ရွတ်ဆိုနိုင်ကြပါသည်။ မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ ၉.၁၂.၁၉၈၉ ခုနှစ် အောင်ပန်းဗိုလ် စတင်ထွက်ခွာပြီး ၁၅.၁၂.၁၉၈၉ တွင် ကရင်ပြည်နယ်

သယ်နံ့ညီနောင်သို့ ရောက်ရှိ အခြေပြ
 အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ စီစဉ်ဆောင်ရွက်၍
 ၂၀၁၂.၀၇ နေ့တွင် ရည်မှန်းချက်သို့
 ဆက်လက် ထွက်ခွာကာ ပြင်ဆင်မှုများ
 ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ၂၆.၁၂.၀၇ နေ့မှစပြီး
 မိမိတို့၏ လက်နက်ကိုင်ကြီးများ စတင်
 ဖမ်းခတ်ခဲ့ရာ ၃၀.၁၂.၀၇ နေ့တွင် မိမိ
 တို့၏ ခြေလျှင်တပ်များမှ လုံ့လထိုး
 ခြေမှန်းပြီး ဖလူး စခန်းအား သိမ်းပိုက်
 ထိုက်ပါတော့သည်။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဆင်နွှဲ
 ခာဝယ် အနိုင်ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံ
 အရှုံးနဲ့လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။
 စစ်တို့၏ သဘောတရားအရ သိပ်ပြီး

မထူးဆန်းလှပါ။ သို့သော် အထက်တင်ပြ
 ပါ ဖလူး တိုက်ပွဲတွင် မောင်မိုးတို့ တွေ့
 ကြုံခဲ့ရသည့် ထူးခြားဖြစ်စဉ်အချို့ကို တင်ပြ
 လိုပါသည်။ ရန်သူသည် မောင်မိုးတို့အဖွဲ့
 သယ်နံ့ညီနောင်တွင် အခြေပြနေထိုင်စဉ်
 ကတည်းက ကြိုတင်သတင်း ရရှိပြီး
 မိမိတို့၏ ခရီးစဉ်နောင်နေးစေရန် လမ်း
 ခရီးတစ်လျှောက် မိုင်းများထောင်ထား
 ပါသည်။ ရန်သူ မိုင်းထောင်ထားမည်ကို
 ကြိုတင် သိရှိထားသဖြင့် မိုင်းအား ဂရု
 တစိုက် ချီတက်ပါသော်လည်း ရန်သူ၏
 မိုင်းပရိယာယ်ကြွယ်ဝမှုကြောင့် မောင်မိုး
 တို့ တပ်ဖွဲ့မှ စစ်သည်များစီးလာသော

ယာဉ်တစ်စီး မိုင်းထိပါလေတော့သည်။
 မိုင်း၏ ပြင်းထန်သောပေါက်ကွဲမှုကြောင့်
 ကားတစ်စီးလုံး မြောက်တက်သွားပြီး
 ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ပြန်ကြရာ ကားပေါ်ပါ
 စစ်သည်များ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိပါသော်
 လည်း ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲ၊ ခြေကျိုး
 လက်ကျိုးလောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး တစ်ဦး
 မှ သေဆုံးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ အတော် အံ့ဩ
 ဖို့ ကောင်းပါသည်။ ၂၀.၁၂.၀၇ နေ့နှင့်
 ၂၉.၁၂.၀၇ နေ့တို့တွင် မိမိတို့၏
 လက်နက်ကိုင်ကြီးများဖြင့် ရန်သူစခန်း
 အား အပြင်းအထန်ဖမ်းခတ်နေစဉ် ပြောင်း
 တွင်း ကျည်ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်၍ စစ်သည်

များ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိပါသော်လည်း
သေဆုံးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ပြောင်းတွင်း ကျည်
ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အမြောက်တစ်လက်
လုံးတွင် အောက်ခံခံသာ ကျန်ခဲ့သည်
အထိ ပေါက်ကွဲမှု ပြင်းထန်သော်လည်း
၃ ပေ ပတ်လည်တွင် ရှိနေသော
စစ်သည်များ သေဆုံးသည်အထိ မဖြစ်
ခြင်းမှာလည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ ဖလူးစခန်းအား သိမ်း
ပိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ပြန်ရန် မိမိတို့
ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းနေစဉ် ခြေလျှင်
တပ်မှ ဆရာကြီးတစ်ဦးမှ မောင်မိုးတို့၏
တပ်ရင်းမှူးကြီးအား တွေ့လိုကြောင်း
ပြောသဖြင့် ကိစ္စကို မေးမြန်းကြည့်ရာ
အောက်ပါအတိုင်း ပြောပါသည်။ ဖလူး
စခန်းအား သိမ်းပိုက်ပြီး ရွာပျက်တစ်ကို
ရှင်းလင်းရာ မီးမလောင်ဘဲ ကျန်ခဲ့သော
အိမ်တစ်အိမ် ဘုရားဆောင်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်တစ်ဆူး တွေ့ရှိသဖြင့် ဆွမ်း ပန်း၊
ရေချမ်း ကပ်လှူမည့်သူ မရှိဘဲ နေမည်
စိုး၍ဆိုပြီး ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါကြောင်း။ ၎င်း
စစ်သည်သည် ညက တစ်ညလုံး တစ်

ကိုယ်လုံး ယားယံပြီး ဂယောင်ဂတမ်းများ
အော်ဟစ်နေသောကြောင့် ဘုရား၊
တရား ကြည်ညိုသော တပ်ရင်းမှူးကြီး
အား လာရောက်ဆပ်ကပ်ခြင်း ဖြစ်
ကြောင်းပြော၍ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို
ထုတ်ပေးပါသည်။ ဉာဏ်တော် (၉)
လက်မခန့်ရှိ တင်ပျဉ်ခွေပုံတော် ရုပ်ပွား
တော်မှာ သပ္ပာယ်စွာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ
ဖူးတွေ့ရပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးမှ
မောင်မိုးအား ...

“ကဲ... ကဲ ဒီကောင်တွေ
ဘုရားကိုပင့်ပြီး မသန့်တဲ့နေရာမှာထား
လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာကြီး မောင်မိုး
ယူထားလိုက်ပါ။ ပြီးရင် သင့်တော်တဲ့
နေရာမှာ ထားပါ”

ဟု မိန့်မှာသဖြင့် ရုပ်ပွားတော်
အား တပ်ရင်းမှူးစီးမည့် ကားရှေ့ခန်း
(ဒဏ်ရှ်ဘုတ်) ပေါ် တင်ထားပါသည်။
စစ်သည်များအားလုံး ၎င်းဖြစ်စဉ်ကို
မြင်တွေ့ကြပါသည်။ ၎င်းနေ့ (၁၉၃၀)
ချိန် မောင်မိုးတို့ယာဉ်တန်း သယ်နံ့ညီ
နောင်သို့ ပြန်လည်မောင်းနှင်ခဲ့ပါသည်။

ပုံမှန်ဆိုလျှင် သယ်နံ့ညီနောင်ကို
မိနစ်ခန့်သာ မောင်းရတတ်ပါသ
မိနစ် ၄၀ လောက် မောင်းပြီး
လည်း သယ်နံ့ညီနောင်ကို အ
အရောင်မျှပင် မမြင်ရ။ ညသည် ထ
နေပါသည်။ ကားလမ်းမှာ ကတ္တရာထ
မဟုတ်၊ တောလမ်း၊ မြေသားလမ်းဖြစ်
သစ်လုံးတင်ကားများ သွားထားသ
လမ်းကြောင်းများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ
သည်။ ရောက်သင့်သည့်အချိန် မရော
၍ တပ်ရင်းမှူးမှ ယာဉ်တန်းကို ရပ်တ
စေပြီး ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူကို...

“မင်း လမ်းမှားလာသထ
သေချာကြည့်ပါဦး။ တော်ကြာ မလို
နေရာတွေ ရောက်နေဦးမယ်”

ဟုပြောရာ ယာဉ်မောင်းက
“ကျွန်တော်လည်း ဒီလမ်း
အခေါက်ခေါက် အခါခါ မောင်းနေကြ
ဒီတစ်ခေါက်မှ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မ
တော့ဘူး”

ဟု ပြောပါသည်။
စစ်သည်များက ခြေလျှင်တ

က ဆရာကြီး လာပေးတဲ့ ဘုရားပင့်လာ
လို့များလား မသိဘူးဟု တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ပြောနေကြရာ...

တစ်ရင်းပုဒ်မှ စစ်သည်များကို
ပတ်လည် လုံခြုံရေးယူစေပြီး ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ရှင်းလင်းစေရာ ပုန်းအောင်းနေ
သော လူနစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်စီး
နှင့်အတူ တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့အား
စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ ၎င်းတို့မှာ သစ်ခုတ်
သူများဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်သားများ လာသံ
ကြား၍ ပုန်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံ
ကြပါသည်။

“အခု ဒီနေရာက ဘယ်နေရာ
လဲ။ သယံဇာတညီနောင်က ဘယ်မှာလဲ”
ဟု မေးမြန်းရာ...

“ဟာ ဆရာတို့ ဖလူးကို
ရောက်တော့မယ်။ သယံဇာတညီနောင်က
ဟိုဘက်မှာပဲ”

ဟု ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ကို
ညွှန်ပြပါသည်။ ဖြစ်စဉ်မှာ ယာဉ်မောင်း
သည် ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းနေရာမှ
လမ်းကြောင်းများ ရှုပ်ထွေးနေမှုကြောင့်

တဖြည်းဖြည်း ညာဘက်သို့ တိမ်းမှန်းမသိ
တိမ်းသွားပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ကို
ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းမှန်
အတိုင်း မောင်းစေခဲ့ရာ မကြာမီ သယံဇာတ
ညီနောင်သို့ ရောက်ပါသည်။ သယံဇာတ
ညီနောင်မှ ကော့ကရိတ်သို့ ယာဉ်တန်း
ဖြင့်ခို့တက်ပြီး ကော့ကရိတ်မှဘားအံသို့
ဆက်လက်ထွက်ခွာ၊ ဘားအံမှ မော်
လမြိုင်သွားရန် စိန်မွန်အမည်ရှိ နှစ်ထပ်
သင်္ဘောတစ်စီး စီစဉ်ပေးပါသည်။

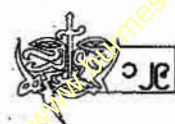
သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ
သင်္ဘော၏ ဘုရားခန်းတွင် ဘုရား
ဆောင်အား အလှူမီနီယံ ဘောင်များနှင့်
သေသေသပ်သပ် လုပ်ထားသော်လည်း
ရှပ်ပွားတော်မရှိဘဲ ပြက္ခဒိန်ဘုရားပုံတော်
သာ တွေ့ရသည်။ မောင်းမိုးမှ ပါလာ
သော ရှပ်ပွားတော်ကို လှူဒါန်းမည်ဖြစ်၍
လက်ခံမည်လားဟု မေးမြန်းရာ ကျေးဇူး
အထူးတင်ရှိစွာဖြင့် လက်ခံပါကြောင်း
ပြောသဖြင့် မောင်းမိုးတို့ ပင့်ဆောင်လာခဲ့
သော ဗုဒ္ဓရှပ်ပွားတော်အား ဘုရားဆောင်
ထဲသို့ ထည့်သွင်းပူဇော်ရာ ဘုရားဆောင်

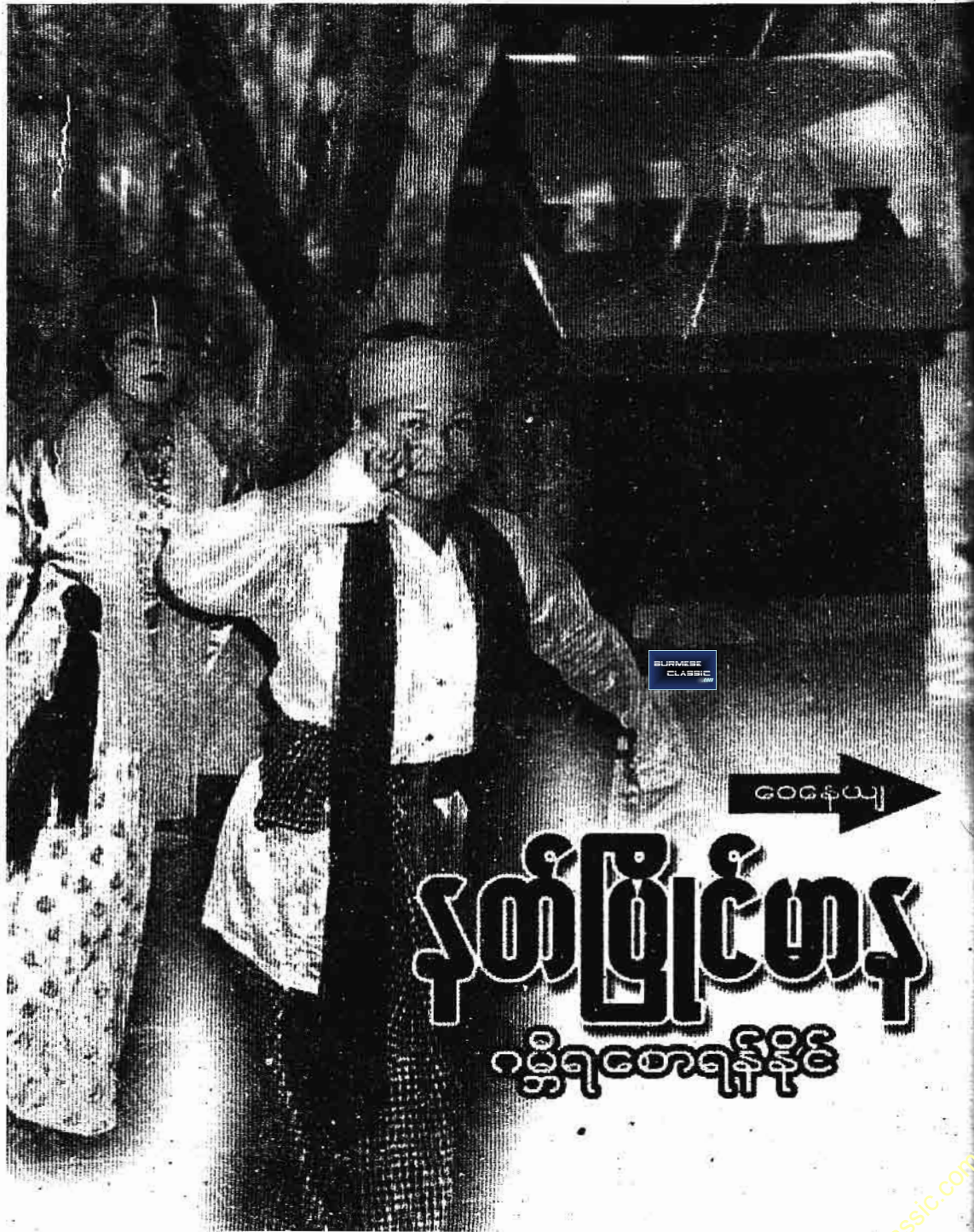
ရှပ်ပွားတော်မှာ အချိုးအစားမျှတပြီး
သပ္ပာယ်စွာ ရှိလှပါတော့သည်။ တစ်ရင်း
ပုဒ်ကြီးမှ သင်္ဘောကပ္ပတိန်အား ...

“အေး . . . ငါတို့လှူခဲ့တဲ့
ဘုရားကို ရိုရိုသေသေနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီး
ပူဇော်ပါ။ အခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့
ကြံတွေ့ရတာတွေဟာ မင်းတို့နဲ့တိုက်တန်
လို့ပဲ။ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းပါလိမ့်
မယ်”

ဟု ပြောဆိုရာ သင်္ဘောကပ္ပ
တိန်နှင့် အမှုထမ်းအားလုံးက ဝမ်းပန်း
တသာဖြင့် ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊
အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့ကြ
ပါသည်။ စာဖတ်သူများ ခင်ဗျား
အကြောင်းသင့်လို့ ၎င်း စိန်မွန်အမည်ရှိ
နှစ်ထပ်သင်္ဘောကို စီးခွင့်ကြုံရင်ဖြင့်
ဘုရားခန်းတွင် မောင်းမိုးတို့ လှူဒါန်းခဲ့
သော ဗုဒ္ဓရှပ်ပွားတော်အား ပူးတွေရ
မည် ဖြစ်ပါကြောင်းပါခင်ဗျား။

မောင်မိုး

BURMESE
CLASSIC
1999

ဝေနေယျ

နတ်ပြင်စာ

အိရစောရန်နိုင်

၃၁ ဘုံဆိုသည်မှာ မြတ်စွာ
ဘုရားဟောရှိခဲ့၏။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်
ဗြဟ္မာဘုံနှစ်ဆယ် လူတံတစ်ရပ် အပါယ်
လေးဘုံဟူ၍ ဘုရားရှင်မှ ခွဲခြားပြသခဲ့ပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူတို့နှင့် ဆက်
နွယ်နေသော တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံ
သည် အပါယ်လေးဘုံ၌ ပါဝင်နေသည်။
ယခုခေတ် ကိုးကွယ်နေသည့် အပြင်သုံး
ဆယ့်ခုနစ်မင်း အတွင်း သုံးဆယ့်ခုနစ်
မင်း နတ်တို့သည်လည်း နတ်ပြိတ္တာ
ဆိုတော့ အပါယ်လေးဘုံသားဟု ဆိုကြ
ရပေမည်။ နတ်ဝတ်တန်ဆာအရ ပြိတ္တာ
ဘုံသားဆိုလည်း မမှားပေ။

ပရလောကနှင့် ပတ်သက်ပြီး
မကြံဘူးသေး၍ မယုံကြည်သူများအား
ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ခံစားခဲ့ရသော
တကယ့် အဖြစ်အပျက်၊ ဖြစ်ရပ်မှန်
တစ်ခုကို သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့သည့်
စာရေးသူနှင့် ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရင်းနှီး
ခဲ့ရသည့် ကိုကျောက်ခဲအား အမှတ်တရ
အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူလောက
တွင် ဖိုတင်းနေထိုင်ကြသူတို့၏ အမြင်

ဝါဒတစ်ခုကို တရားသေ မထားမိကြစေ
ဖို့ ဖော်ပြရေးသားလိုက်ပါသည်။
ကိုကျောက်ခဲ သူကတော့
ဆိပ်ကမ်း ကုန်တင်၊ ကုန်ချလုပ်ငန်းမှ
ဆိပ်ကမ်းမှူးတစ်ယောက်ပေါ့။ ဂီတ
ဘက်တွင်လည်း နဲမှတ်ကောင်းသူတစ်
ယောက်ပေါ့။ အနုပညာသမားဆိုတော့
စကားပြောဆိုမှုမှာလည်းချိုသာ၊ အပြော
အဆိုကလည်း ယဉ်ကျေးတော့ လူချစ်လူ
ခင်ပေါများလေသည်။ ငယ်စဉ်အခါကစ
ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်မို့ ဘာသာတရား
ကိုင်းရှိုင်းမှုလည်းရှိတယ်။ သူ့ဇာတိရွာ
ကတော့ ကနီမြို့နယ် ထမောင်းရွာကြီး
ပေါ့။ ထမောင်းဘုန်းတော်ကြီးက သူ့ရဲ့
ဘကြီးဘုန်းကြီး သီလသမာဓိ ပြည့်စုံပြီး
လောကီနယ်ပယ်တွင် အင်းပညာဖြင့်
ထင်ရှားသူ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး
(အင်းပညာဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းပြန်သည်
ဟု သိရသည်) ဆိုတော့ ကိုကျောက်ခဲ
လည်း ဘကြီးဘုန်းကြီးအမွေ အင်းကစား
ခြင်းအတတ်ကို ကျောင်းမှာနေထိုင်စဉ်က
တီးမိခေါက်မိရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မြို့

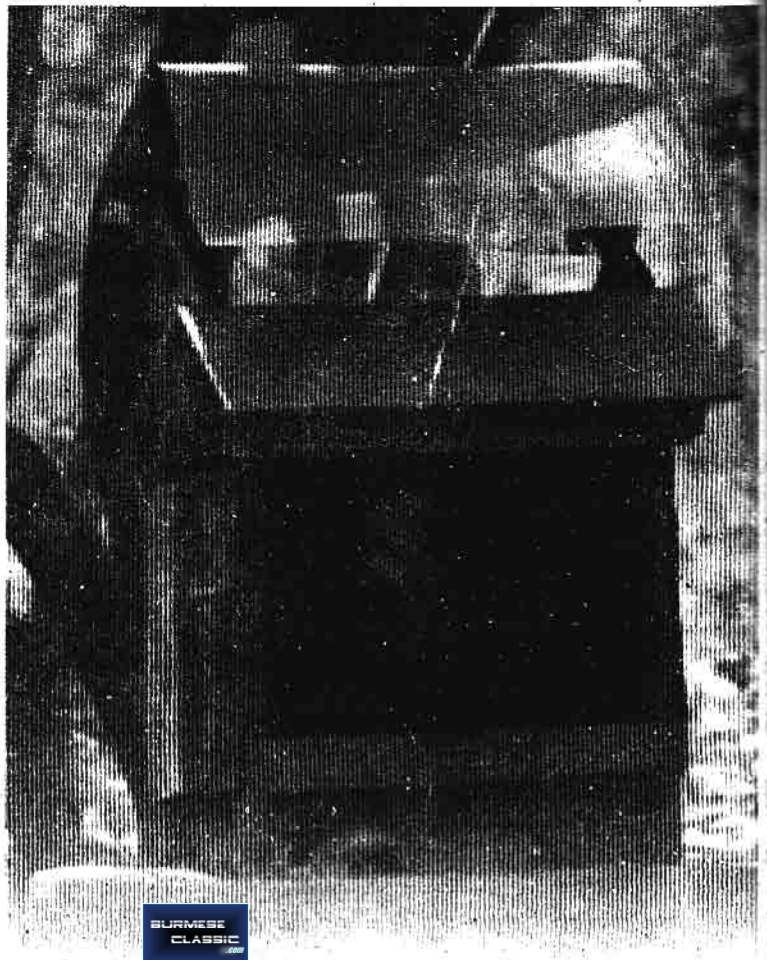
ကောက်လို့ အိမ်ထောင်ကျ လုပ်ငန်းခွင်
ဝင်တော့ အင်းစကားခြင်း အလေ့အထ
ပျက်ခဲ့တယ်။ ဘာသာရေးအသိ ရှိပေ
သည့် အပေါင်းအသင်းဆိုတော့ ကား
သမား၊ မော်တော်သမားတို့နှင့် လိုက်
လျောညီထွေ အနည်းအပါး သောက်
တတ်၊ စားတတ်လာတယ်ပေါ့။ အမြဲ
တစေတော့ မသောက်ဖြစ်ခဲ့။ ဒါပေမယ့်
တစ်နေ့မှာ လုပ်အားခမြတ်မြတ်ကလေး
ရှင်းခဲ့ရတော့ လုပ်ငန်းခွင် မိတ်ဆွေတို့
ဆွေဝတ်ပြုလို့ သောက်စားခဲ့ပြီး မူးသည့်
တိုင် ခပ်ထွေထွေ အရှိန်ကလေးနဲ့ အိမ်
ပြန်လမ်းကို လုပ်ငန်းတူ သူငယ်ချင်းတွေ
စုပြန်လာခဲ့တယ်။ အလုပ်သမားတို့ ထုံးစံ
အတိုင်း လွယ်အိတ်ကလေးကိုလွယ်ပြီး
အပိုထည့် ပုဆိုး၊ အင်္ကျီတစ်စုံနဲ့ ရတု
ငွေလေးစုထည့်လို့ အိမ်နားရောက်လာခဲ့
တယ်။ သားတို့၊ သမီးတို့နဲ့ ကလေးတွေ
စုဝေးကစားတာလည်းမတွေ့ တိတ်ဆိတ်
နေတော့ ဘာလဲပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်လှေကား
တက်လာတော့ တွေ့ပါပြီ။ အိမ်ကမိန်းမ
နှင့် ကလေးတစ်သိုက်။ အိမ်နီးချင်း

အမျိုးသမီး (၃)ယောက်၊ စားပွဲသောက်
ပွဲတွေနဲ့ နတ်ကတော် ဒေါ်ခွေးမ ဒီ
အချိန် လိမ်းမက ယောက်ျားအကြောင်း
သိလိုထင် ထလာပြီး ဝင်လာမတ်တပ်
ကိုကျောက်ခဲကို အပြေးတစ်ဝိုင်းနဲ့ ပြော
လေရဲ့

“အိမ်မိသားစုအတွက် နတ်
တင်နေတယ်။ တော် မယုံလည်း အသာ
နေနော်”

ဆိုတော့ ကိုကျောက်ခဲ မပြော
သာ ဒါနဲ့ အခန်းထဲတွင် အဝတ်အစားလဲ
ပြီး အခန်းပေါက်ဝနားကနေ ထိုင်နေလိုက်
တယ်။

ကြည့်ပါဦး။ နတ်ကတော်
ဒေါ်ခွေးမ အသက်က ရှစ်ဆယ်ကျော်
အဘွားအို၊ ဆံပင်က အဖြူတွေကြား
အနက်နည်းနည်း ကျိုးတိကျတဲ့။ အိုးကြီး
အိုမ ခေါင်းတခါခါ လက်တမြောက်
မြောက်နဲ့ ဟိန်းလိုက်ဟောက်လိုက် လုပ်
နေတော့ ကိုကျောက်ခဲ ဘဝင်မကျပေါ့။
ကိုကျောက်ခဲက လူကလည်း ငယ်ရွယ်
သန်မာသူ ရွာမှာရှိစဉ်က သင်လိုတတ်

မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းယဉ္ဇာအခဲနဲ့ဆိုတော့
သူ့မှာ မာန်ကအပြည့် ဒါပေသည့် ဝင်
ရောက်စွက်ဖက်စကားမဆိုမိ။ သူ မယုံ
ကြည်တာကို စကားမဆိုမိ ဆိတ်ဆိတ်
နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နတ်ကတော်
ဒေါ်ခွေးမတစ်ဖြစ်လည်း နတ်ရှင်ကိုမြို့

ကြီးက လှမ်းအကြည့် ဘဝင်မကျဖြစ်နေ
တဲ့ ကိုကျောက်ခဲက...

“ခင်ဗျား ဘာကြည့်တာလဲ။
ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

ဆိုတော့ နတ်ကတော်က...

“ဟိတ်... ညီဘွား မင့်ရိုင်းလှ

ချည်လား။ ငါ့ကို ဘာမှတ်သလဲကွ။
ကိုးတွင်းကိုးစား ကိုးတံခါးရှင် ကိုးမြို့ရှင်
အဖေကြီးကွ”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ ဒီမှာ ကို
ကျောက်ခဲက

“ဘာ ကိုးမြို့ရှင် အဖေကြီး
လည်း ဘာမှ အယုံအကြည် မရှိဘူး။
ဘာ ကိုးစားရှင်လည်း ခင်ဗျား သိုင်း
ဘယ်လောက်တတ်သလဲ ကျုပ်တော့
လာမစမ်းနဲ့ ကျုပ်ကလည်း မြန်မာရိုးရာ
ဇန်တိုသိုင်းဆရာ ဂရုမစိုက်ဘူးနော်”

ဆိုတော့ နတ်ဝင်သည်
တစ်ဖြစ်လဲ ကိုးမြို့ကြီးက

“မင့် မယုံရင် စမ်းလိုက်လေ။
ဒီလိုဆိုလိုက်ချိန်မှာ ကိုကျောက်ခဲက
ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ဝင်ပြီး လက်သီး
နဲ့ ထိုးချလိုက်တယ်။ မိန်းမအော်တား
ထည်း ကိုကျောက်ခဲ မကြားတော့။
အိသအရိန် အရက်အရိန်ကလေးနှင့်
ဆိုတော့ ဘာဆို ဘာမှ မမြင်ရတော့ပေ။
အပြီး နတ်ကတော်ကိုလည်း ထိုးလိုက်
အဲ့ ကိုကျောက်ခဲရဲ့ လက်သီးချက်ကို

အသယ်ဖယ်ရှားပြီး ဆွဲလှည့် ကိုင်ပေါက်
လိုက်တာ ကိုကျောက်ခဲ ကျွမ်းသဏ္ဌာန်
လန်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုကျောက်
ခဲ လူးလဲထပြီး နတ်ဝင်သည်ကို ဖမ်းချုပ်
လိုက်တယ်။

“ကိုကြီး ကျွန်တော်ပြောမယ်
နော်။ ကျွန်တော် ဖမ်းချုပ်လိုက်ရင်
တော်တော့လူ ဖြေနိုင်ရင်ဖြေပါ အဖမ်း
အချုပ်ပညာကို ကျွန်တော် ကြိုးစား
သင်ယူ လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ
ကျွန်တော်လည်း ဖမ်းချုပ်လိုက်ရော
နတ်ဝင်သည်က ကျွန်တော့် ရင်ညွန့်ကို
တံတောင်နဲ့ပေါက် လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး
ခြေစုံကန်လို့ နောက်ကျွမ်းနဲ့ထွက်လိုက်
တာပဲ သိရတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်
ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ဘဲ တံတောင်
အရိန်၊ ခြေစုံကန်တဲ့အရိန်နဲ့ မူးမိုက်ပြီး
မေ့သွားတော့တာပဲဗျာ”

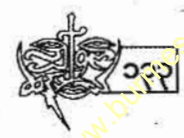
“နောက်ဆက်တွဲက ဒီလိုဗျာ
ကျွန်တော် လဲကျမေ့သွားရော နတ်
ကတော် ဒေါ်ခွေးမဗျာ ကြောက်ဖူးတွေ
တုန် မရှိသေးစကားဗျာ သေးတွေထွက်

ကျပြီး ကျောက်ခဲတော့ ငိုသတ်တော့
မှပဲ။ ငါ ဘာမှလည်း မသိလိုက်ဘူး။ ငါ
လုပ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခပါပဲတော်။
ငါ့ကို ကယ်ကြပါဦးဆိုပြီး ထွက်ပြေးတော့
တာပဲ။ ဒေါ်ခွေးမလည်း ထွက်ပြေး
ကျွန်တော်လည်း မေ့နေလို့ မိန်းမ
လုပ်သူက ဝင်လာပြီး ပြုရတော့ သတိ
တော့ရပါရဲ့ ဒါပေမယ့် လူက မလှုပ်ချင်
စကားမပြောချင် ဖြစ်နေတော့ ကျွန်
တော့ကို မိန်းမက အသာလှဲသိပ်ထား
လိုက်တာ တစ်ညဆိုပါတော့ဗျာ”

မနက် ဖိုးလင်းတော့
ကိုကျောက်ခဲ လူကနီးပေမယ့် စိတ်က
မနိုး။ အသိဉာဏ်ကင်းလို့ ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်
နဲ့ ငူငူကြီး ငုပ်တုပ်ထိုင်နေလေတယ်။
ဒီအချိန် မိန်းမက...

“ကိုကျောက်ခဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေ
တာလဲ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက် အလုပ်
သွားရအောင် မနက်စာစားလေ”

မိန်းမက ခေါ်ပေသည်
ကိုကျောက်ခဲ ဘာမှပြန်မပြော တုံ့ထို
ဘာဝေ ငေးလိုနေတယ်။ မိန်းမက အား

မလို အားမရ ကိုင်လှုပ်ပေးမယ့်လည်း
လူကောင်းပကတိ အသိကင်းနေတယ်။
သွားတာလာတာကအစ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်
လို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ မိန်းမလုပ်သူ
မတင်တင်ဝင်းကလည်း ဘာလုပ်လို့
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မလုပ်သင့်တာလုပ်
လို့ မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်နေရပြီဆိုတာ
စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါနဲ့ မတင်တင်ဝင်းလည်း
နတ်ကတော် ခေါ်ခွေးမကို တောင်းပန်ဖို့
အိမ်ဘက်ထွက်လာတော့လည်း ခေါ်ခွေးမ
က မရှိ။ မနေ့ဘကစ အိမ်ပြန်မလာဘူး
သိရတယ်။ ကိုကျောက်ခဲနဲ့ နတ်တင်ရင်း
ပြဿနာ အခြေအတင်ဖြစ်လို့ ကိုကျောက်
ခဲကို ကြောက်ပြီး သွားပုန်းနေတာဆိုပဲ။

ဒီလိုနဲ့ မတင်တင်ဝင်းကလည်း
အပေါင်းအသင်းတွေ အကြံဉာဏ်နဲ့
ခေါ်ခွေးမကို လိုက်ရှာတာ နောက်နေ့မှ
ပဲ အောင်ချမ်းသာတဲ့က သူ့ အသိအိမ်
မှာ သွားပုန်းနေတာလို့ သိရတယ်။
မတင်တင်ဝင်း လိုက်ပြီး သွားတွေ့တော့
တွေ့ရင်ပဲ...

“ကြီးတော် ခေါ်ခွေးမရယ် ဗွေ

မယူပါနဲ့တော်။ ကိုကျောက်ခဲအစား
ကျွန်မ ရှစ်ခိုးတောင်းပန်ပါတယ်”
ဆိုတော့ ခေါ်ခွေးမက
“ငါက ဘာမှ ဗွေမယူပါဘူး
အေး၊ ဒါပေသည့် ငါ နှင့်ယောက်ျားကို
ကြောက်တယ်အေး။ နှင့် ယောက်ျားက
ငါ့ကို တွေ့ရင်သတ်မှာ နော်”
ဒီအချိန်မှာ မတင်တင်ဝင်းက
“မဖြစ်စေရပါဘူး ကြီးတော်
ရယ် ကျွန်မနှင့် အိမ်နီးချင်းတွေတ
တာဝန်ယူပါတယ်။ လက်ဖျားနဲ့ မထိ
စေရပါဘူး”
“အခုဟာက နှင့်ယောက်ျားက
ဘယ်လို ဖြစ်နေလို့တုန်း”
“ကြီးတော်ကလည်း အဲ့ဒီ
ပြဿနာဖြစ်ပြီး သူလည်း မူးမူးနဲ့အိမ်
သွားတာ မနက်လည်းကျရော စကား
မပြော ဘာမပြော စားဆိုစားတယ်။ ငေး
ငေးဝိုင်ဝိုင် ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ အဲ့ဒါ
ကြီးတော်ကို စော်ကားလို့ဖြစ်တာဆိုလို့
ကျွန်မ လိုက်ရှာနေတာ မနေ့ကတည်း
ပဲ”

အဲ့ဒီမှာ ခေါ်ခွေးမက...

“အင်း ... ညည်းပြောသလို

ဆို ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးအေး၊ တကယ်တော့
ကိုတော်ကြီး ကိုးမြို့ရှင်အဖေကြီးထဲ
ဒေသခပ်သွားတာဟဲ့။ ဒီလိုလုပ် နှင့်
ကိုးမြို့ရှင်ပွဲပြင် နှင့်ယောက်ျားကိုခေါ်ပြီး
နတ်နန်းတက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်
ဒါတောင် အဖေကြီးက ခွင့်လွှတ်မှနော်
ကံသေကံမ ပြောလို့မရဘူး”

“ကြီးတော် စီစဉ်ပေးပါဦး။

ဆောင်ရွက်ပေးပါဦး။ တောင်းပန်တာက
အစ ကြီးတော်လုပ်ပေးပါဦး။ အခုဆို
ကိုကျောက်ခဲ အလုပ်မဆင်းတာ နှစ်ရက်
ရှိသွားပြီ။ လူကြီးတွေကလည်း နေ
မကောင်းကြောင်း ခွင့်တိုင်ထားရတယ်။
ခွင့်ကလည်း သုံးရက်ထက် ပိုမရနိုင်ဘူး။
သုံးရက်ကျော်ရင် ဖိုင်းချခံရမှာ ဖိုင်းချခံ
ရရင် အလုပ်မဆင်းရတဲ့ သူတို့ သတ်မှတ်
ရက်အတိုင်း ဒီအတိုင်းနေရမှာ ကြီးတော်
ရဲ့ ကူညီပါဦး”

ခေါ်ခွေးမ ဦးဆောင်ပြီး ကို
ကျောက်ခဲနှင့် သူ့မိန်းမ မတင်တင်ဝင်း

က ကိုးမြို့ရှင်ပွဲကိုရွက်လို့ ကိုးမြို့ရှင် အဖေကြီးနန်းပေါ် တောင်းပန်ဖို့ တက်လာကြတယ်။ နန်းရှေ့ရောက် ပွဲချင်းထွန်းပြီး နတ်ကတော် ဒေါ်ခွေးမက မသိနားမလည်တဲ့ အမိုက်အမဲခွံ ခွင့်လွှတ်ပါရန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမှားကို သည်းခံပေးပါရန် ကိုကျောက်ခဲကိုယ်စား တောင်းပန်လေသည်။ ထိုးနက်ထားတဲ့ ဓားချက်၊ လှံချက်များ ဒဏ်ခတ်မှုများ ပြန်ရပ်သိမ်းပေးပါရန် လက်အုပ်ချီပွဲစုံနှင့် တိုင်တည်တောင်းပန်လို့ ကိုကျောက်ခဲကို လိုက်ဆိုစေတယ်။ တောင်းပန်ပြီး နတ်ရေစဉ်တိုက်ဖြန်း လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုကျောက်ခဲလည်း ဒေါ်ခွေးမပေါ် ရန်မပြုဘဲ ကျေကျနပ်နပ်နဲ့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လည်း ဆောက်ရာ အခါတိုင်း ပြုနေတဲ့အတိုင်း ဘီကျောက်ခဲ နီးထလာတယ်။ မိန်းမတွေတဲ့ နံနက်စာ အစောပြေစားလိုက်တယ်။

“မိန်းမရေ...ငါ သတိရပြီကွ။ ငါ့ ထွေထွေနဲ့ မင်း နတ်တင်တာကို

မယုံသင်္ကာစိတ်နဲ့ စော်ကားပြီး လုပ်လိုက်မိတာ နတ်ကတော် ဒေါ်ခွေးမမဟုတ်ဘဲ ကိုးမြို့ရှင်ဖေကြီးကိုယ်တိုင်ဝင်လို့ ငါ့ကို ဆုံးမသွားတာကွ။ နတ်မို့လို့ပေါ့။ ငါ တတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ဆိုလူ နစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်တော့ မမူဘူး။ အခုတော့ကွာ ငါ သိုင်းတတ်တယ်ဆိုတာ နတ်ဖေကြီးနဲ့ယှဉ်တော့ ရယ်စရာပဲ။ ငါ့ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သွားလဲတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ မြန်လိုက်တာကွာ”

“ဟုတ်ပါတော့။ တော်လှန်လို့ ကြီးတော်ခွေးမကြီးလည်း ရှင် ရန်ရှာမှာကြောက်လို့ သူ့အိမ်မှာ မနေရဲဘဲ အသိစီမှာ သွားပုန်းနေတာ နစ်ညတောင်ပဲ။ ကျုပ်ဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်း လိုက်ရှာပြီး တောင်းပန်ရတယ်။ ဒေါ်ခွေးမကလည်း ပြောတယ်။ သူနဲ့မဆိုင်ဘူး ငါ့ အသက်အရွယ်နဲ့ ငါ့ အားခွန်းမလနဲ့ နှင့်ယောက်ျားမပြောနဲ့ ကလေးတောင် ရန်မပြုနိုင်ဘူး။ နတ်ဖေကြီးက ဆုံးမတာဆိုလို့ ရှင်နဲ့ နန်းတက် တောင်းပန်ခဲ့ရ

တာပေါ့”

“အေးပါကွာ။ ငါ ယုံကြည်ပါပြီ။ နောက်လည်း မစော်ကားတော့ပါဘူး။ ငါ့အမှား ငါသိပါပြီကွာ။ ကဲ... အလုပ်သွားတော့မယ်”

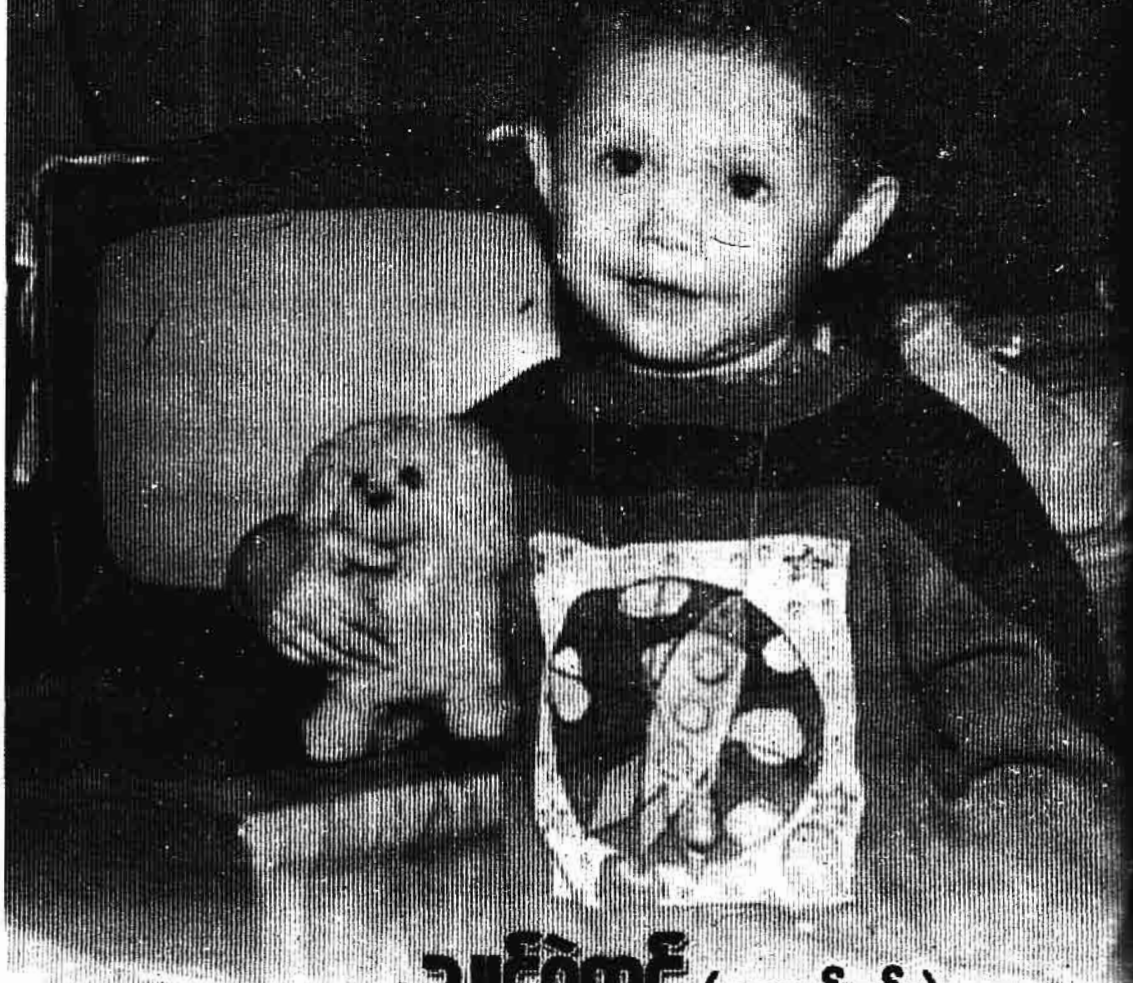
ဆိုပြီး အခါတိုင်း သွားနေကြအတိုင်း လူကောင်းကြီးပကတိ ထွက်သွားတာ တွေ့ရတော့ မတင်တင်ဝင်းလည်း ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ရတယ်။ စိတ်ထဲမှလည်း ဖေကြီးကိုမြို့ရှင်ကို ထပ်လောင်းတောင်းပန်မိတယ်။ စောင့်ရှောက်ပေးရန်လည်း ခွင့်ပန်နေမိတော့သည်။

အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုပါပဲ ကိုကြီးရေ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ပဲဗျ။ ဒါကြောင့် မသိနားမလည်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်မယုံကြည်ပေမယ့်လည်း မစော်ကားမိဖို့ ကိုကျောက်ခဲအဖြစ်ကို သာကေယူကြဖို့ ရေးသားလိုက်ပါသည်။

ဂန္ထီရ-စောရန်နိုင်(ကလေးဝ)

ကလေးအတွက်

သင်္ကေတ (တောင်စွန်း)
မိမိ

“စောက်ထုံကြီး ... စောက်ထုံ
ကြီး ... စောက်ထုံကြီးတဲ့ကွ ဟေး”

ဟု ဟစ်ကြွေးကုန်လျက်
နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
ကို ရင်ကော့ ခေါင်းမောပြီး ဆောင်ကြွား
ကြွားနဲ့ ရှေ့က ဦးဆောင်လျှောက်လာတဲ့
သူဟာ ကျွန်ုပ်၏ ခယ်မကမ္ပွေးတဲ့ ကျွန်ုပ်
၏ တူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး သီဟနိုင်
ခေါ် ဖိုးရွှေအပါပဲ။

ငယ်ငယ်က ဉာဏ်ရည်မစီ
တာကြောင့် အသက် လေးနှစ်ကျော်မှ
စကားစပြောတတ်တယ်။ စကားသာ
မပြောတတ်တယ် ဒီကောင်က လူလည်း
အကုန်သိတယ်။ မိဘတွေကတော့ အ၊
များ အ၊နေသလားလို့ စိုးရိမ်နေတယ်။
တစ်နေ့ ကျုပ်အိမ်မှာ တိစ္ဆိထိုင်ကြည့်
နေတုန်း သူ့အပေါ် အိမ်မြှောင်ပြုကျ
တော့ လန့်ဖျပ်ပြီး မအေး နှမတွေနဲ့
အလော်တုတိပါလေရော။ သူ့အဖေနဲ့
အမေက ဝမ်းသာအားရနဲ့...

“ငါ့သားလေး ဆဲစမ်းပါ။ ဆဲ
အိတ်စမ်းပါ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး”

ဆိုပြီး အတင်းဆဲခိုင်းတာ
တောင် ထပ်ပြီး မဆဲတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီကစပြီး သူ စကားပြောဖို့ ရဲလာတယ်
ထင်တယ်။ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ စပြော
လာတယ်။ ပြောမယ့် ပြောတော့လည်း
ပတ်တော်ပိတ်လို့တောင် မရတော့ဘူး။
တွေ့ကရာ ပြောတော့တာပဲ။ ဒီကောင်က
လူကောင်သာ ထွားတယ် စိတ်က
ကလေးစိတ်။ တဖွတ်ထိုး တစောက်ကန်း
ထုံပေပေ အတတနဲ့ မြှောက်ပေးမယ့်
သူရှိရင် ဝှေးတက်အောင်ကတဲ့ကောင်။

သူ ဘယ်လောက် ထုံပေပေ
နိုင်သလဲဆို တစ်နေ့ကျောင်းမှာ ဆရာမ
က ဘွင်းအောင်းသတ္တဝါတွေအကြောင်း
သင်ရင်း ကျောင်းသားတွေကို တစ်
ယောက်ချင်း ပြန်မေးတယ်။

“မောင်ဖိုးထူး...မင်းသိတဲ့
တွင်းအောင်းသတ္တဝါ တစ်ကောင် ပြော
ပြပါ”

“မြွေပါ ဆရာမ”
“အေး ဟုတ်ပြီ မောင်လှသန်း
အလှည့်”

“ကြွက်ပါ ဆရာမ”
“မှန်တယ်ကွဲ့၊ မောင်ဖိုးရွှေ
ပြောပါဦး”

“တီကောင်ပါ ဆရာမ”
“တော်တယ်ကွာ။ ကဲ...
မောင်သီဟနိုင် ထပြောပါ”

သူ မဆိုင်းမတွထ၍ ဖြေလိုက်
သည်။

“တီကောင်ပါ ဆရာမ”
“မဟုတ်သေးဘူးကွ။ တီ

ကောင်ကို စောစောက မောင်ဖိုးရွှေ
ပြောပြီးသွားပြီလေ။ မင်းက တခြား
တစ်ကောင်ကို ပြောမှပေါ့”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဖိုးရွှေ
ပြောတဲ့တီကောင်ကို မဟုတ်ဘူး ဆရာမ။
တခြားတီကောင် တစ်ကောင်ပါ”

သူ့ရဲ့ ရွှေဉာဏ်တော် စူး
ရောက်တဲ့ အဖြေကြောင့် ဆရာမများ
ငိုချင်းချရမလို ဖြစ်သွားပြီး ကိုယ်နမူးကို
ကိုယ် ဖတ်ခနဲ ပြန်ရိုက်လိုက်မိလေသည်။
တစ်ခါကလည်း သူ့ခြေ
ထောက်မှာ သံစူးထားတဲ့အတွက် မအေး

လုပ်သူက...

“သားရေ... အမေ ဟင်းချက် ဖို့ ငရဲသီး ဆီသပ်ရဦးမယ်။ အနာကို အညော်မမိအောင် ခြင်ထောင်ထဲမှာ အညောင်ရှောင်နေနော်”

ဟု ပြောပြီး နောက်ဖေးမှာ ငရဲသီးဆီသပ်သည်။ ပြီးတော့မှ အိမ်ရှေ့ ကို ထွက်လာပြီး...

“သားရေ... ဆီသပ်လို့ ပြီးပြီ ဟေ့။ ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်လို့ရပြီ”

ဟု အော်ပြောကာ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးရွှေအကို ခြင်ထောင်အပြင်မှာ ထိုင်ကစားနေတာ တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် မျက်လုံးပြူး သွားတယ်။

“ဟဲ့... နင့်ကို ခြင်ထောင် ထဲဝင်ပြီး အညော်ရှောင်ခိုင်းထားတာ ဘာဖြစ်လို့ မဝင်တာလည်း”

“ဝင်တယ်လေ။ အမေ မယုံ ရင် လာကြည့်ပါလား”

သွားကြည့်လိုက်တော့ သံစူး ထားတဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို

ခြင်ထောင်ထဲကို သွားထားပြီး လူက အပြင်မှာ ထိုင်ကစားနေတဲ့ သားတော် မောင်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်...

“ဟယ်... သေလိုက်ပါတော့ ရွှေအရယ်”

အခု သူက သူ့ကိုယ်သူ စောက်ထုံကြီးတဲ့။ ဒီနာမည်တွင်သွား တာက ဒီလို။ ဒီကောင်က အလွန်စပ်စပ်

ပြီး အမေးအမြန်းက သိပ်ထူတယ်။ ရှင်းပြလို့လည်း တော်ရုံနဲ့ နားမလည်ဘဲ ကပ်သီးကပ်သပ် ပြန်မေးတတ်လို့ သူ ငယ်ချင်းတွေက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ။

“ဒါလေးတောင် နားမလည် ဘူးလား ဟဲ့ စောက်ထုံကြီးရဲ့”

လို့ ပြောတာကို...

“ဘာလည်းကွ စောက်ထုံ ဆိုတာ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ စောက်ထုံ ဆိုတာ စုံထောက်ကို ပြောတာပါကွာ”

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ။

လူဆိုတော့ကို ဖမ်းစိတ်အကောင်ကို ပြော တာ မဟုတ်လား။ ငါသိပါတယ်ကွာ။

ဒါဆို ဟေး... ငါ့နာမည် စောက်ထုံကြီး တဲ့ကွ”

မိမိယိုကားတွေမှာ စုံထောက် ဇာတ်ကားတွေကို သူ ကြည့်ဖူးသည်။ ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက အာဖျံကွီးတို့၊ ကြံ့ဗဟုံးတို့ ဦးစံရှားတို့ကို သူ သိပ်ကြိုက် သည်။ သူ စုံထောက်ဖြစ်ချင်သည်။ သူတို့ ပြောသည့် စောက်ထုံဆိုတာ အဲဒီ စုံထောက်တွေပဲဖြစ်မယ်ဟု ထင်ကာ သူ ဘဝင်ကျသွားတာကြောင့် ကလေးများ ကို နောက်က အော်ခိုင်းပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှာ လှည့်လည်ပြီး “စောက်ထုံကြီး” ဆိုသည့် ဘွဲ့ကို ပေါ်တောတောနဲ့ ခံယူလိုက်လေ သတည်း။

xxx

သူ ဦးလေးဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်ကား ရွာ၏ တစ်ဦးတည်းသော စာဆိုရှင်ဖြစ် သည်။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုဖော် မသူတော်ဟု ထင်မည်စိုး၍ စိတ္တမချဲ့ဘဲ အမြွက်မျှသာ ဖော်ပြပါအံ့။ ကျွန်ုပ်ကား ရွာက ကလေးနို့ပွဲ

ဘုန်းကြီးပွဲတွေမှာ ပြဇာတ်များ ရေးသားပြီး ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းခွဲ၊ ဒါရိုက်တာ လုပ်ရတဲ့ စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာပါ။ မဂ္ဂဇင်းတွေကို စာမူတွေ ပို့ဖူးပေမယ့် ကျွန်ုပ်၏ အချိန်အဝါကြောင့် အယ်ဒီတာ မင်းများက တည်မြဲရန် မခံမရပ်ကာ ဝန်လေးနေကြ၍တင် တစ်ခါမျှ မဖော်ပြခဲ့ကြပေ။ သူတို့က ကျွန်ုပ်ထက် နှစ်သားသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စာမူကို နိုင်ငံပိုင် ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်ကို သူတို့ မသိလေရောသလား။ ကြေးမုံသတင်းစာမှာ စာမူ ဖော်ပြခံရတဲ့ နေ့ကဆို ဝမ်းသာလွန်းလို့ သတင်းစာကို ကိုင်ပြီး “ငါက” ဆိုပြီး တစ်ရွာလုံးကို ကြွားပစ်လိုက်တယ်။ တစ်ရွာလုံးက ကျွန်ုပ်ကို စာရေးဆရာလို့ အသိအမှတ် ပြုပြီး လေးစားသွားရအောင်ပေါ့။ ကြေးမုံ သတင်းစာမှာပါတဲ့ စာမူက ဒီလိုပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာလယ်က ပျက်စီးနေတဲ့ ဆောင်းကျွန်းတံတားလေးကို ပြုပြင်ဖို့ ဆောက်ခံထားတဲ့ အလှူငွေတွေကို

ကိုယ်ကျွန်းသုံးစွဲထားကြလို့ ခုထိ မပြုပြင်ပေးသေးတဲ့ အကြောင်းကို ကြေးမုံမှာ ကျွန်ုပ်ရေးပို့ခဲ့လို့ အယ်ဒီတာထံပေးစာ ကဏ္ဍမှာ ဖော်ပြခြင်းခံရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ညနေရောက်တော့ တံတားဆောက်လုပ်ရေး ကော်မတီက ကျွန်ုပ်ကို ထိုးမယ် ကြိတ်မယ်နဲ့ လာပြီး ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ကြပါလေရော။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်ုပ် ဇာတာတက်လာလိုက်တာ ရွာနီးချုပ်စပ်က အသုဘဖိတ်စာတွေပါ လက်ခံရေးသား ပေးရတဲ့အထိပါပဲ။ ဒါဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ လောကဓံပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ရေးစရာတွေရင် အိမ်သာနံရံမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးရမှာပဲလေ။

အခုဆို ကျွန်ုပ်၏တူ စောက်ထုံ ကြီးလည်း လူပျိုပေါက်အရွယ်တောင် ရောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ရွာရဲ့စုံထောက်ဆိုပြီး စုံထောက်ရူး ရူးနေတုန်းပဲ။ ဒီကောင်က ကျွန်ုပ်တူ ဆိုပေမယ့် ကျွန်ုပ်ပြည့်တာ ကျွန်ုပ်ဘက်က မျိုးရိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခယ်မက

မွေးတာဆိုတော့ မိန်းမဘက်က မျိုးရိုးလိုက်တာ ကျိန်းသေတယ်။ ကျွန်ုပ် အိမ်ရှေ့မှာ စာအုပ်အတုဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်။ ရွာထဲက လူငယ်လူရွယ်တွေ စာအုပ်လာရှာကြတယ်။ ဘကြီးလုပ်တဲ့ ကျွန်ုပ်က စာရေးဆရာဆိုတော့ စောက်ထုံ ကြီးကလည်း သူ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ကြက်ခိုးမှု၊ ထာဘီခိုးမှု၊ မိန်းမခိုးမှုတွေကို ဘုတ်အုပ် ထုတ်ပေးဖို့ဆိုပြီး လာလာ ပြောပြတတ်တယ်။

သူပြောသမျှ ကျွန်ုပ်က ဘုတ်အုတ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားပြီး ထုတ်ဝေသူနှင့်တွေ့က ရေးသားထုတ်ဝေရန် ရည်ရွယ်သော်ငြားလည်း ယနေ့အထိ ထုတ်ဝေသူက ကျွန်ုပ်အား မတွေ့သဖြင့် သူ့ကိုစောင့်နေပါက ကျွန်ုပ်သေသည်တိုင် စာရှုသူလက်ထဲ မရောက်မည်မှီ၍ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်မှတစ်ဆင့် ရေးသားတင်ပြရချေသည်။

“အလကားလူ ဇိတွမ်တီးတွေ တောက်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဘု
တစ်ရာရဲ့”

ဆိုင်ထဲသို့ လက်သီး၊ လက်
မောင်း တန်းကာ အေနှင့်မောနှင့် ဝင်လာ
သော ဘုတစ်ရာကို စောက်ထုံကြီးက
မေးလိုက်သည်။ ဘုတစ်ရာဆိုတာက သူ
နှင့် တွဲဘက်သူငယ်ချင်း။ နာမည်အရင်း
က သန်းအေး။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်
အသားပို ဘုသီးများ ထွက်နေသဖြင့်
ဘုတစ်ရာဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
ဘုတစ်ရာသည် အသားမဲပြီး ဆံပင်
ကောက်သဖြင့် အနီးစပ်ဆုံး ညွှန်ပြရလျှင်
မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီ ရုပ်ပြထဲမှ စောတင်
မောင်နှင့် ဟူသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း
ဘုများထွက်နေသဖြင့် သူ့ဆံပင်ကို
တိုတို ညှပ်၍မရ ဒီလိုပဲ ကောက်တိ
ကောက်ကျွေးနှင့် မညှပ်ဘဲထားရသည်။
ဆံပင်တစ်ခါညှပ်ဖူးရာ ဆံပင်ညှပ်ဆရာ
ကိုသာအေးက သူ့ကို ဤသို့ မှတ်ချက်ချ
ဖူးလေသည်။

“ဘုတစ်ရာရယ် နှင့်ခေါင်းကို
စက်ကတ်ကြေးနှင့်ထိုးရတာ မြာတီဒေါန

တောင်တက်လမ်းမှာ ကားမောင်းရ
သလိုပဲ အတက်အဆင်းက များလှပါတီ”
ဟူ၏။

“ငါ့ကို ဦးတာတီး ဖိုးတွမ်တီး
လုပ်သွားတယ်ကွာ ခံရခက်လိုက်တာ”

“ဟာကွာ . . . ဦးတာတီးက
ရိုးရိုးသားသား စက်ချုပ်စားနေတဲ့ဟာ”

အနီ ဦးတာတီးကား ကျွန်ုပ်
တို့ရွာ၏ တစ်ဦးတည်းသော စက်ချုပ်
ဆရာဖြစ်၍ ရွာတွင် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ၊
ပန်းရံဆရာ၊ လက်သမားဆရာ စသည်
တို့ ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်လို ဆရာကိုယ်ဝင်
လူကြီးလူကောင်း မျက်နှာဖုံးဖြစ်သည်။
ဦးတာတီးဆိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရွာတင်မက
ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ အင်္ကျီအပ်ကြသဖြင့်
လက်မလည်အောင် ချုပ်ရသည်။ မြို့မှာ
ရှ်အင်္ကျီတစ်ထည်လေးတောင် ကုန်သည်
ဟု ကြားဖူးသည်။ ဒီရွာမှာ သူတစ်
ယောက်ထဲရှိတော့ သူတွင်ကျယ်သည်
ဦးတာတီးက ငါးတောင်ယူသည် ပိုတဲ့
ပိတ်စကို ကလေးအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ
စသည်ဖြင့်ချုပ်ပြီး ရွာလယ်က အပျိုကြီး

မသန်းနု အထည်ဆိုင်ကို သွင်းသဖြင့်
ဦးတာတီးတို့မိသားစု စီးပွားရေးလမ်း
ဖြောင့်ကာ ဝင်ငွေကောင်းနေ၏။

“မထင်နဲ့ ငါတောင်ဒီနေ့မှ သူ
ရိုက်ချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံလိုက်
ရလို့ သိတာကွာ”

“မင်းက ဘယ်လိုခံလိုက်ရလို့
လဲ”

“ဒီလိုကွ ဒီနေ့ ရွာတောင်ပိုင်း
မှာ ဦးစံကွန်းနဲ့ ဒေါ်အေးမျှင်တို့အိမ်မှာ
ရှင်ဖြူ အလှူဝင်တဲ့နေ့လေကွာ”

ရွာဓလေ့အရ အလှူဝင်တဲ့
နေ့ဟာ ရွာထဲက ကာလသား၊ ကာလ
သမီးတွေအတွက်တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း
ပဲ။ အဲ့ဒီနေ့မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းကိုင်ရင်း
ချစ်သူတွေနှိုင်းသည်။ အချိန်အချက်ပြု
စကားပြောကြသည်။ အလှူပွဲအတွက်
တစ်လလောက်ကတည်းက အဝတ်
အစားတွေချုပ်လုပ်ပြီး အလှူနေ့မှာ ရိုး
ထုတ်ကြသည်။ ဘုတစ်ရာလည်း အလှူ
မဝင်မီ တစ်လကြိုတင်ပြီး ဦးတာတီးကို
ပိတ်ငါးတောင်ပေးကာ အင်္ကျီအပ်ထားပြီး

နေက တစ်နေ့ကုန် ထိုင်စောင့်ပြီး ယူခဲ့ရသည်။ ချုပ်လိုပြီးပြီးချင်း အင်္ကျီကို ဝတ်ကြည့်သည်။ အင်္ကျီမှာ ဦးတာတီး ပိတ်ခိုးတာ လက်လွန်သွား၍ထင်သည်။ အဲတိုင်း ကျပ်ထုပ်နေသည်။

“အဲဒါမှ ခုခေတ်စတိုင်ကွ”
ဟု ဦးတာတီးက ပြောသဖြင့် ဟုတ်လိုဟုတ်ငြားဖြင့် ယူခဲ့သည်။ ဒီနေ့ မနက် သူကြိုက်ပုံနဲ့ရသော စပွယ်လေး ရှေ့တွင် ရှိုးထုတ်ရန် အင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်ပြီး အလှူအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အလှူအိမ်မှာ ထင်းခွဲရေခပ် စတဲ့အလုပ်တွေကို သွားဝိုင်းလုပ်လျှင် ရှိုးပုံမည်၊ စတိုင်ကျကျ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီအသစ်လေးနှင့်သူ့ကို စပွယ်လေး မမြင်ခင် အင်္ကျီပေသိမ်းမှာစိုးသည့်အတွက် အပျိုဝိုင်းနားမှာ ယောင်ပေပေလုပ်ရင်း စပွယ်လေးအလာကို စောင့်မျှော်နေသည်။

အလှူအတွက် ဈေးချိန်ဖို့ သွားသော စပွယ်လေးသည် ဈေးတောင်းချိန်ပြီး မထွက်သေးသေးသေးသေး စပွယ်

လေးကို မြင်သည်နှင့် သူလည်း ရှေ့တွက်ပြီး လှလုံးပြလိုက်သည်။ ကွက်တိပါပဲ စပွယ်လေး သူ့ကို မြင်သွားသည့်အတွက်။

“ကိုဘု အဲ... ကိုသန်းအေးတောင်းလေး တဆိတ်လောက်”
“အို . . . ရဒယ် . . . ရဒယ် ရတာဒယ်”
ကိုချပေးရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်တယ်။ အရပ်က ပုနေတဲ့အတွက် ခြေဖျားကိုထောက်ပြီး လက်ကိုအမြှောက်။
“ဗျစ်...ဗျစ်...ဗျစ်”
ကျပ်ထုပ်နေသော သူ့အင်္ကျီ ချိုင်းပြသွားသည်။

“အား ... အံ့မယ်လေးတော့ သရဲမျက်ပြူးကြီးတော့”
ပြနေသော အင်္ကျီချိုင်းပေါက်ကိုကြည့်ပြီး တောင်းကို လွှတ်ချကာ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ပြီး စပွယ်လေး အိမ်ထဲဝင်ပြေးသွားသဖြင့် အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကုန်ပြီး ဘုတစ်ရာကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြရာ ပြနေသော ချိုင်း

ပေါက်မှ အသားပိုဘုကြီးနှစ်လုံးသည် ချိုင်းမွေးများကြားမှ သရဲမျက်လုံးနှစ်လုံး ပမာ မဲပြောင်၍ ပြူးထွက်နေရုံမက တိုနဲ့ခါးမှာ လက်မြှောက်လိုက်သဖြင့် အပေါ်သို့တက်ကာ ဗိုက်သားပေါ်မှ စုထွက်နေသော မဟာချက်တော်ကြီးကိုပါ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘုတစ်ရာလည်း ရှက်ရှက်နှင့် တပ်လုန့်ကာ ပြန်ပြေးခဲ့ရလေသည်။

“တောက်... ပိတ်ငါးတောင်တောင် ပေးထားရတာကွ။ သူ ပိတ်ခိုးလိုက်လို့ ငါ့အင်္ကျီ ကလေးမသာဝတ်တဲ့ အင်္ကျီဖြစ်သွားရတာပေါ့ကွာ”
ဘုတစ်ရာသည် ဦးတာတီး အမုန်းချေလိုက်ချင်ပုံရသည်။

“ဟုတ်ပါ . . . ဟုတ်ပါ မှန်တယ်ဟေ့။ ဒီမှာကြည့်လိုက်စမ်းဘာ”
ခြေရင်းမှ ဦးဖိုးဗျော့၏ဇနီး ဒေါ်ပူစီက အင်္ကျီတစ်ထည်ကို မြှောက်ပြကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်။ ငါ့လင် ကိုဖိုးဗျော့ ကိုစံကွန်းအလှူမှာဝတ်ဖို့ ဒါလည်း တာတီးကို ပိတ်ငါးတောင်ပေးပြီး ချုပ်ခိုင်း

ထားတဲ့အင်္ကျီ။ ငါ့လင်ဝတ်လို့မရလို့ ငါ
မြေးတွေ မူကြိုတက်မှ ပေးဝတ်ရတော့
မယ် အံ့ရော”

အိပ်စိမ်း ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင် အသံကြောင့် ရွာထဲကလူတွေ
ရောက်လာပြီး စပ်စုကြကာ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြကုန်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ ဦးတာတီး
ရွာမှာ ရိုက်စားလုပ်နေတာကြာပြီ။ ပိတ်စ
လည်း ပိုတောင်း အင်္ကျီကိုလည်း သေး
သေးပဲ ချုပ်ပြီး ပိတ်ခိုးလိုက်သေးတယ်။
သူ့ကို သွားပြောရင် ကိုယ်ကိုတောင် ပြန်
ဟောက်စား လုပ်လိုက်သေးတယ်။
တရားလွန်တယ်”

“ဦးတာတီးကို ဝိုင်းဖမ်းပြီး ရဲ
လက်အပ်ပါဗျို့”

“ဖိုးတာတီး ဖိုးတွမ်တီး”

ထိုကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်တို့တော်
မောင်သာ စွမ်းသည်။ တူတော်မောင်
အစွမ်းပြသဖို့ အချိန်တန်လေပြီ။ ကျွန်ုပ်
၏ ဘုတ်အုပ်၌ မှတ်တမ်းတစ်ခုအဖြစ်
ကျန်ရှိနေစေရန် တူတော်မောင်အား...

“သူက ရွာမှာ သူတစ်ဆိုင်ထဲ
ရှိတယ်ဆိုပြီး တွင်ကျယ်နေတာကွ။ ဒါ
မတရား၊ ခေါင်းပုံဖြတ်တာပဲ။ မတရား
အခွင့်အရေးယူတာဟာ ခိုးမှုမြောက်
တယ်။ အားလုံးရှေ့မှာ သက်သေသာဓက
နဲ့ ဝိုင်းဖမ်းပြီး ရဲလက်အပ်ရမယ်။ အင်္ကျီ
တစ်ထည်ကို ပိတ်စငါးတောင်ယူတာ
ထုံးစံ မဟုတ်ဘူး။ ဦးတာတီးကိုဖမ်းပြီး
ရဲလက်အပ်နိုင်တာ ငါတူ စောက်ထုံကြီး
ပဲ လုပ်နိုင်တယ်။ ကဲ...ငါတူကြီး ဒီ
အမှုကို မင်းလက်အပ်တယ်။ မင်း အစွမ်း
ပြပေတော့”

ကျွန်ုပ်က မီးလောင်ရာ လေ
ပင့်ပြီး အချဉ်ပေါ် ရှာလကာရည်လောင်း
လိုက်ရုံမက သံပုရာရည်ပါ ထပ်ညှစ်
ထည့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် စောက်ထုံကြီး
မှာ မနေသာတော့ဘဲ မတ်တပ်ထရပ်
လိုက်ကာ...

“ကိုင်း ... ဒီကိစ္စကို ကျုပ်
တာဝန်ထား အားလုံး ကျုပ်နောက်က
လိုက်ကြ။ အများရှေ့မှာ ဖော်ထုတ်ပြီး
ဦးတာတီးကိုဖမ်းပြီး ရဲလက်အပ်ပါမယ်”

“ဟေး ... ဒါမှ တို့ စောက်ထုံ
ကြီးကွ”

ရွာသားတွေက လက်ခုပ်
တပြောင်းပြောင်းတီးကာ ထောပနာပြ
ကြလေသည်။

x x x

တစ်ပွဲတစ်လမ်းတော့ တွေ့ကြ
လေပြီ။ ရွာထဲက လူတွေအားလုံး ကိုယ်
ခံနေရတာကို သိပေမယ့် အားနာတာ
မျက်နှာပူတာနဲ့ ငြိမ်ခံနေကြရသည်။
ယခု လူစွမ်းကောင်း ပေါ်လာပြီ။ ပရိသတ်
၏ ဝိုင်းဝန်းမြှောက်ပင့်ပေးမှုကြောင့်
စောက်ထုံကြီးသည် အားတက်ကာ ရွာ
လယ်ရှိ အပျိုကြီး မသန်းနု၏ အထည်
ဆိုင်သို့ အရင်ဝင်ကာ ပိတ်စဝင်ဝယ်
သည်။ ရွာတစ်ရွာတွင် သူလို ပေါ်တော
တောနှင့် အမြောက်ကြိုက်တတ်သူ တစ်
ယောက်လောက်တော့ ရှိသင့်သည်ဟု
ကျွန်ုပ် တွေးမိလေသည်။

“ဗျို့ ... မတင်နဲ့ အင်္ကျီ
တစ်ဝတ်စာ ဘယ်လောက်ကုန်သလဲဗျ
“လေးတောင် အဲ...ဗျ”

ငါတောင်ပါကွယ်”

လူအုပ်ကြီးကြောင့် မတင်န

စကားပင် မှားကုန်သည်။

“ကုန်အတွက် ပိတ်စ ငါး

တောင် ဖြတ်ပေးပါ”

“နင်တို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ

ကွယ်”

“ဦးတာတီးကို ပိတ်ခိုးမှုနဲ့

သွားဖမ်းမလို့ဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူက

ဦးသားပါတယ်”

“စကားမရှည်နဲ့၊ ခင်ဗျားလည်း

သူခိုးလက်ခံပဲ။ သူ့ကိုဖမ်းပြီးရင် ဆက်စပ်

ထရားခံအဖြစ် ခင်ဗျားကိုပါ ဖမ်းရမယ်”

“အို ... သူနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်

မိဘူးဟယ်။ ရှေး ... ရှေး ပိတ်စဖိုး

စိုက်ဆံ မပေးပါနဲ့တော့”

သူ့ကို အမှုပါတ်လာမှာစိုး

သေဆုံးနုက လာဘ်ထိုးလိုက်သည်။

ထက်ထိုက်သည် ပိတ်စကို ဘုတစ်ရာ

ပေးလိုက်ကာ အခြံအရံများစွာနှင့်

ဦးတာတီး၏အိမ်သို့ ဟန်ပါပါနှင့် ချီတက်

သွားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ကို

အကဲခတ်ရန် လူအုပ်ကြီးနောက်သို့

မယောင်မလည်နှင့် ပြေးလိုက်သွားလေ

သည်။

“ဗို့ ... ဦးတာတီး၊ ဦးတာတီး

ရှိသလား”

ပိတ်စအာပိုများကို ကလေး

အင်္ကျီများချုပ်ရန် ပြင်နေသော ဦးတာတီး

သည် ခြံတံခါးဝတွင် စောက်ထုံကြီးနှင့်

လူအုပ်ကြီးကိုပါ တွေ့လိုက်သဖြင့်

မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကာ အထိတ်တလန့်

ဖြစ်သွားပြီး ခိုးထားသော ပိတ်စများကို

အလျှင်အမြန် ကောက်သိမ်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ဟန်ဆောင်ကာ ခပ်ထန်ထန်

ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

“သိချင်ရင် ခဏဆင်းခဲ့ပါဦးဗျ”

ဦးတာတီး၏အိမ်သည် အိမ်

ခြေမြင့်ဖြစ်၍ အိမ်အောက်ထပ်တွင်

စက်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ အပေါ်ထပ်တွင်

သာ လှည့်မည်စိုး၍ ပိတ်စအာပိုများကို

ခိုးညှပ်လေ့ရှိသည်။ စောက်ထုံကြီးကို

တွေ့လိုက်ကာတည်းက သူ့ကို တစ်ခုခု

တော့ မွေမည်ဟု စိတ်ထဲမှထင်သည်။

ဒီကောင်က အမွေဇယား၊ ပြဿနာ

ကောင်မို့ လာခြင်းမကောင်းနိုင်၊ တစ်ခုခု

မွေတော့မည်။ ရွာထဲမှ မဟုတ်တာ ခိုး

ကြောင်ခိုးထုတ်လုပ်တဲ့သူတွေ သူ့ကြောင့်

တစ်ရွာလုံးပွပြီး အရှက်ကွဲခဲ့ဖူးသည်။ ရူး

ပေါပေါနဲ့ ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ်လို့

ဒီကောင်ကိုတော့ သူ လန့်သည်။

“ဘာ ... ဘာ ကိစ္စများလဲ

ငါတို့ရဲ့”

ဟု မျက်နှာကို အချို့သွေးပြီး

ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ရှင်းစရာလေး ရှိလို့

ပေါ့ဗျာ”

ဦးတာတီးက ကပ်ကြေးကိုကိုင်

ပြီး အောက်သို့ဆင်းလာစဉ် စောက်ထုံ

ကြီးတို့ အဖွဲ့ကလည်း စက်ဆိုင်ကိုဝိုင်း၍

နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“မင်း ... မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာ

လုပ်ကြမလို့လဲကွာ”

ဦးတာတီး၏ အသံတွေ တုန်ရီနေသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ဦးတာတီး။ ဟောဒီမှာ ဝိုင်းထားတဲ့ ရွာသားတွေက သူတို့ရဲ့ အင်္ကျီပိတ်စတွေကို ခင်ဗျား ခိုးနေတယ်လို့ စွပ်စွဲထားတယ်။ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

စောက်ထုံကြီးက ခြေတစ်ဖက်ကို ခွေးခြေပေါ်တင်ကာ ဟန်ပါပါနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပိုမယူပါဘူး ငါတူရယ်။ ထုံးစံအတိုင်းယူတာပါ။ ဘုရားဇူး မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့ကွယ်”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ အင်္ကျီ တစ်ဝတ်စာ လေးတောင်ပဲ ကုန်တယ်။ အဲ့ဒါကို ခင်ဗျားက ငါးတောင်ယူရုံတင်မက အင်္ကျီကို ကလေးအင်္ကျီလေးတွေပဲ ချုပ်ပေးတယ်။ ပိုတဲ့ပိတ်ကို ကလေးအင်္ကျီဘောင်းဘီတွေချုပ်ပြီး မသန်းနဲ့ အထည်ဆိုင်ကိုသွင်းတယ်။ အဲ့ဒီမှာ သူတို့ပိတ်စနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အထည်တွေ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။

အဲ့ဒါကို ခင်ဗျား ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျီး။ ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တို့စီက ခေါင်းပုံဖြတ်ထားတဲ့ ပိတ်စတွေ လျှော်ပေး”

“ဦးတာတီး ဖိတွပ်တီးမလုပ်နဲ့”

“ငါ့လင်ကိုမိုးဗျော့ကို ကလေးအင်္ကျီချုပ်ပေးတဲ့ကောင် ရဲလက်ကိုအပ်ပါ”

“ကျွန်ကို အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့လူကြီးလုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

ဘုတစ်ရာ၊ ဒေါ်ပူစီတို့အပြင် တစ်ရွာလုံးက မကျေမနပ်နှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသဖြင့် ဦးတာတီးက...

“ဟား ... ဟား ... ဟား မင်းတို့က ငါ့ကို စွပ်စွဲရအောင် ဘာနဲ့ သက်သေပြနိုင်ကြလို့လဲ။ ငါက ဘုရားတရားသမားကွ။ မမှန်တာ မလုပ်ဘူး။ သက်သေမပြနိုင်လို့ကတော့ အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားပြန်စွဲမှာနော်”

ဦးတာတီးကလည်း မခေ။ သူ့ဝသီအတိုင်း မျက်နှာတင်းတင်းနှင့်

ဟောက်စား လုပ်ကြည့်လိုက်သည့် ဦးတာတီးစကားကြောင့် လူအုပ်ကြီးအနည်းငယ် ဖြူသွားကာ စောက်ထုံကြီးကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ ... သက်သေဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ပြဆိုလည်ပြရတာပေါ့။ ကဲ ... ဘုတစ်ရာက သူ့ကို ပိတ်စပေးလိုက်စမ်းပါ”

ဘုတစ်ရာက ပိတ်စကို စားပေါ်ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီပိတ်စဟာ ငါးတောင်အတိအကျပဲ။ မယုံရင် တိုင်းကြည့်တော့ ကျွန်ကိုယ်တိုင်းနဲ့ အဲ့ဒီပိတ်စတစ်အမျှားရှေ့မှာ ထင်သာမြင်သာရှိအောင် ညှပ်ပြပါ။ ကျွန်က ရှင်းရှင်းမှ ကြိုက်တယ်နော်”

စောက်ထုံကြီး၏ လုပ်ကွက်ကြောင့် ပရိသတ်ကြီး အားတက်သွားသည်။ အချို့ကို ထိုးလိုက်သလို ဖြူသွားသဖြင့် ဦးတာတီး မျက်နှာကြီးအီးမှန်သလို ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ စောက်ထုံ

ကြီး ပြောသလိုလုပ်လျှင် ပိတ်စက
တစ်တောင်ပိုနေမည်။ ထိုအခါ ယခင်
အပ်သူများရှေ့တွင် သူ ပိတ်စခိုးတာ
ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်ပေတော့မည်။ ရှောင်
လွှဲ၍ မရတော့သဖြင့် ဦးတာတီး၏
မျက်နှာတွင် တောခွေးများ ပြန်နေသည်။
ဒီတစ်ခါတော့ တူဖြစ်သူ စောက်ထုံကြီး
၏ ဉာဏ်ပြေးပုံကို ကျွန်တော်သည်ပင်
မခိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပေ။

“ငါ့တူရယ် မင်းအင်္ကျီကို
ဦးလေး ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေး
ညပ်ပေးပါမယ်။ မင်းက တို့ရွာက
စောက်ထုံ... အဲလေ ... ခုံထောက်ကြီး
ပဲ။ ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေ
နဲ့ အလကား ချုပ်ပေးပါမယ်”

ဦးတာတီးက အချို့သာဆုံး
မျက်နှာပေးနှင့် အကျပ်အတည်းမှ
ချောင်လွှဲရန် ကြိုးစားသော်လည်း
စောက်ထုံကြီးက ခေါင်းကို အသာရမ်း
ထိုက်ပြီး ...

“မရတော့ဘူး ဦးတာတီး။
ထုံး ... ဝ ... မရတော့ဘူး”

ပွဲကား မကြာမီ သိမ်းတော့
မည်။ ဦးတာတီး ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်
ကာ ဖောက်ထွက်မရတော့။ စောက်ထုံ
ကြီး၏ ခြေအသာ ဂိုးအသာဖြင့် တိုက်စစ်
ဆင်သည့်အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်နေ
သည်။ ပရိသတ်က သောသောညံ့အောင်
အားပေးနေသည်။ ခုခံကာကွယ်ခွင့် မရှိ
တော့သော ဦးတာတီးအဖို့ ဝန်ချ
တောင်းပန်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့
ချေ။

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် မင်းတို့
ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပါမယ်ကွာ။ မျက်စေ့
သာ ရှင်ရှင်ထားပြီး ကြည့်ကြပေတော့”

“အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်
နော်”

“စိတ်ချပါကွာ။ ဘုရားစူးရပါ
စေ။ ငါ အမှန်အတိုင်း လုပ်ပြမှာပါ”

အားလုံး၏ မျက်လုံးများက
ဦးတာတီး၏ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို
CCTV နှင့် ရိုက်သလို မလွတ်တမ်း
ကြည့်နေကြသည်။ ဦးတာတီးက စိတ်ကို
တည်ငြိမ်မှုရစေရန် အသက်ကိုဝအောင်

ရှုလိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပေးကြီးကို
ကိုင်းကာ စောက်ထုံကြီး၏ကိုယ်ကို တိုင်း
ပြပြီး ရေးမှတ်စေသည်။ ပြီးတော့မှ
ပိတ်စကို တိုင်းကာ...

“အိုကေ”
ဟု ပြောလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်
သို့ ချကာ ကတ်ကြေးကို တစ်စွပ်စွပ်နှင့်
ညှပ်ကစားပြလိုက်သည်။

“အားလုံး ကြည့်ထားကြပါ”
ဟု ဆိုကာ ပိတ်ကို စတင်
ညှပ်သည်။ ညှပ်ပြီးသော ပိတ်စကို
ထောင်ပြကာ...

“ဟောဒါက ... ကိုယ်ထည်
အရှေ့အခြမ်း”
ဟုဆိုကာ ခြင်းတောင်းထဲ
ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်
ညှပ်၍ ရှေးနည်းအတိုင်း ...

“ဟောဒါက ... ကိုယ်ထည်
အနောက်ခြမ်း”
“ဟောဒါက...လက်နှစ်ဖက်”
“ဟောဒါက...ကော်လာ”
“ဟောဒါက . . . အိပ်ကပ်

အတွက်”

ဟုဆိုကာ ပရိသတ်ကို တစ်ခု
ချင်းပြကာ တောင်းထဲပစ်ထည့်လိုက်ပြီး
နောက်ဆုံးကျန်သည့် တစ်တောင်ခန့်
ရှိသော ပိတ်စကို ကတ်ကြေးနှင့် အနား
စများကို တိညှပ်ပြ၍ ပရိသတ်ကို
ထောင်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟောဓါက...ဦးဘ ပဲကွယ်”

ဟုဆိုကာ ခြင်းတောင်းထဲ ပစ်
ထည့်လိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ကား
တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်၊ အသက်ရှူသံပင်
မကြားရဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ စောက်
ထုံကြီးကား ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်
လျက်...

“ကိုင်း ... အားလုံးရှေ့မှာ
ညှပ်ပြပြီးသွားဦး၊ အားလုံး ရှင်းတယ်နော်။
ငါ အမှန်အတိုင်း လုပ်ပြတာပါကွာ”

ဟု ဆိုကာ ကတ်ကြေးနှင့်
ပေကြီးကို သိမ်းမည်ပြုစဉ် စောက်ထုံ
ကြီးက...

“ဟို...အဲ... ရှင်းပါတယ်
ဗျာ၊ ပိုရှင်းသွားအောင် နောက်တစ်ခေါက်

လောက် ထပ်ရှင်းပြပါဦးလား”

“ရပါတယ်ကွာ။ ငါ အမှန်
အတိုင်းပြောတာ မင်းက မယုံဘူးကိုး”
ဦးတာတီးက တောင်းထဲမှ
ပိတ်စများကို သွန်ချကာ စောစောက
အတိုင်း တစ်ခုချင်းပြကာ ရှင်းပြလိုက်
သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ကိုင်း ... အားလုံး ရှင်းရဲ့
လား။ မှန်တယ်နော်”

ဟုဆိုကာ အားလုံးကို စေ့စေ့
ကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်မေး
လိုက်သည်။

“ရှင်းတယ်ဗို့၊ ကျွန်က အဲဒီလို
ရှင်းရှင်းမှ ကြိုက်တာဗျာ၊ အားလုံး ရှင်း
ကြတယ် မဟုတ်လား”

စောက်ထုံကြီး ကိုယ်တိုင်က
အူလည်လည်ဖြစ်ပြီး သဘောမပေါက်
သောကြောင့် ခပ်တည်တည်နှင့် လုံး
ထုတ်လိုက်သည်။ ပရိသတ်ကလည်း နဂို
ကတည်းက ထုံအအ၊ အကောင်ကို
ခေါင်းဆောင်တင်ခဲ့သူမို့ စောက်ထုံကြီး
ပြောသည့်အတိုင်း အူလည်လည်နဲ့

လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

“ရှင်းတယ်ဗို့၊ မှန်တယ်ဗို့
အဲဒါဗို့မှ ကြိုက်တာ”

“ဒါဆို ဦးတာတီးမှန်တယ်
ကျေနူးတင်ပါတယ်။ နောင်ဆို ဦးတာထီး
အဲဒီလို ရှင်းရှင်းလုပ်ပေးပါ။ ကဲ...
အားလုံး သွားကြစို့”

“ဟေး...ဒါမှ စောက်ထုံကြီး
ကွ”

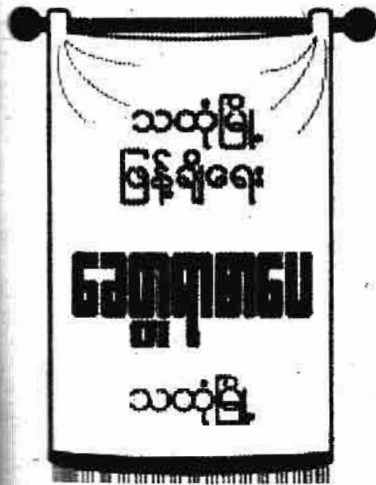
ပရိသတ်ကို ဦးဆောင်ကာ
စောင့်ကြားကြားနှင့် တဖျော်တပါး ပြု
သွားကြသော စောက်ထုံကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို
ကြည့်ပြီး ဦးတာတီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး
တစ်ခုကို ဟူးခနဲ ချလိုက်လေသည်။
ဦးတာတီးသည် နာကျင်အချိန်ပိုတွင်
သွင်းယူခဲ့သော နောက်ကျွန်း တစ်ကိုး
ကြောင့် သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်ထေ
သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း လူအုပ်ကြီး
နောက်မှ လိုက်လာရင်း ဦးတာထီး
နောက်ဆုံးထုတ်ပြသော “ဦးဘ”ဟူသော
ပိတ်စကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ သူထ

အမှန်ပြောသည်ဟု ဘုရားရှုကိုင်ပြသည်။
အကြောင်း ဦးတာတီးတို့လို ငိုဘသမား
တွေ ကောင်းစားတာဖြစ်မည်။ မသိသူ
တွေကတော့ ကျော်သွားကြပါပြီ။ သိသူ
တွေသာ ဖော်စားတတ်ပေမည်။ ဒါပေမဲ့
သိသူနဲ့ မသိသူမှာ မသိသူက လောက
မှာ အများသားဟု တွေးရင်း ကျွန်ုပ်
ပြန်လိုက်မိချေသည်တမ်း။

စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ပြုံးပျော်စေဖို့။

သျှင်ရဲထွဋ်(တောင်စွန်း)

စာတတ်သူတွေအတွက်

ပွေးမြှေးကား

လုပ်စားတော့လည်း ဝိုင်းဝိုင်း
နီးစားတော့လည်း ခွေးမောင်
ကျောတလည်း ဖွဲ၊ ခုန်ကလည်း မဲခွဲ -
မွေးမြူစရာတု

မွေးမြူစရာဆိုလို့
အိမ်ထဲမှာမရှိတယ်။
မြဲထဲမှာတော့ ဟောင်းလောင်း
အော် ...ဘဝ...ဘဝ...ဘဝ
မျိုးကွေ့ပြီးရဲ့ လူဖြစ်ရတဲ့သူတို့ပေါ့။

ည့် အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရာက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို ခိုက်ထိမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော
ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင်
ကျညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆိုကြရာ

- ဟောခန်းစာညှိနေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိသတ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
- လမ်းညွှန် ➡ အမိဝတ် (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၁၂) ကားနံရံ၊
ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ဓမ္မာနတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် နံနံး ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ နှစ်ဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခေါ်မည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၀၆:၆၀၃

လူကြီးမင်းပုန်းနံပါတ်နှင့် ကံကြမ္မာအကြောင်း

အပိုင်း(၄)

နတ်ဗျာဒိတ်မိခင်ရောအောင်စိုး

DESIGN
THE JARIN KHAM

လူကြီးမင်း ကိုင်ဆောင်ထား သောဖုန်း
နောက်ဆုံးကဏန်းနှစ်လုံး ၃၀ ဆိုပါက

တင့်တယ်သောသူ ဖြစ်နေ
မယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုရင် နာမည်ကောင်း
ရမည်။ ဖုန်း Cover ကို မိသားစုပုံ ထည့်
သင့်ပါသည်။ ငွေရလွယ်မည်။ နံနက်ပိုင်း
မင်္ဂလာရှိသော အောင်မြင်သော သတင်း
ကို စတင်ပြောဆိုပါ။ နံနက် အိပ်ရာထ
ထခြင်း သမ္ဗုဒ္ဓ ဂါထာကြီးကို ဖုန်းကို
ကိုင်ရင်း ၁၀ ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။ ဖုန်းနှင့်
အတူ ဆေးရုံလူနာကို သတင်းမေး
မသွားပါနဲ့။ မိတ်ဆွေတို့နှင့် ပိုင်းဖွဲပြီး
စားပွဲသောက်ပွဲကို မဖြစ်မနေ တက်
ရောက်ဝင်နွဲ့မိပါက အိမ်အပြန်ခရီးမှာ
ဖုန်းကို Lucky ဟူ၍ ကိုးခါရွတ်ပေးပါ။
ခရီးသွား အန္တရာယ်ကင်းစေသလို
အရောင်းအဝယ်၊ ရွေးခေါ်ကောင်းသော
ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြအပ်ပါ
သည်။

၃၁ သည် နောက်ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ်ပါက
မိသားစုတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ
ဖြစ်စေသည်။ မိသားစုပေါ် သစ္စာရှိသော

သံယောဇဉ်ရှိစေသော စိတ်ဓာတ်ကို
ဖြစ်စေသည်။ သို့သော် ရန်ပွားလိုသူ၊
ရန်စလိုသူ၊ အထင်မှားသူတို့နှင့် တွေ့ရ
တတ်၍ ဖုန်း Cover ကို မိမိ သားသမီး
သို့မဟုတ် ကြယ်ပုံပါသော ညရွှင်ခင်းပုံကို
ထည့်သင့်ပါသည်။ ခေါ်သကို ထိန်းပါ။
စာပေအနုပညာရှင်များ၊ စာပေကောင်း
ကောင်း၊ ကဗျာသန့်သန့်လေးများ နှလုံး
သားမှ ထွက်ပေါ်လာမည်။ နံနက်တိုင်း
ဖုန်းကို ကိုင်မြှောက်ရင်း “ဥဉ္ဇရဿတီ”
ဟူ၍ ရွတ်ပါလေ။

၃၂ သည် ဖုန်းရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ်ပါ
သော်

ကျက်သရေရှိမယ်။ အလိုလို
နေရင်း မာန်တက်နေမိမယ်။ မိမိကိုယ်

ဟိုဟို... ဟိုဟို...

ကို ယုံကြည်သူအဖြစ် မြင်ကြမည်။
အစားကောင်း စားရမည်။ တပည့်
သာဝက ပေါများမည်။ သွားရောဂါ၊
သွေးတိုးရောဂါဖြစ်တတ်သည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ လောကဓံ မှန်တိုင်းရိုက်ခတ်
တတ်သည်။ ဖုန်းအိတ်ကို အစိမ်းရောင်
နှင့် သုံးပါ။ ဆရာတစ်ဆူကဲ့သို့ နေရာပေး
ခြင်း ခံရတတ်သည်။ မိမိဘဝ တိုးတက်
ရေးသည် မိမိ ထိန်းသိမ်းအပ်သော
စာရိတ္တပေါ်တွင်တည်ကြောင်း သတိပေး
အပ်ပါသည်။ ကျွန်မာရေညှန်နေချိန်တွင်
ဆေးများနှင့်အတူ ဖုန်းကို ရောထွေး
မတင်ပါရန် လိုအပ်ပါသည်။ လာဘ်ပေါ
များစေရန် နံနက်စောစောတွင် ဖုန်းကို
ညာလက်ပေါ်တင်၍ “ဖုဋ္ဌဿ” ဂါထာ
တော်ကြီးကို ၂၇ ခေါက်ရွတ်ဆိုပါလေ။

၃၃ သည် ဖုန်းရဲ့ နောက်ဆုံးနံပါတ်အံ့
အလုပ်များမည်။ အလုပ်မရှိ
သူ အလုပ်ရမည်။ အကူအညီရမည်။ ခရီး
ဝေး ခရီးတိုများ သွားလာရတတ်သည်။
အနာတာရလေး မကြခဏ ဖြစ်ပေါ်တတ်
သည်။ အချစ်မရှိသူများ အချစ်တွေ့ရ

တတ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှင့် စီးပွားဖြစ်တတ်သည်။ သို့သော် သစ္စာနှင့် စည်းရုံးစိုက် လိုပါသည်။ လူမျိုးကွဲ အကျိုးပေး၏။ ထင်ရှားလာတတ်၏။ လူမှုရေးမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရတတ်၏။ စက်၊ ရတနာ၊ တွင်းထွက်လုပ်ငန်း အကျိုးပေး၏။ ငွေ မမြဲတတ်။ ငွေဝင်ငွေထွက် မျှတစေရန် ဖုန်းနောက်ကျောတွင် အစိမ်းရောင် မှင်ဖြင့် "ဝ" ဝလုံးပုံကို ဆွဲထားပါ။

"အရဟံဗဟိ" အစချီ ဦးခန္တိ ငွေဝင်ဂါထာကို ဖုန်းကိုင်ရင်း သက်စေ့ပူဇော်ပါလေ။

နောက်ဆုံးနှစ်လုံးသည် ၃၄ ဖြစ်ပါက သင်သည် စီးပွားရေးထိပ်တန်း ရောက်မည်။ ခရီးသွားရင်း လူငယ်ဆိုရင် ဖူးစာဘက် တွေ့တတ်သည်။ ငွေကိုအသုံး အဖြုန်း ခွဲခြားလိုပါသည်။ ပြဿနာကြားမှာ ရဲဖန်ရဲခါ ညှပ်နေမယ်။ သို့သော် မိမိကြောင့် ရန်တွေအေးကျန်ခြင်း ပြဿနာတွေ ငြိမ်းစေခြင်းရှိမည်။ အားကိုးထိုက်သော သားကောင်း သမီးကောင်းဖြစ်မည်။ အိမ်ကောင်းနေရတတ်သည်။ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားစိတ်ရှိ၍ မိမိထက်

နိုင်ပါသော အခြေအနေမျိုးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေသင့်ပါ။ ဆွဲဆောင်သော ဟန်ပန်တို့ကြောင့် မိမိသည် မိမိကျင့်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေပန်းစားနေမည်။ မျက်စိရောဂါ၊ လေရောဂါ သတိထားပါ။ နံနက်စောစောတွင် ဖုန်းကို ကိုင် "အဂ္ဂေါ ဗုဒ္ဓေါ" အစချီ ဂါထာတော်ကို ၉ ခေါက်ရွတ်ဆိုရင်း လာဘ်လာဘကို ခေါ်ဆောင်ပါလေ။

၃၅ ဖြစ်ပါက

လျှို့ဝှက်ကိစ္စမှန်သမျှရှောင်ပါ။ လူကြီးမင်းသည် ဥပဒေနှင့်မကင်းသည် ကိစ္စရပ်များ သွေးသား ဆန္ဒများ ချိုးနှိမ်လေ၊ ဂုဏ်ရှိလေဖြစ်မည်။ အိမ်ထောင်ပျက်၊ မုဆိုးမ (မိတ်ဆွေရင်းချာ၏ ဇနီး) လေလွင့်လုပါ။ အခြေအနေရှိများနှင့်

ကင်းကင်းနေပါ။ အစားကောင်း စာချုပ်ခရီးလုပ်ငန်း၊ ရေလုပ်ငန်း၊ အထည်လုပ်ငန်းနှင့် အားကစားများနှင့် အကျိုးပြုသော နံပါတ်ဖြစ်ပါ၍ နံနက်စောစော ဖုန်းခေါ်လက် ၂ ဘက်နှင့်ကိုင်ရင်း "ဥ" သက်စေ့ရွတ်ပါလေ။

၃၆ ဖြစ်က

လက်ဆောင်ကောင်း ရတနာ၏။ ပျိုဆိုင်မှုများ ပြင်းထန်တတ်၏။ ဒေါသကို လျော့နိုင်သမျှ လျော့ပါ။ အိမ်တွင် သာယာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုရှာပါ။ အပြင် ပြဿနာကို အိမ်တွင်သို့ မိသားစုတွင် အပူကူးစက်မလာစေရန် ဆင်ခြင်ပါ။ လူကြီးမင်း အားကိုးရသော အသိုက်အဝန်းရှိမယ်။ တပည့်တပန်းတွေ ရှိမယ်။ မိမိရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို မျက်မှန်တွင် မပေါ်အောင် ကြိုးစားပါ။ လောကစား အကျိုးမပေးပါ။ စည်းကမ်းပြုသော မိမိနှင့် စနစ်ကောင်းသော မိမိဆန့်ကျင်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်လက်ရတတ်သည်။ အိမ်ကောင်းယာကောင်းရတတ်သည်။ ဖုန်းပြည်သံကို ကစား

လေး၏ ရယ်မောသံလွင်လွင်ကိုထည့်ပါ။
ဖုန်းအိတ်တွင် တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်
ကို “တြိဂံပုံ” ချိုး၍ထည့်ထားပါ။ လာဘ်
ဖွင့်၊ ကံကောင်းစေရန် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း

“ဝရမ္မဒွေါ” အစချီ ဂါထာတော်ကို ၉
ခေါက်ရွတ်လေ။

၃၇ ဖြစ်သော

အောင်မြင်သူ ဖြစ်အံ့။ ရဲရဲ
တောက် စိတ်ရှိသူဖြစ်အံ့။ ကြိုးစားသူ
ဖြစ်အံ့။ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေများ
အကောင်းဆုံး အိမ်ထောင်ရှင်များ၊
အတော်ဆုံး ကျောင်းသားတို့၏ ဖုန်း
နံပါတ်များဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်း
ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်သူများ၊ ဣန္ဒြေလမ်းစဉ်ကို
လျှောက်လှမ်းသူတို့ လက်စွဲသင့်သော
နံပါတ်ကောင်းပါပေ။ ရေလုပ်ငန်းနှင့်
အကျိုးမပေးသလို အအေးလွန်ကဲသော
ကြောင့် ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများ
ခံစားရတတ်သည်။ ချို့တဲ့သော ဆွေမျိုး
ကျောင်းကန်တို့ကို လှူတာမျိုးရှိမယ်။
မိမိရဲ့တစ်ဦးတည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ပို၍
ပြင်ပါပေသည်။ နံနက်စောစောတွင်

ဖုန်းကိုင်ရင်း “ဗုဒ္ဓေါ”ကို ၂၇ ခေါက်ရွတ်
ပါလေ။

၃၈ ဖြစ်လျှင်

လူကြီးမင်းကို ဖုန်းမှခေါ်ဆိုသံ
သည် အောင်မြင်ရေး ခေါင်းလောင်းသံ
ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဖုန်းကိုစ၍ထူးတော့
မယ်ဆိုလျှင် စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက်၊ နိမ့်နိမ့်
မြင့်မြင့် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို မင်္ဂလာပါ။
ကျွန်တော် ဘယ်သူပါဟူ၍ နှုတ်ခွန်းဆက်
ပါ။ “ဟဲလို” ကိုသာသုံးပါ။ အရှေ့တိုင်း
တို့မှသုံးသော သူတို့၏ ဓလေ့ကို အတုအိုး
ယူ၍ နှုတ်ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းရှောင်ပါ။
အလုပ်အောင်မြင်တတ်၏။ အားကစား
မှာ ထူးချွန်၏။ စာပေ၊ ပန်းချီ အနုပညာ
တို့တွင် ဖန်တီးပုံဖော်ရာတွင် ခေတ်ရှေ့
ပြေးသူဖြစ်မည်။ အမျိုးသမီးဖြစ်ပါက
အချစ်ရေးကို ဦးစားမပေးသင့်ပါ။ မိန်း
ကလေး အများစုမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်
သို့မဟုတ် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
တို့မှ အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကြုံမည်။
သို့မဟုတ်က မိမိ အမျိုးသားသည်
ထိပ်တန်းရာထူးပိုင်ရှင် သို့မဟုတ် စီးပွား

ရေးမှာ ကြီးကြီးပိုင်းမှာ ဖြစ်တတ်၏။
ဖုန်းကို အမြဲကိုင်ရင်း “လောကဝိဒ္ဓ”
ဂုဏ်တော် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သင့်ပါ
ကြောင်း။

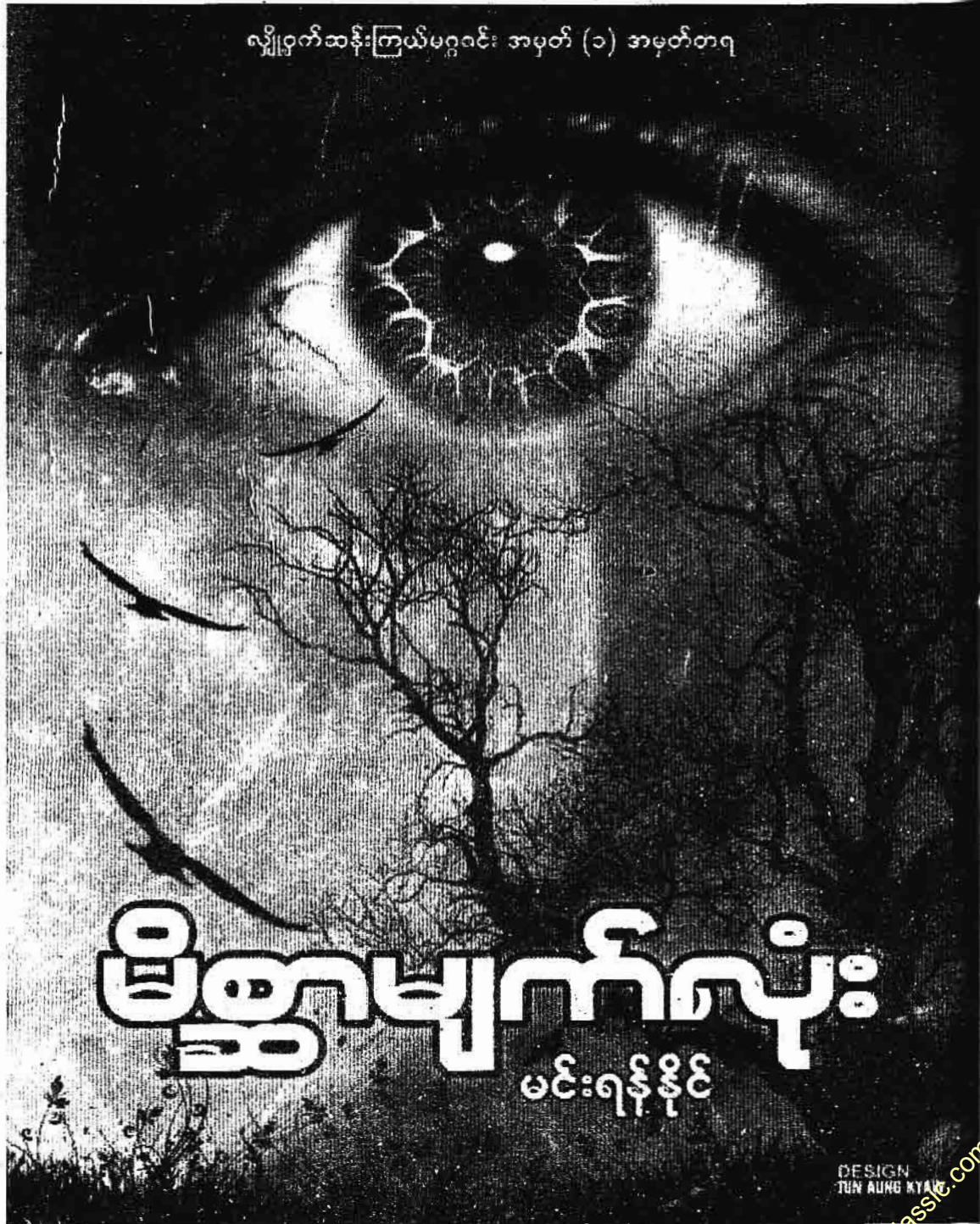
၃၉ ဖြစ်ပါက

ဩဇာထက်မြက်မည်။ ခေါင်း
ဆောင်ကောင်းဖြစ်မယ်။ သို့သော်
ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့လိုအပ်မည်။ အိပ်
ပျက်၊ အစားပျက် အေသထွက်လွယ်ခြင်း
သည် သင့်ကို ဒုက္ခလှလှပေးနိုင်ကြောင်း
မမေ့အပ်ပေ။ ဖုန်းကို လုပ်ငန်းတတ်တဲ့
အလေ့ကို ရှောင်ပါ။ ဖုန်းကိုပြောရင်း
လက်ဟန်ခြေဟန် မပါစေနဲ့။ ဖုန်းမှား
ဆက်လာသော် စိတ်တိုစရာအကြောင်း
မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်လူအား နှိမ့်ချကဲ့ရဲ့
စကား မဆိုမိပါစေရန် သတိပေးပါသည်။
ရှေ့နေများနှင့် ဥပဒေနှင့် ဆက်သွယ်
ပတ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ သုံးသင့်ပါ
၏။ “သုဂတော” ဂုဏ်တော်အမြဲ ပွား
များပါလေ။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁) အမှတ်တရ

မိတ္တူပျက်လုံး

မင်းရန်နိုင်

DESIGN
TUN AUNG KYAN

အခေါက်နီနီကံ ကိုလံဘီယာ
ပြည်နယ် ဝါရင်တန်မြို့တော်၏ ဆင်ခြေ
နံမြို့လေးဖြစ်သော တာကီမာမြို့လေး
တွင်ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာလှသေးသည့်
ကာလဟု ဆိုရမည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်
ကာလလောက်ကဟု ဆိုရမည်။ တာကီ
မာမြို့၏ လူကုတ်ထံ မြို့ဖျားနာဖုံး ပုဂ္ဂိုလ်
မီးဦးသည် မိစ္ဆာမျက်လုံးတစ်စုံ၏ အစွယ်
သင့်၍ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုအမှုသည် တိုင်းကျော်ပြည်
ကျော်သတင်း ဖြစ်သွားသည်။ သေဆုံးသူ
မီးဦးလုံးသည် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ
အပြည့်အဝ ကောင်းမွန်နေခဲ့ပါသော်
လည်း ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၍ မှုခင်းဆရာဝန်
ယင်း သေဆုံးမှုတိုင်းကို နှလုံးရောဂါ
ကြောင့် သေဆုံးမှုဟု ဆေးမှတ်တမ်း
မှတ်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ပါတော့သည်။
ထင်သင့်ခံစရာ မဖြစ်ခဲ့ချေ။

ထိုသို့ သေဆုံးသူ ငါးဦးစလုံး
သည် ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ကောင်နှင့်

ပတ်သက်နေခဲ့သူများဖြစ်သည်။ ထို ရာ
ဇဝတ်ကောင်၏ အမည်မှာ ဂျက်ခံဘတ်
ဖြစ်ပြီး သူသည် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို
ရဲဒင်ဖြင့် ခုတ်သတ်မှုဖြင့် သေဒဏ်စီရင်
ခံရသူဖြစ်သည်။ သေဆုံးသူငါးဦးမှာ
ဂျက်ခံဘတ်အား ဖမ်းဆီးအရေးယူ၊
ရုံးတင်၊ တရားစီရင်၊ ကြီးပေးမှုတို့နှင့်
တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း၊ ပတ်သက်
နေခဲ့သူများပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အတိအကျဆိုရပါလျှင် တစ်ဦး
မှာ စုံထောက်၊ အခြားတစ်ဦးမှာ ဓုစခန်း
မှူး၊ တတိယတစ်ဦးမှာ ဂျက်ခံဘတ်၏
ရှေ့နေအဖြစ် မဆောင်ရွက်လိုခဲ့သော
တရားရေး အမှုထမ်းတစ်ဦး၊ စတုတ္ထမှာ
တရားရုံးစာရေးနှင့် ပဉ္စမတစ်ဦးမှာ တရား
ဝန်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

စီရင်ချက်ချခံရသောနေ့တွင်
ဂျက်ခံဘတ်သည် ထို လူငါးဦးကို တစ်ဦး
ချင်း စူးစူးငါးငါးကြည့်၍ ကျိန်ဆဲခဲ့သည်
ဟု ဆိုသည်။

“ကျုပ် ကြိုးဖောက်မခံရခင်
ခင်များတို့အားလုံး သေမယ်”

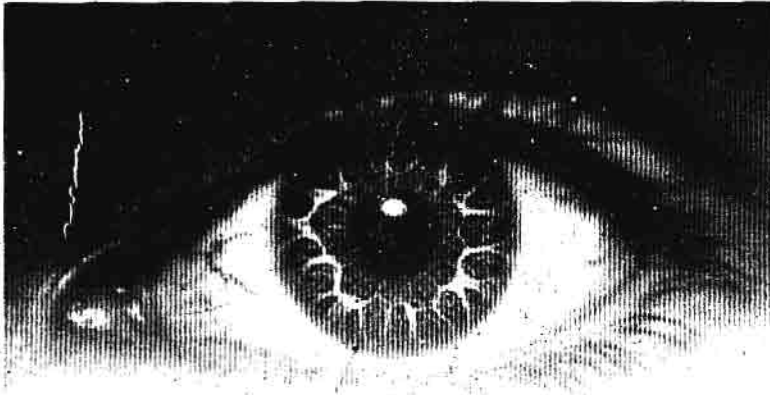
သူ ကျိန်ဆဲခဲ့သည့်အတိုင်း
တကယ်ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဂျက်ခံဘတ်
ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်နေခိုက်
အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အသက်ရှိနေဆဲ
အချိန်တွင် ထိုသူငါးဦး တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး
သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များကို အင်မတန်
ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုများဟု ဆိုညွှန်း
ပြုခဲ့ကြပါသော်လည်း ဂျက်ခံဘတ်၏
မိစ္ဆာမျက်လုံးအကြည့်၌ ကျိန်စာတိုက်မှု
ကြောင့် ယခင်က လူပေါင်း ၂၉ ဦး
သေဆုံးခဲ့ရဖူးသည်ဆိုသော အချက်က
ထောက်ပြစရာ ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် အခြား
သူတစ်ဦး၏ အသက်ကို စုန်းကဝေ
လိပ်ပြာနတ်၊ လိပ်ပြာခြွေသကဲ့သို့ ညှို့ယူ
ချေဖျက်၍ ရသည်လား၊ မရသည်လား
ဆိုသည့်အချက်များ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာ
ခဲ့ရသည်။

အာရုံငါးပါးတွင် အရေးအပါ
ဆုံး အာရုံသည် စက္ခုအာရုံပင်ဖြစ်သည်
ဟုဆို၍ ပညာရှင်တို့အဆိုသည် လူတစ်ဦး

ထုရှိသော သံမဏိကို ဖောက်ထွင်းမြင်
သူများ၊ မြေအောက်နှစ်မိုင်အနက်တွင်
ရှိသော ရေနံအိုင်ကို တွေ့မြင်ရသူများ၊
ပိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးသော နေရာမှ
လူကို လှမ်းမြင်နိုင်သူများ၊ ပိတ်ထားသော
စာအုပ်မှ စာမျက်နှာကိုဖတ်၍ ကုလားအန်
ထိုးထားသော၊ ဖဲထုပ်ထဲမှ ဖဲချပ်တို့ကို
ပြောပြနိုင်သူများစသော သဘာဝလွန်
မျက်လုံးစွမ်းအားရှင်များ ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

၏ ဖြတ်သန်းမှုအရပ်ရပ်နဲ့ အခြားအာရုံ
လေးပါးတို့ကို ထိုစက္ခုအာရုံတွင် အခြေခံ
ဆင့်ပွားဖြစ်ထွန်းကြရရှိ ရှိသည်ဟု
ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် စက္ခုအာရုံသည်
၉၀ ရာခိုင်နှုန်းမျှ အရေးရာပါလှသည်ဟု
ပညာရှင်တို့က တွက်ဆသည်။

ထို စက္ခုအာရုံသည်ပင် မသိ
စိတ်နှင့် ဆက်သွယ်နေပြန်သည်။ လူတို့၏
မနောတွင် မသိစိတ်၏ အင်အားပမာဏ
သည် သိစိတ်၏ အင်အားပမာဏထက်
များစွာ ပိုကဲလာသည်ဟု ဆိုကြသည်။
တစ်ဖန် တစ်ဖက်လူကို လွှမ်းမိုးနိုင်ဖွယ်
သော လူတို့၏ မသိစိတ်စွမ်းတို့ကို

သိစိတ်စွမ်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိအောင်
ပျိုးထောင်ထားနိုင်သူများ ဖြစ်သည်ဟု
ဆိုသည်။

ဂန္ထီအကြားအမြင်ရှင်မှန်သမျှ
သည် ထို အကြားအမြင်တို့ကို စက္ခု
အမြင်မှတစ်ဆင့် ရရှိရိုးရှိကြသည်ဟု
ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် လူ၏မျက်လုံးသည်
ထူးကဲသောစွမ်းအင်ရှိသကဲ့သို့ ထိုထူးကဲ
သောစွမ်းအင်ကို မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် လွှင့်
ထုတ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချကြ
သည်။

သိပ္ပံနည်းကျကျ စမ်းသပ်
စစ်ဆေးကြည့်သောအခါတွင် ငါးလက်မ

လူသည် မေတ္တာပွားနိုင်စွမ်း
ရှိသလို မကောင်းစိတ်ကိုလည်း ပွားစွမ်း
ပေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်
စွမ်းအင်ကြီးမားသူတစ်ဦးသည် သူ၏
မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် တစ်ပါးသူကို ပြုစု
နိုင်သည်ဟူသော အခြေအနေများ မဖြစ်
နိုင်ဟု မဆိုသာသော အခြေအနေဖြစ်
သည်ဟုပင် ကောက်ချက်ချရမည်ဟု
ထင်ပါသည်။

မင်းရန်နိုင်

လှိုင်းဝှက်ဆန်းကြယ် အမှတ် (၁) အမှတ်တရ

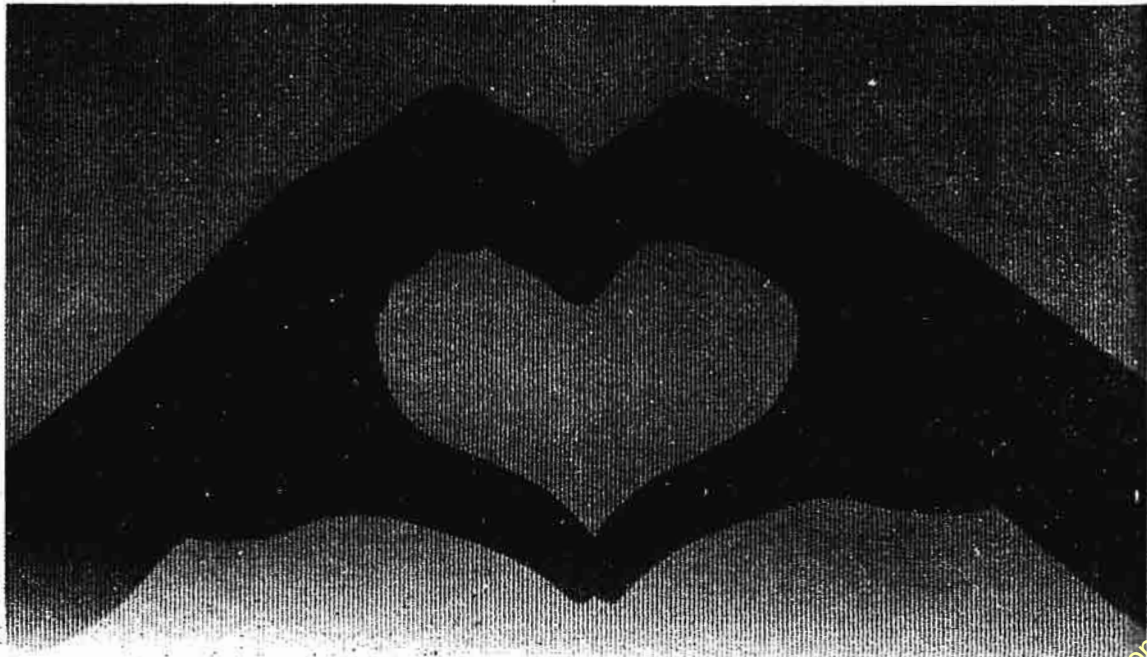
လှိုင်းဝှက်ကလေးတို့လက်ထပ်မင်္ဂလာ

ရေခဲရောင်း ဦးခင်မောင်ဖြူ

DESIGN
YUN ABIM KYAN

မိဘတူငှါဝတ်	နေသွားသည့် နွားများကို ငေါက်လိုက်	ဘာတွေ တွေးနေသလဲ
(၁) မကောင်းမေတ္တာ	ပြီး...	ဘာတွေရမှာများ ရှိလို့လဲ။ တို့ သဘော
(၂) ကောင်းရာ ညွှန်လတ်	“မုန့်ဟင်းခါးထက် လက်ဖက်	ပါလို့ သတို့သမီးရှင်က ပြောလိုက်ပြီးပြီ။
(၃) အတတ်သင်စေ	ရည်တိုက်တာ မကောင်းဘူးလား စိန်	ကွား။ ရွာရောက်ရင် တောင်ပိုင်းကဗေဒင်
(၄) ပေးဝေနှီးရင်း	ထွား”	ဆရာဆီ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး
(၅) ထိပ်မြားခြင်းလျှင် ဝတ်ငါးအင်	လှည်းပေါ်လိုက်လာသူ ဇနီး	“ဦးဘထိန်စကားမဆုံးမီ နွားလှည်းသည်
ဖခင်မယ်တို့တာ။	သည် ဒေါ်စိန်ထွားမှာ ပြောင်းဖူးဖက်	သာရကဖုန်းကုန်းပက်ပေါ်သို့ ရောက်လာ
“ဟဲ့ ... နွား”	ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဖွာလိုက်ရင်း ဦးဘ	ပြီဖြစ်ပြီး သူတို့ နေထိုင်သော မကျည်း
သာရကဖုန်း ကုန်းတက်	ထိန်၏ အမေးစကားအား ပြန်၍မဖြေ	တောရွာကို လှမ်း၍ မြင်နေရပြီဖြစ်သည်။
ရောက်လျှင် ဦးဘထိန်သည် အသွား	ကြားမိ။	မကျည်းတောရွာ၊ ရွာပြောက်ပိုင်း လူချင်း

သာ စာရင်းဝင် ဦးဘထိန်နှင့် ဒေါ်စိန်ထွေး
တို့မှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် တစ်ဦးတည်းသော
သား မောင်ထူးအတွက် ဇနီးတောင်းရန်
မကျည်းတောရွာမှ ဆယ်တိုင်ခန့်ဝေး
သော ကျောက်ထရံရွာသို့ သွားရောက်
ပြီး ပြန်အလာ မောင်ထူး မင်္ဂလာဆောင်
အတွက် မင်္ဂလာရက်နှင့်တကွ မင်္ဂလာ
ဆောင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးကိုမူကို သတို့
သားရှင်တို့ တာဝန်ယူရမည် ရပ်ရွာ
ဓလေ့အရ မင်္ဂလာဆောင်တိုင်းတွင်
တတ်နိုင်လျှင် ထမင်းကျွေး သို့မဟုတ်
မုန့်ဟင်းခါးကျွေး ဧည့်ခံတတ်၏။ သို့သော်
ဦးဘထိန်သည် သားအတွက် မြို့ပြဆန်
ဆန် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကျွေးရန်
စိတ်ဆန္ဒဖြစ်သောကြောင့် ဇနီးကို
တိုင်ပင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဇနီးမှာ ဦးဘ
ထိန်စကားထက်၊ သားဖြစ်သူ မောင်ထူး
ထံ ချွေးမဖြစ်သူ မယ်ထူးရွာသို့ ထည့်
ထိုင်ရမည်လား။ ချွေးမမယ်ထူးအား မိမိ
ရွာသို့ ခေါ်ထားရမည်လား။ မယ်ထူးမိဘ
ဘာလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီး
ဖြစ်၍ မိမိရွာသို့ ထည့်မည်လား။ စသည်

စသည်အတွေးများနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာ
ရင်း စဉ်းစားနေမိသောကြောင့် မင်္ဂလာပွဲ
တွင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံရမည့်ကိစ္စ မေးမြန်း
ခြင်းကို ပြန်လည်မဖြေကြားမိခြင်းဖြစ်
သည်။

သားမောင်ထူး မွေးလာပြီး
မိမိတို့စီးပွားရေး တိုးတက်လာသကဲ့သို့
တစ်ဖက် မိဘမှာလည်း မယ်ထူးမွေး
လာပြီး သမီး၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
ခြင်း အကြံဉာဏ်ဖြင့် စီးပွားတက်၍

ချမ်းသာလာကြသူများ ဖြစ်ကြသည့်
အတိုင်း နှစ်ဖက်မိဘတို့မှာ မိမိနှစ်
သမီး (စီးပွားရေးအကြံပေးနိုင်သူ ရတနာ
လေး များအား) စွန့်ပစ်ကြရမည်ကို
ဝန်လေးကြမည်မှာ အမှန်ပါ။

“အမေ . . . အဖေတို့ ဒီနှစ်
ကြက်သွန်ဈေးကောင်းတယ်။ ကြက်သွန်
သာစိုက်”
ရွာကလူအပေါင်း မနှစ်က
ကြက်သွန်ဈေး မကိုက်ကြသဖြင့် တစ်

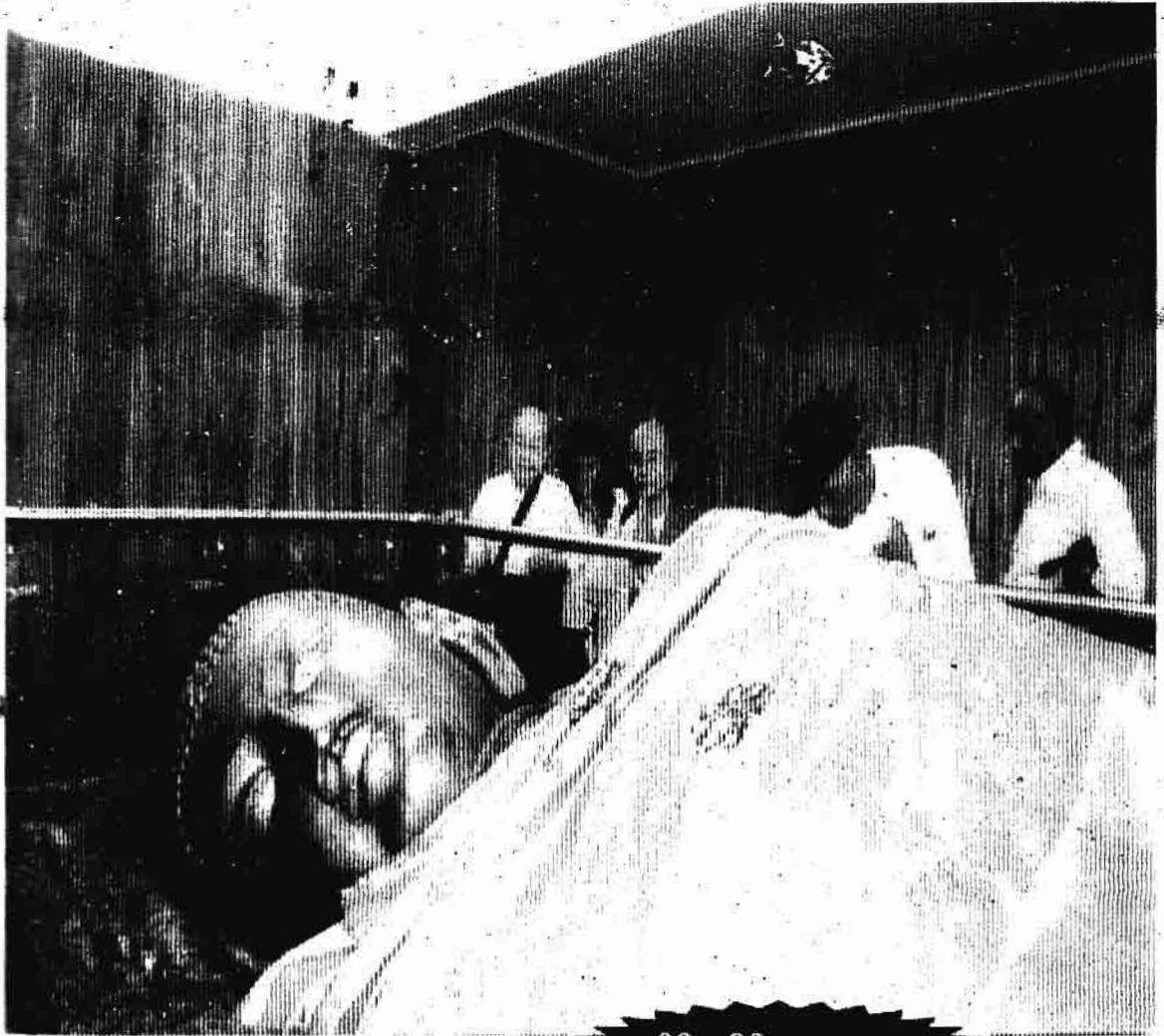

ရွာလုံး ကြက်သွန် မစိုက်ဝံ့သောကာလ၊
 အခြားသီးနှံ စိုက်ရန် စိုင်းပြင်ချိန်။
 မောင်ထူးက ဦးဘထိန်နှင့် ဒေါ်စိန်ထွား
 အား တိုက်တွန်းခဲ့သဖြင့် သားစကား
 အရ ကြက်သွန်စိုက်သည်။ အလားတူ
 ပင် မယ်ထူးကလည်း သူမိဘများအား
 ကြက်သွန်စိုက်ခိုင်းသဖြင့် ကြက်သွန်
 ဈေးကောင်းရာကာ အမြတ်အစွန်းရခဲ့
 ကြဖူးသလို အခြားစီးပွားရေး ကြီးပွား
 ချမ်းသာရေး ကိစ္စများတွင်လည်း
 မောင်ထူး၊ မယ်ထူးတို့၏ အကြံဉာဏ်၊
 တိုက်တွန်းစကားဖြင့် မိဘများ လုပ်ကိုင်
 ဆောင်ရွက်ပြီး အကျိုးအမြတ် ခံစား
 စံစားကြရ၏။ မောင်ထူးမိဘများသည်
 မကျည်းတောရွာတွင် သူဌေးစာရင်းဝင်
 လာသကဲ့သို့ မယ်ထူးမိဘတို့သည်လည်း
 ကျောက်ထရံရွာ၌ သူဌေး၊ သူကြွယ်
 စာရင်းဝင်သွားကြသည်။ မောင်ထူး
 ဆယ်နှစ်သားတွင် အလှူကြီးပေးသည်။
 မောင်ထူး၏ ရှင်ပြုမင်္ဂလာပွဲဖြစ်သည်။
 ခြံပြုမှ ထိပ်တန်းဆိုင်းနှင့် ထိပ်တန်း
 အငြိမ့် ပါဝင်သည်။ မကျည်းတောအုပ်စု

ဝင် ရွာများသို့ “ဗျို”ဟစ်၍ ထမင်းကျွေး
 သော အလှူကြီးဖြစ်သည်။ မကျည်းတော
 ရွာ၏ ရှင်ပြုပွဲမှာ အုပ်စုတစ်နယ်လုံး
 မကြုံဘူးသော ရှင်ပြုပွဲဟု မှတ်တမ်းဝင်
 သွားခဲ့ပေသည်။ မောင်ထူး အသက်
 (၂၀) ပြည့်သောအခါ “အိမ်ထောင်ပြုလို
 ကြောင်း သူ၏ချစ်သူမှာ ကျောက်ထရံ
 သူ မယ်ထူးဖြစ်ကြောင်း တောင်းရမ်း
 လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးရန်” ပြောကြား
 လာသလို မယ်ထူးအသက် (၁၈) နှစ်
 ပြည့်ချိန် “သူမ အိမ်ထောင်ရှင်မှာ
 မကျည်းတောရွာသား မောင်ထူးဖြစ်၍
 သူတို့မိဘများလာရောက်လျှင် ထိမ်းမြား
 ရေး လက်ခံရန်” သူမ၏ မိဘများအား
 ပြောကြားသည်။
 နှစ်ဖက်သောမိဘများလည်း
 “ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်” ဆိုသည့် မိဘတို့
 ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း မောင်ထူးနှင့်
 မယ်ထူးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ရန် စီစဉ်ကြရ
 ပါတော့သည်။ မင်္ဂလာပွဲတွင် မုန့်ဟင်းခါး
 ရော၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ပါ ကျွေးမွေး
 ညှော်ခံပါသည်။ မင်္ဂလာပွဲကို သတို့သမီး

ရှိရာ ကျောက်ထရံရွာ၌ ခြံမှ တူရိယာ
 တီးဝိုင်းကို ငှားရမ်း၍ ညှော်ခံမင်္ဂလာ
 ဆောင်ရာ၊ မင်္ဂလာစကားပြောသူမှာ
 တစ်နယ်လုံးကျော်ကြားသူ ဘိသိတ်
 ကြော်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ သတို့သားမောင်ထူး
 သည် သတို့သမီးမယ်ထူးရွာသို့ (၆)လ
 လိုက်ပါနေထိုင်သကဲ့သို့၊ မယ်ထူးသည်
 လည်း မောင်ထူးအိမ်သို့ (၆)လ လိုက်
 အတူနေထိုင်ရသည်။ တစ်နှစ်တွင် (၆)
 လစီ မွေးမိဘအိမ်တွင် နေထိုင်သော
 မောင်ထူး၊ မယ်ထူးဆိုသည့်အတိုင်း
 ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ နာမည်နှင့်
 လိုက်အောင်ပင် ထူးခြားပါပေသည်။
 (မောင်ထူး၊ မယ်ထူးတို့မှာ
 လူခြောက်ကလေးများသာ ဖြစ်ကြပြီး
 မိဘများအား အိပ်မက်မက်စေ၍ သူတို့
 ပြောလိုသော စကားများကို ပြောကြား
 ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။)

ရေနံချောင်းဦးခင်မောင်မြ

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုဂ္ဂိုလ်သမား

(ဒုတိယပိုင်း)

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

ယခင်လမှအဆက်

သာဝတ္ထိ မြန်မာကျောင်းမှ
နံနက်စာစားပြီး ဘုရားအလောင်းတော်
သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား (၁၆)နှစ်သားမှ (၂၉)
နှစ်သားအထိ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစား
တော်မူခဲ့သည့် ကဝိလဝတ်နန်းတော်
တည်ရှိရာ ကဝိလဝတ်မြို့တော်သို့ ထွက်
ခွာခဲ့ကြပြန်သည်။

စာရေးသူသည် လမ်းဘေး
ဝဲယာရှိ သဘာဝအလှ ရှုခင်းများကို
ခံစားရင်း လိုက်ပါခဲ့ရာ လမ်းဘေးတွင်
မီးထွက်ခေါင်းတိုင်ပါရှိသော အုတ်ပုံကြီး
တွေကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

ထိုအုတ်ပုံကြီးများမှာ အုတ်
ဖုတ်နေကြသည့် အုတ်ပုံကြီးများ ဖြစ်
လေသည်။ သူတို့၏ အရပ်ဒေသ
အလိုက် သစ်ပင်ပန်းမန် ရေမြေတော
တောင် သဘာဝအလှတွေ ရှိနေကြပါ
သည်။ သို့သော် ထိုအလှများသည်
မြန်မာနိုင်ငံရှိ အလှများနှင့် ကွာခြားမှု
မရှိလှပေ။

သာဝတ္ထိနှင့် လုပ္ပိနီသည်

(၁၃၉) မိုင် ကွာဝေးလျက် လုပ္ပိနီနှင့်
ကဝိလဝတ်သည် (၁၂) မိုင်ခန့်သာ
ဝေးကွာကြောင်း သိရသည်။ စာရေးသူ
တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ကားကြီး
နှစ်စီးသည် မိုင်ပေါင်း မည်မျှ မည်မျှ
မောင်းနှင်ခဲ့သည်ဆိုတာ မသိရှိသော်
လည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် နီပေါနိုင်ငံ နှစ်
နိုင်ငံ နယ်စပ်ဂိတ်သို့ ရောက်သည်နှင့်
နီပေါနိုင်ငံ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံးနှင့်
မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားရပ်ပြီး ကိုသန်း
စိန် (ဂိုက်ဆရာ)က စာရေးသူတို့၏
နိုင်ငံကူးစာအုပ် အားလုံးကိုယူပြီး ရုံးသို့
သွားလေသည်။ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင် မောင်အာကာက တစ်ဖက်ကား
ပေါ်မှလာပြီး

“ဘုရားဖူး အဖွဲ့သားများ

အားလုံး အောက်ကိုမဆင်းကြရန်
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ပြောသဖြင့် ကားပေါ်က

မဆင်းကြဘဲ လမ်းဘေးဝဲယာကို ကား

ပေါ်ကနေ လမ်းကြည့်နေကြရပေတော့

သည်။ တပြည်းပြည်းနှင့် ကားရပ်ထဲ
သည်မှာ တစ်နာရီနီးပါးရှိပြီ ဖြစ်တော့
ကြောင့် ကိုသန်းစိန်ကို စောင့်ရသည်။
စိတ်မရည်နိုင်တော့ဘဲ ကားရပ်ထားတော့
ကလည်း ဈေးဆိုင်များနှင့်တကွ လူစု
ကားသည့်နေရာဖြစ်၍ ကားပေါ်ကအ
သားတွေက ဈေးဝယ်ဆင်းရန် က
ပေါက်ဝတွင် တာဆူလျက် ရှိကြရ
သည်။ ကားပေါ်က မဆင်းရန် တားမြစ်
ထားသော်လည်း အမျိုးသမီးဝါးယော
က ဈေးဝယ်ဆင်းသွားကြလေသည်။
တစ်ယောက်ဆင်း၊ နောက်တစ်ယောက်
ဆင်းနှင့် ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိသောအခါ

“ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲ

နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မပါဘူး။ ပြဿ

တက်မှာစိုးလို့ မဆင်းကြပါနဲ့ဗျာ”

ဟု မောင်အာကာ

တောင်းပန်သည့် အနေအထားမျိုး

ပြောလေသည်။ ထိုခါကြမှ ဈေး

ဆင်းသွားသူတွေအားလုံး ကားပေါ်

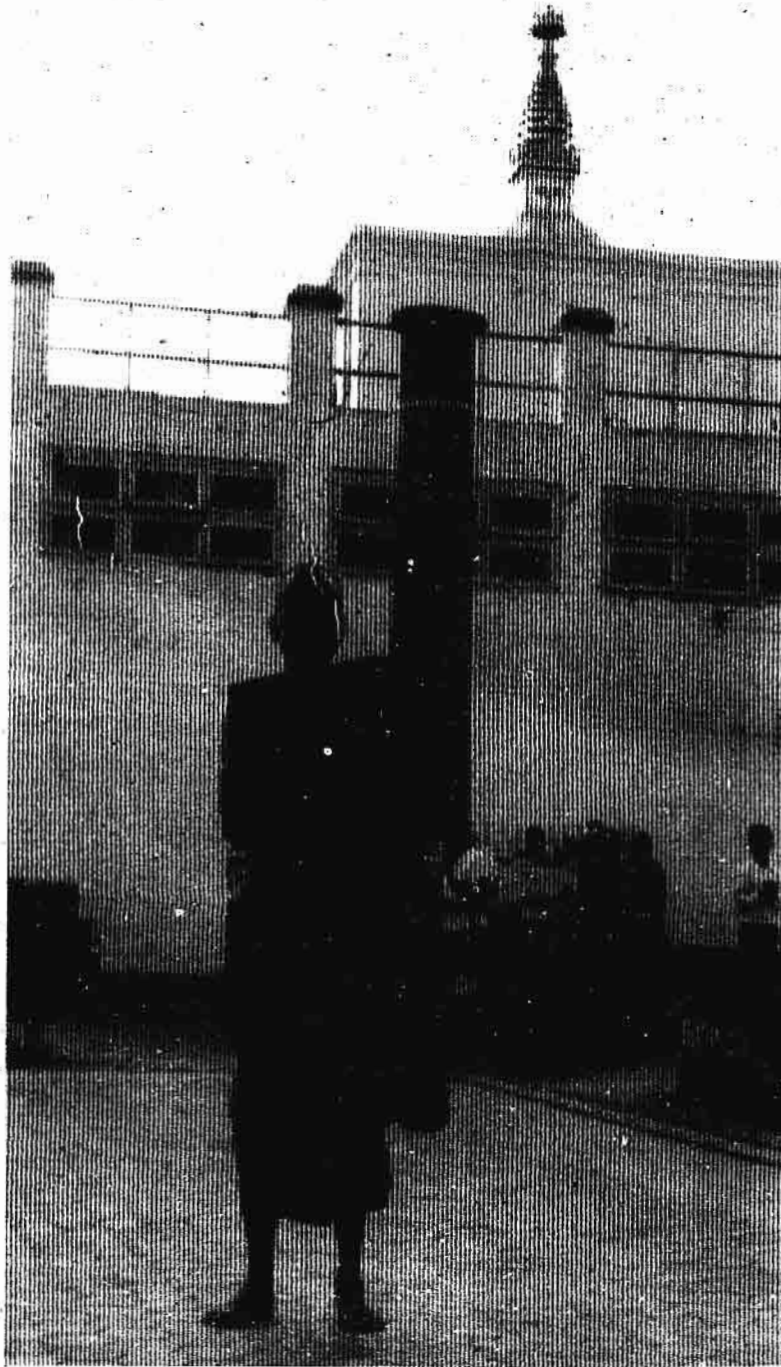
ပြန်တက်လာကြသည်။

မကြာမီ ကိုသန်းစိန်

ရောက်လာပြီး ထိုနေရာမှ ဆက်လက် ယင်းမြို့လေးပေါ်တွင် ထူးခြားချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။
ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ လမ်းဘေးဝဲယာ ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိလိုက်ရသည် သို့သော် ယခုတွေ့ရှိရသည်
တစ်လျှောက် ထူးခြားမှုရှိသောအချက် ထိုထူးခြားချက်သည် နိုင်ငံတိုင်း၊ မြို့ရွာ ထူးခြားချက်မှာ စာရေးသူအနေဖြင့်
များကို သိရှိနိုင်ရန် သတိထားပြီး လိုက် တိုင်းတွင် မရှိသည့် ထူးခြားချက်ဟု ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ဟု ထင်
ပါလာခဲ့ရာ ကပ်လတ်နန်းတော်သို့ ဆိုရပေမည်။ မြို့ရွာနိုင်ငံတိုင်းတွင် သူ မှတ်မိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
မရောက်ခင် လမ်းပေါ်တွင်စည်ကား လေ့၊ သူ့ဘာသာ၊ သူ့ အယူအဆများ များသောအားဖြင့် ဘာသာအယူ မတူညီ
သော မြို့လေးတစ်မြို့ကို တွေ့ရှိရသည်။ အရ ထူးခြားချက်ကတော့ ရှိနေစမြဲပင် သော သူတို့နေထိုင်ရာဒေသရှိ မြို့လေး

ဝေတဝန်ကျောင်းအတွင်းက ဂန္ဓကုဋီ

တစ်မြို့ပေါ်က မြင်ကွင်းဖြစ်နေသော
ကြောင့်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို ထူးခြားချက်မှာ ထိုမြို့
လေးပေါ်ရှိ လမ်းဆုံတိုင်း၊ လမ်းဆုံတိုင်း
၏ အလယ်ဗဟိုတွင် သံချောင်းများကို
အခိုင်အမာ ကာရံလျက် ကျောက်တိုင်
တစ်တိုင်ကို စိုက်ထူကာ ထို ကျောက်
တိုင်ထိပ်ပေါ်တွင် ကျောက်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓ
ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ တင်လှူပူဇော်ထား
သည့် ထူးခြားချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ယင်း ရုပ်တုတော်ကို အမြတ်
တနီး ပူဇော်သည့်အနေဖြင့် ထားရှိသည်
ဆိုလျှင် ကောင်းပါသည်။ သို့သော်
စာရေးသူအနေဖြင့် အလေးအမြတ်
ဂရုဂရု ပူဇော်ထားရှိရမည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်ကို လမ်းဆုံ၊ လမ်းမ၊ လမ်းလေးခွ
၌ ထားရှိခြင်းသည် မသင့်တော်ဟု
ဆိုချင်ပါသည်။ ထို ထူးခြားချက်နှင့်
အလားတူ လုဒ္ဓိနီတစ်ဝိုက် လမ်းဆုံများ
တွင်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အထိမ်းအမှတ်
အဖြစ် ပူဇော်ထားရှိသော ကျောက်တိုင်
များကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားသော ဗြူ
 ထလေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ မကြာမီ
 အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကပိလဝတ်
 နန်းတော်ဟောင်းနေရာသို့ ရောက်ရှိကြ
 ပြီး မျက်စေ့တစ်ဆုံး လေ့လာကြည့်
 ထိုက်သောအခါ နန်းတော်ဝန်းတစ်ခုလုံး
 သံစူးကြီးများ ကာရံထားလျက် အဝင်ဝ
 တွင် အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်းသုတေသန
 ဌာနမှ စိုက်ထူထားသော ကမ္ပည်းစာ
 ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ဘုရားရှင်
 သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက သက္က
 တိုင်းရှိ ကပိလဝတ္ထုသည် အနောက်
 ဘက်တွင် ကောသလတိုင်းနှင့် အရှေ့
 ဘက်တွင် မလ္လတိုင်းတို့အကြား၌ တည်
 ရှိသည်ဟု တိကျစွာ တိုင်းတာနိုင်ကြ
 သော်လည်း အိန္ဒိယ နိပေါဟူ၍ နှစ်နိုင်ငံ
 ဖြစ်လာသောအခါ သက္ကတိုင်းသည် နှစ်
 ပိုင်းကွဲသွားသဖြင့် ကပိလဝတ္ထုသည် နှစ်
 နေရာဖြစ်လာခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
 နိပေါနိုင်ငံ တိရောကော့တ်အရပ်ရှိ
 ကပိလဝတ္ထု ဗြူဟောင်းသည် ဘုရားရှင်
 ၏ ဆွေတော်မျိုးတော် သက္ကသာကီဝင်

များ အစဉ်အဆက် နေလာကြသည်
 နေရာ ဖြစ်ပေသည်။ ကပိလဝတ် ရွှေနန်း
 တော်တွင် ပျော်စံတော်မူခဲ့သည့် ဘုရင်
 သုဒ္ဓေါဓနနှင့် မာယာဒေဝီ မိဖုရားကြီးတို့
 မှ ဖွားမြင်ခဲ့ကြသော ဘုရားအလောင်း
 တော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားလည်း (၁၆)နှစ်
 သားမှ (၂၉)နှစ်သားအထိ (၁၃)နှစ်
 တိုင်တိုင် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ထို ကပိလ
 ဝတ် နန်းတော်မှာပဲ ခံစားတော်မူခဲ့ပါ
 သည်။

သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးသည် သား
 တော်လေး ဖွားမြင်စကတည်းက ဗေဒင်
 လက္ခဏာပညာကို လိမ်မာကျွမ်းကျင်
 စွာ တတ်မြောက်သည့် (၈) ယောက်
 သော ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များက ဘုရားစဉ်စစ်
 ကေနံဖြစ်မည်ဟု ဟောကြားချက်အရ
 သားတော်ကို စကြဝတေးမင်းဖြစ်စေလို
 ၍ နန်းတွင်းနန်းပြင် နေရာများတွင်
 သံဝေဂရဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာများ
 မရှိရလေအောင် စီစဉ်ပေးကား နွေ၊ မိုး
 ဆောင်း၊ ရာသီသုံးမျိုးရှိရာတွင် ရာသီ
 အလိုက် စံမြန်းနိုင်စေရန် ရမ္မ၊ သုဘ၊

သုရမ္မ ဟုခေါ်သည့် နန်းမ (၃)ဆောင်ကို
 ဆောက်လုပ်စေလျက် ဒေဝဒဟဗြူမှ
 မဟာမာယာဒေဝီ၏ မောင်အရင်းဖြစ်
 သော ဒေဝဒဟပြည့်ရှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓ၏သမီး
 တော် ယသော်ယောဒေဝီနှင့် (၁၆) နှစ်
 သားတွင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးကာ
 ရွှေနန်း (၃) ဆောင်တွင် စံမြန်းစေခဲ့
 သည်။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်း
 သားသည် ခမည်းတော် စီစဉ်ပေးသည့်
 အတိုင်း ရွှေနန်းသုံးဆောင်ပေါ်တွင်
 လောကီစည်းစိမ်များကို ခံစားနေရသော်
 လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို
 လိုအပ်နေသလိုမျိုး ခံစားနေရပြီး ဘဝင်
 မကျ ဖြစ်နေလေသည်။ အမှန်တော့
 လောကီစည်းစိမ်ဆိုသည်မှာ သမုဒ္ဓရာ
 ထက် ခဏတက်သည့် ရေပွက်ပမာ
 ဘဝတစ်သက်တာ ခဏတာမျှသာ ခံစား
 ရတာမျိုးဖြစ်၍ ဒုက္ခဖြစ်ခြင်း၏
 အကြောင်းတရားများသာ ဖြစ်ကြောင်း
 ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘော
 ပေါက်လာသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်

ကြီးသည် လောကီစည်းစိမ်များကို မခံစားလိုတော့ ထို လောကီကာမဂုဏ် အာရုံများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွံရှာမုန်း တီးလာလေသည်။ တစ်ခါတလေ စိတ် သက်သာရာ ရလိုရခြင်းဆိုပြီး ဖွားဖက် တော် ဆန္ဒအမတ်နှင့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်ပြီး အပမ်းဖြေလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ဥယျာဉ်တော် တွင်း၌ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း ဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်တွေ့ သောအခါ သံဝေဂရလျက် တောထွက် ပြီး ရဟန်းပြုရန် ကြံစည်လိုက်သည်။ ထို အကြံအစည်ကို အောင်မြင်စေရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပဲ သားတော်လေး ဖွားမြင်ကြောင်း သံတော်ဦးတင်လာ သဖြင့် ကြာသီသောအခါ အလောင်း တော်က...

“ကျဉ်းကျပ်သော နှလုံးသား တော် ရှိလှ၍ လကို ရာဟုဖမ်းသကဲ့သို့ မယားဟူသော အနောင်အဖွဲ့တစ်ခုတွင် ယခုသားက ထပ်မံ၍ နောင်ဖွဲ့ပြန်တိ သည်”

ဟု သံဝေဂစကား မိန့်ကြား လိုက်သည်။

ထို စကားသံကို ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓန ကြားသောအခါ...

“ငါ့သားတော်က အဘယ် စကားကို ပြောကြားလိုက်သနည်း”

ဟု မင်းချင်းတို့ကို မေးရာ မင်းချင်းတို့က အလောင်းတော်မိန့်ကြား

လိုက်သော စကားကို ပြန်လည်လျှောက် တင်ကြသောခါ ခမည်းတော်မင်းကြီးက

“ဤအချိန်မှစ၍ ငါ မြေးတော် သည် ရာဟုလာ မင်းသားဟု အမည်တွင် စေသတည်း”

ဟု မြေးလေး၏ အမည်ကို မိန့်ကြားတော်မူသည်။ ဘုရားအလောင်း

တော်သည် မည်သို့ပင် အနောင်အဖွဲ့ တွေ ဖြစ်စေကာမူ ထို အနောင်အဖွဲ့မှ

လွတ်မြောက်စေရန် ယနေ့ညပင် တော ထွက်အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလျက် မဟာ

သက္ကရာဇ် (၉၇) ခု ဝါဆိုလပြည့် တနင်္ဂလီလာနေ့ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်

တွင် ဆန္ဒအမတ်နှင့်အတူ ကဏ္ဍကမြင်း

ကိုစီးပြီး နန်းရင်ပြင်မှ ထွက်ခွာသွား လေသည်။ ထိုသို့ ထွက်ခွာစဉ် ဘုရား

အလောင်းတော်၏ သက်တော်မှာ (၂၉) နှစ် ရှိပြီးဖြစ်၍ (၁၃)နှစ်တိုင်တိုင်

ထီးနန်းစည်စိမ်ကို ခံစားတော်မူခဲ့သည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ကပိလဝတ်နန်း

တော်ဟောင်းထဲသို့ စတင်ဝင်လိုက်သည် နှင့် အရိပ်ရ သစ်ပင်များနှင့် စိုပြေလျှော်

ရှိသော်လည်း သစ်ရွက်ခြောက်တွေ မှာ ပြန့်ကျဲနေသဖြင့် သန့်ရှင်းမှုမရှိသည်

ကို တွေ့ရသည်။ နန်းတော်ဟောင်းဝန်ထမ်း သို့ နေရာအနှံ့ လှည့်လည်လေ့လာ

ကြည့်သောအခါ အုတ်ခုံ၊ အုတ်ရိုးမျှား ကျန်ရှိနေသည့် နန်းမဆောင်ကြီးနှင့်

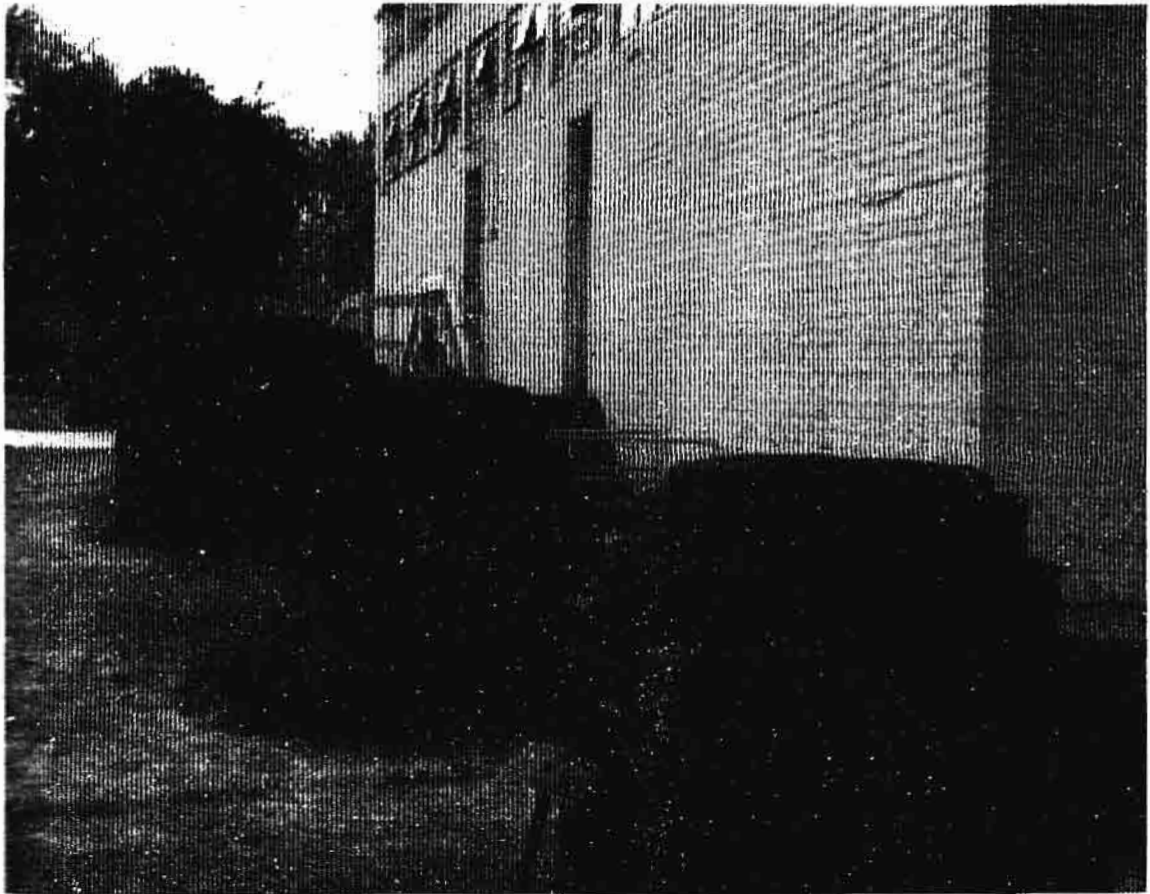
အခြားသော အဆောင်များ လေ့လာမြင် တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းနည်းသလိုမျိုး

ခံစားလိုက်ရသည်။ ကပိလဝတ်နန်းတော် ဟောင်းတစ်နေရာတွင် လွမ်းမောဖွယ်

ကောင်းသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုနေရာကတော့

လုံးဆုံများစွာ သုံးဘုံသတ္တဝါများ ချမ်းသာစေနိုင်ရန် စိတ်ရည်သန်လှစွာ

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ယသော် စိတ်ထဲတွင် ယခုလို အတွေးနယ်ချဲ့ နှစ်တိုင်တိုင် ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ကျင့်ကြံ
ဧရာနှင့် သားတော်လေး ရာဟုလား နေမိသည်။ အားထုတ်တော်မူခဲ့ရတယ်။ ဒီအကျင့်
ကပိလဝတ် ရွှေနန်းတော်တို့ကို စွန့်ခွာ “ဪ... ဘုရားအလောင်း ဟာ မှားယွင်းတဲ့အကျင့်ပါလားဆိုတာ
လျက် တောထွက်ခဲ့သည့်နေရာပဲ တော်ဟာ ဒီနေရာလေးက တောထွက် သိပြီးနောက်ဆုံး မဇ္ဈိမပဋိပဒါ သမ္မာလမ်း
ဖြစ်သည်။ ကာ ရဟန်းပြုပြီး လူသာမန်တို့ ကျင့် ပြောင့် မဂ္ဂင်လမ်းပေါ်ရောက်မှ ဘုရား
ထိုနေရာတွင် စာရေးသူ၏ နှိုင်းခဲ့တဲ့ ဒုက္ခစရိယအကျင့်ကို ခြောက် စင်စစ် ကော်ပြန်တော်မူခဲ့ရပေတယ်”

ဘုရားခြေတော် ခုနစ်လှမ်းလှမ်းရာတွင် အသိမ်းအမှတ်စေတီ

ဟု အတွေးများအပြီးတွင်
စာရေးသူနှင့်အတူ ပါလာသော ဦးပညိန္ဒ
မှ...

“စာရေးဆရာကြီး ဘာတွေ
ငေးပြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ သွား
ကြရအောင်လေ”

ဟု ပြောသံကြားလိုက်သည်
နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နောက်တွင်
အဖွဲ့တော်သားတွေ တစ်ယောက်မှ
မတွေ့ရသဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင် ရောက်
နေသော အဖွဲ့တော်သားများထဲ ခပ်သုတ်
သုတ်ကလေး လိုက်လာခဲ့ရလေသည်။

အဖွဲ့သားများ စီးနင်းလိုက်ပါ
လာသော ကားကြီးသည် ထိုနေရာမှ
ဖယ်ခွာကြပြီး ကပိလဝတ်နန်းတော်၏
အရှေ့တောင်ဘက်တွင်ရှိသော နိဂြော
ဓာရုံ ကျောင်းတော်နေရာသို့ ရောက်ရှိ
ကြသည်။ ဘုရားရှင်သည် ထိုကျောင်း
တော်၌ (၁၅)ဝါ မြောက်တွင် ဝါကပ်
တော်မူခဲ့ပြီး မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၄) ခု
တပေါင်းလမှာ ခမည်းတော်နှင့် မိထွေး
တော် ဂေါတမီ သားတော် ရာဟုလာ

တို့အား ပြန်လည်တွေ့ဆုံစေရန် ရဟန္တာ
ပေါင်းနှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ကပိလဝတ်
ပြည်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့
ကြွချီတော်မူလာခြင်းမှာ ဘုရားရှင်သည်
လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား
တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်
ကျွေးတော်မူပြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဂန်
ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ
ကြောင်း ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး
ကြားသိသွားသောအခါ သားတော်ရဟန်း
နှင့် တွေ့လိုသော စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြလာ
တာကြောင့် မင်းကြီးက အမတ်တစ်
ယောက်ကို အခြွေအရံများနှင့်တကွ ပင့်
လျှောက်ရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ စေလွှတ်လိုက်သော
အမတ်နှင့်တကွ အခြွေအရံတို့သည်
ဘုရားရှင်ထံတွင် တရားတော်ကိုနာကြား
လိုက်ကြရသဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်သွားကြ
လျက် မင်းကြီးထံသို့ ပြန်မသွားကြတော့
ပေ။ ဤကဲ့သို့ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင်
စေလွှတ်လိုက်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့
တစ်ယောက်မှ ပြန်မသွားကြတော့ဘဲ

ရဟန္တာဖြစ်သွားကြလျက် ရဟန်းဝတ်
သွားကြတာကြောင့် ဘုရားရှင်သည်
ကပိလဝတ်နန်းတော်သို့ ပြန်မကြွပြန်
ကြတော့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဖွားဖထ
တော် ကာဠုဒါယီ အမတ်ကို ခေါ်တော်
မူပြီး ...

“အချင်းကာဠုဒါယီ သင်
သည် ငါ့သားတော်ဘုရားကို ဖူးမြင်
ရအောင် ပင့်ဆောင်ပေးနိုင်ပါမည်လော”

ဟု မေးသောအခါ ကာဠု
ဒါယီက မင်းကြီးကို လျှောက်ထားပြန်
သည်။ ကာဠုဒါယီသည် ဘုရားရှင်ထံ
ပင့်လျှောက်သွားရမည်ဆိုပါလျှင် ရဟန်း
ပြုရမည်ကို ကြိုတင်သိရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့်
မင်းကြီးထံ ရဟန်းပြုနိုင်ရန်ကို ခွင့်တောင်း
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန် မင်းကြီးက...

“အချင်း ကာဠုဒါယီ အသင်
ရဟန်းပြုလိုက ပြုနိုင်သည်။ မပြုဘဲ
လည်း နေလိုရသည်။ ငါ့သားတော်
ဘုရားကို ဖူးမြင်ရအောင်သာ ပင့်ဆောင်
ပေးပါလော့”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကာဠု
ဒါယိအမတ်သည် စစ်သည်ဗိုလ်ပါများနှင့်
တကွ ဘုရားရှင်ထံသွား၍ပင့်ဆောင်ကြ
ပြန်ရာ ဘုရားရှင်တရားတော်ကို နာကြား
လိုက်ရသဖြင့် ဇုဟန္တာများဖြစ်သွားကြပြီး
ရဟန်းဝတ်သွားကြပြန်သည်။ ကာဠု
ဒါယိသည် ဆောင်းအကုန် နွေအကူး
လေရူးတွေပွေ့နောက်သည့် တပေါင်းလ
တွင် ခြောက်ဆယ်မျှလောက်သော ဂါထာ
တို့ဖြင့် အချိန်ကာလ သမယကို ချီးမွမ်း
လျက် သုဒ္ဓေါဓန မှာကြားတော်မူလိုက်
သည့် သတင်းစကားကို ဘုရားရှင်အား
လျှောက်ထားပြီး ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို
ချီးမြှောက်တော်မူခြင်းငှာ ကပိလဝတ်
ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါမည်
အကြောင်း ရှိသောစွာ လျှောက်ထားလိုက်
သည်။ ထို လျှောက်ထားချက်ကို ဘုရား
ရှင်က ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသည်။ ဆိတ်
ဆိတ်နေတော်မူခြင်းသည် ကာဠုဒါယိ၏
လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံတော်မူရာ
အသဖြင့် ဘုရားရှင်သည် သံဃာတော်
နှစ်သောင်းခြံရံလျက် ကပိလဝတ်ပြည်သို့

ကြွတော်မူပါသည်။ ကပိလဝတ်ပြည်သို့
ရောက်သည်နှင့် ရဟန်းသံဃာတော်များ
ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုအချိန် သာကီ
ဝင် မင်းတို့သည် မာန်မာနအလွန်ကြီး
သောကြောင့် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်
များအား ငယ်ရွယ်သူများသာ ရှိခိုးကြ
လျက် အသက်ကြီးသူများက ရှိမခိုးကြ။
သို့တွက် ဘုရားရှင်က ကောင်းကင်သို့
တက်ပြီး တန်ခိုးပြာဠိဟာ ပြတော်မူကာ
ပေါက္ခရဝဿ ဝိကြီးစွာစေသည်။ ထိုချိန်
ခမည်းတော်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ
အံ့ချီးမကုန်အောင်ဖြစ်ကာ ခမည်းတော်
မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်အား သုံး
ကြိမ်ရှိခိုးကန်တော့လေတော့သည်။ ဆွေ
တော်မျိုးတော်များလည်း ရှိခိုးကြကုန်၏။
(ပေါက္ခရဝဿမိုးဆိုသည်မှာ စိစွတ်စေ
လို သူများကို စိစွတ်စေ၍ မစိစွတ်စေလို
သူများကို မစိစွတ်သောမိုးကို ခေါ်ပါ
သည်။)

ဘုရားရှင်သည် ထိုည ထို
ကျောင်းမှာ ကျိန်းစက်တော်မူပြီး နောက်
တစ်နေ့နံနက်တွင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့

ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။ ထို သတင်း
ကြားသိလိုက်သော ခမည်းတော်သည်
ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ချက်ချင်းထသွားကာ

“သားတော်ဘုရား ခမည်း
တော်ရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျ
ဆင်းအောင် တမင်ကလာလုပ်လိုက်
တာလား။ သံဃာတော်တွေ မည်မျှပင်
များပါစေ တပည့်တော် ဆွမ်းမကပ်နိုင်
ဟု အရှင်ဘုရားထင်နေတာလား။”

ဟု မင်းကြီးရဲရင့်ထဲတွင် ရှိ
သော စကားအတိုင်း ပွင့်လင်းစွာ
လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန် ဘုရားရှင်က...

“မင်းကြီးရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်
သိက္ခာကို ကျအောင်လုပ်သည်မဟုတ်
ဆွမ်းခံခြင်းသည် ငါတို့ ရဟန်းသံဃာ
တော်များရဲ့ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်
ချီးမွမ်းအပ်သော အကျင့်တစ်ခုပဲ”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဘုရားရှင်
က ခမည်းတော်မင်းကြီးအား တရား
ရေအေး အမြိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်ကျွေး
တော်မူရာ လမ်းမလယ်၌ပင် သောတာပန်

တည်သွားလေသည်။

တစ်ဖန် ခမည်းတော်၏ ဖခင်
လျှောက်ချက်ဖြင့် နန်းတော်ထဲသို့ ပြန်
တော်မူပြီး ခမည်းတော်အား ဒေသစာ
မွေတို့ကို ဟောကြားပြန်ရာ မင်းကြီးသည်
သကာဒါဂိမ်တည်ပြီး မိတ္ထေးတော်ဂေါ်ခေါ်
သည် သောတာပန်တည်လျက် ထိုကဲ့သို့
ကျေးဇူးဆပ်တော်မူခဲ့သည်။ ဆွမ်းဘုန်း
ပေးပြီး ပရိတ်သတ်အတွင်း၌ ရာဟုလာ
၏ မယ်တော်ယသောဓရာကို မမြင်
တွေ့ပေ။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း
သေတူ ရှင်မက္ခာ ပါရမီတော်တွေ ဖြည့်
ခဲ့သော ယသောဓရာတစ်ယောက်
ပရိသတ်အလယ်မှာ မတွေ့ရသောအခါ
ယသောဓရာ၏ ရင်ကွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေ
သည့် ခံစားချက် စိတ်အစဉ်ကို ဘုရား
ရင်က သိမြင်တော်မူ၍ ပါရမီဖြည့်ဖက်
တစ်ယောက်၏ ကျေးဇူးတရားကို ဖွင့်ဟ
ထုတ်ဖော်ဟောကြားရန် လိုအပ်ကြောင်း
သိတော်မူတာကြောင့် ဘုရားရှင်က
ခမည်းတော် မင်းကြီးအား သပိတ်တော်
ကို ပိုက်စေပြီး လက်ယာရံ လာသော

တပည့်ကြီးများဖြစ်ကြသော အရှင်
သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင် မဟာမောဂ္ဂလန်
တို့ ခြံရံလျက် ယသော်ဓရာ၏ ခန်းဆောင်
သို့ ကြွချီတော်မူပါသည်။

ထိုသို့ ကြွချီတော်မူရာ လမ်း
တစ်လျှောက်တွင် ဘုရားရှင်က အရှင်
မြတ်နှစ်ပါးတို့ကို ယခုလို မိန့်တော်မူပါ
သည်။

“ငါ ဘုရားအား ယသော်ဓရာ
နှစ်သက်သလို ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ပါစေ။
သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မတားမြစ်ပါစေနဲ့”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ပါသည်။
ယသော်ဓရာသည် ဘုရားရှင်ခန်းမဆောင်
သို့ ကြွရောက်လာပြီဆိုသော သီတင်း
စကားကို ကြားသိလိုက်ရသည်နှင့်...

“မောင်တော်ဘုရားဟာ နမ
တော်ရဲ့အပေါ်မှာ ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာ
ကရုဏာတရား လက်ကိုင်ထားတယ်
ဆိုတာ သိခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက်
အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရတယ်
ဘုရား”

ဟု သူ့ရင်တွင်းက တီးတိုး

ရေရွတ်လိုက်သည်။
ယသော်ဓရာ၏ ရင်တွင်းက
ဖြစ်ပေါ်လာသော စကားသံများကို
ဘုရားရှင် သိရှိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယသော်ဓရာ
နှင့် ပတ်သက်၍ အလောင်းတော်ဖြစ်စဉ်
ဘဝအဆက်ဆက်က ထားရှိခဲ့သော
ယသော်ဓရာ၏ မေတ္တာတရားကို
အခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မဟာ
ကရုဏာတော်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့သည့်
သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ပိုင်ရှင် ဘုရား
စဉ်စစ် ကေန့်ဖြစ်တော်မူသောကြောင့်
ဟုဆိုရပေမည်။

ဘုရားရှင်သည် ယသော်ဓရာ
၏ ခန်းမဆောင်ထဲကို ရောက်သည်နှင့်
ခင်းထားသော နေရာတွင် ထိုင်တော်
မူ၏။ ထိုအချိန် ခန်းဆောင်အတွင်းသို့
ရောက်ရှိနေကြသော ပရိသတ်များ၏
မျက်လုံးသည် ယသော်ဓရာထံသို့
ရောက်ရှိနေကြသည်။ ယသော်ဓရာ
သည် ဘုရားရှင်အား မည်သို့စကားများ
လျှောက်ထားမည်ဆိုတာ နားစွန့်လျက်

ရှိနေကြသည်။ ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပေ
သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သားငယ်လေး
ရာဟုလာကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ခွဲခွာ၍နေခဲ့
ရရှာသော ယသော်ဓရာ၏ ရင်တွင်းက
တဖြည်းဖြည်း လောင်ကျွမ်းသည့် သောက
ဝေဒနာကို ဘုရားရှင်ကလွဲပြီး မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဖြေဖျောက်ပေး
နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ယသော်ဓရာသည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏
ခြေတော်အစုံကို သူမ၏ ပါးပြင်ဖြင့်
အပ်လျက် မျက်ရည်ကရိစ္ဆာ ငိုအံ့ဆဲဆဲ၊
အနေအထားဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ၊
အထပ်ထပ် ရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေ
သည်။

ယသော်ဓရာ၏ ရင်ထဲတွင်
ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊
တမ်းတခြင်းတွေနဲ့ ရောမွှမ်း၍ နေလေ
သည်။ နှစ်ရှည်လများ ကြာညောင်းစွာ
စောင့်မျှော်ခဲ့ရသော မောင်တော်ဘုရား၏
မျက်နှာတော်ကို ဒီကနေ့ တစ်ဝကြီး
ဖူးမြင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာခြင်းနှင့်

အတူ မျက်ရည်မိုးတွေ ရွာသွန်းပြီး မိမိ
စိတ်ကို ဖြေသိမ့်လျက် ငိုကြွေးမှုကို ရပ်
နားကာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေဖဝါးတော်အစုံ
ကို သူ ပါးဖြင့် တစ်ဖန် ပွတ်တိုက်လိုက်
ပြန်သည်။ ပွတ်တိုက်ပြီးသည်နှင့် တိတ်
ဆိတ်နေသော နန်းမဆောင်အတွင်း၌
စကားသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်၍လာချေပြီ။
ထို စကားသံကတော့ ခမည်းတော်
မင်းကြီးက ဘုရားရှင်အား ချွေးမတော်
၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ယခုလို ချီးကျူး
လျှောက်ထားသော စကားသံ ဖြစ်လေ
သည်။

“သမီးတော်သည် သားဘုရား
အပေါ်မှာ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသူတစ်
ယောက်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ သားတော်
ဘုရား တစ်ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်
ကို ဝတ်ပြီဟု ကြားသိလိုက်ရသည်နှင့်
သမီးတော်လည်း တစ်ဖန်ရည်စွန်းသော
အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ခဲ့ပါသည်။ သားတော်
ဘုရားသည် ဆွမ်းတစ်ထပ်ကိုသာ စား
သည်ဟုကြားလျှင် သမီးတော်လည်း
ထမင်းတစ်နပ်ကိုသာ စားပါသည်။

သားတော်ဘုရား မြတ်သောနေရာကို
ပယ်သည်ဟုကြားလျှင် သမီးတော်လည်း
နိမ့်သောညောင်စောင်း၌သာ အိပ်ပါ
သည်။ သားတော်ဘုရားသည် ပန်းနံသာ
တို့ကို စွန့်ပယ်သည်ဟုကြားလျှင် သမီး
တော်လည်း ပန်းနံသာတို့ကို စွန့်ပယ်ပါ
သည် ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။
ထိုအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် စန္ဒကိန္နရီတတ်
ကို ယသော်ရော၏ နန်းမဆောင်၌ ဟော
ကြားတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် တရားအသနာ
တော်ကို ဟောပြီးသည်နှင့် နိဂြောဓါရုံ
ကျောင်းကို ပြန်ကြွသွားလေသည်။
ဘုရားရှင် ကဝိလဝတ်ပြည်ကိုရောက်ပြီး
သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ညီတော်နန္ဒမင်း
၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဥသျှောင်ထုံး မင်္ဂ
လာ သင်းကျစ်ဆောင်းမင်္ဂလာ၊ အိမ်ရှေ့
ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ၊ ဇနပဒကလျာဏီနှင့်
ထိမ်းမြားလက်ထပ်သည်မင်္ဂလာ၊ ထို
မင်္ဂလာငါးမျိုးကို မဏ္ဍပ်ကြီးငယ်အသွယ်
သွယ်ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျင်းပလျက်

ရှိသည်။ ဘုရားရှင်သည် ထို မင်္ဂလာ
မဏ္ဍပ်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူပြီး တရား
ဟောသည်။ တရားဟောပြီးသည်နှင့်
ညီတော်နန္ဒမင်းသားကို သပိတ်တော်
ထမ်းကာ ကျောင်းတော်ကို လိုက်ခဲ့ရမည်
ဆိုပြီး ကျောင်းတော်ကို ခေါ်သွားလေ
တော့သည်။ ညီတော်နန္ဒမင်းသားကလည်း
ဘုရားရှင်အား ရိုသေကြောက်ရွံ့ခြင်း
ရှိသည်ဖြစ်၍ သပိတ်တော်ကို သူတစ်ပါး
အားလည်း မပေးဝံ့၊ ဘုရားရှင်လည်း
ပြန်မကပ်ရဲ၊ ပခုံးထက်တွင်ထမ်းကာ
နောက်တော်ပါးက တစ်ဖဝါးမှမခွာ
ဘဲ လိုက်ပါသွားရရှာလေတော့သည်။
ကျောင်းတော်ကိုရောက်သည်နှင့်...

“ညီတော်နန္ဒ ရဟန်းပြုနိုင်ပါ
မည်လော”

ဟု ဘုရားရှင်က မေးတော်မူ
ရာ နန္ဒမင်းသားကလည်း ဘုရားရှင်အား
ရိုသေကြောက်ရွံ့ခြင်း ရှိသဖြင့်

“မပြုလိုပါ”
ဟုလည်း မလျှောက်ဝံ့ရဲ
“ပြုပါမည်”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဘုရားရှင်က အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဆော်တော်မူပြီး နန္ဒမင်းသားကို ချက်ချင်း ရဟန်းဝတ်ပေးရန် စေခိုင်းလိုက်လေ သည်။

ညီတော်နန္ဒ မင်းသားသည် ရဟန်းဝတ်ပြီးသော် ရဟန်းဘဝတွင် လုံးဝ မပျော်မွေ့ ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီး လေးကိုပဲ သတိရ လွမ်းမောလျက် သုမာကြားလိုက်သော...

“မောင်တော်ဘုရား သပိတ် တော်ကို ထမ်းပို့ပြီးလျှင် နမတော်ထံကို အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါနော်”

ဆိုတဲ့ စကားသံလေးကိုပဲ ပြန်လည်ကြားယောင်လျက် သူမရဲ့ အလှ၊ သူမရဲ့ အမူယာလေးများက မျက်ဝန်းထဲက မေ့ဖျောက်ပစ်လို့မရ။ တသသ လွမ်းမောလျက်၊ စားလို့လည်း မဝင်း၊ အိပ်လို့လည်း မပျော်၊ တမှိုင်မှိုင် ဖြစ်၍နေရှာလေသည်။

ထိုချိန် ဘုရားရှင်က ညီတော် နန္ဒမင်းသား၏ အမူအယာကိုကြည့်ပြီး

ရဟန်းဘဝ မပျော်ပိုက်ပုံကို သိလိုက် သည်။ သို့တွက် ဘုရားရှင်က ညီတော် ၏ လက်ကိုဆွဲကာ မြိုင်စခန်းဆီကို ဆော်သွားကာ...

“ချစ်သား ဟော ... ဟို သစ်ငုတ်တိုပေါ်မှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါး ကိုင်းကိုင်းနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ မျောက်အိုမကြီး နဲ့ ဇနပဒကလျာဏီ ဘယ်သူက ပိုလှ သနည်း”

ဟု မေးတော်မူလိုက်ရာ၊ ထိုချိန် ညီတော်နန္ဒက ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စွာ ပိုကြွေးလျက် ...

“နောင်တော်ဘုရား မညှာ မတာ ပြောရက်လိုက်တာ။ ဇနပဒကလျာ ဏီက အဆပေါင်းများစွာ ပိုလှတာပေါ့ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေ သည်။

“ညီတော်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို သလို ၍ ကျီစယ်တဲ့သဘောနဲ့ မေးလိုက်တာပါ စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး တာဝတိ

နတ်ပြည်သို့ ညီနောင်နှစ်ပါး ကြွသွား ပြန်သည်။ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည် နှင့် ...

“ညီတော် ဟောဒီ ငါးရာမျှ သော ဒေဝစန္ဒရာနတ်သမီးလေးတို့သည် ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ချစ် စဖွယ် မတင့်တယ်ပေဘူးလား”

ဟု မေးရာ ...

“အလွန်တင့်တယ်ပြီး အလွန် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည် ဘုရား”

ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထား လေသည်။

“ယခု မြင်တွေ့ရတဲ့ နတ်သမီး လေးတွေနဲ့ ဇနပဒကလျာဏီနဲ့ ဘယ်သူ က ပိုလှပါသနည်း”

ဟု မေးတော်မူပြန်ရာ ...

“ဇနပဒကလျာဏီက သစ် ငုတ်တိုပေါ်မှာထိုင်နေခဲ့တဲ့ မျောက်အိုမ ကြီးနဲ့ တူပါတော့သည် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ကောင်းလေစွ ညီတော်၊

ကောင်းလေစွ”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး ကျောင်းသို့ ပြန်လာကာ လက္ခဏာရေးသုံးပါး တရား ဒေသနာတော် စသည်တို့ကို ဟောကြား တော်မူရာ ရဟန္တာဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ဘုရားရှင် နိဂြောဓိရုံကျောင်း တွင် သီတင်းသုံးခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ရက် ရှိခဲ့ချေပြီ။ ထို ခုနစ်ရက်ပြည့်သောနေ့ မှာပဲ ယသော်ဓရာ၏ စေလွှတ်ချက် အရ သားတော် ရာဟုလာကို ...

“ခမည်းတော် အမွေပေးတော် မူရန်”

ဆိုပြီး ဘုရားရှင်ထံ အမွေ တောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုခါ ဘုရားရှင် က လောကီအမွေကိုမပေး လောကုတ္တ ရာ အမွေဖြစ်သည့် သာမဏေဝတ်ပေး လိုက်သည်။ ထိုသတင်းကို ခမည်းတော် မင်းကြီး ကြာသိသောအခါ နလုံးမသာ၊ မယာဖြစ်လျက် ကျောင်းတော်ကိုသွား ပြီး...

“သားတော်ဘုရား မိဘများ

ခွင့်မပြုသော သားသမီးများကို သာသန ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းခြင် မပြုပါရန် လျှောက်ထားပါသည်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ထို လျှောက်ထားချက်အရ မိဘတို့ ခွင့်မပြုသော သားသမီးများကို ရဟန်း မပြုပေးအပ်၊ ပြုခဲ့သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်စေ”

ဟု ဘုရားရှင် ပညတ်တော် မူခဲ့ပါသည်။

နိဂြောဓိရုံကျောင်းတော်သည် သာသန သမိုင်းတွင် အရေးပါသော နေရာက ပါဝင်လျက် ရှိနေပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကျောင်း တော်မှာပင် ဘုရားရှင် တစ်ပါးသီတင်း သုံး နေထိုင်တော်မူခဲ့ပြီး ကျေးဇူးတော်ရှင် များဖြစ်ကြသည့် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါ ဒန မင်းကြီးနှင့် မိထွေးတော် ဂေါတမီ ယသော်ဓရာ၊ သားတော် ရာဟုလာ၊ ညီတော်နန္ဒမင်းသား စသည့် ဆွေတော် မျိုးတော်များအား ဒေသနာဓမ္မတို့ဖြင့် လမ်းမှန်သို့ ရောက်အောင် ကျေးဇူးဆပ်

နိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ဖန် မိထွေးတော် ဧတမီနှင့် အမျိုးသမီးငါးရာတို့ကို သာသန ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုရန် ဘုရား ရှင်အား တောင်းပန်လျှောက်ထားရာ ဘုရားက ခွင့်မပြုခဲ့ ဝေသာလီရောက်ခါ မှ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့သည်။ သို့တွက် နိဂြော ဓိရုံကျောင်းသည် သာသနသမိုင်းတွင် အရေးပါခဲ့သော ကျောင်းတိုက်ဖြစ် ကြောင်း တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို ကျောင်းတော်သို့ စာရေး သူတို့ ရောက်ရှိကြပြီး စာရေးသူသည် ဘုရားရှင်အား အာရုံပြုလျက် ဦးတင် ဂါရဝ အခါခါပြုကာ ဤ နိဂြောဓိရုံ ကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့ သည်။

ရှေ့ဆက်ရန်

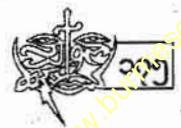
အရှင်ဥတ္တရသာရ

(စာဆိုရှင်ဆရာတော်ညောင်ဦး)

လောကီဆက်သွယ်

ဌားတောင်းသားဘဝမှ သုဝဏ္ဏီသို့သို့ရောက်သွားပုံ ထပ်တရား

ဖိုးခ ယနေ့ တစ်ဦးတည်း နွား
 ကျောင်းရသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ နွားကျောင်း
 ဖော် ချစ်လှတစ်ယောက် နေမကောင်း
 သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စီးနေကျ နွား
 ကြားကြီး တုတ်တိုအားစီးကာ နွား(၇)
 ကောင်နှင့်အတူ ရွာ၏အရှေ့မြောက်
 စူးစူးရှိ မကျည်းပင်နှင့် ထနောင်းပင်၊
 ထန်းပင်တို့ဖြင့် အရိပ်ကောင်းကောင်း။
 နွားစားကျက်ကောင်းသို့ နွားကျောင်း
 ထွက်ခဲ့လေသည်။ နွားများအား လွှတ်ပြီး
 သည်နှင့် အပေါ်စီးမှ မြင်ရသည့် တောင်
 ကမှ တစ်ခုတွင်ပေါက်နေသည့် မန်ကျည်း
 ပင် အောက်တွင်ထိုင်ပြီး အိမ်မှပါလာ
 သည့် ကောင်ညှင်းထုပ်နှစ်ထုပ်စားကာ
 ရေသောက်သည်။ စားပြီး မိမိထိုင်နေသည့်
 မကျည်းပင်အား မော့ကြည့်ရာ မကျည်း
 သီးများ ခူးဆွတ်သူမရှိသေးဘဲ သီးနေ
 သဖြင့် လက်ဦးအောင်ခူးမည်ဟု တွေး၍
 လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပြီး ပုဆိုး
 ခါးတောင်းကျွတ်လေသည်။ နွားများကို
 လှမ်းကြည့်ရာ ရှိပြတ်များစွာသည့် နွား
 ကစား အရိပ်အောက်တွင်ဝပ်၍ စမြဲ

ပြန်သည်က ပြန်နှင့် နွား(၇)ကောင်လုံး
 အခြေတကျရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။
 မကျည်းပင်ပေါ်တက်၍ အသီးများ ခူး
 ဆွတ်ရာ မကြာမီအချိန်အတွင်း အိတ်
 တစ်လုံးပြည့်မျှရရှိ၏။ လွယ်အိတ်အား
 အပင်အောက်ပစ်ချပြီး ဆင်းလာရာ၊ လေ
 အေးကာ တစ်သွေးသွေးနှင့် ထန်းပင်ထက်
 မှ ချိုးငှက်များကလည်း တစ်ကောင်နှင့်
 တစ်ကောင် အချီအချီတွန်းပြည်နေကြ၏။
 ပုလွေပါလာသော်လည်း မှတ်ချင်စိတ်က
 မရှိ စကားပြောဖော်လည်း မပါဖြစ်ရာ၊
 မကျည်းသီးအိတ် ခေါင်းအုံးပြီးအိပ်မည်
 ဟု တုံးလုံးလှဲလိုက်သည်။ ချိုးငှက်တို့၏
 တွန်ကျူးသံနှင့် တစ်တီတူးငှက်တို့၏
 အော်မြည်သံတို့ကို လေတဖြူးဖြူးနှင့်
 နားစည်းစိမ်ခံစားရင်း အိပ်ငိုက်လာသည်။
 ထိုစဉ် ဖိုးခ၏ နားစည်တွင်သို့ အသံ
 တစ်သံ ဝင်ရောက်လာ၏။ မထင်မရှား
 ကြားရသည်မှ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်လာ
 ၏။ ဝေးရာမှနေ နီးကပ်လာနေခြင်းဖြစ်
 ၏။ ဖိုးခခေါင်းထောင်ကြည့်မိ၏ ဘာကိုမျှ
 မမြင်ရ။ သို့သော် ကြားရသောအသံက

ပျောက်မသွား။ မည်သည့်နေရာကနည်
 ဟု အသေအချာထောင်တော့ မန်ကျည်း
 ပင်ပေါက်ရာ တောင်မူ၏ အောက်ဘက်
 ချိုင့်ကဟု သိရ၏။ မြေကြီးအား လေထဲ
 သောအရာဖြင့် ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်
 ထုသံဖြစ်၏။ တဘုတ်ဘုတ်နှင့်မြည်၏။
 မကြာမီ “ချွင် . . . ဂလွင် . . . လွင်
 ဟူသည့် ပိုက်ဆံအကြွေများ တစ်နေရာ
 မှ သွန်ချလိုက်သံမျိုး ကြားရ၏။ နောက်
 တဘုတ်ဘုတ်မြည်သံ ပြန်ထွက်လာ၏။
 ယခုအခါကား နီးရာမှ ဝေးသွားသံဖြစ်
 ၏။ ဖိုးခလဲ့နေရာမှထကာ မန်ကျည်းပင်
 ၏ တစ်ဖက်ကုန်းဆင်းကို လှမ်းကြည့်
 သည်။ အောက်ခြေရှင်းနေသဖြင့် ကုန်း
 ဆင်းအခြေကို လှမ်းမြင်ရ၏။ မည်သည့်
 အရာမျှ မရှိ၊ မတွေ့ရ၊ မမြင်ရ။ သို့နှင့်
 သစ်ပင်အောက် ပြန်ထိုင်ပြီး ရေဘူးဖွင့်
 သောက်ကာ ဟိုသည် မျှော်ကြည့်ရင်း
 တွေးမိ တွေးရာ တွေးတောမိသည်။
 တွေးမိသည်မှာ မိမိ၏ ဖခင်ဖြစ်သူက
 ရှေ့လာမည်နှစ်တွင် ရှင်ပြုပေးနိုင်ချေ
 ကြီးပမ်းလျက် ရှိကြောင်း ယခုယခု

ရာသီဥတုဖောက်ပြန်၍ ပဲ၊ နှမ်းများ တစ်လုံးကျက်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်၏။ တဘုတ် ဆိုတာသိရအောင် သွားကိုရာကြည့်ဦး
အထွက်မကောင်းသဖြင့် ငွေမဖြစ် ဘုတ်မြည်သံ နီးလာပြီး ယခင်အခါ မယ်”
ကြောင်း၊ ရေနံကို ဖြစ်မြောက်အောင် ကဲ့သို့ပင် “ချွင်... ကလွင်...လွင်” ဟု နှုတ်မှပြောပြီး လက်စွဲ
ပြပေးမည်ဟု ပြောကြာသံကို ပြန်လည် ဟူသည့် ငွေအကြွေများ သွန်ချလိုက်သံ တော်လောက်လေးနှင့် လောက်စလုံးများ
ကြားကာ တွေးမိခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ကြားရပြန်၏။ နောက် တဘုတ်ဘုတ် ခါးပိုက်တွင်ထည့်ကာ နွားရိုက်သည့်
ယခင်က ကြားရသည့်အသံ ပြန်ကြားရ အသံ ပြန်ပေါ်လာပြီး နီးရာမှ ဝေးသွား ကြိမ်လုံးကိုင်လျက် အသံကြားခဲ့ရာ
လေသည်။ မိမိ တွေးမိတွေးရာ တွေး ပြန်သည်။ ဖိုးလည်း ကုန်းဆင်းသို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ဝါး
တော၊ ငေးမောနေခြင်းသည် ထမင်းအိုး “ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ဘာလဲ တစ်ပြန်ကျော်ခန့် ဆင်းမိလျှင် ခြေချော်

လဲ၍ လျှော့ကျသွားရာ လက်မှ ဆုပ်မိ ဆုပ်ရာ လှမ်းဆွဲကိုင်ရာတွင် တွင်း၏ နှုတ်ခမ်းဝကို ဆုပ်ကိုင်မိပြီး ရပ်တန့်သွား လေသည်။ တွင်းမှာ လူကြီးလက် နှစ် တောင်ခန့်ကျယ်ပြီး အနက်မှာ ဖိုးချစ် ၏ လက်နှင့်လှမ်းနှိုက်ရာ မရှိနိုင်သဖြင့် ကုန်းနှိုက်မှ ပိုမည်နေရာတွင် ရေညို များ တစ်ဝက်တစ်ပျက် စွဲကပ်နေသည့် ငွေဒဂီးများ ရှိနေကြောင်း မြင်တွေ့ရလေ သည်။ ဖိုးချစ်လည်း တဒိတ်ဒိတ် မြည် သောရင်ဖြင့် တွင်းထဲသို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ကိုင်းကာ ငွေဒဂီးပြားများအား လက် တစ်ဖက်က ကျင်းမျက်နှာမြေအားမိကာ ကျန်တစ်ဖက်နှင့် လှမ်းဆုပ်ယူပြီး ကျင်း ပေါ်ချ။ နောက်ပြန် ကုန်းနှိုက်ဖြင့် (၃)ကြိမ် (၃)ခါ ပြုလုပ်အပြီး နောက်တစ်ဖန် ယူမည်ပြုစဉ် နားတွင် ကြားဖူးခဲ့သည့် တဘုတ်ဘုတ်သံကို ကြားလာရပြန်သည် နှင့် ဆက်မနှိုက်တော့ဘဲ လောက်စလုံး များ ခါးပိုက်မှခါထုတ်ပြီး ငွေဒဂီးများ ထည့်ကာ တစ်ချို့တည်း ကုန်းဆင်းကို ပြန်တက်လေသည်။ ဇောနှင့်တက်ရာ

မကြာမီ မူလမန်ကျည်းပင်အောက် ပြန် ရောက်ပြီး ထိုင်အချဉ့် တဘုတ်ဘုတ် ပြည်သံ ရပ်သွားပြီး မည်သည့်အသံမျှ ဆက်လက်မထွက် ပေါ်လာတော့ချေ။ အတန်ကြာ စောင့်နားထောင်သော် လည်း ပေါ်ထွက်မလာသဖြင့် ဖိုးချစ် လည်း နွားများအပြန်စုကာ အိမ်သို့ အပြန်ပြန်လေသည်။

မချိန်မတန်မီ ပြန်ရောက်လာ သဖြင့် ဖိုးချစ်အား မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဦးလေးတော်နှစ်ဦးမှ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းစဉ် ဖခင်ပါ ငရုတ်ခင်းဆွေရာမှ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ငွေဒဂီးများနှင့် အကြောင်းစုံ သိကြရလေသည်။

မင်း ဒီလိုတွေတာ တစ်ဦးတစ် ယောက်ကို ပြောခဲ့မိလားဟု ဖခင်၏ အမေးအား ဖိုးချစ်မှ မည်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ မသိကြောင်း နွားကျောင်း ဖက် ချစ်လှပင် နေမကောင်း၍ မပါ ကြောင်း မိမိတစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့ ရကြောင်း ပြောပြီးသည်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ နှင့် ဦးလေးတော်နှစ်ဦးပါ ဓားမများ

ကိုယ်စီယူ၍ ဖခင်မှ ဖိုးချစ်အား ဂုတ်ပေါ် ခွစီးစေကာ ဖိုးချစ် နွားကျောင်းသည့် နေရာသို့ အပြန်သွားကြတော့သည်။

“ကဲ... တွင်းပဲကျန်တော့ တယ်။ ငွေတွေတော့ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် ရသွားတယ်ထင် တယ်”

ဟု ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုမောင်ပု က ပြောရင်း ဘောဇာတိုက် လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်းပြောသည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းစိန်မှ...

“ဖိုးခ မင်းပြန်လာတော့ လမ်း မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ပြီး ပြောဆိုမိသေးလား”

ဟု အမေးကို...

“ဟာဗျာ... ဘယ်ကလာ တွေ့ပြီး ပြောရမှာလဲ။ ကျွန် ကြောက် ကလည်း ကြောက်၊ ဝမ်းကလည်းသာနဲ့ ဘာမှန်းမသိဘဲ အပြန်ပြန်ချလာတာကို”

ဟု ဖိုးခက ပြန်ဖြေ၏။ ခြေရင်း တွင်းထဲကို ကယောင်ကလေးနှင့်

ဝမ်းလျားမှောက် နှိုက်မည်ပြုရာ ဦးလေး
ငယ်ဖြစ်သူမှ...

“ဟေ့ကောင်... ခုမှ နှိုက်
မနေနဲ့တော့။ ဒီမှပဲ အစောထဲက ပုဆိုး
နဲ့ တစ်ချီထဲ ကျွဲလာရမှာကို”

ဟု ပြော၏။ ဖခင်ဖြစ်သူက...

“ကဲ... ဘာမှ ပြောမနေကြနဲ့
တော့။ ထိုက်သလောက်ပဲပေါ့။ ပြန်ကြ
ရအောင်။ ခုန ကျန်ခဲ့တဲ့ မန်ကျည်းသီး
အိတ်တို့ ဘာတို့ ပြန်ယူကြ”

ဟု ပြောပြီး ပစ္စည်းများစုကာ
အလာနှင့်မတူသော လေးပင်သော ခြေ
လှမ်းများနှင့် တူဝရီး၊ သားအဖတစ်စုံ
ပြန်ကြလေသည်။

ဖိုးခတို့ မိသားစု ရွာဦးကျောင်း
တွင် ရောက်ရှိနေကြ၏။ ဆရာတော်အား
ဆွမ်းချိုင့်ပိုင်း တပြန်နေက နွားကျောင်း
သွားရင်း ငွေဒဂါးများ ဖိုးခရရှိလာပုံ
အကြောင်း လျှောက်ထားနေခြင်းဖြစ်၏။
ဆရာတော်မှ ရှေ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဖလား
အတွင်းမှ ငွေဒဂါး အပြား ၂၀ ကို ကုန်း
ကြည်နေပြီး ဤသို့ မိန့်၏။

“ငွေဒဂါးတွေက ရေရှိတဲ့
နေရာက ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ရေညှိတွေ
လည်း တချို့တစ်ဝက် တက်လို့”ဟု

“ဖိုးခက ရေထဲက မဟုတ်ဘူး။
တွင်းထဲက ခြောက်လို့”

ဟု ပြောသည်ကို မိခင်မှ...

“လျှာရှည်ရန်ကော”

ဟု ပြောပြီး ပေါင်ကြောဆွဲ
လိမ့်၏။

ဆရာတော်မှ...

“သူနဲ့ထိုက်သလောက် ရတာ

ပဲ။ ဒါ ဘုမ္မိရတ် သိုက်ပစ္စည်းဖြစ်ဖို့များ
တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်
နေရာက တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့တုန်း
လူသိသွားတာကြောင့် ပြန်ရွှေ့သွားပုံပဲ”
ဟု မိန့်၏။

“နောက်နှစ်မပြုမယ် ရှင်က
အခုနှစ်မှာ လုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ အဆင်
ပြေတာပေါ့”

ဟု ဆရာတော်စကားအဆုံး
တွင် ဖိုးခ၏ ဖခင်က...

“တင်ပါ။ ပဲနဲ့ငရုတ် ဒီနှစ်

ထွက်ပြီးမှ ပြုပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ။
အခုနှစ်ပဲ ပြုနိုင်ပြီပေါ့ ဘုရား။ ဒီ ငွေဒဂါး
တွေ ရွှေတောင်မြို့ တက်ရောင်းပြီးတာနဲ့
အလှူရက်ကို အရှင်ဘုရား လာလျှောက်
ပါဦးမည်”

ဟု လျှောက်ကြားခါ ငွေထုပ်
ကလေး ကောက်ယူပြီး ကျောင်းပေါ်မှ
ဆင်းသွားကြသည်။

ကပ္ပိယကြီး ဦးအုန်းမောင်က
ဆရာတော်အား ...

အဲဒီ ငွေဒဂါးတွေက တကယ်
ပဲ သိုက်ပစ္စည်းဖြစ်နိုင်သလား ဘုရား”
ဟု လျှောက်ကြားသည်ကို
ဆရာတော်မှ...

သိပ်ဟုတ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ။
ဘုန်းကြီးတို့နယ်တစ်ဝိုက်မှာ အထူး
သဖြင့် ရွှေနတ်တောင်က ရွှေတောင်၊
ငွေတောင်နဲ့ ခု ကျွပ်တို့ညောင်ကရေး
တဝိုက်မှာ သိုက်တွေက များသား
ကလား။ နုဥဗ္ဗ တစ်ဦးတစ်ယောက်သာ
ပိုင်တဲ့ ဘုမ္မိရတ် သိုက်ဖြစ်နိုင်တယ် ကပ္ပိ
ယကြီးရဲ့ ရွှေပြောင်းနေတုန်း လူသိသွား

လို့ တခြားရွှေသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားချက်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း သိမ်းဆည်းစရာများ လုပ်ဆောင်ရန် ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းသွား၏။ ဆရာတော်လည်း မြတ်စွာဘုရားကျောင်းဆောင်အတွင်းသို့ ဝတ်ပြုရန် ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ယနေ့ကား ဖိုးခ၏ ရှင်ပြုအလှူနေ့ဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်အလှူရှိရာ ရွာဦးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိသဖြင့် ကျောင်းဝန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ဖြင့် စည်ကားနေ၏။ ယမန်နေ့ ညဦးမှပင် ဆီချ ကိုရင်ဝတ်ပေးပြီး နံနက်လင်းမှ ညှော်ခံကျွေးမွေးရင်း တရားနာရေစက်ချမည်ဖြစ်သည်။ တောရွာ၏ ဓလေ့အတိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ မန်ကျည်းပင်ကြီးထက်မှ လော်သံကို နံနက်အစောကတည်းက ကြားနေရသည်ဖြစ်၏။ ရွာအကြိုက် တွဲတေးသိန်းတန်နှင့် ဟင်္သာတထွန်းရင်တို့၏

တေးသီချင်းများဖြစ်၏။ တောရွာနှင့် မြန်မာဓလေ့ သီချင်းများသည် အံဝင်ခွင်ကျ ရှိလေသည်။

တရားဟောကြား အပြီးရေစက်ချရန် ဆရာတော်မှ ရှေ့တိုင်ကြားပေးပြီး ရှင်မိ၊ ရှင်ဖတို့ ရေစက်ခွက်ကိုင်၍ ရွတ်ဆိုကြ၏။ ရှင်၏ဒီဘများနှင့် တစ်တန်းတည်းတွင် ကိုင်မည့်သူမရှိသည့်ရေစက်ခွက်နှင့် ထိုင်ရန် ဖျာကလေးတစ်ချပ်ခင်းထားသည့် နေရာတစ်ခုရှိ၏။

ဆရာတော်မှ ယနေ့ အလှူဖြစ်မြောက်ခြင်းသည် မည်သူမည်ဝါဟု မသိရသည့် ငွေဒင်္ဂါးရှင်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းခွင့်ရသည့် အလှူဖြစ်ကြောင်း အလှူများတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း သို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ရေစက်ချသကဲ့သို့ ခံစားပြီး ပေးဝေသည့် အမျှ ကုသိုလ်အားလည်း သာဓုခေါ်ဆိုခြင်းပြုရန် မိန့်ကြားချက်အဆုံး ရွာဦးကျောင်းမှအစ အနီးတဝိုက်တိုင် အမျှပေးဝေသံနှင့် သာဓုခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်

နှင့်အတူ ရိုက်ခတ်သည့် ကြေးစည်သံများနှင့် ကျောင်းရှိ ခွေးများမှ စုပေါင်း၍ အူသည့် အသံများတို့ ရောထွေးချုပ်သွားတော့သည်။

ကိုရင်လူထွက် ဖိုးခနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်း ချစ်လူတို့နှစ်ယောက် ကမူ ကုန်းကလေးပေါ်ရှိ မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ချစ်လူက...

“ငါ မပါတဲ့အခါမှတစ် ငွေဒင်္ဂါးတွေရတယ်လို့၊ ပါလို့များတော့ မင်းလို လက်နဲ့ဆုပ်မနေဘူး။ ပုဆိုးချွတ်ပြီး ကျွဲမှာ”

ဟု ပြောသည်ကို...

“အေး...အဲဒီလို လောဘရှိလို့ မင်းမရတာပေါ့။ ငါတောင် အိမ်ပြေးပြီး ပြောတာ။ အဖေရော၊ ဦးလေးတွေရော လိုက်လာကြတာ မရတော့ဘူးလေ”

ဟု ဖိုးခက ပြောအပြီး...

“အိပ်ဦးမယ်ကွ။ မင်း မအိပ်သေးရင် နွားတွေကြည့်ထားဦး”

ဟုပြောရင်း တုံးလုံးလုံးချင်သလို

သည်။ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားသည်။
အိပ်ပျော်စဉ် ငွေဒင်္ဂါးများ ရရှိခဲ့ရာ တွင်း
နံဘေး ရောက်ရှိသွားသည်။ တွင်းဘေး
တွင် မိမိမသိသော လူကြီးတစ်ဦးလည်း
ရှိနေသည်။ ထိုလူကြီးမှ မိမိအား ပြီး
ရယ်ပြလျက် ငွေတွင်းကို လက်ဖြင့်ညွှန်
လျက် ဤသို့ပြော၏။

“လူကလေးက အဘရဲ့ငွေတွေ
ကို ယူသွားတဲ့အတွက် စိတ်လည်းဆိုး
ဝမ်းလည်းနည်းမိတယ်။ တစ်နေရာက
ဖွဲ့ပုံဖြုံလို့ ပြောင်းလာပါတယ်။ ဒီမှာ
လည်း နောင်ယုက်ပြန်ပြီပေါ့။ ဒါနဲ့
နောက်တစ်ခါ သယ်လာတဲ့ငွေတွေနဲ့
အတူ အရင်ငွေတွေပါ တခြားတစ်နေရာ
ကို သယ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာမီ
မှာဘဲ လူလေးနဲ့ လူလေးရဲ့အဖေ ဒီတွင်း
နားလာပြီး အရပ် ၄ မျက်နှာကကြားရ
အောင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ငွေဒင်္ဂါးရှင်
ဆိုပြီး ရှင်ပြတရားနာ အလှူလာဖိတ်ကြ
တယ်။

ခု အလှူမှာ တရားလည်းနာ၊
ဆိုယ်ကလည်း အမျှပေး၊ သူများပေးတဲ့

အမျှတွေကိုလည်း သာဓုခေါ်နိုင်တယ်။
ဒါကြောင့် မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝတစ်ခုကို
ပြောင်းရတော့မှာဖြစ်တယ်”

လို ပြောတယ်။ ဖိုးခက...
“ဘကြီးရဲ့ငွေတွေကော ဘယ်
မှာ ထားခဲ့သလဲ”

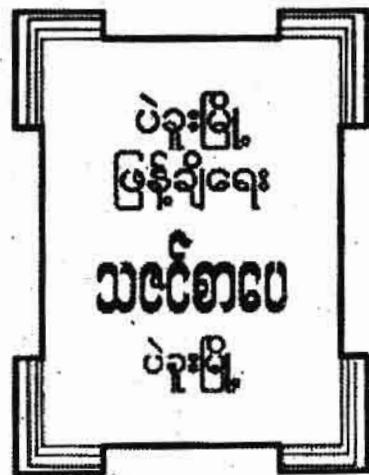
မေးတော့ ထိုအဘိုးကြီးက
ဖိုးခရဲ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး ...

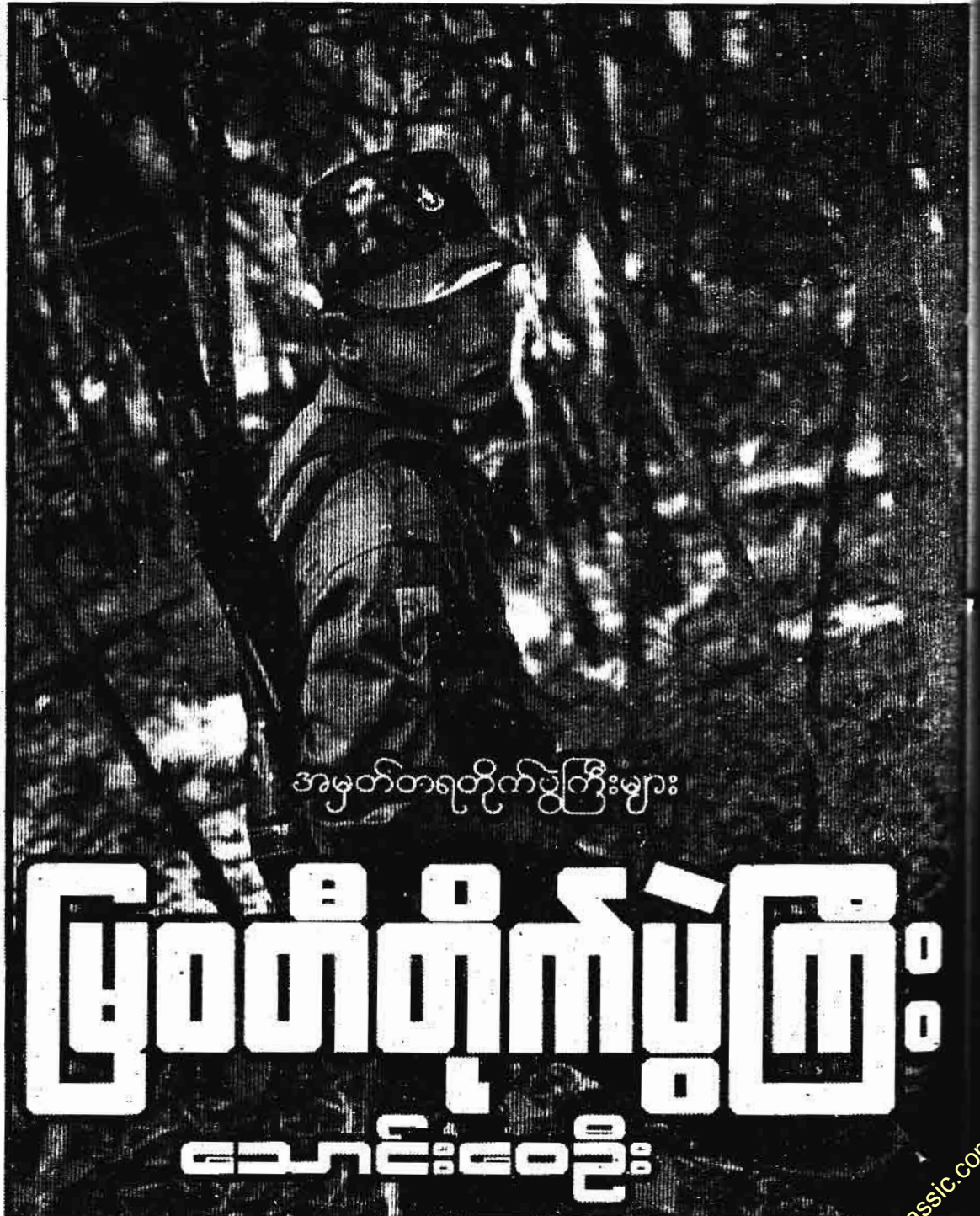
“မင်းက လိုချင်သေးလို့လား။
မရနိုင်တော့ဘူး မောင်။ မင်းမှ မဟုတ်
ဘူး။ ဘယ်သူမှ မယူနိုင်တော့ဘူး။
အရိမတ္တယျ ဘုရားရှင်ကို ပွင့်လာတဲ့
အခါ လှူဒါန်းမည့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို
စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ ရွှေနတ်တော်ဘုရား
က ဘုရားသိုက်ကြီးတစ်ခုက ကျွတ်လွတ်
တော့မည့် ဘကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး
ပြောင်းရွှေ့ယူသွားကြပြီ။ ဒါကြောင့် လူ
ကလေးကို နောက်ဆုံး လာနှုတ်ဆက်
တာ။ မိဘများကိုလည်း ဘကြီးက
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါ”

ဟု ပြောအပြီး လန့်နိုးလာရာ
နေ့ခင်းကြောင်တောင် မက်သည်

အိပ်မက်က စင်းလွန်းလှ၍ ချစ်လှကို
လှမ်းကြည့်ရာ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သဖြင့်
မနိုးတော့ဘဲ ယခုလို နေ့လည်ခိုနိုးကြီး
မှာပင် ငွေများသယ်ယူနေသည့် မမြင်နိုင်
သည့် ငွေပိုင်ရှင်အား မိမိ၏ အိပ်မက်
တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း မိသားစု
အား ပြန်လည် ပြောပြရမည်ဟု စိတ်
တွင်တွေး၍ ဆန်ကြယ်လှသော လောက
ကြီးအား အံ့သြနေမိတော့သည်။

ထပ်တရာ

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

ပြစ်တိုက်ပွဲကြီး

ဆင်းစဉ်

ယခင်လမှအဆက်

PDP နှင့် KNU မှ မြဝတီကို တိုက်ရန်ပြင်ဆင်ခြင်း

အချိန်က ၁၉၇၄ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းစကလဖြစ်သည်။ PDP ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနု နုတ်ထွက်သွားခဲ့သည်မှာလည်း တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ တညလတပ်ပေါင်းစုသည် စတီဠ စစ်ဆင်ရေး၊ နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး စသည့် စစ်ဆင်ရေးကြီးများကို ကြွေးကြော်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း သင်္ကြန်အမြောက်နယ် အဖျားရှူး သွားပြီး အဆန်မပါ အသံသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဦးလောရုံမရှိတော့၍ PDP အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်လာသည့် Gold Finger ဦးသွင်က ယခုအချိန်သည် သူ့အစွမ်းပြရတော့မည်အချိန်ဟု ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် ဖလူးတွင် အခြေပြုထားသည့် KNU တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစောရွှေဆိုင်းနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး မြဝတီကိုတိုက်ရန် အဆိုပြု၏။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ လူ ၂၀၀၊ ၃၀၀ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ပအိုဝ်းခွန်ရဲနောင်တို့ကလည်း ၁၅၀၊ ၂၀၀ ရှိတယ်။ တပ်မဟာမှူး လူ ၄၀၀၊ ၅၀၀ နဲ့ဆို လူ ၁၀၀၀ လောက် ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒါဆို မြဝတီကိုတော့ တိုက်လို့ရပါပြီ။ မြဝတီတိုက်လို့ရရင် ကမ္ဘာကိုလည်း ကြေညာလို့ ကောင်းတယ်လေ”

“ပြုဝတီ တစ်ခုတည်း တိုက်လို့တော့မရဘူး။ သယ်နဲ့ညီနောင်နဲ့ မဲပုလဲမှာလည်း စစ်အစိုးရ Outpostတွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ၂၃ လွှတ်ထားလို့ မရဘူး။ တိုက်မယ်ဆိုရင် သုံးခုလုံး တစ်ပြိုင်နက်တိုက်မှ အဲဒီ ၂၃ အတွက် တပ်နည်းနည်းလိုမယ် ထင်တယ်”

ဦးသွင်နှင့် ရွှေဆိုင်းတို့ ပဏာမ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီး မာနယ်ပလောသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြ၍ KNU ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်မြကို တွေ့ဆုံတင်ပြကြ၏။

“အခုအချိန်မှာ စစ်အစိုးရက လမ်းစဉ်ပါတီကနေပြီး ပြည်သူ့ပါတီဆိုပြီး လုပ်နေပြီ။ ဒါကို မကြိုက်ကြောင်း မထောက်ခံကြောင်း ကျွန်တော်တို့က ပြတဲ့အနေနဲ့ အနီးဆုံး မြဝတီကို တိုက်မယ်၊ သိမ်းမယ်၊ ကမ္ဘာကို ကြေညာပြမယ်။ စစ်အစိုးရတပ်တွေကို ဒေါနတောင်ကျောကနေပြီး ဟန့်တားထားမယ်”

ဦးသွင်က အပြောကောင်းကောင်းနှင့် KNU ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မြအား တိုက်တွန်းပြောဆိုသည်။

ဗိုလ်မြအနေနှင့်လည်း ဘာမြို့ကိုမှ ယခုအချိန်ထိ သိမ်းနိုင်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်။ ကရင်ပြည်နယ် အစွန်အဖျားက ဖာပွန်၊ လှိုင်းဘွဲ့၊ ကြာအင်းဆိပ်ကြီး၊ ဘယ်မြို့တစ်မြို့ကိုမှ ဝင်မသိမ်းနိုင်ခဲ့။ လက်နက်ကြီးဖြင့် ပစ်မည်။ ပြည်သူ့ချောက်ချားအောင် လုပ်မည်။ တံတားတွေ မီးရှို့မည်။ ကားတွေ မိုင်းထောင်မည်။

ဒါလောက်သာ သူတတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မြဝတီကို အပိုင်သိမ်း၍ Liberated Area ကြေညာပြီး KNU အစိုးရရုံးစိုက်ရသော် ကောင်းလေစွ။

“ကောင်းပြီလေ။ မြဝတီကို တိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာက တပ်မဟာ (၆) မှူးပြောသလို မြဝတီတစ်ခုတည်း တိုက်လို့တော့ မရဘူး။ သူတို့ Outpostတွေ ရှိနေတဲ့ မဲပုလဲနဲ့ သယ်နဲ့ညီနောင်လည်း တိုက်မှရမယ်”

“အဲဒီအတွက်တော့ တပ်လိုဦးမယ်ထင်တယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ရပါတယ်။ တပ်မဟာ (၁) နဲ့ တပ်မဟာ (၃)က အဖွဲ့တွေကို လှမ်းခေါ်မယ်။ အရန်တပ်ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး စောထိန်မောင်နဲ့ တပ်မဟာ (၇) ကို ဌာနချုပ်မှာ အသင့်လုပ်ထားမယ်။ ပြီးတော့ ဒီမာနယ်ပလောမှာရှိနေတဲ့ BMO Organization က တပ်တချို့လည်း တွဲပေးမယ်လေ”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်ရယ်။ သိပ်မြိုင်သွားတာပေါ့”

“ဘယ်တော့တိုက်ကြမလဲ”

“အနောက်ဘက်က တပ်တွေ လှမ်းခေါ်လို့ သူတို့ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

“အကောင်းဆုံးကတော့ စစ်အစိုးရက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်လို့ အသံထွက်နေတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင် အမြန်ဆုံးတိုက်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်”

ဦးသွင်က တင်ပြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြက ...

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုလည်း အမြန်ဆုံးစပြီး အကောင်အထည်ဖော် ကြတာပေါ့”

ထိုနေ့ကား ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မတ်လဆန်းစ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းစဉ်ပါတီ အစိုးရကလည်း အမြဲတေပါတီမှ ပြည်သူ့ပါတီသို့ဟူသော ဆောင်ပုဒ် ဖြင့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ကို ပြဋ္ဌာန်းကာ ကြွေးကြော်သံတွေ တည်ညံ့ဖြင့် ဆန္ဒခံယူပွဲကြီး ဂုဏ်ကျင်းပနေချိန်ဖြစ်၏။ မတ်လ ၂ ရက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးနေဝင်းက နိုင်ငံတော် အချုပ်အခြာအာဏာကို မူလပိုင်ရှင်

အစစ်ဖြစ်သူ တိုင်းရင်းသား လုပ်သား ပြည်သူများအား ကိုယ်စားပြုသည့် ပြည်သူ့လွှတ်တော်သို့ ပြန်လည် အပ်နှင်းကြောင်းနှင့် တော်လှန်ရေး ကောင်စီဖျက်သိမ်းကြောင်း ကြေညာခဲ့ လေသည်။

မြဝတီတိုက်ပွဲကား ထိုကာလ နှင့် ချိန်ကိုက်ဆောင်ရွက်ခြင်းပင် တည်း။

မြန်မာ့တပ်မတော်၏

ဇနားဆီးအခြေအနေများ

လမ်းစဉ်ပါတီမှ ပြည်သူ့ပါတီ သို့ ကူးပြောင်းရန် ပြင်ဆင်နေသဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ် နှစ်စတွင်ပင် တပ်မတော် တစ်ခုလုံး စစ်ရုံးမှ တပ်လှန်ထားခဲ့၏။

ရန်သူတွေ၏ အဖျက်အမှောက် လုပ်ငန်းများအား အကြီးအကျယ် သတိထား အာရုံပြုနေချိန်ဖြစ်၏။ စစ်တိုင်းကြီးအသီးသီးကလည်း စစ်ရေး စစ်ရာများကို အထူးအလေးထား အာရုံပြုနေချိန် ဖြစ်၏။ မြဝတီဒေသမှာ အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်တွင် ပါဝင်သဖြင့် အရှေ့တောင်တိုင်း စစ် ဌာနချုပ်သည် ဒေါနတောင်တစ်ဝိုက် နှင့် မော်လမြိုင်တောင်ခြမ်းဒေသကို အထူးဂရုပြုလျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ်က အရှေ့တောင်တိုင်း

စစ်ဌာနချုပ်၏ အခြေအနေ

ထိုစဉ်က အရှေ့တောင်တိုင်း တိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဆွေ ဖြစ်

၏။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး သိန်းငွေ ဖြစ်သည်။

အရှေ့တောင်တိုင်းတွင် စစ်ဗျူဟာ သုံးခုရှိ၏။

တစ်ခုက ဘားအံစစ်ဗျူဟာ
တစ်ခုက ထားဝယ်စစ်ဗျူဟာ
တစ်ခုက မော်လမြိုင်စစ်ဗျူ

ဟာ

ဘားအံ စစ်ဗျူဟာမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင် ဖြစ်သည်။

ထားဝယ် စစ်ဗျူဟာမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်ဆွေ ဖြစ်သည်။

မော်လမြိုင် စစ်ဗျူဟာမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး မြသင်း ဖြစ်သည်။

မြဝတီသည် ဘားအံစစ်ဗျူဟာ၏ ကွပ်ကဲမှု အောက်က ဖြစ်၏။

တပ်မတော်၏ နောက်ဆုံး တပ်စုဖွဲ့ထားရှိမှု

အရှေ့တောင်တိုင်းတွင် ၁၉၇၀ ခုနှစ်မှစ၍ PDP များပေါ်လာပြီး ရန်သူလှုပ်ရှားမှု ပိုများလာ၏။ PDP များကြောင့် KNU နှင့် NMSP တို့ လက်နက်ကောင်းများ ကိုင်နိုင်လာကြ၏။ PDP, KNU, NMSP တို့၏ သုံးပါးတိကလည်း စစ်ရေးပွဲတွင်လှုပ်ရှားမှုများလည်း လုပ်လာကြ၏။ ရန်သူ လှုပ်ရှားမှုများလာသောကြောင့် ရှိရင်း ခွဲတပ်များနှင့် မလုံမလောက်ဖြစ်လာ၍ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် နောက်ထပ် တပ်သစ် ၂ တပ်ကို မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံးနှင့် မုဒုံတို့တွင် အသစ်ဖွဲ့၍ လှစ်ခဲ့ရ၏။ ယခင်က အရှေ့တောင်တိုင်းတွင် တိုက်ခိုက်ရေး

တပ်ရင်း ၁၀ ရင်းသာ ရှိ၏။
တောင်ဘက်အစွန်ဆုံး

မြိတ်တွင် ၁လရ (၁၇)
ထားဝယ်တွင် ၁လရ (၂၅)
သံဖြူဇရပ်တွင် ၁လရ (၃၁)
ကြာအင်းဆိပ်ကြီးတွင် ၁လရ (၃၂)
ကျောက်ရိတ်တွင် ၁လရ (၂၉)
ဘားအံတွင် ၁လရ (၂)
ဖာပွန်တွင် ၁လရ (၁၉)
လှိုင်းဘွဲ့တွင် ၁လရ (၂၈)
သထုံတွင် ၁လရ (၂၄)
ကျောက်ထိုတွင် ၁လရ (၂၆)

ထို့ပြင် ရတနာပုံ အုပ်ချုပ်မှု ကိစ္စများ ဖြည့်ဆည်းပေးရသော တပ်မ (၇၇) မှ တပ်ရင်း ၄ ရင်းလည်း ရှိ၏။
မော်လမြိုင်တွင် ၁မရ (၁၀၄)
မုတ္တမတွင် ၁မရ (၁၀၂)
ဘီလင်းတွင် ၁လရ (၈)
သိမ်ဇရပ်တွင် ၁လရ (၂) တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုတပ်ရင်း လေးရင်းမှာ တပ်မ (၇၇) နှင့်အတူ ပဲခူးရိုးမနှင့် အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသသို့ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ခရီးထွက်ရလေ့ရှိ၏။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်၌ လူအနည်းငယ်သာ ချန်ထားခဲ့လေ့ရှိ၏။

နောက်ဆုံးဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေအရ လက်ရှိတပ်ရင်းများနှင့် အင်အားမလုံလောက်၍ ၁လရ (၆၁) အား ကျောက်တစ်လုံးတွင်လည်းကောင်း၊ ၁လရ (၆၂) အား မုဒုံတွင်လည်းကောင်း၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၌ အပြီးစုဖွဲ့ခဲ့၏။ ဒါသာမက တိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးချုပ်

တင့်ဆွေမှ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လျှင် ဖွဲ့စည်းပုံအပြည့် လူ ၁၁၅ ယောက် ပါသည်တိုင်းကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီး သုံးဖွဲ့အား ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ၎င်းတပ်များသည် ရတနာ စစ်ဦးစီးဌာနမှ တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲသည့် တိုင်းမှူး၏ လက်ရွေးစင်တပ်များဖြစ်၏။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလျှင် လက်ရွေးစင်တပ်စုတစ်စုစီ ထုတ်နုတ်ပြီး စုဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က တိုင်းအချိန်တပ်အနေဖြင့် ထိုတပ်ဖွဲ့ကြီး သုံးဖွဲ့သာရှိခဲ့လေသည်။

ရတနာတိုင်းမှူး၏ဆောင်ရွက်ချက်

ရတနာတိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေသည် ဂျပန်ခေတ် စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်းခြင်းစစ်ရေးအတွေးအခေါ်ကောင်းပြီး တိုက်ပွဲအတွေးအကြံ ရင့်ကျက်သူဖြစ်၏။ သုံးသပ်ချက်ကောင်းသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ယခုအရေးပေါ်ကာလတွင် ရန်သူမှ အစွန်အဖျားနေရာများကို တိုက်လာနိုင်သည်ဟု သိသဖြင့် အစွန်အဖျားတပ်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးပြီး မှာသင့်သည်များကိုမှာခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် မြဝတီကို စိုးရိမ်၏။

“မင်းတို့ မြဝတီက ထိုင်းနဲ့ သိပ်နီးတယ်။ ဟိုဘက် မှာ PDP ရော၊ KNU ရော အစုံအကုန်ရှိတယ်။ ဒေါနတောင်ကြီးကလည်း တားထားတော့ ချီတက်မှု ကန့်သတ်ချက်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် (၉၇) တပ်ရင်းမှူး မင်းစခန်းတွေ လူထပ်ဖြည့်၊ ခံစစ်တွေ ခိုင်မာ

အောင်လုံး။ ဒီကွာနဲ့ ခဲယမ်းတွေ ဖြည့်ထား။ ရန်သူလာတိုက်ရင် သုံးလေးရက်ခံနိုင်အောင် ပြင်ထား”

အထက်ပါအတိုင်း မြဝတီရောက်စဉ်က မြဝတီ အထိုင်တပ်ခလရ (၉၇) မှ တပ်မှူးများကို မှာခဲ့၏။

တိုင်းမှူးစိုးရိမ်သည်အတိုင်း KNU, PDP နှင့် တညလ တပ်ပေါင်းစုတို့သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် မြဝတီ မဲပုလဲနှင့် သယံဇာတ ဝန်ဆောင်မှုများ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး စပါပြီခင်ဗျား။

တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားခြင်း

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်အရုဏ်ဦး အချိန်။

KNU, PDP နှင့် ပအိုဝ်းခရိုင်ရဲဘော်အဖွဲ့ ဖွတ်စလင် သောင်းကျန်းသူများအဖွဲ့သည် အောက်ပါတိုင်း အစုသုံးစုခွဲကာ မြဝတီသယံဇာတ ညီနောင်နှင့် မဲပုလဲတို့အား စတင်တိုက်ခိုက်တော့၏။

- KNU တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာမှူး ရွှေဆိုင်၊ ရင်း ၁၆ ရင်းမှူး ဆာမိနှင့် PDP အလယ်ပိုင်းတိုင်း တပ်ရင်း (၁)၊ ပအိုဝ်းခရိုင်ရဲဘော်အဖွဲ့ ပူးပေါင်း အင်အား ၇၀၀ ခန့်သည် မြဝတီမြို့ကိုလည်းကောင်း၊

- KNU တပ်မဟာ (၃) နှင့် တပ်မဟာ (၁) အင်အား ၅၀၀ ခန့်က သယံဇာတညီနောင်ကို လည်းကောင်း၊

- KNU တပ်မဟာ (၇) နှင့် ဖွတ်စလင်သောင်းကျန်းသူများက မဲပုလဲကို အင်အား ၃၀၀ ခန့်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ပြိုင်နက် ဝင်တိုက်ကြသည်။

- ကော့ကရိတ်နှင့် သယံဇာတညီနောင်ကြား ဒေါနတောင်တန်း ကားလမ်းတွင် ဖြတ်ကောက်ပိတ်ဆို့ရေးအတွက် KNU ဗဟိုမှ အင်အား ၄၀၀ ခန့် ချထားခဲ့သည်။

မြဝတီတိုက်ပွဲ

မြဝတီအား မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ မနက် ၀၆:၁၅ နာရီအချိန်တွင် ဖလူးလမ်းကြောင်းမှ စတင်ဝင်ရောက်လာသည့် KNU ရှေ့ပြေးအင်အား ၁၅၀ ခန့်သည် မြို့တောင်ဘက်ခြမ်းအား လက်နက်ကြီးများနှင့် စတင် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ မြဝတီခံစစ်စခန်းမှာလည်း မြို့တောင်ဘက်တွင်ရှိပြီး သောင်ရင်းမြစ်နှင့်လည်း မဝေးလှပေ။

ကျန်သောင်းကျန်းသူအင်အားစုများက မြို့အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီး မြို့တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်ရန်ကြိုးစားကြရာ မိမိလှည့်ကင်းအဖွဲ့ ဌာနနေပြည်သူ့စစ်များနှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလေသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်၌ မိမိမြဝတီတပ်စခန်းမှာ ပုံမှန်အတိုင်း တပ်အသင့်နေရာယူပြီး စနစ်တကျ ခံစစ်ယူထားချိန်နှင့် သွားတိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ရန်သူများမှာအလစ်အပိုက်ရရှိမှု မရှိခဲ့ချေ။ ဒါသာမကပါ။ မြို့သူမြို့သားများကလည်း သောင်းကျန်းသူများကို ဆန့်ကျင်သူများဖြစ်၍ တပ်မတော်နှင့် ပူးပေါင်းကာခုခံခဲ့သဖြင့် သောင်းကျန်းသူတို့မှာ ထင်တိုင်းမပေါက်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်သည်ဟု သိလျှင် သိရခြင်း အရှေ့တောင်တိုင်း တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဆွေသည် မိမိစစ်ဦးစီးအဖွဲ့နှင့်အတူ တိုက်ပွဲကို ကော့ကရိတ်မြို့ရှိ ခလရ (၉၇) တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ နေပြီး ကွပ်ကဲခဲ့၏။

ထိုစဉ်က မြဝတီမြို့ ရှေ့တန်းရုံးကွပ်ကဲနေသည့် ရှေ့တန်းမှူးမှာ ဗိုလ်ကြီး စိန်ထွန်းသန်းဖြစ်၏။

“ဗိုလ်စိန်ထွန်းသန်း အခြေအနေ ပြောပါဦး”

“တိုင်းမှူးခင်ဗျာ ... ရန်သူလေးငါးရာလောက်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ စခန်းကိုတော့ ကျားမထိုးသေးပါဘူး။ လက်နက်ကြီးတွေတော့ ပစ်နေပါတယ်။ ဇီဝ တွေစခန်းဘေး လာကျပါတယ်။ စခန်းတွင်းကိုတော့ ၅၇ နဲ့ လှမ်းလှမ်း ပစ်နေပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ၃၅ လောင်ချာနဲ့လည်း ခြံစည်းရိုးတွေကို ပစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လူတွေတော့ ရန်သူကို မြင်မှပစ်ခိုင်းပြီး အားလုံးပစ်ကျင်းတွေထဲမှာပဲ နေရာယူခိုင်းထားပါတယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်...
ကောင်းတယ်။ မြင်မှပစ်ခိုင်း။ မင်း
လိုတာပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

တညလ. တပ်ပေါင်းစုသည်
ပထမနေ့မှာပင် သောင်းရင်းမြစ်ကို
ဖြတ်ကျပြီး မြဝတီမြို့၏အရှေ့ဘက်
ရပ်ကွက်အချို့ကိုလည်း ဝင်ရောက်နိုင်
ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မိမိတပ်မတော်မှ
မြဝတီမြို့တွင်း၌ ရပ်ကွက်အလိုက်
တပ်၊ ခဲ၊ ပြည်သူ့စစ် ဘန်ကာများ
ဆောက်လုပ်ထားရာ ထိုဘန်ကာများ
မှနေ၍ တပ်၊ ခဲ၊ ပြည်သူ့စစ်များက
ခုခံကြသဖြင့် ထင်တိုင်းမပေါက်
ဖြစ်ကြရ၏။ ရန်သူဘက်မှ ကျဆုံးသူ
များ ရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယနေ့၌
တိုက်ပွဲတွင်အတူ လိုက်ပါလာသည့်
KNU တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာမှူး
ရွှေဆိုင်းနှင့် PDP ဦးသွင်တို့က
လက်နက်ကြီးများ ထပ်ဆောင်း
ပစ်ခတ်ကာ ထိုးစစ်ကို တစ်ဆင့်တက်
စေ၏။ မြဝတီစခန်းကိုလည်း အနီး
ကပ်ချဉ်းကပ်ကာ လက်နက်ကြီး၊
လက်နက်ငယ်များ ပစ်ခတ်စေ၏။ တိုက်ပွဲ
ပြင်းထန်နေစဉ် နေ့ခင်းဘက်၌ ပထမ
ဆုံးအကြိမ် အစိုးရဘက်မှ လေယာဉ်
တစ်စီး မြဝတီမြို့ပေါ်ကို ပျံဝဲကြည့်ရှု
တော့၏။ လေယာဉ်သံကြောင့် သောင်း
ကျန်းသူများ အပစ်ရပ်သွားပြီး တိုက်ပွဲ
အရှိန်လျော့ကျသွား၏။ လေယာဉ်က
မြို့ကို နာရီဝက်ကျော်ကျော် ပျံဝဲ

ကြည့်ရှုခဲ့၏။ ထိုလေယာဉ်ကြောင့်
တိုက်ပွဲအရှိန် လျော့ကျသွားပြီး ဒုတိယ
နေ့တိုက်ပွဲ အဆုံးသတ်သွားခဲ့၏။
တတိယနေ့၌ တညလတို့မှ
တိုက်ပွဲကို စတင်ပြန်၏။ လက်နက်ကြီး
များ မိုးလင်းကတည်းကပစ်ပြီး စခန်း
ကို အနီးကပ် ကျားထိုးရန် ပြင်ဆင်
ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် စခန်းတွင်းမှ
လက်နက်ကြီးများ တဝုန်းဝုန်း ပြန်ပစ်ရုံ
မက ၃၆ လက်ပစ်ဗုံးများကိုပါ
အသုံးပြုပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သဖြင့်
တညလတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အထိနာ
သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က မြဝတီ
ရှေ့တန်းရုံးသို့ တိုင်းအရန် စုပုံခဲ့ယမ်း
များ စစ်ဆေးရန် ကကနက်မှ ခဲ့ယမ်း
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေရာ

ထိုအဖွဲ့က လက်ပစ်ဗုံးများ သုံးစွဲခွင့်
တောင်းပေးသဖြင့် တိုင်း အရန် ဥပ
လက်ပစ်ဗုံးများ သုံးစွဲခွင့်ရလိုက်ရာ
မိမိခံစားရသူများ အဆင်ပြေ
သွားခဲ့၏။ တည်လများ လက်ပစ်ဗုံး
ဒဏ် အတော်ခံသွားကြရ၏။ စခန်း
တွင် အမိုးပါ ခေါင်ကတုတ်များ
သာမက ခြံစည်းရိုးငါးထပ်နှင့်
အခြောက်ကျုံးကြီးများ ညောင်ကျင်း
များပါ ထောင်ထားရာ တိုက် စစ်ဆင်
သူအတွက် ထင်သလောက် မလွယ်
ပါချေ။

တပ်မတော်လေယာဉ်များ
လည်း မနက် ၈ နာရီခန့် ကတည်းက
ဖြိုပေါ့ပျံ့ဝဲလျက် ရှိ၏။ ရိက္ခာ
ပြတ်လတ်စပြုနေသည့် မိမိတပ်များ
အတွက် မြဝတီဆေးရုံရှေ့ရှိ ကွင်းသို့
ရိက္ခာလာချပေးခြင်းဖြစ်၏။ လေယာဉ်

များက အဆက်မပြတ် ပျံဝဲနေပြီး
ရိက္ခာများလာချပေးသဖြင့် မိမိတပ်
များမှာ အားတက်လျက်ရှိကြ၏။

မြို့တွင်းဝင်ပြီး ရွှေတန်းစခန်း
ကြီးကို ဝိုင်းပတ် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစား
နေကြသည့် တည်လ တပ်ပေါင်းစုမှာ
မြို့တွင်း၌ပင် အခုအခံများနှင့် ကြုံနေ
ရသဖြင့် ထင်တိုင်းမပေါက်ဖြစ်နေ၏။
ထို့ကြောင့် လက်နက်ကြီးများနှင့် ဟိုပစ်
ဒီပစ် ပစ်ခတ်ကြရင်း အချိန်ကုန်သွား
၏။

စတုတ္ထနေ့တွင်မူကား ဦးလင်း
ကတည်းက တပ်မတော်လေမှ ဂျက်
လေယာဉ်များရောက်လာပြီး မြို့၊
အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်
သောင်းကျန်းသူများရှိမည်ထင်သည့်
နေရာများကို ရှေ့ကန်များနှင့် ပစ်
တော့သည်။ အပြန်တွင်မူ မြို့အရှေ့

ခြမ်း သောင်ရင်းမြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်
ကို ပစ်ခတ်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
ကြပါသည်။ သောင်းကျန်းသူများမှာ
စခန်းကို မရသေးသည့်အပြင် မြို့တွင်း
မှ ရဲနှင့်ပြည်သူစစ်၊ တပ် ပူးပေါင်းဆင်မူ
များကြောင့် အခက်ကြုံနေ၏။ ၎င်းတို့
ဘက်တွင် အကျအဆုံးများလည်း
ရှိနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကော့ကရိတ်
တွင်ရှိနေသည့် တိုင်းမှူးမှ ခလရ (ဇရ)
မှ ရန်ငါးသရွေ့တပ်များကို ထုတ်နုတ်ပြီး
မြဝတီနှင့် သယံဇာတနောင်သို့ စစ်ကူ
စေလွှတ်ခဲ့ရာ ပထမစေလွှတ်သော
စစ်ကြောင်းသည် ကော့ကရိတ်နှင့်
သယံဇာတနောင်ကြား ကားလမ်းပေါ်ရှိ
တရုတ်ဖြူတောင်တွင် တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲ
ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ မိမိဘက်မှ
စစ်သည် ၂ ဦး ကျဆုံးကာ ၁၄ ဦး

ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပါသည်။

တိုင်းမှူးသည် တိုက်ပွဲ အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး ဘားအံ စစ်ဗျူဟာတွင် အရန်ရှိနေသည့် အမှတ် (၂) ကချင် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းကို အမြန်အေးယူ၍ ကော့ကရိတ် မှ တစ်ဆင့်မြဝတီသို့ စေလွှတ်ခဲ့၏။ ထိုစစ်ကြောင်းသည် ဒေါနတောင်ကို တောင်ပေါ်ကားလမ်းမသုံးဘဲ တောတိုး ချီတက်ခဲ့ရာ မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်ကျော် မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ အရုဏ်ဦး၌ မြဝတီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရာ မြဝတီပတ်ဝန်းကျင် ၌ရှိနေသော သောင်းကျန်းသူများအား လိုက်လံရှင်းလင်းနိုင်တော့၏။

တညလတပ်ပေါင်းစုသည် တိုက်ပွဲ ၅ ရက်ကြာမြင့်သွားပြီး မြန်မာတပ်မတော်၏ ပြင်းထန်သော ခုခံမှုများကို ကြုံရသည့်ပြင် လေတပ် ကပါ ပါဝင်တိုက်ခိုက်လာ၍ နိုင်ပုံမပေါ် သဖြင့် အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းရိုက်ကြ ရတော့၏။

KNU ဗဟိုမှ တိုက်ပွဲအခြေ အနေကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေ သည့် ဗိုလ်မြကလည်း ကြားဖြတ်စက် များဖြင့် နေ့စဉ်ကြားဖြတ်ကြေးနန်းများ ကိုဖမ်းကာ စစ်ရေးသုံးသပ်လျက်ရှိ၏။

သူသည် မတ်လ ၂၁ ရက် တွင် အမှတ် (၂) ကချင်သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်နှင့် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး မြဝတီချီတက် လာသည့် သတင်းကို ရလိုက်၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်ကား နာမည်ကျော် ကချင်စစ်သားကြီးဖြစ်၍ ကရင်

ပြည်နယ်တွင် အလွန်တောကျွမ်း သည် မုဆိုးကြီးလည်းဖြစ်၏။ ဒုဗိုလ် တဝမှသည် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်သည် အထိ ကချင် (၂) တွင်သာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ ကရင်ပြည်နယ် တစ်ခုလုံး သူမရောက်ဖူးသည့်နေရာ မရှိ။ KNU မှ နာမည်ကျော် ဗိုလ်ဆလ် အား ဖမ်းနိုင်ခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုလည်း ဗိုလ်ကျင်စံနယ် KNU များက ကြောက်ကြသည်။ ဗိုလ်ကျင်စံ က ကလေးခလီးကျည်ဆန် သူက ဝါးခွံ ခေါင်းဖြူ။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရိုဂမ်ကား တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကရင်များ က ဝါးခွံခေါင်းဖြူဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ် နှင့် တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံးသည် လမ်းမသုံးဘဲ မြဝတီ သို့ တောတိုးချီတက်ခဲ့ရာ မတ် ၂၃ ရက် နေ့တွင် မြဝတီသို့ ရောက်ရှိတော့၏။

မတ်လ ၂၁ ရက် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်နှင့် ကချင် (၂) တစ်ရင်းလုံး ကော့ကရိတ်ရောက်သည်နှင့် ဗိုလ်မြက သူလူများအား အောက်ပါအတိုင်း အကြောင်းကြားလိုက်တော့၏။

“ခေါင်းဖြူ လူ ၅၀၀ လောက် မင်းတို့ဆီလာနေပြီ။ တိုက်မရရင် ပြန်ခွဲကြတော့။ လူတွေ အသေမခံနဲ့” ဟူသတည်း။

မတ်လ ၂၂ ရက်တွင် KNU နှင့် PDP ပင်မတပ်များ မြဝတီမှ စတင်ဆုတ်ခွာသွားကြသဖြင့် မြဝတီ တိုက်ပွဲကြီး ပွဲပြီးသွားပါသည်ခင်ဗျား။

မြဝတီတိုက်ပွဲတွင် မိမိဘက်မှ

စစ်သည်တပ်ဦးကျဆုံး၍ ရှစ် ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့၏။

ရန်သူဘက်မှ
တညလ ၃၀ ဦးကျဆုံး }
၄၀ ဦး ဒဏ်ရာရရှိ }
(မြေပြင်ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်များနှင့် ကြားဖြတ်စက် သတင်းများအရ)

သယံဇာတ ညီနောင်တိုက်ပွဲ

မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့က တိုက် ပွဲဖြစ်ပွားချိန်၌ သယံဇာတ ညီနောင်တွင် တပ်ခွဲရုံးနှင့် တပ်စု တစ်စုရှိရာ အင်အား ၃၀ ကျော် ၄၀ ခန့်ရှိ၏။ စခန်းတာဝန်ခံမှာ DSA-II မှ ဗိုလ် အောင်ကို ဖြစ်၏။

ရက်အနည်းငယ်က တိုင်းမှူး လာရောက်စစ်ဆေးချိန်တွင် လိုအပ် သည်များမှာကြားခဲ့သဖြင့် စခန်း ခံစစ်များ မွမ်းမံပြင်ဆင်ခြင်း၊ ခြံစည်းရိုး များ အသစ်ကာရံခြင်း၊ အမိုးပါ ခေါင် ကတုတ်များ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ခဲယမ်း မီးကျောက်နှင့် ရေ၊ ရိက္ခာများ ဖြည့်တင်းခြင်းတို့အား ဗိုလ်အောင်ကို ဦးစီး စစ်သည်များက ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားခဲ့ကြလေသည်။

မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ မနက် ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် သယံဇာတ ညီနောင်စခန်းအား တညလ တပ် ပေါင်းစု အင်အား ၅၀၀ ခန့်က လက်နက်ကြီးပစ်ကူများဖြင့် စတင် ပစ်ခတ်ပြီး တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ မိမိစစ်သည်များက ခံစစ်တွင် အသင့် နေရာယူကာ ရန်သူအား ပိုင်လောက် မှ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခဲ့သည်။ ပထမနေ့

မှာပင် ရန်သူမှ ကျားထိုးမှုများ ရှိခဲ့၏။
မိမိစခန်းတွင်းရှိ စစ်သည်များမှ ကြွေကြွ
ခံခဲ့၏။ ရန်သူ၏ တိုက်စစ် ပြင်းထန်
လာ၍ ဗိုလ်အောင်ကိုမှ တိုင်းမှူးထံ
တိုက်ရိုက်စစ်ကူတောင်းတော့၏။

“တိုင်းမှူး... ခင်ဗျာ။
ရန်သူအင်အား အတော်များပါတယ်။
ကျွန်တော့်ကို စစ်ကူပို့ပေးပါခင်ဗျာ”

“မြဝတီက မင်းထက်ပို
အရေးကြီးလို့ မင်းဆီစစ်ကူပို့ဖို့ ငါ
လုပ်မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကြွေကြွေခံ
ထားပါ။ လေကြောင်းပစ်ကူ ငါ စီစဉ်
ပေးမယ်။ တစ်ရက် နှစ်ရက် တောင့်ခံ
ထားပါ”

တိုင်းမှူး၏အစီအစဉ်အရ
သယံဇာတဦးစီးဌာနကို တီ ၃၃ ဂျက်
လေယာဉ်ငါးစီးဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ၂
ရက် အကြာ၌ လေကြောင်း ပစ်ကူများ
စပေးတော့၏။ မြဝတီမရသော်လည်း
သယံဇာတဦးစီးဌာနကိုတော့ ရအောင်
တိုက်မည်ဟု ကြိုးစားနေသော တညလ
တပ်ပေါင်းစုမှာ မိမိတပ်မတော်လေ၏
တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အထိအခိုက် အကျ
အဆုံးများစွာဖြင့် စခန်းကို မသိမ်း
နိုင်ဖြစ်နေ၏။ သယံဇာတဦးစီးဌာနကို
KNU တပ်မဟာ (၇) တပ်မဟာမှူး
ဗိုလ်မှူးကြီးထိန်မောင် ကိုယ်တိုင်
နောက်ပိုင်းတွင် အနီးကပ် ကွပ်ကဲ
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ဆို၏။ ရန်သူတွေ
အနားကပ်လာတိုင်း လေတပ်မှလည်း
စခန်းပတ်လည်ကို ရေဒါကန်များ။
စက်သေနတ်ကြီးများနှင့် ပစ်ခတ်ရှင်း
လင်းပေးရာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဖြစ်
နေ၏။

မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့ ကချင်
(၂) စစ်ကြောင်း ဒေါ်နတောင်ကြီးကို
ဖြတ်ကျော်သွားချိန်၌ တညလ တပ်
ပေါင်းစုသည် အောင်မြင်ဖွယ်ရာမရှိဟု
သုံးသပ်ပြီး သယ်နည်းနောင်စခန်းကို
စွန့်ခွာသွားကြတော့၏။ ထိုအချိန်တွင်
ဒေါ်နတောင်ပေါ်မှ စစ်ကူစစ်ကြောင်း
သည်လည်း အလယ်ဘိုတ်မှ ဆင်းချ
လာပြီဖြစ်လေသည်။

သယ်နည်းနောင်တိုက်ပွဲ၌

တညလမှ

၃၀ ဦး သေဆုံး

၄၀ ဦး ဒဏ်ရာရသွားခဲ့၏။

မတ် ၂၂ ရက်နေ့ ညပိုင်း
တွင် တညလတပ်ပေါင်းစုသည် ကျဆုံး
သူ၊ ဒဏ်ရာရသူများကို သယ်ဆောင်
ကာ အရှေ့မြောက်ဘက် တောလမ်းကို
အသုံးပြုကာ သောင်ရင်းမြစ်ကို ဖြတ်
ကျသွားကြတော့၏။

မဲဇုလဲတိုက်ပွဲ

မြဝတီနှင့် သယ်နည်းနောင်
ကဲ့သို့ပင် မဲဇုလဲစခန်းကိုလည်း တညလ
အင်အား ၃၀၀ ခန့်က မတ် ၁၇ ရက်
နေ့ မနက်မှာပင် လက်နက်ကြီးပစ်ကူ
များဖြင့် ဝင်တိုက်ခဲ့၏။ မဲဇုလဲစခန်း
မှာလည်း မကြာသေးမီ ရက်ပိုင်းကမှ
မဆုတ်တမ်း ခံစစ်စခန်းအဖြစ် စခန်း
ကို ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံပြင်ဆင်
ထားရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်
၌ စခန်းတွင်းမှ စစ်သည်များသည်
ရန်သူထိုးစစ်ကို ကြံကြံခံနိုင်ခဲ့ကြ၏။

စခန်း၌ လူ ၃၀ ခန့်ရှိ တပ်စု
တစ်စုနှင့် စခန်းပျားမှာ ဗိုလ်သာနုဖြစ်

၏။ သယ်နည်းနောင်ကို လေကြောင်း
ပစ်ကူပေးသည့်နေ့မှာပင် မဲဇုလဲကိုလည်း
တီ ၃၃ ဂျက်တိုက် လေယာဉ်များက
လေကြောင်းမှ ပစ်ကူပေးခဲ့၏။
ထို့ကြောင့် တညလတပ်ပေါင်းစုမှာ
မဲဇုလဲကို မသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။ မဲဇုလဲ
တိုက်သည့် တညလ ခေါင်းဆောင်မှာ
KNU တပ်မဟာ (၁) မှူး ကျော်ဟိုး
ဖြစ်သည်ဆို၏။

ကျော်ဟိုးတွင် အခိုင်အမာ
ခံစစ်များကို အောင်မြင်အောင်
တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် စစ်ရေးစွမ်းရည်
မရှိပါ။ သူသည် ဪကကျားတပ်မှူး
တစ်ဦးသာဖြစ်၏။ စခန်းငယ်လေးများ
ကိုသာ တိုက်ဖူးသူဖြစ်၏။ လေကြောင်း
ပစ်ကူပါသည့် တိုက်ပွဲများကို ရင်ဆိုင်
ဖူးသူမဟုတ်။ မိမိတို့၏ တီ ၃၃ ဂျက်
တိုက်လေယာဉ်များ တိုက်ပွဲတွင်ပါဝင်
လာ၍ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့်
ပွဲပျက်သွားပြီး မတ် ၂၂ ရက်တွင်
တိုက်ပွဲခွင့်မှ ပြန်လည် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့
လေတော့သည်။

ဤတိုက်ပွဲ၌ တညလမှ ၅
ဦးသေဆုံးပြီး ၂၀ ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့၏။
ကျော်ဟိုးနှင့် သူ၏တပ်ပေါင်းစုသည်
ဒဏ်ရာရသူများကို သယ်ဆောင်ကာ
အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်
ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မတ် ၁၇ မှ ၂၂
ရက်နေ့ထိ ၆ ရက်ကြာ မြဝတီသယ်နည်း
နောင် မဲဇုလဲတိုက်ပွဲစဉ်ကြီး ပြီးဆုံး
သွားခဲ့ပါသည်။ ခင်ဗျား။

စစ်သည်တောင်းတစ်ဦး၏ခတ်ပြုချက်
ကျွန်တော်သည် မြဝတီ
မြို့နယ်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့၏
ဖိတ်ကြားချက်အရ ၂၀၁၃ ခုနှစ်
မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့က မြဝတီမြို့သို့
ရောက်ခဲ့၏။ သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။
မြဝတီပတ်ဝန်းကျင် လှည့်လည်
ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ မြဝတီတောင်ဘက်က
ဖလူးစခန်းကို ရောက်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်
စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့က သူတို့
ထုတ်ဝေထားခဲ့သည့် မြဝတီမြို့နယ်
မဂ္ဂဇင်း လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။
နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းဖြစ်၏။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်
က ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ နောက်ဆုံး
ထုတ်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင်
၁၉၇၄ ခုနှစ်က မြဝတီမြို့ တိုက်ပွဲ
အကြောင်းပါရှိရာ အတော်လေး
ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင် ဖြစ်၏။ ရေးသားသူ
မှာ စစ်မှုထမ်းဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍
သူ၏ရေးသားချက်၌ စစ်အရေး စစ်
အတွေးများ ပါရှိပါသည်။

တိုက်ပွဲအသေးစိတ် ဖော်ပြ
ချက်မျိုးလည်း ဖြစ်နေ၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်တော်
ပဏာမရေးသားတင်ပြခဲ့သည့် မြဝတီ
တိုက်ပွဲနှင့် ဆက်စပ်ဖတ်ရှုနိုင်ရန်
စစ်သည်ဟောင်းတစ်ဦး၏ မြဝတီ
တိုက်ပွဲကို ဆက်လက်ဖော်ပြပေး လိုက်
ပါသည် ခင်ဗျား။

တိုက်ပွဲကြည့်ရသည့် မြဝတီတိုက်ပွဲ
နိဒါန်း

အချိန်ကာလ ၁၉၇၄ ခုနှစ်
မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ ဝေလီဝေလင်း

အချိန်။

မြဝတီမြို့သူမြို့သားများက ပွဲ
အလွန်ကြိုက်ကြသည်။ ရွှေမြင်းဝန်
ဘုရားပွဲက နှစ်စဉ်တပေါင်းလ၌ ကျင်းပ
လေ့ရှိ၏။ ယခုနှစ် ဘုရားပွဲ အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် အရှေ့ပိုင်း အမှတ် (၁)
ရပ်ကွက် ဘောလုံးကွင်း (ယခု အစိုးရ
မူလတန်းကျောင်း အမှတ် (၂) နေရာ)
၌ နေ့ခင်းတွင် မျိုးမြင့်အောင် ဆပ်ကပ်
ရုံသွင်းပြသသဖြင့် လူအတော်စည်၏။
ညဘက်တွင်မူ ဇွဲညွန့်စိန်ဇာတ်ဗလာ
ပွဲပြသည်။ ထိုနေ့ မိုးမလင်းတလင်း
တွင် နှစ်ပါးသွားအပြီး မင်းသား၊
မင်းသမီးများ နောက်ပိုင်းကဇာတ်
အတွက် ငိုချင်းချနေကြ၏။ ပွဲက
ဇာတ်ရှိန် အတက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်နေ
သည်။ ပရိသတ်က မင်းသား၊ မင်းသမီး
ငိုချင်းသံမှာ နှစ်မျောနေကြသည်။

ယင်းအချိန်မှာပဲ အမှတ် (၃)

ရပ်ကွက် ကြိုခင်းဘက်မှ ရှေ့မှတ်ဆိတ်
အခြမ်းမှ ဒက်ဒက်ဒက်ဒက်ဒက်
ဟူသော သေနတ်သံသံသံသံကို စကြား
ရသည်။

ထို့နောက် အမ်းဂျိမ်းဂွမ်းဟူ
သော လက်နက်ကြီးသံများပါ ကြား
လာရ၏။ သေနတ်သံများ တိုးရာမှ
ကျယ်လာခြင်း။ ခပ်ကြွကြွကြားရာမှ
ခပ်စိတ်စိတ်ကြားလာခြင်းကြောင့်
ပွဲကြည့်သူများသည် ပါလာသည်
ဖျားများကို လိပ်၊ အိပ်နေသည့် ကလေး
များကိုနှိုး၍ အိပ်သို့ ပြန်ပြေးကြ၏။
တချို့က သောင်ရင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး
ထိုင်းဘက်ကမ်း မယ်တောင်ရွာဘက်
ပြေးကြလေတော့သည်။ ဇာတ်သမား
များလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် မြို့ခံ
လူတွေနဲ့ရောပြီး ပွဲခင်းမှ ပြေးလေ
တော့၏။

မြဝတီတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပေပြီ။

နောက်ခံကားချပ်

ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၉
ခုနှစ်တွင် ခလရ (၆) မှ ဗိုလ်ကြီး
သိန်းငွေတပ်ခွဲတွင် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေရာမှ ဂရက်ဂျူဒီခံစားခွင့်နှင့်
ထွက်စာတင်ထွက်ခဲ့ပြီး မြဝတီမြို့၊
ကလေးသို့ ရောက်လာ၏။ ကိုယ်တိုင်
က အပေါင်ရင်းငြိမ်သားဖြစ်သော်
လည်း ဇနီးက မြဝတီသူ။ သူနှင့်
အကြောင်းပါသဖြင့် မြဝတီသို့ ပြန်လာ
ပါသည်။ မြဝတီရောက်တော့ ဘာလုပ်
စားရမှန်း မသိပါ။ ဘုန်းကြီးလူထွက်၊
စစ်သား လူထွက်များ ဖြစ်လေ့ရှိသည့်
အတိုင်း စစ်ချင်း ပြင်ပကမ္ဘာတွင်
ယောင်နုနုဖြစ်နေပါသည်။ အရင်းအနှီး
ကလည်းမရှိ၊ ဂရက်ဂျူဒီကလည်း
ထုတ်မရသေး။ မိန်းမဘက်က ကြည့်
ပြန်တော့ ယောက္ခမကြီးက မုဆိုးမကြီး။
အသက်က ကြီးပြီ။ အိမ်ပိုင်မရှိ။ အိမ်

ငှားနေရသူ၊ သူများမြေပေါ်မှာ တစ်လ တစ်ဆယ်ကျပ်ပေးပြီး တဲအိမ်ငယ်လေး ဆောက်နေရသည် ဘဝ။

ကြရာမရဖြစ်ပြီး ငါ ဘာတတ် သလဲ စဉ်းစားကြည့်သည်။ တပ်ထဲမှာ ဆေးတပ်သားလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆေး ပညာတတ်ခဲ့သည်။ ဒီတော့ ထိုအချိန် က မြဝတီသည်ကျန်းမာရေး ဌာနမရှိ၊ ဆေးရုံမရှိဖို့ တတ်သည့် ဆေးပညာ ကလေးဖြင့် အသက်မွေးရတော့၏။ ယခုခေတ်အခေါ်တော့ ဒေါက်တာ ရမ်းကုပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆေးတပ်သားဘဝ တပ်ထဲမှာတုန်းက တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ဆေးထိုးဆေးကု ခဲ့တာ ရဲဘော်တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ပိုးစိုးပက်စက်မဖြစ်ခဲ့။ နိုင်ငံတော်က ယုံကြည်လို့ ဆေးတပ်သားရဲဘော် များကို ဆေးကုသခွင့်ပြုခဲ့သည်ပဲ။ ဆေးကုခွင့်လက်မှတ်မရခဲ့တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျန်းမာရေးမှူး အဆင့်လောက် တော့ ဆေးပညာကို နားလည်ထားပြီး သား။ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ပြီးသား။

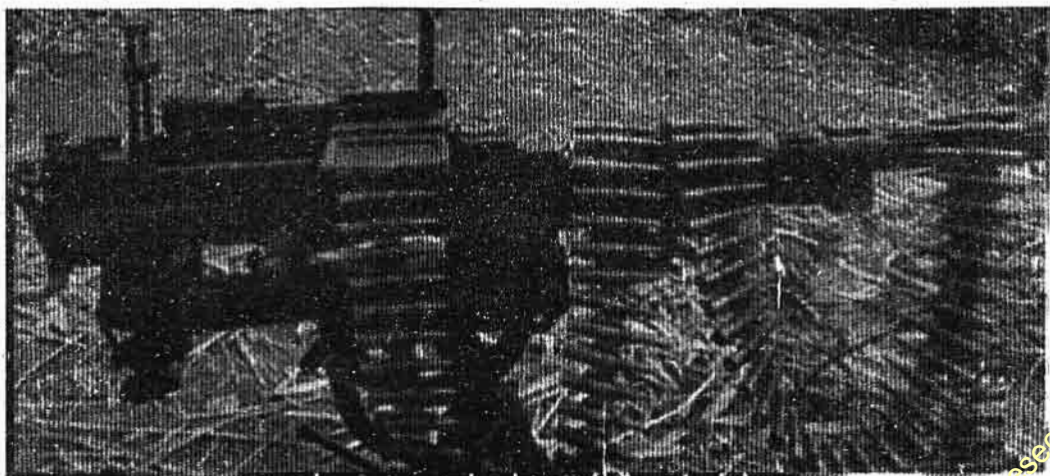
ဒါကြောင့် ဆေးတိုက်ဖွင့်ခွင့် လိုင်စင်ကို ကော့ကရိတ် ခရိုင်ဝန်ရုံး၌ လိုင်စင်သွားယူပြီး တိုင်းရင်းသား ဆေးတိုက် မြဝတီဟု ဆိုင်းတုတ်တပ် ကာ ဆေးတိုက်စဖွင့်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် က မြဝတီမြို့ကလေးသည် ကော့ကရိတ် ခရိုင် အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဆေးမိုးဝါးခများမှာ အသား ဆေးတစ်လုံးထိုး ၃ ကျပ်၊ အကြော ဆေးတစ်လုံး သွင်း ၅ ကျပ်၊ ပယ်နယ် စလင် ၅ သိန်းအား တစ်လုံးထိုး ငါးမူး (ပြားငါးဆယ်) (အများဆုံး) တစ်ကျပ် သာကျပါ၏။ (ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ထံ ဆေးမကြာခဏလားဝယ် သည် ကျွန်တော်ဖောက်သည် ကိုညိုသည် ယခုအခါ မဲဆောက်၌ ဆေးဆိုင်ကြီး အကြီးအကျယ် ဖွင့်ထားပါသည်။ ဤကားစကားချပ်)

ကျွန်တော်သည် မြဝတီမြို့ ပေါ်တွင်သာမကပါ သယံဇာတဦးနှောင်း၊ ဝေရမ်း၊ မဲပုလဲရွာများအထိ ကရင် သူပုန်တွေကြားထဲ ဆေးလိုက်ကုပါ

သည်။ သူတို့က မနောင်ယုက်ကြပါ။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မကျန်းမာလျှင် ဆေးကု ပေးသည့်သူကို အားကိုးရစေမြဲ ဖြစ်ပါ သည်။ ဝေရမ်းရွာတွင် တပ်ကထွက် ပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်နေသည့် ရဲဘော် တစ်ဦး၏ အိမ် ရှိပါသည်။ ဝေရမ်း ရောက်တိုင်း သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော် တည်းခဲ့သည်။ ယခုအခေါ်လည်း ဝေရမ်းတွင် သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော် တည်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မြဝတီ ပြန်ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ် အကြာ၌ ရဲဘော်တစ်ဦးနှင့် သူ့ ယောက္ခမတို့အား KNU များမှ ဝင်ဆွဲသွားပြီး ပစ်သတ်သွားပါသည်။ ညတွင် ဝင်ဆွဲခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော် တည်ဆည်းရက်နှင့် လွဲသွား၍ ကျွန်တော် ကံကောင်းသွားပါသည်။ သို့မဟုတ် ပါက ကျွန်တော်ပါ အဆစ်ပါသွားနိုင်ပါ သည်။

၎င်းမှ ကာလအတော်ကြာ တွင် ဝေရမ်းရွာသို့ နောက်တစ်ချိန်သွား ၍ ဦးဝမ်းစံတို့ အဖေအိမ်ကို ငှားပြီး

ဆေးခန်း စဖွင့်ပါသည်။ ဆေးကု၍ ငွေ အတော်လေးစုမိတော့၏။ ထိုအခါ ရန်ကုန်မှတ်တမ်းရုံးသို့ ဂရက်ဂျူဒီ ထုတ်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့တော့သည်။ ရန်ကုန်မှတ်တမ်းရုံး ငွေစာရင်းရုံးသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းကရှိနေပြီး ၎င်း နေရာကို ဂေါ်ရာကုန်းဟု ခေါ်ပါသည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် ပါတီ ခေတ်၌ ဘောက်ထော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားခြင်းဖြစ်ပြီး ယခင် ဂေါ်ရာကုန်း နေရာကို မဟာဝိဇယစေတီ တည်ထား သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်စဉ် ခရီးစဉ် ပြတ်သွား၍ အောင်ဆန်းကွင်း၌ ပွဲကြည့်များ စက်ဘီးစောင့်လုပ်နေ သော ရဲဘော်ဟောင်း စိန်မှတ်ထံ သွားတည်းရပါသည်။ အားကစား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည့် သံမံတလင်း ပေါ်၌ ဖြစ်သလိုအိပ်ပြီး စားတော့ အောင်ဆန်းကွင်းဘေး ကုလားထမင်း ဆိုင်၌ စားပါသည်။ သတ်သတ်လွတ် ပဲဟင်းနှင့် ဆားတစ်ပန်းကန်၊ ငရုတ်သီးတောင့်ကြော်နှင့် အဝစား တစ်မတ် (၂၅ ပြား)လား ကျပါသည်။ ထိုစဉ်က ရွှေဈေး မှာ တစ်ကျပ်သား ၂၀၀ ကျပ်ပဲဖြစ်ပါ၏။ ရန်ကုန်၌ တစ်လနီးပါးကြာပြီးမှ ဂရက်ဂျူဒီ ၇၀၀ ကျပ် ရတော့၏။ သူငယ်ချင်းစိန်မှတ်ကို ငွေနည်းနည်းပေးခဲ့ပြီး မြဝတီသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ မြဝတီပြန်ရောက်၍ ၁၅ ရက်ခန့် အကြာ၌ မော်လမြိုင်သို့ ဆင်းပြီး ဆေးဝယ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကော့ကရိတ် ကျွန်း သို့ ဂျစ်ကားဖြင့်ဆင်း၍ ကျွန်းမှ

သင်္ဘောစီးပြီး မော်လမြိုင်သို့ လာရပါ သည်။ ဆေးဝယ်ရာ၌ ထောက်ခံစာ တွေ အများကြီး ယူရပါသည်။ ဦးနု၏ ဖဆပလအစိုးရလက်ထက်ဖြစ်ပါ၏။ ဆေးဝယ် ဆေးသယ် ခြင်းအား ထောက်ခံစာအမျိုးမျိုးပါမှ ရပါသည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် မြဝတီသို့ လက်ထောက်ဖြိုပိုင် ဦးတင်စိုး ရောက်လာ၏။ ဦးတင်စိုးရုံးထိုင်သော နေရာသည် ယခု ဗလီဘေးဖြစ်ပြီး ၎င်းနေရာ၌ သစ်သားတည်းခိုဆောင် ဘိုတဲပုံစံတစ်ခုရှိ၏။ ဗလီနေရာ၌ မူလလင်များ တည်းခိုသော သစ်သား ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ် ဦးတင်စိုးရောက် တော့ အာဇာနည်ကျောက်တိုင် စိုက်ထူခဲ့၏။ မြဝတီလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကိုမူ အိမ်စောင့်အစိုးရ လက်ထက် ၁၉၅၈ ခုနှစ်က နုလက ဗိုလ်ကြီးသန်းငွေနှင့် ကျွန်တော်တို့က ကမကထလုပ်ပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးဆိုင် အတွက် ဆေးဝယ်ယူခြင်းကို ဖြိုပိုင် ဦးတင်စိုး၏ ထောက်ခံချက် ကော့ကရိတ် ခရိုင်ဝန် ဦးသာလွင်ထံမှ ထောက်ခံ ချက်၊ မော်လမြိုင် အမှတ် (၁) စစ်ဆေးရုံ ၏ထောက်ခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဝယ်ယူရပါသည်။ သင်္ဘောနှင့်အပြန် တွင် အကော့ကရိတ်ခရိုင်အစစ်အဆေး လည်း ခံရပါသေးသည် ခင်ဗျား။

ထိုစဉ်က ခြေခံ

ထိုစဉ်က မြဝတီသည် မြို့မဖြစ်သေးပါ။ တိုက်နယ်အဆင့် ရွာကြီးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရပ်ကွက် အဖြစ် အရှေ့ပိုင်းအား အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်၊ အလယ်ပိုင်းအား အမှတ် (၂) ရပ်ကွက်၊ ကြွင်းပိုင်းအား အမှတ် (၃) ရပ်ကွက်၊ ဗမာစုအား အမှတ် (၄) ရပ်ကွက်၊ အနောက်ပိုင်းက အမှတ် (၅) ရပ်ကွက် သို့မဟုတ် ကိုးနဝင်းကွက်သစ်အဖြစ် ပိုင်းခြား ထားပါသည်။ အိမ်ခြေ ၅၀၀ ခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးကုတာ တစ်ဖက် လူမှုရေး၌လည်း တပ်မတော် သားဟောင်းပီပီ စနစ်တကျ ဝင် ရောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရာ သူကြီး ဦးအောင်ဖြူက သဘောကျသဖြင့် တွဲဖက်သူကြီးတာဝန်ယူရပါသည်။ ရပ်ကွက်များ၌လည်း ရာအိမ်မှူး၊ ဆယ်အိမ်မှူးများ ခန့်ထား၍ အုပ်ချုပ် ပါ သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် တော်လှန်ရေး ကောင်စီအစိုးရ လက်ထက်၌ ကျေးရွာ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရာ ကျွန်တော်က အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ယူရပါသည်။

အလယ်ပိုင်းရပ်ကွက်တွင် ကျွန်တော် အိမ်တစ်လုံးဝယ်နိုင်ပြီး ဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားခဲ့ရာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၌ ဆေးဆိုင် ပြည်သူပိုင် အသိမ်းခံရပါ သည်။ ပြည်သူ့ပစ္စည်း ကော်ပိုရေးရှင်း ပပက၌ သိမ်းဆည်းထားသော ကျွန်တော် ဆေးများကို ကျွန်တော်ကို ပင် ပြန်ရောင်းချသဖြင့် ရောင်း

ပေးခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က အောက်တန်း စာရေးလစာမှာ ၁၂၆ ကျပ် ပြား ရွှပ် ဖြစ်၏။ ပပကဆိုင်မှာ ယခု ခြိုး တည်းခိုခန်းနေရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် မှာ ဆေးဆိုင်မရှိတော့သည့်အပြင် ဆေးထိုးခွင့်လည်း မရတော့ပါ။ ဦးနေဝင်း လက်ထက် အမြဲတေပါတီ ကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်၌ စတင် တည်ထောင် ပါသည်။

ထိုကာလ၌ ရပ်ကွက်လိုက် ဥက္ကဋ္ဌများ ခန့်အပ် တာဝန်ပေးရာတွင်- အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်၌ ကျွန်တော် အမှတ် (၂) ရပ်ကွက်၌ ဦးအေးမောင် (ယခု ကွယ်လွန်) အမှတ် (၃) ရပ်ကွက်၌ ဦးသန်းရွှေ (လက်ဝှေ့) အမှတ် (၄) ရပ်ကွက်၌ ဦးဘဆွေ (မိုးသီးဖွန် အဖေ) အမှတ် (၅) ရပ်ကွက်၌ ဦးအောင်ဖြူ တို့ဖြစ်၏။ ပါတီကောင်စီခေတ် ရောက် လာရာ မြဝတီကို မြို့အဖြစ်သတ်မှတ် လိုက်၏။

မြို့နယ်ပါတီ ယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်ကြီးဗလဖြစ်ပြီး မြို့နယ်စစ်မှုထမ်း ဟောင်း ကော်မတီဗဟိုရာ ကျွန်တော့် ကို ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ပေးတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မြဝတီရှိ တပ်ထွက်များ၊ တပ်ပြေးများပါ တပ်ထဲဝင်ဖူးသူ အားလုံး အင်အားအနေဖြင့်ထည့်ရာ ဦးရေ ၂၀ ခန့် ရပါသည်။ စစ်မှုထမ်း

ဟောင်းရုံးကို ပါတီရုံးမှာပဲ တွဲထားရ ၏။

မြဝတီတွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်သွားကြသည့် မြို့နယ်အဆင့် အုပ်ချုပ်မှုတာဝန်ယူခဲ့ကြသူများကို ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ပြောရပါ က အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

- (က) ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးဗလ အုပ်ချုပ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ထွန်း
- (ခ) ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးသာခိုင် အုပ်ချုပ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ထွန်းဇော်
- (ဂ) ပါတီဥက္ကဋ္ဌ မန်းသင့်နောင် အုပ်ချုပ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးသန်းဆွေ
- (ဃ) ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးစောဏ် အုပ်ချုပ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်းသန်း
- (င) ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိန်အောင် အုပ်ချုပ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ဦးချစ်ထွေး
- (စ) ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိန်အောင် အုပ်ချုပ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှကြွယ်

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူး စောကြာရင်နှင့် ဗိုလ်မှူးဝင်တည် တို့ ဖြစ်၏။

ပထမအကြိမ် လွှတ်တော် အဆင့်ဆင့် ရွေးကောက်ပွဲပြီးစအချိန် ကျွန်တော်အနေနှင့် မြဝတီ မဲဆန္ဒနယ် မှ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရသော ပြည်နယ်လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် (အချိန်ပြည့်) ပုပ္ဖနွေးနွေးဖြစ်နေချိန် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်ကာလ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၇ ရက်မှ မတ် ၂၁ ရက်ထိ မြဝတီ၊ သယံဇာတဦးစီးဌာန၊ မဲပလိရွာ တို့ကို KNU နှင့် ပြည်ပြေးတို့ ပူးပေါင်း ပြီး မြဝတီမြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲလာ ကြ၏။ ထိုစဉ်က သယံဇာတဦးစီးဌာန နေနားမှူးတာဝန်ယူသူမှာ ဗိုလ်ကြီး အောင်ကို (ယခုပြည်သူ့လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် သူရဦးအောင်ကို) ဖြစ်သည်။ သယံဇာတဦးစီးဌာနခန်း အလွန် တံတားထိပ်သို့ KNU မှ တောင် ပစ်ခတ်ရာ တံတားထိပ်မှ ဆရာကြီး စိန်မောင်ဦးစီးသော တပ်က အပြင်း အထန် ခုခံသဖြင့် KNU တို့ သယံဇာတ ညီနောင်အတွင်း မဝင်နိုင်ဘဲ လက်နက်ကြီးများဖြင့်သာ ပစ်ခတ်ပါ တော့သည်။ အလားတူပင် ဒေါန တောင်တန်း တရုတ်မြို့တောင်စခန်း၊ ယခု နတ်ရေကန်နေရာ၌ စစ်ကူတက် လာသည့် ဘားအံမှ ကချင် (၂) တပ်ရင်းကို ဖြတ်တောက် တိုက်ခိုက် ရန် KNU တို့က စောင့်နေကြ၏။

မြဝတီတိုက်ပွဲကို ဆက်လက် တင်ပြသွားပါမည်။

ရှေ့လဆက်ရန်
သောင်းဝေဦး

တဝန်သိသိ သစ္စာရှိရှိ

တဝန်ကြားမှ လွမ်းသကြန်
ကြဉ့်လူ

တန်ခူးလေပြည်မှာ သင်္ကြန်
ရနံ့တို့ သင်းပျံ့ကြင်လှိုင်လို့နေပြီ။ “သင်္ကြန်
ရနံ့”လို့ ဆိုလိုက်တဲ့အထဲမှာ ပိတောက်
ပန်းနဲ့ ကံ့ကော်ပန်းတို့ရဲ့ ရနံ့လည်းပါ
တယ်။ ဖက်ဆွတ်ရေတိုး သင်္ကြန်မိုး
ကလေး တစ်ပြိုက်ကြောင့် ထွက်ပေါ်
လာတဲ့ မြေသင်းနံ့ကလေးလည်းပါတယ်။
ဥဩငှက်ရဲ့ ဆွေးမြေ့တဲ့ လွမ်းတေးဆိုသံ
လည်း ပါသလို အားသစ်ရွှင်လန်းစဖွယ်
သင်္ကြန်မိုးသံနဲ့ သံချပ်ထိုးသံတွေလည်း
ပါတာပေါ့။ ပြီးတော့ သစ်ရွက်ရော်ရီ
ကုန်နီနီ သင်္ကီရောင်ငှါ သင်္ကေတတို့
ကြောင့် သာသနာဝါဝါလန်းပုံကိုလည်း
မြင်ယောင်စေတယ်။ ရောင်စံ ငှက်ပန်း
လေးတွေနဲ့ ဖြူနီဝါစိမ်း သင်္ကြန်ယိမ်း
သူမတို့ရဲ့ ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကားကို
လည်း ထင်ဟပ်လာစေနိုင်တယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် “သင်္ကြန်
ရနံ့”ဆိုတာ မြန်မာ့ရိုးရာ နှစ်သစ်ကူး
အတာသင်္ကြန်နဲ့ သက်ဆိုင် ဆက်နွယ်မှု
မှန်သမျှ အမြင်၊ အကြား၊ အနံ့၊ အတွေး
အာရုံတို့ကို မြန်မာတို့ရဲ့ အသည်းနှလုံး

အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှာ သိမ်းဆည်းထား
ရာကနေ ပြင်ပလှုံ့ဆော် တိုက်ဆိုင်မှု
တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် စိတ်အာရုံမှာ
ထင်ဟပ် နိုးထလာတဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာ
တစ်ရပ်သာ ဖြစ်လေတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

ရဲအုပ် အာယုအဖို့ အဲဒီ
သင်္ကြန်ရနံ့ကလေးကို တိတ်တခိုး ရှူ
ရှိုက်ရင်း သင်္ကြန်ပွဲကို နှစ်ပျော်နိုင်ခဲ့တာ
ကတော့ သူ့ရဲ့ ရဲလုပ်သက် တစ်လျှောက်
လုံးလိုလိုပါပဲ။ ဝန်ထမ်းများအတွက်
နှစ်သက်ကူး ရုံးပိတ်ရက်ရှည်အဖြစ်
နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပေမယ့်
ရဲအုပ် အာယုတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ
ကတော့ အနားမယူနိုင်ဘဲ အလုပ်တွေ
ပိုရှုပ်၊ ပိုလုပ်ကြရပါတယ်။

အဲဒီလို သင်္ကြန်ရနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့
ကို ရှူရှိုက် ရင်ခုန်မိချိန်၊ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်
တွေ တည်ဆောက်လို့ အကတွေ ဇာတ်
တိုက်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ရဲအုပ် အာယုတို့
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအဖို့ မြန်မာ့ရိုးရာ နှစ်သစ်
ကူး အတာသင်္ကြန် ရုံးပိတ်ရက်ရှည်
ကာလအတွင်းမှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့်

မှုခင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်တွေ ရပ်စွာ
အေးချမ်းသာယာရေးနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး
လုပ်ငန်းတွေ၊ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်
တွေကို အစီအမံတွေ ရေးဆွဲချမှတ်ခြင်း၊
ကြိုတင်ပြင်ဆင် ဆောင်ရွက်ခြင်းများနဲ့
စတင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်ကြရတော့တယ်။
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များတွေကလွဲပြီး ကျန်တဲ့
ရုံး/ဌာနတိုင်းလိုလို ရုံးပိတ် အနားယူကြ
တော့မှာဆိုတော့ တခြား ဌာနတွေနဲ့
ဆက်စပ်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ့် လုပ်ငန်း
တွေကိုလည်း ကြိုတင် ညှိနှိုင်းပေါင်းစပ်
ဆောင်ရွက်ထားကြရသည်။

“ကိုအာယုရေ...ရှင် ဒီနှစ်
တော့ ခွင့်ကလေး ဘာလေးတင်ပြီး
သားတွေနဲ့အတူ ဇုလ္လဘာရဟန်း ဝတ်ပါ
လား”

လို့ အိမ်ရှင်မ မရွှေဦးက
ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရဲအုပ် အာယုတို့
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအဖို့ “ခွင့်လျှောက်ထားမှု
များအား ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားရန်” ဆိုတဲ့
တပ်ဖွဲ့တွင်း အမိန့်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ခဲ့
တာ အတော်ပင်ကြာခဲ့ပြီမို့ အညွန့်

အညောက်ကလေးများပင် ထွက်နေ
လောက်ပြီလေ။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“တော့ ပြောလိုက်ရင် ဒီလို
ချည်းပဲ။ သင်္ကြံဆိုရင်ကို မျက်နှာပိုးက
မသေဘူး”

အိမ်ရှင်မ အထင်တော်လွဲတာ
ကိုလည်း ရှင်းပြမအားသေး။ လုပ်ငန်း
စီမံချက်တွေ အပြီးသတ် ရေးဆွဲနေရ
တာကို။

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း
ကဲ့ကော်၊ ပီတောက်တွေ တဝေဝေ
ပန်ဆင်ထားတဲ့ သင်္ကြန်မယ်လေးတွေ
မဏ္ဍပ်စင်မြင့်ပေါ်မှာ သင်္ကြန်ဒိုးသံ
ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းနဲ့ ကကြခုန်ကြ
ရေစကားကြလေပြီ။

ရဲစခန်းဘေး စစ်ကိုင်း-မန္တလေး
ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှ ရေပက်ခံ ကား
တစ်စီး တုံ့ချမ်းချမ်း။ တုံ့ချမ်းချမ်းနဲ့
စည်တိုသံ၊ လင်ကွင်းသံပေးပြီး ဖြတ်

မောင်းသွားရင်း ရဲအုပ် အာယုတို့ ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်တွေ တန်းစီနေတာကို လှမ်းကြည့်
သွားကြတယ်။ ရဲစခန်း လွန်သွားတော့
သံချပ်ထိုးသံ ကြားလိုက်ရလို့ ရဲဘော်
တွေ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြတယ်။
“သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင်

ရည်စားပျောက်လို့ပိုင်” တဲ့လေ။
ရဲတပ်ဖွဲ့တွေက ရည်စား
ပျောက်လို့လည်း မဟုတ်ပါ။ ပိုင်လည်း
မပိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူများပျော်လို့ မပျော်

နိုင်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ တန်းစီလူ
စစ်၊ လုံခြုံရေးနဲ့ နယ်မြေစိုးမိုးရေးတာဝန်
တွေခွဲ။ လှည့်ကင်း၊ ရပ်ကင်းနဲ့ အခြား
ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ
အသေးစိတ်မှာကြားပြီး တန်းဖြတ်လိုက်
တယ်။ တာဝန်ကျနေရာ အသီးသီးတို့
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အလို့ငှါ ထွက်ခွာသွား
ကြလေပြီ။

မကြာခင်မှာပဲ ရေပက်ခံ ကား
တစ်စီး ရဲစခန်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကား
ပေါ်က ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ လူအချို့
ဆင်းလာကြတယ်။

“စခန်းမှူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စခန်းမှူး
ရဲအုပ် အာယုပါ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ စခန်းမှူး
ကြီး ကျွန်တော်တို့ကားကို ခဲပေါက်ခံရ
လို့ အရေးယူပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဘယ်နေရာက ပေါက်တာ
လဲ၊ ပေါက်တဲ့လူကိုကော မြင်မိသလား”

“ဟိုဘက် လမ်းလေးခွ လမ်း
ဆုံမှာပါ။ ရေပက်ခံနေတဲ့လူတွေ အများ

ကြီးပဲ။ အဲဒီအထဲက ဘယ်သူပေါက်
လိုက်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့
မမြင်မိလိုက်ကြဘူး။ လူကိုတော့ မထိလို့
တော်သေးတယ်။ ကားမှန်ကို ထိလို့
အက်သွားတယ်။ စခန်းမှူးကြီး လိုက်
ကြည့်ပါဦး”

ရဲအုပ် အာယု ရုံးခန်းထဲမှ
ထွက်ပြီး လိုက်ကြည့်တော့ ရေပက်ခံ
ကား ဝီလီဂျစ် အမျိုးအစားရဲ့ ရှေ့လေ
ကာမှန် အက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။
ဒါနဲ့ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ကို
လမ်းငါးခွလမ်းဆုံသို့ သွားရောက်စုံစမ်း
ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာဘဲ
ပြန်ရောက်လာပြီး ရှိတဲ့ သတင်းအချက်
အလက်တွေ စခန်းမှူးထံ တင်ပြတယ်။

ခဲနဲ့ တမင်ပေါက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အသက်
၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်
အချို့က ရေပုံးထဲကို ရေပူဖောင်းတွေနဲ့
ခဲခပ်သေးသေးတွေကိုထည့်ပြီး ပက်
လိုက်တာဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလို ပက်တာ
ကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ သိသွားလို့
ကလေးများကို သူတို့မိဘထံ ပြန်အပ်

ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်များနဲ့ ရယာကအဖွဲ့ဝင်များ စောင့်
ကြည့် ထိန်းသိမ်းပေးလျက်ရှိကြောင်း
ပြန်လည်သတင်းပို့လာသည်။

ရေပက်ခံကားအဖွဲ့ထဲမှ ဇိုး
ပုံပေါက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့လူက...

“စခန်းမှူးကြီး အဲဒီကလေး
တွေကို အမှုဖွင့်ပေးပါ”

လို့ ပြောတော့ သူတို့ထဲက
လုံမယ့်ကလေးတစ်ဦးက...

“အို...အန်ကယ်ကလည်း
ကလေးတွေဆိုရင် အမှုဖွင့်ပါနဲ့တော့။
စခန်းမှူးကြီး သင်္ကြန်တွင်းမှာ ကလေး
တွေ အပျော်လွန်ပြီး လုပ်မိတာနေမှာ
ပါ။ နောက်ထပ် မဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပါ
တယ်။ အမှုဖွင့်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ကလေးသူငယ်
တွေ ပြစ်မှုကျူးလွန်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကိုယ်ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ ပြုလုပ်မှုနဲ့သဘော
နဲ့ အကျိုးအပြစ်ကို သိနားလည်လောက်
အောင် အမြော်အမြင်၊ အဆင်အခြင်
မပြည့်စုံသေးတဲ့ အသက် (၇)နှစ်

အထက် ဆယ်နှစ်နှစ်အောက် အရွယ် ရှိတဲ့ ကလေးရဲ့ ပြုလုပ်မှုက ပြစ်မှု မမြောက်ဘူးလို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၃ အရ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုထားတာ လည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကိုတော့ တရားရုံး က ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ အမှုဖွင့်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဖွင့်ပေးပါမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မှန်ကွဲအက်သွားတဲ့ နှစ်နာမူအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ် ဆိုရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာက ရယူက ဥက္ကဋ္ဌမှ တစ်ဆင့် ကလေးမိဘတွေနဲ့ ညှိနှိုင်း ရမှာပါ။”

ရဲအုပ် အာယုက အသေးစိတ် ရှင်းပြတော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန် တူတဲ့ လူငယ်က...

“ကျေးဇူးတပ်ပါတယ် စခန်း မှူးကြီး။ အမှုဖွင့်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ မှန်ကွဲသွားတဲ့အတွက်လည်း ကိစ္စမရှိ ပါဘူး။ သင်္ကြန် ရေပက်ခံထွက်ကတည်း က အပျက်အစီးရှိနိုင်တာကို ကြိုတွက် ပြီးသားပါ။ နောက်ထပ်မဖြစ်ရင် ပြီးတာ ပါပဲခင်ဗျာ”

“စိတ်ချပါ။ အခုပဲ အဲဒီ ရေပက်အဖွဲ့နားမှာ ပူးပေါင်းပြီး စောင့် ကြည့်ကြပ်မတ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားပြီး ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ရေပက်ခကား ထွက်ခွာသွား စဉ် မှာပဲ တယ်လီဖုန်းမြည်လို့ ရဲအုပ် အာယု ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဗျာ... ရေနစ်လို့ ဟုတ်လား။ တောင်သမန် အင်းထဲမှာပဲလား။ ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”

ဆေးရုံသို့ အလောင်းတစ် လောင်း ရောက်နေကြောင်း တောင် သမန်အင်းထဲမှာ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့လို့ အလောင်းကို ဆယ်ယူထားကာဖြစ် ကြောင်း သတင်းပို့တာပါ။ ရဲအုပ် အာယုတို့ဖွဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲရဲသို့ အပြေးအလွှား သွားခဲ့ကြပြန် သည်။

အဲဒီ သင်္ကြန်အကျနေ ညနေ ၅ နာရီမှာ နေ့စဉ် သင်္ကြန်မူခင်း စာရင်း

ကို အထက်ဌာနသို့ တင်ပြနိုင်ရေး အတွက် စာရင်းချုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ရေနစ်သေဆုံးတဲ့ သေမှုသေခင်းက မှူး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတဲ့ နာကျင်မှုက ၂ မှူး အမျိုးသမီး ကာယိန္တရုပ်ကစတဲ့ လက် ရာရောက်မှုက (၁)မှူး မော်တော်ယာဉ် မတော်တဆ ထိခိုက်နာကျင်မှုက ၂ မှူး ဖြစ်ပွားတိုင်တမ်း အရေးယူခဲ့ရကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရပါသည်။

ရဲအုပ် အာယုက နယ်ထိန်းနဲ့ နယ်မြေ ကင်းမှူးတို့ကို ခေါ်တွေ့ပြီး...

“ဒီနှစ် သင်္ကြန်မူခင်းတွေ တိုး နေတယ်။ လုံခြုံရေးနဲ့ စည်းကမ်းထိန်း သိမ်းရေး စနစ်တကျ တိုးမြှင့်ဆောင်ရွက် ဖို့ လိုတယ်”

လို့ သတိပေး ညွှန်ကြားရပြန် သည်။

အဲဒီနောက် ညနေ ၆ နာရီ လောက်မှာ ဗဟိုမဏ္ဍပ်ရှေ့ ယာဉ်ကြေး ပိတ်ဆို့သွားကြောင်း သတင်းရလို့ ရဲအုပ် အာယုနဲ့အဖွဲ့ သွားရောက်ရှင်းပေးရတယ်။ ရေပက်ခကားတွေက ဗဟိုမဏ္ဍပ်

ရေပိုက်တွေအောက်မှာ ရပ်ချင်သလိုရပ်၊
 ရပ်ချင်သလောက်ရပ်ပြီး ရေပက်ခံ၊
 ကခုန်နေကြတော့ နောက်ကားတွေ
 အတန်းလိုက် ပိတ်မိနေပြီး ဟွန်းရှည်
 ကြီးတွေ ထီးကြ၊ အော်ဟစ်လှောင်
 ပြောင်ကြလို့ ဆူညံနေတယ်။ တာဝန်ကျ
 ယာဉ်ထိန်းရဲက ခရာ တတို့တို့မှတ်နေ
 ပေမယ့် ကားတွေက ပိတ်ဆိုနေဆဲပါ။
 ရှေ့ဆုံးက ပိတ်ရပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ကား
 တစ်စီးပေါ်မှာ ယာဉ်မောင်းက အရက်မှူး
 ပြီးအန်နေလို့ ဆက်မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ
 ယာဉ်ကြောပိတ်နေတာ ဖြစ်ကြောင်း
 တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ ယာဉ်မောင်းကို
 ဘေးမှာ ထိုင်စေလိုက်ပြီး ရဲအုပ် အာယု
 က ကားကို တက်မောင်းကာ ရေပက်
 မဏ္ဍပ်နဲ့လွတ်ရာ ယာဉ်ကြောရှင်းတဲ့
 နေရာအထိ ရွှေ့ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ
 တခြား ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး စီစဉ်ခိုင်းပြီး
 နေအိမ်အရောက် ပို့ခိုင်းလိုက်ရတယ်။

အပြန်ကျတော့ သင်္ကြန်ရေ
 တွေ ရွဲရွဲစိုနေတဲ့ ရဲအုပ် အာယုကို
 အိမ်သူသက်ထား မရွှေ့ဦးကြည့်ပြီး...

“ဪ ... ယူနီဖောင်းဝတ်
 ကြီးနဲ့ ရေပက်ခံထွက်တယ်ပေါ့လေ။
 မိသားစုကိုတော့ သင်္ကြန်လည်ဖို့ လိုက်
 လည်း မပို့ဘူး။ ခွင့်ယူပြီး ဒုလ္လဘ၊
 ရဟန်းခံပါ ဆိုတော့လည်း ဘာလေး
 ညာလေးနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ယူနီ
 ဖောင်းကြီးနဲ့ ဘယ်သူက ရေပက်ခံထွက်
 မှာလဲ။ ရေပက်ခံထွက်ဖို့ နေနေသာသာ
 တစ်နေ့ကုန် အမှုတွေရှင်းလို့ကို မဆုံး
 ခိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ တော့
 ယူနီဖောင်းက ရေတွေစိုနေတာလဲ”

“ရေပက် မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ
 ယာဉ်ကြောပိတ်နေတာ သွားရှင်းပေးရ
 တာဟေ့”

“ယာဉ်ကြော ရှင်းတာလဲ
 စခန်းမှူး အလုပ်ပဲလား”

“စခန်းမှူးဆိုတာ ယာဉ်စည်း
 ကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းတင် မကဘူး။
 လူစု လူဝေးနဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာ
 စည်းကမ်း စနစ်ကျအောင် ထိန်းပေးဖို့

တာဝန်ရှိတာပဲ။ ရဲမေဖြစ်နေပြီး ဒီလောက်
 ကလေးတောင်မှ မသိတော့ဘူးလား”

“ဒီလိုဆို ရေမပက်အောင်
 ပြောပြီး ရှင်းပေးပါလား။ ယူနီဖောင်းနဲ့
 ဆိုရင် ရေမပက်ရဘူးဆိုတာ ကလေး
 တောင် သိတယ်။ တော် ကိုက ပက်ကြ
 ဦးမလားဗျာတုရယ်ဆိုပြီး ညှိမြ အိုက်တင်
 နဲ့ ပြုံးပြီးပြီးပြီး လုပ်နေတာနေမှာကိုး”

“ရေပက်မဏ္ဍပ်ပေါ်က ရေပိုက်
 အရွယ်စုံ၊ ဆိုက်စုံကို အင်ဂျင်စက်နဲ့
 ဒလဟော ပို့လွှတ်ပြီး ပက်နေတဲ့နေရာ
 မှာ ကားတွေကို ရှင်းပေးရတာပဲကွာ။
 ပြုံးပြုံးကလေးပဲ သွားသွား။ ဘီလူး
 သံပုရာသီးကိုက်မိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မဲ့ရဲ့ပြီး
 ပဲ သွားသွား။ ဘယ်သူမဆို အဲဒီနေရာ
 ရောက်ရင်တော့ ရေစိုမှာပဲ။ ပြီးတော့
 အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီနေရာမျိုးမှာ ယူနီဖောင်း
 သာမကဘူး သိကြားမင်းလို မကိုဉ်ကြီး
 နဲ့ စလွယ်ကြီးနဲ့ ဆင်းလာလည်း စိုမှာပဲ။
 မယုံရင် သိကြားမင်းကို မဏ္ဍပ်ရှေ့
 သွားခိုင်းကြည့်ပါလား”

“ဒီမှာ ကိုအာယု၊ တော်

စကားကို ကပ်ပြီးပြောမနေနဲ့။ ရေပက်ခဲ
 ကားကို တော် ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး
 ကားနောက်မှာ ဖြူနီပြာဝါ သင်္ကြန်မယ်
 လေးတွေတင်လို့၊ မဏ္ဍပ်ရေမှာ တွေ့
 လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို လာပြော
 မယ့်လူတွေ တစ်ပြုံကြီးတော့ သိရဲ့လား။
 ကိုင်း... ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

သိလိုက်ပြီ။ တစ်ယောက်
 ယောက်က အချွန်နဲ့ မလိုက်တာပဲ
 ဖြစ်မယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ
 ရှင်းပြလို့ရမယ် မထင်သေး။

“တယ်... ဒီမိန်းမ’ စကားကို
 များတယ်။ အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ ရှင်းပြ
 လည်း နားမလည်ဘူး”

ရဲအုပ် အာယု စကားအဆုံး
 မှာ အိမ်ရှင်မ မရွှေဦးရဲ့ မီးဖိုထဲက
 ငရုတ်သီးထောင်းသံက ပိုကျယ်လာ
 သလိုပဲ။ ရဲအုပ် အာယုလည်း နောက်ထပ်
 ယူနီဖောင်းတစ်စုံ အမြန်ဆုံးလဲလှယ်ပြီး
 စခန်းရုံးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်
 ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ရဲစခန်းထဲမှာ အမှုတိုင်
 မယ့် လူအချို့ ရောက်နေပြန်ပြီလေ။

ပြီးတော့ အိမ်မှာဆက်နေရင် သင်္ကြန်
 မှုခင်း နောက်တစ်မှု ထပ်တိုးလာနိုင်ဖွယ်
 ရှိတယ် မဟုတ်လား။

ဪ... အတာသင်္ကြန်။
 ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ
 ငါ့နေပါစေဦးတော့ လွမ်းစရာ၊ သတိရ
 စရာကလေးတွေတော့ ကျန်နေစမြဲပါ။

ကြင်ဦးလှ

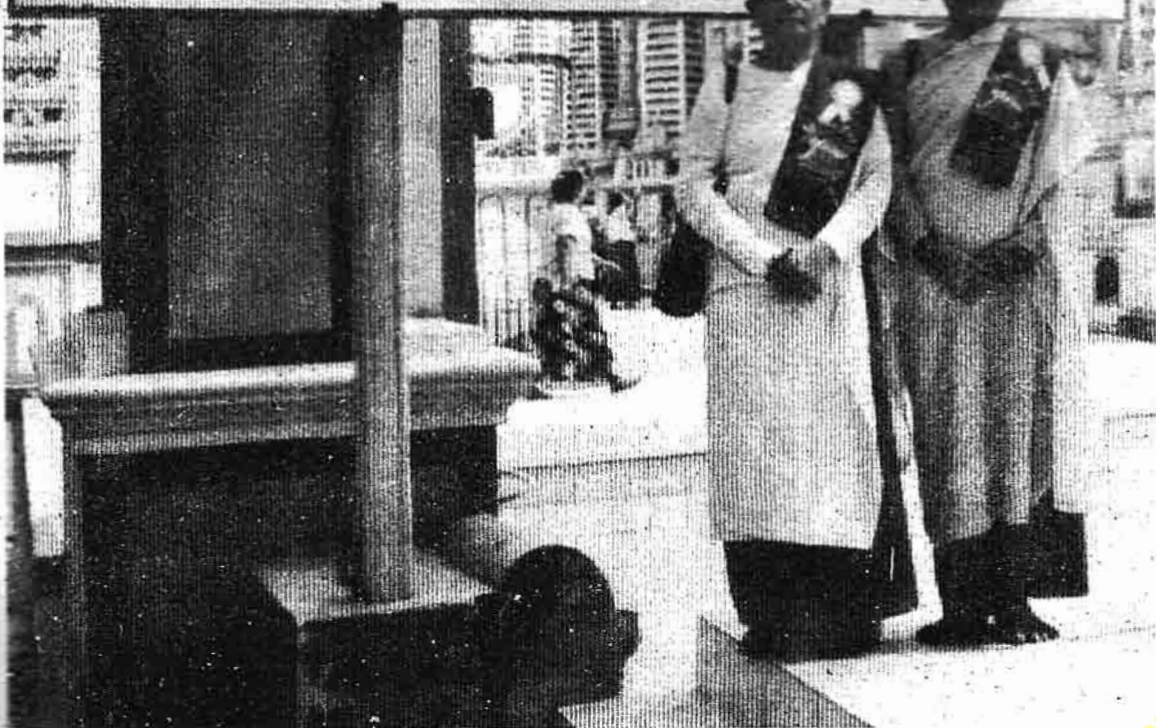

ပုဒ္ဒဘာသာဝင်ပီသအောင်

စိတ်...စိတ်ပါကွယ် မနောဗြူ(လွန်)

သမ္မုဒ္ဓေသုရား

မစင် ဦးစိုးသွေး • မိခင် ဒေါ်မြနီ အား အားထားရသူ
သား မောင်မြည့်လင်း သမီး လွန်းထားထား (မောင်တော့တိုက်) သမီး ဒေါ်ခင်ခင်

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီးက စိတ်ကောင်းရှိဖို့နဲ့
ပတ်သက်လို့ စိတ်အကြောင်း ဟောတော်
မူခဲ့တယ်”

“စိတ္တေန နိယတိ လောကော”

တဲ့။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို စိတ်
တရားက ဖန်ဆင်းပြီးတော့ထားတယ်။
သတ္တဝါအားလုံးဟာ စိတ်တရားရဲ့ အလို
ကို လိုက်ပြီး နေကြရတယ်။ အရာရာ
ကို စိတ်က ဦးဆောင်နေတယ်။ စိတ်က
သာလျှင် လောကကြီးမှာ အကြီးအကဲ
ပဲ။ စိတ်ကသာလျှင် လောကကြီးတစ်ခု
လုံးကို စီမံခန့်ခွဲနေတယ်တဲ့။

တစ်စုံ တစ်ယောက်က
မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောဆိုပြုမူမယ်
ဆိုရင် သူ့ရဲ့နောက်က ဒုက္ခလိုက်တယ်။
နားခြေရာနောက်က တကောက်ကောက်
လိုက်နေတဲ့ လှည်းဘီးနဲ့တူတယ်။

ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောဆိုမယ်
ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့နောက်မှာ သုခ
က အဆင်သင့်ပဲ။ ဘယ်ပဲသွားသွား

အရိပ်က ထက်ကြပ်လိုက်နေသလိုပဲ
အရိပ်ပမာ မခွဲခွာ ကောင်းခြင်းသုခတွေ
လိုက်နေမယ်။

အပါယ်လေးပါးရောက်တာ
လည်း စိတ်ကြောင့်ပဲ။ နိဗ္ဗာန်ကို ပို့ပေး
တာလည်း ဒီစိတ်ပဲ။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်
တဲ့သူဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝရောက်မယ်။
အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်မွေးရင် နိမ့်ကျ
တဲ့ဘဝ ရောက်မယ်။ လောကကြီးမှာ
အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ် ခွဲချင်ရင်
စိတ်ကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြားဆုံးဖြတ်နိုင်
တယ်။

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဟော
ကြားခဲ့တယ်။

(၁) စိတ်ကောင်းရှိဖို့က “ပထမ”

(၂) ဝိနည်းလေးစားဖို့က “ဒုတိယ”

ဝိနည်းဆိုတာ စည်းကမ်းကို
ပြောတာပါ။ သံဃာတော်တွေက သံဃာ
စည်းကမ်းကို

- သီလရှင်တွေက သီလရှင်စည်းကမ်း
(တစ်နည်း) သီလရှင်ကျင့်ဝတ်။

- မိဘတွေက “မကောင်းမြစ်တာ၊
ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ၊
ပေးဝေနှီးရင်း ထိမ်းမြားခြင်း”

ဆိုတဲ့ မိဘဝတ္တရား (၅)ပါး
(တစ်နည်း) မိဘကျင့်ဝတ်။

- သားသမီးတွေက “ကျွေးမွေးမပျက်၊
ဆောင်ရွက်စီမံ၊ မွေခံထိုက်စေ၊ လှူမှု
ဝေ၍ စောင့်လေမျိုးနွယ်”

ဆိုတဲ့ သားသမီးဝတ္တရား (၅)

ပါး (တစ်နည်း) သားသမီးကျင့်ဝတ်

- ဆရာတွေက “အတတ်လည်းသင်၊ ပြင်ဆုံးမ၊ သိပ္ပမကျန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ သင့်ရာအပ်ပို့” ဆိုတဲ့ ဆရာကျင့်ဝတ် ငါးပါး။

- တပည့်တွေက “ညီညာထကြ၊ ဆုံးမ နာယူ၊ လာမှုကြိုဆီး၊ ထံနီးလုပ်ကျွေး သင်ထွေးအံ့ရွတ်” ဆိုတဲ့ တပည့်ကျင့် ဝတ်ငါးပါး။

- လင်သားတွေက “မထိမဲ့ကင်း၊ အပ်နှင်းဥစ္စာ၊ မိစ္ဆာမမှား၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်၊ မြတ်နိုးကျင့်” ဆိုတဲ့ လင်ကျင့် ဝတ်ငါးပါး။

- ဇနီးမယားတွေက “အိမ်တွင်းမူလုပ်၊

သိမ်းထုပ်သေချာ၊ မိစ္ဆာကြည့်ရှောင်၊ လျော်အောင်ဖြန့်ချိ၊ ပျင်းရိမမူ” ဆိုတဲ့ မယားကျင့်ဝတ်ငါးပါး။

- မိတ်ဆွေတွေက “ပေးကမ်းချီးမြှင့်၊ ကိုယ်နှင့်ယှဉ်ထား၊ စီးပွားဆောင်ရွက်၊ နှုတ်မြှက်ချိုသာ၊ သစ္စာမှန်စေ” ဆိုတဲ့ မိဆွေကျင့်ဝတ်ငါးပါး။

- အလုပ်ရှင်တွေက “ဝစ္စာ ကျွေးမွေး၊ ပြုရေးစီစဉ်၊ နာလျှင်ကုစေ၊ ငှေဝေရသာ၊ အခါကိုလွှတ် အရှင်ဝတ်” ဆိုတဲ့ အလုပ်ရှင်ကျင့်ဝတ် ငါးပါး။

- အလုပ်သမားတွေက “အိပ်သော် နောက်ကျ၊ ထသော်ကားရှေ့၊ ပေးမှ ယူအပ်၊ စေ့စပ်ဆောင်ရွက်၊ ကျေးဇူး

မြှက်” ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားကျင့်ဝတ် ငါးပါး။

- ဒါယကာတွေက “မေတ္တာစိတ်သက်၊ ဆောင်ရွက်ချစ်ခင်၊ ခင်မင်နှုတ်ချို၊ လိုလျှင်ဖိတ်ထား၊ တတ်အားလှူစေ” ဆိုတဲ့ ဒါယကာကျင့်ဝတ်ငါးပါး။

- နာယကတွေက “ထကြွန်းကြာ၊ သနား သည်းခံ၊ ဝေဖန်ကြည့်ရှု” ဆိုတဲ့ နာယက ကျင့်ဝတ်ငါးပါး။

အထက်ပါ ဆိုင်ရာကျင့်ဝတ် များကို လေးစားလိုက်နာရမည်ဟု ဆိုလို သည်။

(၃) ကျန်းမာရေး ကောင်းဖို့က “တတိယ”

ဘုရားက ဟောကြားခဲ့တယ်။

“အာရောဂျံ ပရမံ လာဘံ” ကျန်းမာခြင်း သည် အကောင်းဆုံး လာဘ်တစ်ပါးတဲ့။

(၄) သန့်ရှင်းဖို့က “စတုတ္ထ”

(၅) အဝတ်အစား ဝတ်တတ်ဖို့က “ပဉ္စမ”

- သံဃာက သံဃာအသွင် ကြည်ညို ဖွယ်ရာ သင်္ကန်းကို သပ္ပာယ်ရမည်။

- သီလရှင်က သီလရှင်ဝတ်စုံကို သေ
သေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်ရမည်။

- ယောဂီက ယောဂီဝတ်စုံကို မြန်မာ
ဆန်ဆန် လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်ရမည်။

- ရုံးဝန်ထမ်းက ရုံးဝတ်စုံ၊ ကျောင်းသား
က ကျောင်းသားဝတ်စုံ၊ တပ်ဖွဲ့များ
က သက်ဆိုင်ရာ Uniform များကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝတ်စား
ဆင်ယင်တတ်ရပါမည်။

(၆) အနေအထိုင်တတ်ဖို့က “ဆဋ္ဌမ”

- သံဃာက သံဃာနဲ့တူအောင် အနေ
အထိုင်တတ်ရမည်။

- သီလရှင်က သီလရှင်နဲ့တူအောင်၊
ယောဂီက ယောဂီနှင့်တူအောင်
နေတတ်ရမည်။

- ဝန်ထမ်းက ဝန်ထမ်းနဲ့တူအောင်၊
ကျောင်းသားက ကျောင်းသားနဲ့
တူအောင်၊ အမျိုးသားက အမျိုး
သား နဲ့တူအောင်၊ အမျိုးသမီးက
အမျိုးသမီးနဲ့တူအောင် အနေ
အထိုင် တတ်ရပါမည်။

(၇) အပြောအဆိုတတ်ဖို့က “သတ္တမ”

- လိုက်လျောညီထွေ သင့်တော်သလို
ပြောဆိုတတ်ရမည်။

- သံဃာနှင့်တွေ့လျှင် သံဃာနှင့်
သင့်တော်သလို အသုံးအနှုန်း
ပြောဆိုတတ်ရမည်။

- ဇူးနေရာဇူး၊ “တော်နေရာတော်”
ဆိုသလို ကိုယ့်ထက် အသက်၊
ဂုဏ်၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ သိက္ခာ၊
ပညာဉာဏ်ကြီးသူတို့နှင့် ဆက်ဆံ
ရာမှာ လေးလေးစားစား ကျိုးကျိုး
နွံနွံ ပြောတတ်ဆိုတတ်ရမည်။

(၈) အသွားအလာတတ်ဖို့က “အဋ္ဌမ”

- “မသွားရ” ဟု စည်းကမ်းသတ်မှတ်
ထားသော နေရာ။ အချိန်တို၌
မသွားရ။

- “မလုပ်ရ” ဟု စည်းကမ်းသတ်မှတ်
ထားသော အလုပ်တို့ကို မလုပ်ရ။

(၉) စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့က “အဿမ”

လောကမှာ ပညာတတ်ဖို့၊
စာတတ်ဖို့လို့ ရှေ့တန်းတင်နေကြပါ
တယ်။ ပညာတတ်ဖို့ အရေးကြီးပေမယ့်
ပညာတတ်ပြီး စိတ်ကောင်းမရှိရင်

အကုန် ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ပညာ
မတတ်လို့ အပါယ်မကျပါ။ စိတ်ကောင်း
မရှိမှ အပါယ်ကျနိုင်ပါသည်။ အဓိက
စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပါပဲ။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့
“ပထမ”ပါတဲ့။ စိတ်ကောင်းရှိရင် ကျန်
တဲ့အချက်တွေ လိုက်နာဖို့ မခဲယဉ်းတော့
ပါဘူးတဲ့။

ကောင်းရင်လည်း ဒီစိတ်ပဲ။

ဆိုးရင်လည်း ဒီစိတ်ပဲ။ စိတ်ကသာလျှင်
ကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်းမှာ အရာရာ
ရှေ့ဆောင်နေတယ်။ ကျန်တာတွေက
စိတ်ရဲ့ လက်ဝေခံတွေချည်းပါလို မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။

“အပါယ်လေးပါ။ စိတ်ကြောင့်သွားသည်
နိဗ္ဗာန်ရောက်မှု၊ စိတ်ကပြုသည်
စိတ်ကိုလွှတ်ထား၊ ဆင်းရဲပွားမည်
စိတ်ထိန်း၊ အေးငြိမ်းနိဗ္ဗာန်ပြည်”

စိတ်ထားဖြူစင် မေတ္တာဝင်

ချစ်ခင်ကြင်နာကြပါစေ။

မနောဖြူ(လွန်)

အမှတ်တရတွေထဲက

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် (၂) သောင်းစေ့

ကန်ထရိုက်ယူကာ မြို့တော်ဟိုတယ်
တွင် လာလုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၅
ခုနှစ် ဘွဲ့ရပြီးချိန်မှ ၁၉၆၆ ခုနှစ်
ပြေလအထိ လပေါင်းအတော်ကြာ
သူမ အိမ်မှာ ထမင်းလခပေးစားခဲ့၏။
သူတို့တွင် သားသမီး သုံးဦးရှိပါ
သည်။ မမြလေးတို့တွင် မောင်ငယ်
မရှိပါ။ အစ်ကိုသုံးဦးသာ ရှိ၏။
ထို့ကြောင့် ညီမသူငယ်ချင်း ကျွန်တော်
ကို မောင်ငယ်လေးလို ချစ်ခင်ရှာ၏။
သူညီမနှင့် ကျွန်တော် စကားပြော
အဆင်မပြေဖြစ်သည်အခါများတွင်
သူတို့လင်မယားက ကျွန်တော့်ဘက်
သားများဖြစ်ကြ၏။ ကိုသန်းဝင်းက
လည်း ကျွန်တော့်ကို အလွန်ခင်သည်။
သူက အနုပညာစာပေတွေ ဝါသနာမပါ။
ရုပ်ရှင်တွေလည်း မကြည့်။ ထို့ကြောင့်
ရုပ်ရှင် ဝါသနာအို။ သူဇနီး ရုပ်ရှင်
ကြည့်လိုလျှင် ကျွန်တော့်အား ...

“ညီလေး မင်းအစ်မကို
ရုပ်ရှင်လိုက်ပြစမ်းပါကွာ” ဟု ခိုင်း
တတ်၏။ သူကမူ ကလေးသုံးဦးနှင့်
အိမ်မှာ ကျန်ရစ်တတ်သည်။ သူတို့
ညီအစ်မနှင့် ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကား
အတော်များများ အတူကြည့်ခဲ့ဖူးပါ
သည်။

ယခုလည်း ထိုငယ်သံယောဇဉ်
နှင့် မမြလေးကို ချဉ်းကပ်ပြီး ထိုကိစ္စ
ကို ကျွန်တော်စုံစမ်းသည်။ ထိုအခါ
ထိုဟိုတယ်အကြောင်း အတွင်းရေးများ
အတော်သိရတော့ ငွေကြေးအလေ
အလွင့်ကိစ္စများ၊ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများ
တာဝန်မကျေမှုများ မန့်နေရပါ၏။

ဟိုတယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ကိုယ်ကျိုး
သုံးစွဲမှုများ အစုံပါပေ။

ထိုကိစ္စကို ကော်မတီ
အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်က
တင်ပြလိုက်ပါသည်။ အထူးသဖြင့်
ခေါင်က ခိုလှုံ၍ ဝန်ထမ်းများတာဝန်
မကျေခြင်း ဝင်ငွေ အယုံအတင် အလေ
အလွင့်ဖြစ်နေခြင်း စသည်တို့ပါဝင်
လေသည်။

“ကဲ .. ဒါဆိုရင် ဟိုတယ်
ကွပ်ကဲမှုတွေအားလုံး ခိုလှုံမှုကြီး
မြင့်အောင်က ခိုလှုံမှုကြီးသောင်ဝေ
တို့လွှဲလိုက်တော့၊ ခိုလှုံမှုကြီး
မြင့်အောင်က အထူးစစ်ဆေးမှုများ
တယ်”

ဟု မြို့တော်ဝင်ဦးကိုလေးမှ
အဆုံးအဖြတ်ပေးတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်
၁၉၉၈ ခုနှစ် နှစ်စတွင် ကော်မတီပိုင်
ဟိုတယ်များ ကွပ်ကဲမှုယူရသည့်
ကော်မတီ၏လူကြီးဖြစ်လာပါတော့သည်
ခင်ဗျား။

မြို့တော်ဇန်နဝါရီလတွင်

ဟိုတယ်များကွပ်ကဲမှု
လွှဲပြောင်းရယူပြီးနောက် မြို့တော်ဝန်မှ
ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့သည်။

“ကဲ ... ဟိုတယ်တွေ
ကွပ်ကဲမှုတော့ ခင်ဗျားကို လွှဲလိုက်ပြီ။
ဝန်ထမ်းတွေ စည်းကမ်းတကျဖြစ်

အောင် ဝင်ငွေတွေ အယိုအဖိတ်မရှိ
အောင်၊ ဝင်ငွေလျာထားချက် ပြည့်မီ
အောင် ကြိုးစားဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီး
မြင့်အောင်က ဌာနကြီးတွေ ကိုင်နေရ
တော့ ဟိုတယ်တွေ သိပ်မကြီးကြပ်နိုင်
တော့ဘူး။ ခင်ဗျားက သူ့လောက်
အလုပ်မများတော့ အဆင်ပြေမှာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ .. မြို့တော်ဝန်
ကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ
မယ်”

ဟိုတယ်တွေ ကိုင်ရတော့
ပထမဦးစွာ ဟိုတယ်များ၏ ဖွဲ့စည်းပုံ
ကို လေ့လာရတော့သည်။

ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အောက်ပါ
ဌာနများပါဝင်ပါသည်။

- ဝေဠုကြိုဌာန Reception
- အိပ်ဆောင်သန့်ရှင်းရေးဌာန
- Kitchen ခေါ် အကျွေးအမွေးဌာန
- ဘတ်ဂျက်နှင့် ငွေစာရင်းဌာန
- အုပ်ချုပ်မှုဌာနတို့ဖြင့် ယေဘုယျ
အားဖြင့် ဖွဲ့စည်းလေ့ရှိ၏။

ဧည့် ကြိုဌာနတွင် လှပ
ယဉ်ကျေးသော ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး
များထားရသည်။ လှပရမည်။
ယဉ်ကျေးရမည်။ မြန်မာစကား
သာမက အင်္ဂလိပ်စကားဖြစ်နိုင်ရင်
ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ တရုတ်၊ ယိုးဒယား
စသော နိုင်ငံခြားဘာသာစကားများ
တတ်ကျွမ်းသူများဖြစ်ရမည်။ ဧည့်ကြို
ဌာနတွင် ညဉ့်အချိန် တာဝန်ယူနိုင်ရန်
ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်း သုံးလေးဦး
လည်း ရှိရ၏။ မိန်းကလေး ဆယ်ဦး
တို့နှင့် ယောက်ျားလေး လေးပါးဦးခန့်
ထိုက်တံ ခြံတော် ဟိုတယ်၌ရှိပါသည်။

အိပ်ဆောင် သန့်ရှင်းရေးတွင်
လည်း ပင်မဟိုတယ်ကြီးတွင် ဝန်ထမ်း
ကျား/မ ဆယ်ဦးခန့်နှင့် ငါးလုံးတွဲ
အတွက် ဆယ်ဦးခန့်ရှိပါသည်။

အကျွေးအမွေးနှင့် Kitchen
မီးဖိုဆောင်တွင်လည်း ဝန်ထမ်းဆယ်
လေးငါးဦး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
ကြ၏။

ဘတ်ဂျက်နှင့် ငွေစာရင်းဌာန
၌ သုံးလေးငါးဦးသာရှိသည်။ သူတို့
သည် နေ့စဉ်ဝင်ငွေများအား မြို့တော်
စည်ပင် ဘဏ်သို့အပ်နှံခြင်း၊ အသုံး
စရိတ် တင်ပြတောင်းခံခြင်းများ
ပြုလုပ်ရ၏။

အုပ်ချုပ်မှုဌာနမှ ဟိုတယ်
အထွေထွေ မန်နေဂျာနှင့် ဒုအထွေထွေ
မန်နေဂျာတို့က ကိစ္စဝိဇ္ဇာအားလုံး
Overall ကွပ်ကဲကြရပါသည်။ လုံခြုံ
စည်းကမ်းနှင့် ဟိုတယ်ကွန်ပေါင်းကြီး
သန့်ရှင်းသာယာရေးများကအစ
ပန်းအလှပင်များ စိုက်ပျိုးခြင်း Land
Scaping ခေါ် မြေပြုပြင်ခြင်းကအစ
သူတို့တွင် တာဝန်ရှိသည်။ အထူး
သဖြင့် ဧည့်သည်များ ကျေနပ်အောင်
ဆက်ဆံရေး၊ ဝင်ငွေလျာထားချက်
ပြည့်မီရေး၊ ဝန်ထမ်းများ စည်းကမ်း
တကျရှိရေး၊ အလေအလွင့် မရှိရေး
စသည်တို့ အလုံးစုံပါဝင်၏။

ထိုစဉ်က အထွေထွေ
မန်နေဂျာမှာ ဦးဝင်းရှိန်ဖြစ်ပြီး၊
ဒုအထွေထွေမန်နေဂျာမှာ ဦးမောင်
မောင်ဆွေတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အားလုံး
အသက် (၅၀) ကျော်များဖြစ်ရာ လူကြီး
များဟု ဆိုရပါမည်။ တတိယတာဝန်ရှိ

သူမှာ Reception in Charge
ဒေါ်မေအေးမြင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည်
တစ်ရံရောအခါက မြန်မာ့ရုပ်သံ
အင်္ဂလိပ်ဝိုင်းအစီအစဉ်မှ သတင်း
ကြေညာသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
တကွ သီလ်ကျောင်းသားဘဝက
ကျွန်တော့်ပထဝီဝင် ဆရာမကြီး၏
သမီးကြီးပါပေ။

နောက်တစ်ယောက်မှာ Re-
ception Second Man ကိုသက်လွင်
ဖြစ်၏။ သူက လူပုံချောချော လူရွယ်
လူလတ်၊ ကရင်ခရစ်ယာန် ဖြစ်၏။
အင်္ဂလိပ်စကား ရေလည်စွာ ပြော
တတ်၏။

•တတည်းက ယဉ်ဆက်

ကျွန်တော်သည် စစ်သားက
လာသူဖြစ်သဖြင့် Briefing ဝန်ကို
အရိုးစွဲနေသူဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်ကို
လည်း Briefing ဝန်ဖြစ်ကြောင်း ကိုင်တွယ်
၏။ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ် Brief-
ing ပြုလုပ်၏။ မနက် ၉ နာရီခန့်တွင်
တစ်ရက်လုပ်ပါသည်။ နေ့လယ် ၁၂
နာရီတွင် တစ်ရက် လုပ်ပါသည်။

Briefing ဝန်စ်ကြောင့်
ဝန်ထမ်းတွေ အရင်ကလို ခင်ချောင်
ချောင်နေလို့ မရတော့ပါ။ အစည်း
အဝေး မှတ်တမ်းတွေ ထွက်လာပြီး
ကျွန်တော်က တဖြည်းဖြည်း
စည်းကမ်းကိုင်လာသည်။ ထိုအခါ
အလေအလွင့်တွေ လျော့ကျလာသည်။
ဝင်ငွေများတိုးလာသည်။ ကျွန်တော်
သည် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စား
သူလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

စကတည်းက အစည်းအဝေးများလုပ်ပြီး လုပ်ငန်းများကို ကြပ်မတ်ပေးသည်။ ဟိုတယ်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် ရုံးခန်းငယ်လေးတစ်ခုလုပ်ထားပြီး ထိုရုံးခန်းငယ်လေးမှာ မကြာခဏ ရုံးထိုင်သည် ဝင်ငွေစာရင်းတွေ ယူစစ်သည်။ ဈေးဝယ်စာရင်း၊ အသုံးစာရင်းတွေ ယူစစ်သည်။ အချို့မလိုဘဲသုံးတာတွေ ထောက်ပြသည်။ ဒါကို အထွေထွေ မန်နေဂျာကြီးက အစာမကြေရှာပါ။ သူသည် အလုပ်ကိုနောက်ကျမှ ရောက်သော်လည်း ညနေ သုံးနာရီလေးနာရီဆိုလျှင် အိမ်ပြန်သွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်ကို Surprise Check လုပ်ရင် သူ မရှိတာများသည်။

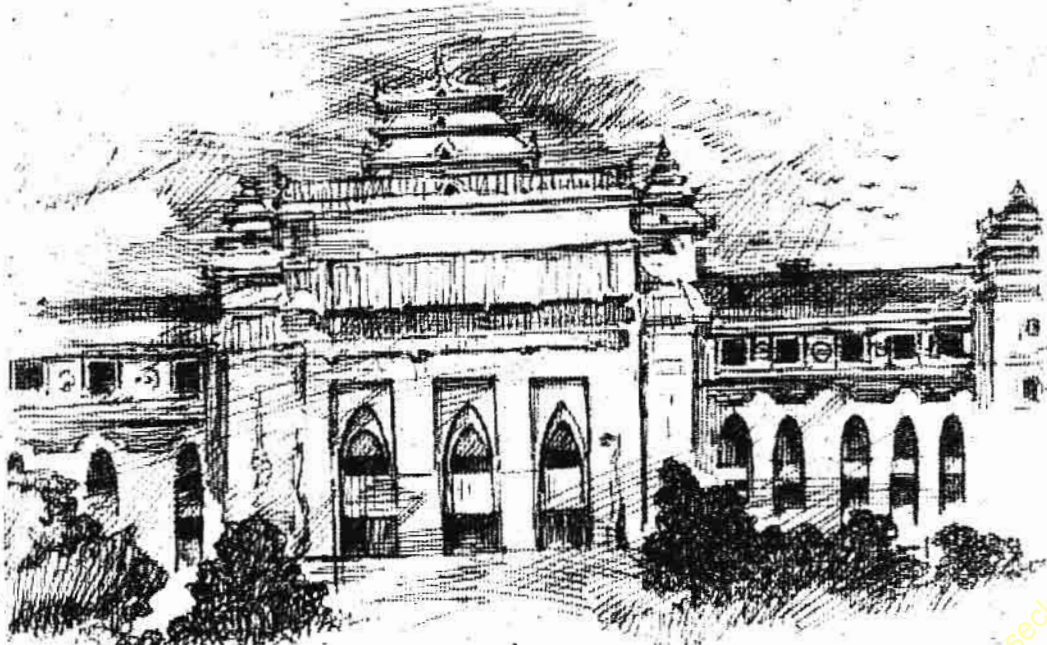
ဒု အထွေထွေမန်နေဂျာ ဦးမောင်မောင်ဆွေကတော့ အမြဲလိုလို ဖာဖာထေးထေးပြောရပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တာဝန်ချိန်မှာ ရာထူးအကြီးဆုံးသူက မကြာခဏ ပျက်ကွက်နေသည်ကို သဘောမကျပါ။

ထို့အပြင် ဦးဝင်းရှိန်သည် ဒီဟိုတယ်က ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးကို လွန်ခဲ့သည့်လအနည်းငယ်က ယူထားသည်။ သူဇနီးလေးမှာ သူထက်အသက် သုံးဆယ်နှီးပါးငယ်ကာ ဖြူဖြူချောချောလေး ဖြစ်သည်။ ဘတ်ဂျတ်နှင့် ငွေစာရင်းဌာနမှဖြစ်၏။ မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ၏ တူမဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးလေးသည် အတော်စွာ၏။ အထွေထွေ

မန်နေဂျာ၏ နီးဖြစ်သဖြင့် ဘယ်သူနှင့်မှလည်း မတည့်ပါ။

သူမသည် ကျွန်တော်၏ စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှုကြောင့်လား ဘာလားတော့မသိပါ။ ကျွန်တော်တာဝန်လွှဲပြောင်းယူပြီး သုံးလေးငါးလအကြာတွင် အလုပ်မှ နှုတ်ထွက်သွားတော့၏။ သူမထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် သူမခင်ပွန်း ဦးဝင်းရှိန်ကိုလည်း တာဝန်မှ နှုတ်ထွက်စေရန် ပြဿနာများပေါ်လာ၏။ ပြဿနာကတော့ ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ။

ဦးဝင်းရှိန်သည် ဌာနတိုင်းမှာ သူ့အမာခံလူတွေထား၍ မသမာမှုများလုပ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောသူများရှိလာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တစ်ခုသော

အစည်းအဝေးတွင် ...

“ဟိုတယ်ကြီး တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် ကျွန်တော် ဆီ စာရေးအကြံပြုနိုင်ပါတယ်”

ဟု ဝန်ထမ်းများကို ကျွန်တော် ဆီ စာရေးရန် ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ဝန်ထမ်းတွေ ကျွန်တော် ကော်မတီ ရုံးသို့ စာလာပို့ကြ၏။ အတော်များများ ကတော့ အကြံပြုစာမဟုတ် တိုင်စာ တောစာများသာဖြစ်ကြပါ၏။

အမိကမ္ဘာ ဦးဝင်းရီန် အကြောင်းများဖြစ်၏။ ဦးဝင်းရီန်သည် ဟိုတယ်ညွှဲကြို Limousine ကား ဖြင့် သူမင်္ဂလာဆောင်ပြီးခါစက တောင်ကြီး၊ အင်းလေး၊ ပင်းတယသို့

တစ်ပတ်ခန့်ထွက်သွားခဲ့ကြောင်း၊ အသုံးစရိတ်များ ပိုတင်ကြောင်း၊ သူလူ Night Duty သမားများက အခန်းများ ကို တစ်ရက် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ငှားကာ တစ်ကြိမ်သာငွေစာရင်းပြပြီး ကျန်ငွေ ကို ခွဲဝေယူကြကြောင်း၊ ထိုအထဲမှ ဦးဝင်းရီန်ကို ခွဲတန်းပေးရကြောင်း တစ်ရက်လျှင် နှစ်သောင်း သုံးသောင်း မျှရှိကြောင်း စသည်တို့ ပါလာပါ၏။

ဤနေရာတွင် ရန်ကုန် ဟိုတယ်များ၏သဘောသဘာဝကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။

ရန်ကုန်ဟိုတယ်များသည် ဝင်ငွေရရန်အတွက် မှတ်ပုံတင်မပြဘဲ အတွဲများကို လက်ခံကြ၏။ တစ်ကြိမ်

လျှင် လေးထောင်ကျပ်ယူသည်။ အတွဲ များသည် ဟိုတယ်၌ သူတို့ကိစ္စသူတို့ ဆောင်ရွက်ပြီးသည်နှင့် ညမအိပ်ဘဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခန်းလွတ်သွားသည်နှင့် နောက်ထပ်အတွဲများကို လက်ခံလို့ရ ၏။ Weekend များတွင် ထိုကဲ့သို့ အတွဲများ အဆက်မပြတ်လာတတ် ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ဟိုတယ် ကလည်း ဒါမျိုးတွေ မငြင်းနိုင်ပါ။ ငွေမျက်နှာကြောင့် လက်ခံခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်အတွက် ဝင်ငွေလျာထား ချက်မှာ တစ်လလျှင် ဖြန့်မာငွေ ကျပ် သိန်းတစ်ရာနှင့် ဒေါ်လာသုံးသောင်း ဖြစ်ပါ၏။ Foreigner တွေ ကို ဒေါ်လာ ၂၅၊ ၅၀၊ ၁၀၀ ဖြင့် အခန်း သုံးမျိုး ခွဲပေးထား၏။ ဂိုဏ်းတစ်ယောက် ခန်း၊ နှစ်ယောက်ခန်း၊ Suite Room စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်တွင်းညွှဲသည်များ အတွက်သာ လေးထောင်၊ ရှစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း၊ သောင်းနှစ်ထောင်၊ တစ်သောင်းခွဲ စသည်ဖြင့် ခွဲပေးထားပါ သည်။ စောစောပိုင်းက ဝင်ငွေ လျာထားချက် မပြည့်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီးသည့်နောက် တွင် ဝင်ငွေ တစ်ရှိန်ထိုး တိုးတက်လာ သည်။ လျာထားချက်ကို ပြည့်မီကျော် လွန်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်ကို မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းနှင့် မြို့တော် သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာပေး၏။ City FM မှာလည်း ကြော်ငြာစေ၏။ လက်ကမ်းစာစောင်များဖြင့်လည်း

ကြော်ငြာစေ၏။ မြန်မာ့ရုပ်သံမှာပင် ကြော်ငြာများထည့်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝင်ငွေများ တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ဒါသာမက ဝန်ထမ်းများအား ပြည်တွင်းပြည်ပ လေ့လာရေးများ စေလွှတ်ပေး၏။ Reception Course များ ဟိုတယ်ခရီးတွင် သွားတက်စေ၏။ ကုန်တော်ကြီးတွင် အချက်အပြတ်သင်တန်းများ တက်စေ၏။

ကျွန်တော်က ဤမျှအားထုတ်နေသည်။ အထွေထွေမန်နေဂျာမှာ တက်တက်ကြွကြွမရှိဘဲ အလွဲသုံးစားမှုများ လုပ်နေသည်ဟု ယုံကြည်ရသဖြင့် ကော်မတီတွင် ဤကိစ္စကို တင်ပြရတော့သည်။

“ဒီကိစ္စသေချာရင် အထွေထွေမန်နေဂျာကို တာဝန်မှ ရပ်စဲလိုက်ပါ။ ဒုတိယထွေထွေမန်နေဂျာကို အထွေထွေမန်နေဂျာခန့်လိုက်ပါ။”

ဟု ပြိုတော်ဝန်ကြီးမှ မှတ်ချက်ပြု၏။ အထွေထွေ မန်နေဂျာကို တာဝန်မှရပ်စဲခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်အတိုင်ခံရပြီ

အထွေထွေမန်နေဂျာကြီးအား တာဝန်မှရပ်စဲပြီး နောက်နေ့တွင် သူ၏ဇနီးလေး ကျွန်တော့်ထံ လာတွေ့သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားကို ဘာဖြစ်လို့အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရတာလဲ”

သူမက ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ထွေဂျာကြီးအား တာဝန်မှရပ်စဲမီ စုံစမ်း၍ ထွက်ဆိုချက်များ ရယူထား၏။ ကော်မတီတင်ပြလိုက်၏။ ဥက္ကဋ္ဌ မြို့တော်ဝန်ထံ တင်ပြ၏။ ဥက္ကဋ္ဌ မြို့တော်ဝန်က တာဝန်မှရပ်စဲပါရန်ဟု မှတ်ချက်ပြုလေသည်။ ထိုမှတ်ချက်ကို သူမအား ပြလိုက်ပါသည်။

“မတရားဘူး။ အတွင်းရေးမှူး (၂) ကြီးကို တိုင်မယ်”

အတွင်းရေးမှူး (၂) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးနှင့် အတော်ခင်ပွဲလည်း ရပါ၏။

“သမီး ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ တိုင်နိုင်ပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလည်း ကျွန်မတိုင်မယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး ဖြုတ်တယ်လို့”

“တိုင်ပါ ... ရပါတယ်”

သူမသည် ရှူးရှူးရှူးနှင့် ထပြန်သွား၏။ တကယ်လည်း တိုင်ပါသည်ခင်ဗျား။ သူမယောက်ျားကို ကျွန်တော်က မတရားအပြစ်ရှာပြီး ဖြုတ်လိုက်ကြောင်း မတရားကြောင်း ပြန်ခန့်ပေးရန်ဖြစ်ကြောင်းတို့ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က ထွေဂျာကြီး၏ လစာမှာ တစ်သိန်းကျော်ဖြစ်သည် ထင်ပါ၏။ အခုဆို ဆယ်သိန်းလောက် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

အတွင်းရေးမှူး (၂) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးမှ ထိုကိစ္စကို ရှင်းလင်းပေးရန် စာထွက်လာသည်။ ဤတွင် မြို့တော်ဝန်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည် တင်ပြစာရေးခိုင်းတော့၏။ ထိုအခါ

မရေးချင်ဘဲနှင့် ငယ်ကျီးငယ်နာများပါ ဖော်ရတော့သည်။

ပထမကတော့ ထွေဂျာကြီး၏ Honey Moon ခရီးစဉ်ကိစ္စ။

ဒုတိယက ဝင်ငွေအပြည့်မပြသည်ကိစ္စ။

တတိယက လူမှုရေးရှုပ်ထွေးသည်ကိစ္စ။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် မပြောမဖြစ်၍ ထွေဂျာကြီး၏ လူမှုရေးကိစ္စများပါ ထည့်ပြောရသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၀ ခုနှစ်ကတည်းက သိဟောင်းကျွန်းဟောင်းများ ဖြစ်ကြပါ၏။ ဒါကို သူရော ကျွန်တော်ပါ သိကြသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် မပြောဘဲနေခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် ခလရ(၆) တပ်ရင်းမှူးဖြစ်၏။ သူက တောင်ကြီး Russia Hotel တာဝန်ခံ ဖြစ်သည်။ ရပခတိုင်းမှူးက Hotel ပြင်ရန် ကျွန်တော့်ကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ခိုင်းသည်အခါ သူနှင့် ကျွန်တော် အလုပ်သဘောအရ သိခဲ့ရသည်။ မရင်းနှီးခဲ့ပါ။ သူပုံကလည်း isolated ပုံဖြစ်၍ မရင်းနှီးဖြစ်ပါ။ သူတွင် မိန်းမချောချော တစ်ယောက်ရှိ၏။ သူထက်ဆယ့်လေးငါးနှစ် ငယ်သည် ဆို၏။ ဒုတိယမိန်းမဟုလည်း ပြောကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းဖြစ်၏။ တောင်ကြီး Russia Hotel ပြုပြင်ရေးတွင် နှစ်လ၊ သုံးလ တာဝန်ယူပြီး ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းအစသတ်ခဲ့သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် လမ်းခွဲခဲ့ကြ၏။ သူ၏ အိမ်ထောင်ရေး

ကိစ္စကို Y.C.D.C မှ ဘယ်သူမှမသိကြပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း မပြောခဲ့ပါ။ ယခုပြဿနာဖြစ်၍ တိုင်စာစာကလားတော့ ယခုကိစ္စကို ထည့်ပြောရပါတော့သည်။ သူသည် အနီဟိုထိုကိစ္စကို ဝါသနာပါ၍ မိန်းမငယ်ငယ်တွေ မကြာခဏ ယူခဲ့သဖြင့် ထွေကုာအဖြစ် ဆက် တာဝန်ပေးရန် မသင့်ကြောင်း သုံးသပ်ဖော်ပြရပါတော့ သည်။

အတွင်းရေးမှူး (၂) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးဇိုးမှ စာကို ပြန်ကြားရာ၌ မလွဲသာမရှောင်သာ ထိုကိစ္စများကိုပါ ထည့်သွင်းဖြေရှင်း၍ ကျန်တွေရှိချက်များကိုပါ ဖော်ပြရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ တင်ပြချက်ကို ခြုံတော်ဝန်ကြီး၏ အကျိုးအကြောင်း ဖော်ပြချက်များနှင့် ဖြည့်စွက်တင်ပြလိုက်မှ ထိုကိစ္စအပြီးသတ်သွားပါတော့သည်။

ဤနေရာတွင် လူတွေသိပ်မသိသေးသည့် ကိစ္စတစ်ခု ဖော်ပြရန် ရှိပါသည်။ ဖြိုတော်ဝန်ကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးတို့မှာ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေ မသိကြသည့် ခမည်းခမက်များဖြစ်ကြရာ လူချင်းတွေ့ဆုံသည့်အခါတွင် ဤကိစ္စကို ပြောဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဤကိစ္စကို အမြန်ဖြတ်လိုက်ပုံရပါ၏။ နောက်ထပ် ဘာမှမလားတော့ပါ။

ဒါကို တိုင်သူမိန်းကလေးလည်း သိပုံမရပါ။ ဤတွင် ကျွန်တော်ပထမတိုင်စာကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားပါသည် ခင်ဗျား။

သေမြန်မြန်နောက်တစ်မျိုး

ထွေကုာအဟောင်းကြီး ထွက်သွားပြီး ဦးမောင်မောင်ဆွေအား ပထွေကုာ၊ ဒေါ်မေအေးမြင့်အား ဒုထွေကုာ၊ ကိုသက်လွင်အား Reception in Charge ခန့် အပ်လိုက်သောအခါ ဝင်ငွေသိသိသာသာ တိုးတက်လာ၍ ဟိုတယ်ကြီးမှာ ပြဿနာတော်တော်သိသိသာသာ နည်းသွား၏။

ဟိုတယ်ကြီးတွင် Ball Room ကြီး တစ်ခုရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမှမသုံးဖြစ်ပါ။ Idle ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဗိုလ်မှူးမိုးဆွေမှ သူ့ညီဝမ်းကွဲကိုစောလွင်နှင့် ကိုမြတ်ဟိန်းတို့ ညီအစ်ကိုမှ Dancing Room နှင့် Karaoke ဖွင့်ချင်ကြောင်း လာပြောသည်။ ကျွန်တော်က တရားဝင် လျှောက်လွှာတင်နိုင်၏။ ကိုစောလွင်တို့ညီအစ်ကိုမှာ ကွယ်လွန်သူ M.I Chief ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး (မျက်မှန်ကြီး) ၏ သားများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့ညီအစ်ကို၏ လျှောက်လွှာကို ကော်မတီမှ စဉ်းစားပြီး ဖြိုတော်ဝန်ကြီးခွင့်ပြုချက်ဖြင့် Karaoke Club ဖွင့်ဖြစ်တော့၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှလေးတွေ ရောက်လာပြီး ဟိုတယ်၏ Night Life မှာ သိသိသာသာ အသက်ဝင်လာ၏။ ညညဆို အစ်ကိုကာလသားများ တရုန်းရုန်းဖြစ်လာသည်။ ဒါမျိုးက သိပ်ပြောစရာမလိုပါ။ အညီရုံရင် ယင်အုံစမြဲ။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ညမင်းသားကလေး

အတော်များများ ရောက်ချလာကြ၏။ ဤတွင် ပြဿနာက စလာတော့၏။ မကြာခဏ ထိုးကြကြိတ်ကြရန်ဖြစ်ကြ လူလူကြနှင့် ကျွန်တော့်မှာ ညညဆို ကောင်းကောင်းအိပ်ရသည်မရှိပါ။ ပြဿနာများကို သွားသွားဖြေရှင်းနေရပါသည်။

တစ်ညတွင် ည နာရီပြန်တစ်ချက်၌ ဖြိုတော်ဝန်ကြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်၏။

“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေ ... ခင်ဗျားဟိုတယ်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေသတဲ့။ ဗိုလ်ပေါက်စလေးတွေ မူးပြီး ရမ်းကားနေတယ်လို့ ကိုမောင်မောင်ဆွေ သတင်းရို့တယ်။ သွားပြီး ရှင်းလိုက်ပါဦးဗျာ”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ ဟိုတယ်သို့ အပြေးသွားခဲ့ရ၏။ ဟိုတယ်ရောက်သော် မနံနေကုာ ဦးမောင်မောင်ဆွေနှင့် တွေ့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုဆွေ”
“ရန်ကုန်တိုင်းက အရာရှိလေးငါးယောက် Karaoke ကလပ်မှာ မူးပြီး ကလေးမလေးတွေ ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်လို့ Night Duty သမားတွေက ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ရောက်လာတာ။ တိုင်းထောက်လှမ်းရေး သင်တန်းသားအရာရှိတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က မရဏ္ဍာနဲ့ ပြောတယ်။ မရဘူး။ ကောင်မလေးတွေ ခေါ်သွားမယ်ဆိုပြီး အတင်းဂျီကျနေတယ်။ အဲဒါ ဝန်ထမ်းကလေးတွေက ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေ တိုင်မယ် ဆိုပြီး

ပြောတော့... 'ဟေ့ကောင်တွေ
မင်းတို့ ဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းဝေကို
ငါတို့ ဖြုတ်ပစ်လို့ရတယ်။ ဘာ
အောက်မေ့နေသလဲ' လို့ ပြောတယ်။
အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မြို့တော်ဝန်
ကြီး လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်တာ။
မြို့တော်ဝန်ကြီးတိုင်တာ ကြားတော့မှ
သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဆဲဆိုပြီး
ထွက်သွားကြလေရဲ့။ အားလုံးကတော့
လူကြီးသားသမီးတွေပဲခင်ဗျ။
ကျွန်တော် စုံစမ်းထားပြီးပါပြီ"

"ဪ"

"ကိုဆွေ ဘာလုပ်မလဲ"

"ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီးဆီ
ကို တရားဝင်တိုင်ချင်တယ်ဗျာ။
ဒီအရာရှိကလေးတွေ အတော်ခိုင်း
တယ်ခင်ဗျ။ ညလည်း နက်နေပြီ။
ကျွန်တော်တို့ ကလပ်က ည ၁၂ နာရီ

မှာ ပိတ်ပါတယ်။ အဲဒါမပြန်ခင်
အတင်းကျီကျနေတာ။ တပ်မတော်
အရာရှိတွေ လုပ်နေပြီး ဒီလိုလုပ်တာ
ဘယ်ကောင်းမလဲခင်ဗျာ။ လူအကြည်
ညို ပျက်တာပေါ့။ တပ်မတော်လည်း
နာမည်ပျက်ပါတယ်"

"အဲဒါဆို တိုင်ဗျာ"

နောက်တစ်နေ့တွင် တိုင်စာ
ကျွန်တော့်ဆီ တင်လာပါသည်။
ကျွန်တော်က မြို့တော်ဝန်ကြီးနှင့်
တွေ့ဆုံ၍ အကျိုးအကြောင်းကို
တင်ပြပါသည်။

"ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မယ်
စိတ်ကူးသလဲ"

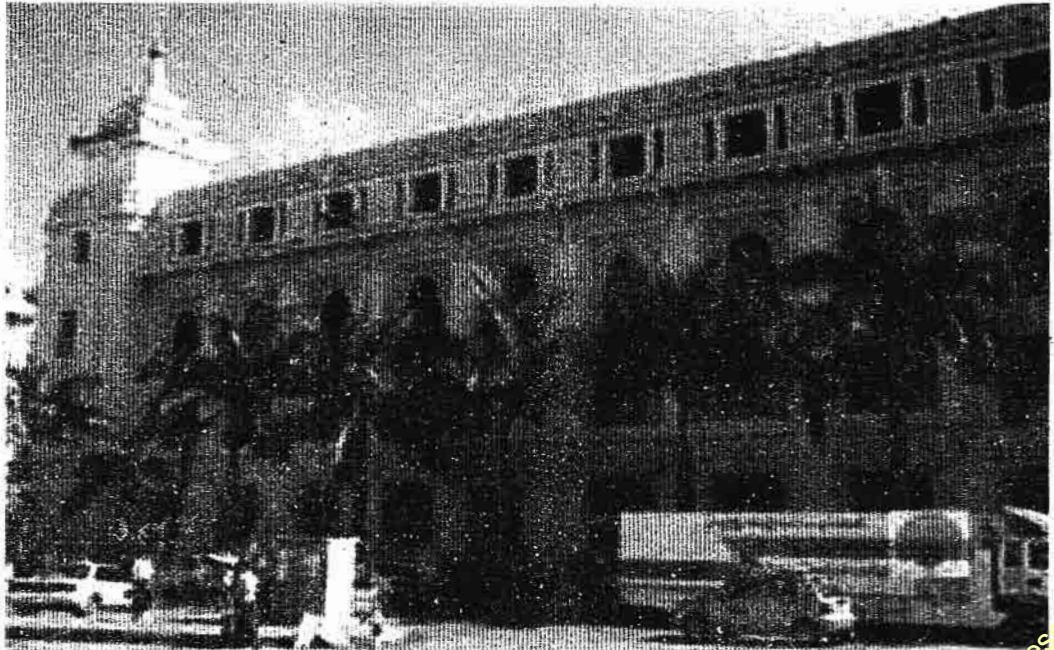
"အားလုံးက ကျွန်တော်တို့
မိတ်ဆွေတွေရဲ့ သားသမီးတွေ ဖြစ်နေ
တော့ အမှုကိစ္စမဖြစ်တာ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ မြို့တော်ဝန်

ကြီး တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့ Club
လည်း ပိတ်လိုက်ရဦးမယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တင်ပြပြီး
သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါ မယ်။
သူတို့တောင်းပန်ရင်တော့ ကျေအေး
ပေးလိုက်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင်
လည်း လုပ်ပါ"

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်း
ပြန်ရောက်သည်နှင့် ရန်ကုန်တိုင်း
ကျွန်တော်တို့အား အောင်ခင်စိုးထံ ဖုန်း
လှမ်းဆက်လိုက်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး
အောင်ခင်စိုးမှာ ကျွန်တော် ရန်ကုန်
ခလရ (၆) တပ်ရင်းမှူးဖြစ်စဉ်က
ကျွန်တော့်တပ်က တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး
ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်တပ်သည်ဆိုသော်
ရပါ၏။

"ကိုအောင်ခင်စိုး..."

မောင်ရင့်တပည့်လေးတွေ ညက ကိုယ့်ဟိုတယ်မှာ လာသောင်းကျန်း သွားတယ်။ အဲဒါ ဝန်ထမ်းတွေက မကျေနပ်လို့ ကိုယ့်စီတိုင်စာလာဖို့ ထားပြီ။ တိုင်စာကို တိုင်းမှူးခိုလ်ချုပ် ခင်မောင်သန်းဆီပို့ဖို့ လုပ်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ညီနဲ့ အရင်ညီတော့။ တိုင်စာပို့ရင် ရှုပ်ကုန်ဦးမယ်။ သူတို့ လည်း သင်တန်းသားတွေဆိုတော့ R.T.U ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်။ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

သင်တန်းသားများမှာ ကျိဝမ်း ကွပ်ကဲမှုအောက်က ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး။ ပြောပါခင်ဗျ”

“မောင်ရင့်လူတွေ ကိုယ့်ဆီ လွှတ်ပေး။ တောင်းပန်ခိုင်း။ မတောင်းပန် ရင်တော့ တိုင်းမှူးဆီကို တိုင်စာပို့မယ်။ အဲဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျ။ လွှတ် ပေးပါမယ်ခင်ဗျ”

သိပ်မကြာပါခင်ဗျ။ အရာရှိ လေးဦး ယူနီဖောင်းကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်တော့်နဲ့ မြို့တော်ခန်းမသို့ ရောက် ခဲ့လာကြ၏။

“အဘ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီခင်ဗျ”

အားလုံးက ရှိသေကျိုးနွံပုံနှင့် ပြောကြသည်။

“ကိုယ့်လူတို့ ညကကိစ္စ ကိုယ့်ဆီတိုင်စာရောက် နေပြီ။ အဲဒါ တိုင်းမှူးဆီ တိုင်စာဆက်တင်ဖို့ ရောက်မတိက ဆန္ဒရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူတို့ တောင်းပန်ရင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားမယ်။ နေစမ်းပါဦး။ ကိုယ့်လူတို့က မင်းတို့ ဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းဝေကို ငါတို့က ဖြုတ်ပစ်လို့ရ တယ်လို့ ပြောတယ်ဆို။ အဲဒါ ဟုတ် သလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ မပြော မိပါဘူးခင်ဗျ”

အားလုံးက ပျာပျာသလဲ ငြင်းကြသည်။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ပါမည်။ ဒါပေမဲ့ မပြောပါဘူးဟု ပျာပျာသလဲ ငြင်းကြ၍ နည်းနည်း တော့ ကျေနပ်သွားပါ၏။

“အဲဒါဆို တောင်းပန် မှာလား”

“တောင်းပန်ပါမယ်ခင်ဗျ”

အရာရှိငယ်လေးဦးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်၍ သူတို့မှားကြောင်း ခွင့်လွှတ်ပါ မည့် အကြောင်းပြောဆိုပြီး ကျွန်တော့် ကို ထိုင်ကန်တော့ကြတော့၏။ သူတို့ ကန်တော့အပြီး၌ ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး

တိုင်စာကို သူတို့အားဖတ်ခိုင်းကာ အပြီး၌ မီးရှို့လိုက်ပါတော့သည်။ သူတို့လည်း ထိုအခါမှ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အလေးပြု ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြ လေ၏။

သူတို့လေဦးအား ခေါင်ဆောင် သူများမှာ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်လှ (ထိုစဉ်က စစ်ထောက်ချုပ်) ဗိုလ်မှူး ကြီး သိုက်ထွန်း (ထိုစဉ်က သစ်တော ဒုဝန်ကြီး)တို့၏ သားများဖြစ်ကြပါ၏။ ဒါမျိုးတွေလည်း ကြုံရတတ် ပါသည်ခင်များ။

အကယ်ဒမီတို့အား ဝယ်ယူခြင်း ၁၉၉၈ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ခါနီး တစ်ရက်တွင်ဟု မှတ်မိ နေသည်။ မြို့တော်ဝန်ကြီးမှ ကျွန်တော့် ကို ဖုန်းဆက်သည်။ ရုံးချိန် မနက်ပိုင်း ဟု ထင်ပါ၏။

“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေရေ ... ကျွန်တော့်ဆီ ခဏလာခဲ့ဗျာ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”
မြို့တော်ဝန်ရုံးခန်း ရောက် သည်နှင့် ...

“လာဗျာ ... အင်းလျား ကန်ဘက် ခဏသွားရအောင်”

ဟု ဆီးပြောတော့၏။ မြို့တော်ဝန်ကြီးကားနှင့် မြို့တော် ခန်းမမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသို့ ရောက်သော် အကယ်ဒမီဟိုတယ်သို့ ကားဝင်သွားသည်။ ဟိုတယ်တွင် အကယ်ဒမီဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေနှင့် သူမ

ခင်ပွန်း ဦးသန်းထွတ်တို့ စောင့်နေကြ ၏။

“မြို့တော်ဝန်ကြီး ကြပါရှင် ... ကြပါ”

ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေက ဆီးကြို၍ ပဋိသန္ဓာရပြုသည်။ ဟိုတယ်တွင်း ခေါ်သွားပြီး သူမ ဟိုတယ်ကို လိုက်ပြ ၏။ ဟိုတယ်မှာ ၂ ထပ် ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းပေါင်း ၂၀ ခန့်ရှိ၍ အောက်ထပ်တွင်လည်း အခန်း ပေါင်း ၂၀ ခန့် ရှိပါသည်။ အောက် တွင် Basement မြေအောက်ခန်းမ ကျယ်တစ်ခုရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုတယ် ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြ၏။ မပြန်မီနှုတ်ဆက်စကားပြောကြရာ၌ -

“အကယ်ဒမီဟိုတယ်က Location ကောင်းပါတယ်။ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ အဆင်ပြေပါပြီ”

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်ဆီက ကော်မတီဝင် ဗိုလ်မှူး ကြီးသောင်းဝေ၊ ဖုန်းနွေးနွေးအမျိုးသား စာပေဆုရှင်ပေါ့ဗျာ။ သူက အခု Y.C.D.C အတွက် Video လည်း ရိုက် နေတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ မင်းသမီးကြီးနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေတွေပြီး ဗီဒီယို တစ်ကားလောက် ရိုက်လိုက်ကြရ အောင်လေ။ မကောင်းဘူးလား”

“ရတယ်လေ မြို့တော်ဝန် ကြီးရဲ့။ တွဲလိုက်ကြတာပေါ့။ ဗိုလ်မှူး ကြီးကရော ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်သည် ဒီလိုစိန်ခေါ် မှုမျိုးကို ကြိုက်သူဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးဘဝ က မင်းသမီးကြီးချိုပြီးနှင့် တွေ့စဉ်

ကလည်း မင်းသမီးကြီးချိုပြီးအား ကျေနပ်သွားအောင် စကားလက်ဆုံ ပြောနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ Y.C.D.C စာပြန်နုထွင် တာဝန်ယူချိန်မှစပြီး မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို အကျွမ်း တဝင်ဖြစ်နေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထို့ကြောင့်...

“အကယ်ဒမီမင်းသမီးကြီး က Welcome ဆိုရင် ကျွန်တော်က လည်း Ready ပါပဲဗျာ” ဟု မင်းသား ကြီး ဦးကျောက်လုံးလေနှင့် ခပ် တည်တည် မှုတ်လိုက်ရာ မြို့တော်ဝန် ကြီးရော ပါလာသူ စည်ပင်ဝန်ထမ်း များရော ဦးသန်းထွတ်တို့ကပါ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောကြကုန်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

အပြန်လမ်း၌ မြို့တော်ဝန်ကြီး က ...

“အကယ်ဒမီဟိုတယ်ကို ဝယ်မလို့ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ခေါ်လာတာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်မှာလဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တို့မှာ ဟိုတယ်သုံးလုံးတောင် ရှိထားတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်က ဝယ်လိုက်စမ်းပါလို့ ပြောလို့ဗျ”

“ခင်ဗျာ”

“အေးဗျာ။ ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဝယ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဘယ် လောက် တဲ့ လဲ မြို့တော်ဝန်ကြီးခင်ဗျ”

“သိန်း ၅၀၀၀ တဲ့ဗျာ”

“ဪ... သိန်းငါးထောင်

ဆိုရင် မဆိုးလှပါဘူး ခင်ဗျာ”

အကယ်ဒမီဟိုတယ်မှာ ပေ ၈၀ ပတ်လည်လောက်ရှိ၏။ အင်းလျား ကန်ခစောင်းမှာရှိသည်။ Location ကောင်း၏။ Sight Seeing လည်း ရပါသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားတာဝန်ပေး မယ်ဗျာ။ ဟိုတယ်ကို ပြန်ပြင်မယ်။ ပြီးတော့ လူစုဖွဲ့ဗျာ။ ပုံမှန်ဝင်ငွေရ အောင် လုပ်ဗျာ။ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်နဲ့ အရင်းကျေအောင်လုပ်ဗျာ။ ခင်ဗျား လုပ်နိုင်မှာပါဗျာ။ အတွေ့အကြုံရှိ နေပြီပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

ဟိုတယ်ပြုပြင်ရန်အတွက် မြို့တော်စည်ပင်အင်ဂျင်နီယာဌာန လမ်းတံတားဌာနတို့နှင့် ညှိနှိုင်းရ၏။ ဟိုတယ်ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရင်း အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ပေါ် အောင် အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင် ရွက်ရတော့၏။

ဤနေရာတွင် အကယ်ဒမီ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေတို့အကြောင်း အနည်း ငယ်ပြောချင်ပါသည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ် ကျွန်တော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရောက် တော့ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေမှာ နာမည်ကြီးစ မင်းသမီးဖြစ်နေပါပြီ။ မင်းသား ဝင်းဦး နှင့် တွဲ၍လည်းကောင်း၊ မင်းသားကြီး မောင်သင်နှင့်တွဲ၍ လည်းကောင်း ရုပ်ရှင်များရိုက်နေချိန်ဖြစ်၏။ ကိုသန်း ထွတ်မှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နှင့် အတန်းတူ အဆောင်နေ ကျောင်းသား ကြီးဖြစ်၏။ သူသည် BOC ကောလိပ်ရှိ အင်္ဂလိပ်စာ Tutorial Class များသို့ မကြာခဏ ရောက် လာပြီး ဆရာမဒေါ်ခင်အေးပွင့်၏ Class များကို လာတက်လေ့ရှိ၏။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်စာဌာန၌ နာမည် ကြီး ဆရာ၊ ဆရာမများ ရှိပါသည်။ သူတို့မှာ မယ်ဗမာနော်လွီစာ ဘင်ဆင်၊ SSA သို့ တောန်သိုသာမည် ဗိုလ်မှူးကြီး စပ်ဆေးဝိုင်ခေါ် ယူဂျင်းသိုက်(စပ်ရွှေ သိုက်သား)နှင့် ယခု ဆရာမ ဒေါ်ခင် အေးပွင့် တို့ ဖြစ်ကြပါ၏။

ကိုသန်းထွတ်သည် မကြာ ခဏ ဒေါ်ခင်အေးပွင့်ကို မေးခွန်းများ ထထ မေးတတ်သည်။ ဘောင်းဘီရှည် နှင့် Sport Shirt အမြဲဝတ်ပြီး မင်းသားဝင်းဦးဂိုက် ဖမ်းနေ၏။ လည်ပင်းတွင်လည်း ရွှေဆွဲကြိုး တစ်ကုံးနှင့် ရင်ဘတ်ကို အမြဲတထား ပြီး မင်းသားဇော်ခင်ပုံလည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ဖမ်းပြန်သည်။ သူသည် ထိုစဉ် ကပင် မင်းသားဖြစ်ချင်ပုံ ရ၏။ မယ်ဗမာနော်လွီစာကလည်း မင်းသမီး

လုပ်ခဲ့ပြီ။

ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေမှာ ထိုစဉ်က ကိုးကန့်စော်ဘွားသမီး Olive Yang နှင့် တွဲနေသည်ဟု ကြားရသည်။ ဤဟိုတယ်ကြီးကို Olive Yang လာဝယ်ပေးထားသည်ဟုလည်း ကြား ခဲ့ဖူး၏။ မှန်၊ မမှန်တော့ မသိပါခင်ဗျာ။

အကယ်ဒမီဟိုတယ်မှသည် Innya Lake View ဟိုတယ်သို့

အကယ်ဒမီဟိုတယ် ဝယ်ယူ ပြီးနောက် အမြန်ဆုံး ဖွင့်လှစ်နိုင်ရန် ပြုပြင်ရ၏။ ပထမအခန်းတွေကို ပြင် ရသည်။ အခင်းအကျင်းကောင်းအောင် Car Parking Square အား ပြန်ခင်း ရသည်။ အဝင်လမ်းမကြီးကို နိုင်လွန် ကတ္တရာခင်းရသည်။ မီးတွေ ပြန်ဆင် ရသည်။ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေတို့အိမ်နှင့် ဟိုတယ်ကြားတွင် အုတ်ထရံခတ်ရ သည်။ နှစ်လခန့်အကြာ ၁၉၉၉ နှစ်စဉ် ဟိုတယ်ဖွင့်လှစ်နိုင်တော့၏။

ဝင်ငွေလျာထားချက်မှာ တစ်လ သိန်း ၅၀ နှင့် ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ဖြစ်၏။

လျာထားချက် ဝင်ငွေရ အောင် ဟိုတယ်အောက်ထပ် Basement တွင် Karaoke Club ပါ တွဲဖွင့်လိုက်၏။ ဖွင့်ခွင့်ရအောင် ရန်ကုန်တိုင်းသို့ တင်ပြရ၏။ ပြီးတော့ မြို့နယ်အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးကိုလည်း အသိပေးရ၏။ လာပါ၊ ကြွပါ၊ စားပါ၊ သောက်ပါ၊ အားပေးပါ။ F.O.C ပါဟု လည်း invite လုပ်ရ၏။ ဟိုတယ် ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ကိုလည်း ကျွန်တော်

ကွပ်ကဲမှုအောက်က အရာရှိများကို
ခေါ်ယူ တာဝန်ပေးရ၏။ ရာပြတ်ဌာန
မှူး ဗိုလ်မှူးလုပ်ကို ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်
ပေးလိုက်သည်။ သူက Divorce
ဖြစ်၍ ကြောင်ကို ငါးကြော်ပုံပေါ် ပစ်ချ
လိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ ရေငတ်တုန်း
ရေတွင်းထဲကျသွား၏။ သူသည်
ဟိုတယ်ကို ညတိုင်းလာပြီး ကိုယ်ဖိ
ရင်ဖိ ကွပ်ကဲလေသည်။

သူက ဖိသမှ အကုန်လုံးကို
ဖိတော့၏။

ဟိုတယ် ဖွင့် ပွဲ နေ့တွင်
မြို့တော်ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ကော်မတီ
ဝင်များနှင့် လာဖွင့်ပေးသည်။ ညတွင်မူ
ညော်သည်များအား Karaoke နှင့်
ညော်ခံသည်။ ညစာကျွေးသည်။
အရောက်ယမကာများ တိုက်ကျွေးသည်။
ဟိုတယ်ကိုလည်း အကယ်ဒမီဟိုတယ်
မှသည် Innya Lake View ဟိုတယ်
ဟု မြို့တော်ဝန်ကြီးက အမည်ပေး

သွား၏။

ဟိုတယ် မန်နေဂျာမှာ
မြို့တော်ဟိုတယ်မှ Reception in
Charge ကိုသက်လွင်အား လစာတိုး
ပေးကာ ခန့်လိုက်သည်။ သူက
အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး
လူက လူရွယ်လူလတ်။ Personality ကလည်း
ကောင်းကောင်း။ ဟိုတယ်မှာ ဖွင့်ပြီး မကြာခင်မှာပင်
ညော်သည်တရုန်းရုန်းနှင့် စည်ကား
သိုက်မြိုက်စွာဖြင့် နာမည်ထွက်လာပါ
တော့သည် ခင်ဗျာ။

ဝင်ငွေမှာလည်း တစ်ည
တစ်ည သိန်းကထန်းကျော် ရပါသည်။
Karaoke Club ကိုတော့ ခြုံငုံမှု
ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ဖွဲ့အား ခေါ်ယူ
ပြီး အငှားချထားပါသည်။ သူတို့ကို
တစ်လ ပထမငါးသိန်းဖြင့် အစမ်း
သုံးလပေးလိုက်၏။ အဆင်ပြေပါသည်
ခင်ဗျာ။ သူတို့အဖွဲ့ အရင်းကျေရုံမက

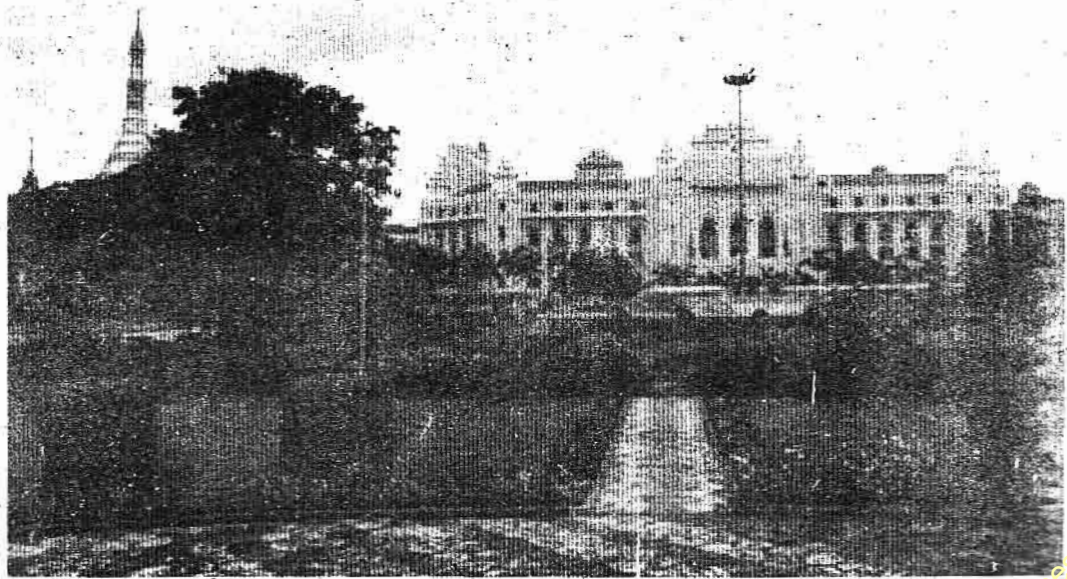
တစ်လ လေးငါးဆယ်သိန်းပင်
မြတ်စွန်းကြပါသည်။ ဟိုတယ်ကွပ်ကဲ
ရေးအဖွဲ့ကလည်း ညတိုင်း လာကြ
သည်။ မြို့တော်စည်ပင်ဝန်ထမ်း
ဝါသနာအိုး-ညမင်းသားများလည်း
ရောက်လာကြသည်။ အခြားဌာန
ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများလည်း ရောက်လာ
ကြသည်။ သူတို့ တောင်းဆိုမှုကြောင့်
Massage ပါတွဲပေးလိုက်ရ၏။ ပိုပြီး
လူစည်သွားတာပေါ့ခင်ဗျာ။

Innya Lake View မှ ပြဿနာများ

ဟိုတယ်မှာ လူအလွန်စည်ပြီး
မြို့တော်ဟိုတယ် ကြီးထက်ပင်
လူကြိုက်များလာ၏။ ထိုအခါ
ပြဿနာများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ဖြစ်လာသည်။

ပထမပြဿနာက ဒီလိုပါ
ခင်ဗျာ။

ဟိုတယ်သို့ မြို့တော်စည်ပင်

ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ဝါဇ်ချမ်းရေး
တပ်မှ ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့များ။
ထောက်လှမ်းရေးများ၊ S.B များ။
မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များလည်း
ရောက်လာကြ၏။

ထိုသူများထဲတွင် ဝ၊ ငြိမ်းချမ်း
ရေးအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင် ဘောက်ယု
ချမ်း၏ သမက်အိုက်ဟောက်လည်း
ပါလာ၏။ သူသည် ရန်ကုန်တွင်
ဝဆက်ဆံရေးရုံး ဖွင့်ထားပြီး ရုံး
တာဝန်ခံဖြစ်၏။ ငွေကို ရေလိုသုံး
သည်။ မည်သူမဆို သူပါသည့်ငွေများ
စိတ်ကူးပေါက်လျှင် ပေါက်သလို
မကြာခဏ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်
သည်။ သူသည် ဂေါက်သီးလည်း
ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဂေါက်ကိုတော့
ကောင်းကောင်း မမှိုက်တတ်ပါ။ လူကြီး
များနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်အောင် ကြိုးစား
ပြီး ရိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဗမာစကား
လည်း ကောင်းကောင်း မတတ်ပါ။
ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လျှင်လည်း 'ဟေ့
ဗိုလ်မှူး၊ ဟေ့ ဗိုလ်မှူး' ဟု ခေါ်ပြီး
မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောတတ်၏။ ခွင့်လွှတ်ရပါ
သည်။ တပ်ထဲတွင် တောင်ပေါ်သား
များနှင့် နေခဲ့ရာ ကိုယ့်အောက်က
တောင်ပေါ်သားများက ကိုယ့်ကို မင်းနဲ့
ငါနဲ့ ပြောသည်ကို ဖန်တစ်ရာတေ
အောင် ခံခဲ့ရသဖြင့် သူတို့အထာကို
ကျွန်တော်ပေါက်ပါသည်။

အိုက်ဟောက်သည် အသက်
၃၀ ခန့်မျှသာရှိ၏။ ဂေါက်သီးရိုက်ရာ
တွင် ကောင်းစွာမမှိုက်တတ်သော်
လည်း ကြေးကြေးသာ သူကရိုက်လေ့
ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဂေါက်ရိုက်

ရန် သူ မကြာခဏခေါ်သည်။ ကျွန်တော်
က သူနဲ့ဂေါက်ရိုက်ရမှာ စိတ်ပျက်၍
တစ်ခါမှ တွဲပြီးမရိုက်ခဲ့ပါ။ သူနှင့်
ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ဗိုလ်မှူးကြီးသူရ အောင်ထွန်းက
အောက်ပါအတိုင်း ပြောဖူး၏။

"ဟေ့ကောင်... သောင်းဆယ်
မင်း အိုက်ဟောက်နဲ့သိလား"

"ဘောက်ယုချမ်းသမက်
အိုက်ဟောက်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"အဲဒါဆိုရင် သိတယ်လေ။
ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဲဒီကောင်က အတော်ရယ်
ရတဲ့ကောင်ကွ။ မင်းတို့မြို့တော်
ဂေါက်ကွင်းမှာ မကြာခဏတွေ့ကြ
ရင်း ဒီကောင်နဲ့ငါ ခင်သွားတယ်ကွ။
အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ဒီကောင်က ငါ့ကို
ဒီလိုပြောတယ်"

"ဘယ်လိုပြောလဲ"

"ဟေ့ကောင်... အောင်ထွန်း
မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဂေါက်သီးမှိုက်ဆံကြေးရိုက်ရ
အောင်။ မင်းက လက်ကောင်းတယ်။
ငါက မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းက
ငါ့ကို အချက်ပေးတဲ့"

"ဒီကောင်က ပိုက်ဆံရှိလို့
တုတ်အကောင်းစားတွေသာ ကိုင်နေ
တာ။ ဂေါက်သီးမှိုက်ကောင်းကောင်း
မရိုက်တတ်တာ။ အဲဒီတော့ ငါက
ပေးမယ်လေ။ ဘယ်လောက်ကြေး
ရိုက်မလဲလို့ မေးတော့ တစ်ကျင်း
တစ်သောင်းကြေးတဲ့"

ဗိုလ်မှူးကြီးသူရအောင်ထွန်း
မှာ ဂေါက်သီးအတော်ကောင်းပါ

သည်။ Handicap တစ်ဆယ်လောက်
ရှိ၏။ ကျွန်တော့်နှင့်ရိုက်တိုင်း One
Corner လေးငါးချက်အကြောပေးလေ့
ရှိပါ၏။

"အင်း ... ပြောပါဦး။
ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ"

"ငါက အချက်ပေးမယ်
လည်းပြောရော။ ဒီကောင်က ကောင်း
ပြီ။ မင်း ငါ့ကို တစ်ကျင်း နှစ်ချက်
ပေးရမယ်တဲ့ကွာ"

"အဲဒီတော့ မင်းက ပေးလိုက်
ရောလား"

"ဘယ်ပေးမလဲကွ။ တစ်ကျင်း
၂ ချက်ဆိုတာ ထုံးစံမှ မရှိတာ"

"အဲဒီတော့ မင်းက ဘာပြန်
ပြောလိုက်လဲ"

"ဟ ... ထုံးစံမရှိဘူး။
တစ်ကျင်းတစ်ချက်ပဲပေးမယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်။ မင်းလိုချင်ရင် ၉
ကျင်း ၉ ချက် ပေးမယ်ကွာဆိုတော့
သူက မရဘူး။ ကိုးကျင်းအတွက်
တစ်ကျင်း ၂ ချက် ၁၈ ချက်ပေးရ
မယ်တဲ့ကွ။ ဟား ... ဟား ...
တော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်ကွာ"

"နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်
သွားလဲ"

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲကွ။
တစ်ကျင်း ၂ ချက် မပေးဘူးပြော
တော့ ဒီကောင်က ဟေ့ကောင်
အောင်ထွန်း မင်းညှံသေးတယ်။
လေ့ကျင့်လို့ကဦး။ တစ်ကျင်း ၂
ချက်ပေးနိုင်တဲ့နေ့ လာဖို့။ မင်းနဲ့ငါနဲ့
တစ်ကျင်းတစ်သောင်းကြေးရိုက်မယ်။
မင်းသတ္တိရှိရင် တစ်သိန်းကြေးလည်း

ရိုက်မယ်ကွာ တဲ့ကွာ ... ဟား...
ဟား ... ဟား ဟား”

ဗိုလ်မှူးကြီးသူရအောင်ထွန်း
စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး
ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်
ခင်ဗျား။ အိုက်ဟောက်က အဲဒီလူစား
မျိုးဖြစ်ပါ၏။

အိုက်ဟောက်သည် စည်ပင်
ဝန်ထမ်းများနှင့် ပုံမှန် Innya Lake
View ဟိုတယ်သို့လာနေရာမှ တစ်နေ့
တွင် ကျွန်တော်ကို အောက်ပါအတိုင်း
ပြောတော့၏။

“ဟေ့ကောင် ဗိုလ်မှူး ...
မင်းဟိုတယ် ငါ့ငှားကွာ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ ... ငါပိုင်တာမှ
မဟုတ်တာ။ မြို့တော်စည်ပင်
အပိုင်ဥက္ကဋ္ဌ”

“မင်းပြောရင် ရပါတယ်ကွာ။
မငှားရင်လည်း ရောင်းကွာ”

“အဲဒါလည်း မရဘူး။ မင်း
ဝယ်ချင်ရင် စည်ပင်ကို လျှောက်လွှာ
တင်ပါ။ မင်းနဲ့မြို့တော်ဝန်ကြီးနဲ့လည်း
ခင်တာပဲ မဟုတ်လား”

သူက ဘာမှမပြောတော့ပါ။
ထိုနေ့က သူနှင့်အတူ ထောက်လှမ်း
ရေးများလည်းပါလာ၏။ သူသည်
အမ်အိုင်များနှင့်လည်း မကြာခဏ
တွဲ၏။

သိပ်မကြာပါခင်ဗျား။ မြို့တော်
ဝန်ရုံးသို့ N.L.B မှ စာတစ်စောင်
ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်အင်ယားလိပ်
ဗူးဟိုတယ်မှာ ဘိန်းဖြူများ အရောင်း

အဝယ်လုပ်နေကြောင်း သတင်းရ
သတဲ့။ ကြပ်မတ်စီစစ်ပေးပါတဲ့။
လက်မှတ်ထိုးသူမှာ ရဲမှူးကြီး
ဇော်ထွန်းအောင်ဆိုပဲ။

ဟိုက်။ ဘယ်သူလက်ချက်
ပါလိမ့်။ ဘယ်သူက ဂျောက်ချလိုက်
တာပါလိမ့်။

မြို့တော်ဝန်ကြီးက ကျွန်တော်
ခေါ်တွေ့သည်။

“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေရေ ...
သတိတော့ထားဗျား။ ခင်ဗျားမှာ ရန်သူ
ရှိနေပြီ။ ဒီ Source ဘယ်ကလာသလဲ
ဆိုတာ စုံစမ်းဦး”

ကျွန်တော်က ဟိုတယ်
အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များကို ခေါ်ပြောရ
တော့သည်။ တရားခံဖော်ထုတ်ရန်
မှာရတော့သည်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်ဟိုတယ်မှာ ဘယ်ကမှ
ဘိန်းဖြူရောင်းဝယ်တာ မရှိပါ။ သီချင်း
ဆိုမယ်၊ ကမယ်၊ ခုန်မယ်၊ အဲ အလွန်
ဆုံး အနိပ်ခံမယ်။ ဒါလောက်ပဲဖြစ်
ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဒီလို ရဲမှူးကြီး
ဇော်ထွန်းအောင်လက်မှတ်နှင့် N.L.B
စာများက မကြာခဏ လာလာနေ
သည်။ ဒုက္ခပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ
ပါလိမ့်။

ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်
တော့ပါ။ ဒီကိစ္စကို ကော်မတီရုံးအဖွဲ့က
ကျွန်တော်အဖွဲ့များကိုပါ တိုးတိုး
တိတ်တိတ် အကူအညီတောင်းရ
တော့သည်။ ထိုအခါမှ အဖြေမှန်
သိရတော့၏။ အိုက်ဟောက်သည်
ရဲမှူးကြီး ဇော်ထွန်းအောင်နှင့်

အလွန်ခင်နေသည်ဆို၏။ သူက
ရဲမှူးကြီးဇော်ထွန်းအောင်ကို ဒီဟိုတယ်
ရရာရကြောင်း အကူအညီတောင်း
သည်ဆို၏။ ဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်နေ
တာကိုး။

မကြာပါခင်ဗျား။ မြို့တော်ဝန်
ကြီးက ကော်မတီ အစည်းအဝေးတွင်
ဒီဟိုတယ်ကို အိုက်ဟောက်အား
ရောင်းရန် အဆုံးအဖြတ်ပေးတော့
သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြော
သာတော့ပါ။ ဤသို့နှင့် အကယ်ဒမီ
ဟိုတယ် ခေါ် Inya Lake View
ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်ကွပ်ကဲမှုမှ
နေပြီး ဝါငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့သို့ သိန်း
၅၅၀၀ နှင့် ရောင်းချပေး လိုက်ရပါ
သည် ခင်ဗျား။

N.L.B မှ ရဲမှူးကြီးဇော်ထွန်း
အောင်မှာ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ထောက်လှမ်း
ရေးအဖွဲ့များ ဖြုတ်ထုတ်ရှင်းကိစ္စ၌
ပါဝင်သွားပြီး ယခုအချိန်ထိ အကျဉ်း
ကျခံနေရဆဲဟုလည်း သိရပါသည်
ခင်ဗျား။

ဪ ... အကယ်ဒမီ
မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ဝါဝါပင်းရွှေရဲ့
အကယ်ဒမီဟိုတယ် သပွတ်အူက
လည်း အတော်ဒုက္ခပေးသွားပါလား
ခင်ဗျား။ ကိုယ်တောင် အနေအထိုင်
တတ်လို့။ ဒီအရှုပ်အထွေးထဲ
ကံကောင်းလို့ ပါမသွားတယ်။

သောင်းဝေဦး

(ရှေ့လဆက်ရန်)

၂၀၁၄ ခုနှစ် ပြုလအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်
“ဘက်ဂျောင်လို့ ဆောင်ရမယ်”

ဗေဒလူတော်သိ ဆရာမျိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ဘာမဆို လျှို့ဝှက်ကြံစည် လုပ်ကိုင်မှ သင့်တော်မည်။
- အချစ်ရေးသင့်သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းနိုင်ပါ။
- မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကိစ္စ နှင့် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။
- စပ်တူလုပ်ငန်းများ မအောင်မြင်နိုင်ပါ။
- စနေအစ တနင်္လာအဆုံး ခြုံချာများတွင်လည်း ကံကောင်းနိုင်သည်။ (ဥပမာ - တောင်ကြီး တိုက်ကြီး)
- တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူတွင် စိန်ပန်းကပ်လှူခြင်း၊ ဝက်သားဟင်းဖြင့် ဆွမ်းတော်ကပ်ခြင်းဖြင့် ကံကောင်းနိုင်ပါသည်။
- ထိဆုသေး ပေါက်နိုင်ပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၂ ၀)

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- တနင်္လာသားသမီးများ ကံနိမ့်သောကာလဖြစ်သည်။ အရာရာ ဘာသာ

ရေးအသိဖြင့် ယှဉ်တွဲလုပ်ဆောင်ပါ။
 - ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးသော ဂဏန်း (၃၊ ၆)
 - အောက်လူ တော်လှန်တတ်သည်။
 - မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စများ သတိပြုရှောင်ရှားပါ။
 - မကြာခဏ အောင့်တတ်သည်။
 - ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးအား ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း၊ ယပ်တောင်၊ ထလျက် အစရှိသဖြင့် လှူဒါန်းပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်း ကြားရလိမ့်မည်။
- ညနေစောင်းပြီး လထွက်ချိန်၌ နီးစပ်ရာ ပန်းခြံတွင်းရှိ ခွေးများကို ကြက်သားဟင်း ကျွေးလိုက်ပါက အိပ်မက်ကောင်းရလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အတိတ်ကောက်၍ နီးစပ်ရာဆိုင်တွင် ထိပြေးထိုးလိုက်ပါ။
- ဘယ်လက် အနာတရဖြစ်နိုင်ပါသည်။

- သောကြာသား မိတ်ဆွေ၏ အကူအညီသည် သင့်အတွက် တန်ဖိုးကြီးမားပေလိမ့်မည်။
 - အတတ်ပညာရပ် ပါဝင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ရှိလိမ့်မည်။
 - အိပ်ယာထူထောင်ရန် မသင့်တော်သေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ လုပ်သမျှ အောင်မြင်ရန် အချိန်တန်ပါပြီ။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၄၊ ၂)
- အရာရာတွင် ဆရာကြီးဂိုက်ဖမ်းခြင်း၊ မျိုးကို ဆင်ခြင်ပါ။
- ထမင်းစားလျှင် ဝက်အူချောင်းကြော်၊ စိမ်းစားဥတို့စရာတို့ကို စားသုံးခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုကို ရယူပါ။
- ဆီးရောဂါ သတိထားပါ။
- ဘုရားတွင် ရေသက်စေလှူပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေး
ဂဏန်း (၃၊ ၂)
- ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန် လိုသည်။
ဝမ်းနူးစာ မစားရ။
- သင်္ကြန်တွင် အပျော်အပါးမလိုက်
စားဘဲ ဒါနကောင်းမှု ပြုနိုင်သော်
အကျိုးပေးမည်။
- ဘာမဆို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်မိ
ပါစေနှင့်။
- ရည်းစားဦးနှင့် လွဲတတ်သည်။
- ကြာဇံကြော်ဖြင့် ဆွမ်းလောင်းပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- နာမည်နှစ်လုံးထက်သော သောကြာ
သားသမီးများ အောင်မြင်မည်။
(ဥပမာ-သင်းသင်း၊ သန်းသန်း၊
သော်သော်)
- အဖ၏ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။
- ခိုးအိမ်ဖြူပြင် ပြောင်းလဲခြင်းများ
မသင့်တော်ပါ။
- ရပ်ရွာ၊ လူမှုရေးကိစ္စများ အောင်မြင်
မည်။
- အိမ်ထောင်သည် ခိုက်ရန်မဖြစ်ပွား
မိပါစေနှင့်။

- အအေးစာများ၊ အအေးပက်ခံခြင်း
များ ရှောင်ကြဉ်ပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေး
ဂဏန်း (၅၊ ၇)
- မသင့်မြတ်သူများ ပြန်လည်သင့်မြတ်
မည်။
- မသန့်ရှင်းသော နေရာများ မသွား
လာမိပါစေနှင့်။
- ပတ်ဝန်းကျင်မှ သတင်းကောင်း
ကြားရလိမ့်မည်။
- အချိန်အတိအကျ ဆောင်ရွက်ထား
သော ကိစ္စများ လွဲချော်တတ်သည်။
- မွေးနေ့တိုင်း တစ်ယောက်တည်း
သီသန့်ခွဲအိပ်၍ ဂုဏ်တော်ကိုးမီး
ပုတီးစိပ်ပေးပါ။

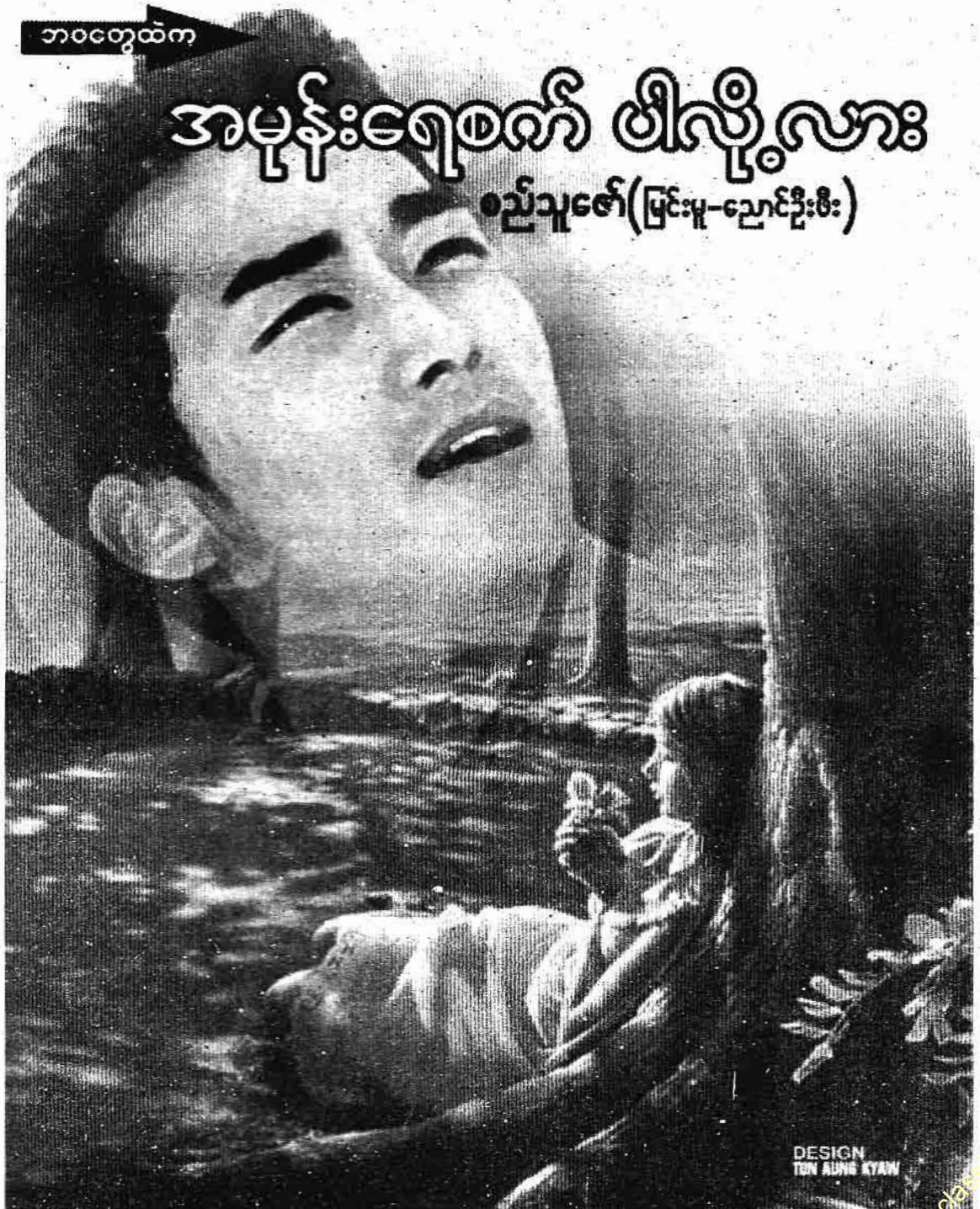
ဣန္ဒာသယမဟိန္ဒီ

ဗေဒသုတေသီဆရာ

ဘဝတွေထဲက

အမှန်းရောက် ပါလို့လား

စည်သူဇော်(မြင်းမူ-ညောင်ဦးစီး)

DESIGN
TON AUNG KYAW

(၁)

ကျောင်းပြီးတော့ မောင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူ စေ့စပ်ခဲ့ကြတယ်။ စေ့စပ်ပွဲမှာ မောင်က ကျွန်မကို လက်စွပ်တစ်ကွင်း လက်ဆောင် ပေးခဲ့တယ်။ စိန်လက်စွပ်လေးဆိုတော့ တန်ဖိုးကမသေးဘူး။ ကျွန်မ မြတ်မြတ်နိုးနိုးပဲ လက်သူကြွယ်လေးမှာ ဝတ်ဆင်ထားလိုက် တယ်။

လက်ထပ်ပွဲကို သီတင်းကျွတ်ကြမှ ပဲ လုပ်မယ်ဟု ကျွန်မကပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ သည်ကြားထဲ ငါးလလောက် ကတော့ အပျိုဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ်လေ။

ကျွန်မနဲ့မောင် အချစ်ခရီးမှာတော့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မရှိခဲ့ပါဘူး။ မောင် ဘက်ကရော ကျွန်မဘက်ကရော အစစ အရာရာ ပြည့်စုံသုတေ့ဆိုတော့ ငွေကြေး ဥစ္စာဘက်မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိခဲ့။

တက္ကသိုလ် တတိယနှစ်မှာမောင်နဲ့ စတွေ့တယ်။ မောင်က သူ့အဆောင်မှာ King ဖြစ်သလို ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ မေကော့မှာ Queen ပဲ။ ကန်တင်းမှာ သူငယ် ချင်းတွေရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် မောင်နဲ့

ခင်မင်သွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်း တွေက တစ်မျိုး။ မောင်ကတစ်ဖုံ ကျွန်မကို အောင်သွယ်ပေးကြ၊ မထိတထိ စကားတွေ ပြောရင်း စာမေးပွဲမပြေခင် နှစ်ရက်အလိုမှာ မောင်က ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်တယ်။ မကြာပါဘူး စာမေးပွဲလည်းပြီးရော ကျွန်မနဲ့ မောင် ချစ်သူတွေဖြစ်တယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးတိုင်ပင်ပြီး မိဘ တွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ကြတယ်။ ကံကောင်း ချင်တော့ ကျွန်မမိဘတွေနဲ့ မောင်မိဘတွေ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေလို့ စေ့စပ်ပွဲ ကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ကြတယ်။ လက်ထပ်ပွဲ ကတော့ ကျွန်မဆန္ဒကြောင့် သီတင်းကျွတ် မှပဲ လုပ်မယ်တဲ့။

စေ့စပ်ပွဲပြီး သည်ကြားထဲရက်တွေ မှာ ကျွန်မအတွက် အချိန်တွေဟာ အားလပ် နေခဲ့တယ်။ ကျောင်းပြီးပြီမို့ အလုပ်လုပ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမိတ်မပါသေးတာ ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ လာကြောင်းကြား လာခေါ်ကြတဲ့အလုပ်တွေကို ငြင်းပစ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ မောင်ကလည်း ကျွန်မကို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘူးတဲ့လေ။

အားရင် အိမ်မှာပဲ တစ်ယောက် တည်းဂိမ်းဆော့တယ်။ စာစီစာရိတ်တယ်။

ရေကူးတယ်။ ပျင်းရင် မောင်နဲ့ရွှေတိဂုံဘုရား သွားဖူးကြတယ်။ မောင်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဆိုတော့ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် အားရှာတယ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတစ်နေရာရာကို သွားချင်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းလာပြီး လိုက်ပို့ ရှာတယ်။ ကျွန်မကို ချစ်လည်းချစ်တယ်။ ဂရုလည်းစိုက်တယ်။ ကျွန်မက မောင့်ထက် နှစ်နှစ်ငယ်တယ်။ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်ခါ နွဲ့ဆိုးဆိုးမိတယ်။ မောင်က သည်းခံရှာပါ တယ်။ အမြဲတမ်း သူကချည်း အလျှော့ပေး ခဲ့တာ။

အခုတလော ပျင်းတာနဲ့ အိမ်ထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေပဲ တစ်နေကုန် ထိုင်ဖတ်နေတယ်။ စာဖတ်လို့ ပျင်းရင် ကာတွန်းကားထိုးကြည့်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာပြီး တစ်နေ့ ကျွန်မအိမ်ကို ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း တွေဖြစ်တဲ့ သူတစ်ဦးနဲ့ လူလူနဲ့တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်။

“နင်ကလည်းဟယ် နေနိုင်လိုက် တာ ဖုန်းလေးဘာလေးတောင် မဆက်ဘူး”

“ဟုတ်ပဲ၊ ငါတို့က မအားလို့ထား ပါတော့ သူက ဘာမှမလုပ်ရဘဲနဲ့”

ရောက်ရောက်ချင်း သူလိုနဲ့နှစ်

ယောက် အပြစ်တင်စကားတွေ ဆိုကြ
တယ်။

“သေချာမဆက်တာဟေ့။ မိသားစု
ကိုဆက်ရင် သူ့အသံအာကျယ်အာကျယ်နဲ့
ကရားရေအသွတ် နားငြီးအောင် ပြောမယ်။
ဟေ့...မမလှကို ဆက်ရင်တော့ သူ့ပြည်
ရတဲ့ ကိုရီးယားကားတွေကို ဖောက်သည်ချ
မယ်။ အလွင်းခန်းတွေဆို ဖုန်းထဲက ဝိုက်
ခါပဲပို့လား။ ဒါကြောင့်မို့ ငါကမဆက်တာ
သိပြီလား”

“ကောင်မစုတ်”

“သရဲမ။ နင်တော့ ဟား...
ဟား...ဟား”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူတို့နှစ်
ယောက် ဝိုင်းရယ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မလည်း
သူတို့နဲ့ရော၍ ရယ်မိပါတယ်။

ကျွန်မလက်ရာ ရှယ်လက်ဖက်သုပ်
နဲ့ အချိုရည်နှစ်ပုလင်း ချပေးရင်း သူတို့
လာရင်းကိစ္စကို မေးလိုက်တယ်။

“ပြောကြပါဦး။ ဘာကိစ္စရှိလို့
ရောက်လာကြတာလဲ”

“ပြောမလို့ပါနော်။ ဒီမှာ စားရင်း
သောက်ရင်း သီးနှံပိုးလို့ ဟိဟိ”

“ဝက်ပုတ်မ သူ့ဟေ့ ပြောမှာသာ
ပြောစမ်းပါ”

“ဒီလိုဟေ့...ရှေးပတ်မှာ ငါရယ်
လှမိုးရယ်။ ခင်နင်းဆီတို့သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက်ရယ်။ စောအောင်ကျော် ပြီးတော့
မင်းသန့်နိုင် ပို့ပြည်ရော ရွာတစ်ရွာကို လေ့
လာရေးခရီး ထွက်ကြမလို့ဟေ့။ အဲဒါ နင်ရော
လိုက်မှာလားလို့ ထာမောတာ”

“လေ့လာရေးခရီး ဟုတ်လား။
ဘယ်ရွာကိုလဲဟ”

“ရွာနာမည်တော့ မသိဘူးဟေ့။
စောအောင်ကျော် သူငယ်ချင်းရွာလိုတော့
ပြောတယ်။ ရေတံခွန်လည်းရှိတယ်။ ဘုရား
တွေလည်းရှိတယ်တဲ့။ ပျော်စရာကြီးပေါ့”

ကျွန်မလည်း လေ့လာရေးခရီးဆို
သောကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။
သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါမှာဆိုတော့
ပျော်စရာကြီး ဖြစ်မည်။

“ရှေးပတ် ဘယ်နေ့လဲဟ”

“အွန်...စနေနေ့လောက် ထွက်
ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ နင်ရော
လိုက်မှာမို့လား”

“လိုက်မှာပေါ့ဟေ့။ အင်း...မောင်
ကို ခွင့်တောင်းရဦးမှာ”

“ဟဲ့...တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ပါလား။
ငါတို့နဲ့အတူတူ သွားရအောင်”

“သူက အလုပ်တွေနဲ့ဟေ့။ လိုက်
ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါဆိုလည်းပြီးရော
စနေနေ့ မနက်ကျ ငါ့ကိုလာခေါ်လှည့် နော်”
“အေးပါဟ”

ထိုနေ့က လှလှမိုးနှင့် သူတစ်စုံတို့
က စားသောက်ပြီး ညနေစောင်းကြမှ ပြန်
သွားကြတယ်။ သူတို့ပြန်သွားတာနဲ့ မောင်ဆီ
ဖုန်းဆက် ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။ မောင်က
စိတ်မချဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ
တယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ခွင့်တောင်း
စရာ မလိုပါဘူး။

ခရီးဆောင်ဒဏ်ထဲကို ဘာတွေ
ထည့်သွားရမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ကျွန်မ
သွားရမယ့်ခရီးအတွက် ရင်ခုန်နေမိသည်။
ပျော်လည်းပျော်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုခရီးကြောင့် ရှေ့ဆက်
ဖြစ်လာမယ့် အကြောင်းတွေကိုသာ ကျွန်မ
သိခဲ့လို့ရှိရင်...

x x x

(၂)

လတ်ဆတ်တဲ့ လေနအေးလေး
တွေ ပွားပွားတော့ပန်းရနံ့လေးတွေ၊ သစ်
တောနံ့၊ တောင်နံ့တွေနဲ့အတူ ရွာလေးက

ကျွန်မတို့ကို ကြိုဆိုနေပါတယ်။

ရွာအဝင် ဆိုင်းဘုတ်မှာ “အေးချမ်းသာရွာ” တဲ့။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးချမ်းလိုက်တာ။ ရွာလမ်းမကြီးကလည်း မာကျောပြီး ဖြူပြောင်ရှည်သွယ်နေတယ်။ အိမ်လေးတွေကလည်း တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ဝင်းနဲ့ရံခတ်မထားကြပါဘူး။ တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘော။

ကျွန်မတို့ကားလေး ဝင်လာတော့ကလေးတစ်သိုက် နောက်ကလိုက်လာတာကို မြင်ရတယ်။ ကားမောင်းတဲ့က စောအောင်ကျော်က ကားကို အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ရပ်လိုက်တယ်။

“ကဲကဲ...အစ်မတော်တို့ အစ်ကိုတော်တို့ ရောက်ပါပြီခင်ဗျား ဆင်းတော်မူကြပါဦး”

“ဆင်းပါပြီ ကျွန်ယုံတော်ကြီးရယ် မမများ ညောင်နေလို့ နှိပ်ပေးပါဦးကွယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

စောအောင်ကျော်ရဲ့ ရွတ်နောက်နောက်စကားကို လှလှမိုးကဝင်၍ သောလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ရယ်မိကြသည်။

ထိုစဉ် ကားရပ်ထားသောအိမ်ထဲမှ

ကျွန်မတို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာတယ်။

“စောကြီး လာကွာ။ ငါက မင်းတို့မနက်ဖြန်မှ ရောက်မယ်ထင်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ အချစ်က စနေနေ့ သွားချင်တယ်ဆိုလို့ တစ်ရက်စောလာတာ”

စောအောင်ကျော်က သူ့ချစ်သူခင်နှစ်ဆီကို မေးငေါ့ရင်း လမ်းပြုပြလိုက်တယ်။ ခင်နှင်းဆီက လူလယ်ခေါင်တွင် အချစ်ဟု ခေါ်သဖြင့် အကြိတ်မျက်စောင်းထိုးကာ လက်သီးလေးဆုပ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ပြုံးစိမ်း

စောအောင်ကျော် သူငယ်ချင်းက အားလုံးကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားတယ်။ စောအောင်ကျော်ကတော့ ကားကို အိမ်ဝင်းထဲသွင်းရန် ကားပေါ်တက်ထိုင်တယ်။ သူစက်မနှိုးခင် ကျွန်မစိတ်ကူး တစ်ခုရတာနဲ့

“ဟဲ့... ကိုစော နေပါဦး။ ငါ့အိတ်လေးယူချင်လို့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟေ့၊ အိမ်ထဲကွမှ ယူလည်း ရတာကို နှင်အိတ်ထဲက ရွှေတွေပါလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟား၊ ကင်မရာ ယူ

မလို့ပါ။ နှင်သူငယ်ချင်းအိမ်ကို အမှတ်စာရစာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့ ခဏ ခဏ”

ကျွန်မလည်း ကားနောက်ခန်းထဲ ပြန်တက်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲက ကင်မရာကို ယူလိုက်တယ်။ ကားပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်းပြီး စောအောင်ကျော်ကို အော်ပြောလိုက်တယ်။

“မောင်ဗို့မောင် ကားဆရာ ဟိဟိ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

စောအောင်ကျော်က ကားလေးကို ဖြည့်ညင်းစွာ မောင်းဝင်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း ကင်မရာကိုချိန်ရင်း အိမ်ကြီးကို သေချာကြည့်မိတယ်။ အိမ်ကြီးက ရေနံအေးတွေဝ၍ မည်းနက်နေတယ်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အုတ်ကြွပ်တွေ မိုးထားတာကို တွေ့ရတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဝရံတာလေးကို ဆေးဖြူဖြူလေးတွေ သုတ်ထားတယ်။ အနက်ထဲက အဖြူကတော့ ကြည့်မကောင်းပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံလောက် ရှုခင်းလှလှရိုက်လိုက်တယ်။ အိမ်ကြီးကို ရိုက်ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက် ကြည့်မိတော့ ရွာလမ်းမမှာ ကလေးတစ်သိုက် ပိုင်ကြီးပတ်ပတ် ကစားနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ပထမ တစ်ပုံ...။

ဒုတိယ တစ်ပုံ...။

“ဖျတ်”

“အဲ”

ကျွန်မ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိသွား

တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ကလေးတွေ ကစား

နေတဲ့ဓာတ်ပုံကို ဒုတိယအကြိမ်ရိုက်နေတုန်း

မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာတာက အသားဖြူဖြူနဲ့

လူတစ်ယောက်။ သူက ကင်မရာရှေ့ ရုတ်

တရက်ဝင်ရပ်လိုက်တော့ သူဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး

သား ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း ကင်မရာ

ကိုဖယ်ပြီး အဲဒီလူကို သေသေချာချာကြည့်

လိုက်တယ်။ အသားဖြူဖြူ၊ နို့နို့နှင့်

ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာပိုင်ရင်း အသက်

ကတော့ ကျွန်မနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ထင်

တယ်။ အင်္ကျီအဖြူရောင် ကော်လံလက်ရှည်

နှင့် ပုခုံးအဝါရောင် အဆင်ကွက်စိပ်လေးကို

သေသေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်ထားတယ်။

အယ်... ကြည့်စမ်း သူကကျွန်မ

ကို စိတ်ကြည့်နေပါလား။ ပြောတဲ့တုန်း ကိုယ်

တော်ချောက လက်တောင်ပိုက်ထားလိုက်

သေး။

“အို...”

ကျွန်မရှက်ပြီး ခေါင်ကို ဗုံးစလိုက်

တယ်။ သူ့အကြည့်က စူးရဲလိုက်တာ။

ကျွန်မရင်တွေလည်း တဒိတ်ဒိတ် မောင့်ရဲ့

အကြည့်တောင် သူ့လောက် မစူးရှဘူး။

တစ်ခါမှတောင် မတွေ့ဘူးပဲ သူ့အကြည့်က

ရဲတင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မထပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်

မိပြန်တယ်။

ဟင်... ဒီတစ်ခါ သူ့မျက်နှာက

ခုနကလို ပြောတဲ့တုန်း မဟုတ်တော့ပါလား။

ဘုရားရေ ဟော...သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း

မဲ့လာပြီ။ သူငိုတော့မယ်ထင်တယ်။ လက်

ပိုက်ထားရာကနေလည်း လက်ပိုက်ဖြုတ်

လိုက်တယ်။ ဟော...သူ့လက်ကို ကွေးပြီး

ကျွန်မဆီကို တဖြည်းဖြည်း လာနေပါလား။

အို...သူ့မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်

တွေ။

တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း။

“နမတော်လေး”

“အမယ်လေး”

သူ့ရဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့အသံကြီး

ကြောင့် ကျွန်မ ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်

မိတယ်။ သူ့လည် လန့်သွားပြီး နေရာမှပင်

ကျွန်မကိုရပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ

ရဲ့ အော်သံကြောင့် အိမ်ထဲက သူငယ်ချင်း

တွေ ပြေးထွက်လာကြတယ်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဟောမာန် ဘာဖြစ်

တာလဲ။ အလန့်တကြီး”

“ဟဲ့...ဟိုမှာ ဟိုမှာ အဲဒီလူ
ငါ့ကို နမတော်တဲ့”

ကျွန်မက အသံတုန်တုန်နဲ့ ဝါး
တစ်ပြန်လောက်မှာရပ်နေတဲ့ လူစိမ်းကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

“ဟင်...ဘယ်သူတုန်းဟ”

“အယ်...အဲဒါ ကျွန်တော်တို့
ရွာထဲက စိတ်မနဲ့တဲ့ မိုးရွှေလေး ဆောရီး
ဗျာ၊ မဟေမာန် ခင်ဗျားလန့်သွားတယ်
ထင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့အိမ်ထဲကလူတွေ
ခေါ်လိုက်ပါဦးမယ်”

စောအောင်ကျော် သူငယ်ချင်းက
ပျာပျာသလဲပြောရင်း စိတ်မနဲ့သည်ဆိုသည်
မိုးရွှေကို ဆွဲခေါ်ကာ...

“မိုးရွှေ လာတာသူငယ်ချင်း မင်းရဲ့
နမတော်က မင်းတို့အိမ်မှာကွ လာ”

“ဟာ...ငါ့နမတော်လေးက ဟိုမှာ
ကွ၊ မြင်လား ဟိုမှာရပ်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ လာလာ မင်း
လူများတာ။ ကဲ...ကြီးတော်သန့်နဲ့ သူ
အစ်မတွေကို သွားခေါ်စမ်းပါကွာ မိုးလုံးရ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

နောက်တော့ မိုးရွှေအိမ်မှ လူများ
ရောက်လာကြပြီး မိုးရွှေကို ဆွဲခေါ်သွားကြ

တယ်။ နောက်တော့ စောအောင်ကျော်
သူငယ်ချင်း ပြန်ရောက်လာတယ်။

ကျွန်မလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ကြီးထဲရှိ
ညှပ်ခန်း၌...

“ဟေမာန်ရယ် ငါတို့ဖြင့် လန့်သွား
တာပဲ။ နင်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမှာ
ကျန်ခဲ့တာလဲ”

“ငါ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာပါ သူတ
ရယ်။ ရွာထဲက ကလေးတွေကစားနေလို့
ဓာတ်ပုံရိုက်နေတုန်း ခုနက မိုးရွှေဆိုတဲ့လူ
ရောက်လာပြီး ငါ့ကို နမတော်လို့ခေါ်တယ်
လေ။ ငါလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့
လန့်သွားပြီး အော်လိုက်မိတာ”

“မကြောက်ပါနဲ့ မဟေမာန်၊ အဲဒီ
မိုးရွှေဆိုတဲ့လူက အရမ်းသနားစရာကောင်း
တာပဲဗျာ။ ငယ်ငယ်လေးတုန်းက စကား
မပြောဓာတ်ဘူးဗျာ၊ သူ လူပျိုပေါက် ဆယ်ရှစ်
နှစ်လောက်တုန်းက ရွာထိပ်က ဘုရားမှာ
ထိုင်နေရင်း သူ့နားက မန်းကျည်းပင်ကို
မိုကြီးပစ်လိုက်တယ်လေ။ သူ့ကိုတော့ ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး။ မိုကြီးပစ်တဲ့အသံကြောင့်လန့်ပြီး
သတိလစ်သွားရှာတယ်။ နောက် သတိရ
လာတော့ ရှုသွားတာပေါ့။ သိပ်ဆိုဆိုဝါးဝါး

ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုရင်
ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေတာပေါ့”

“ဪ...ဟုတ်လား။ သနားစရာ

ပဲနော်။ ရုပ်ကတော့ အဝီးပဲ”

“ဟုတ်ပေအေ ကျွတ်ကျွတ်”

လူလူမီးနဲ့ သူ့လာစိုးက ဝင်၍

ပြောခြင်းရယ်ပါ။

“ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာက မဟေမာန်

နဲ့တွေ့မှ ဒီတစ်ခါပဲ နမတော်လို့ခေါ်တာဗျာ။

တခြား မြို့ကကောင်မလေးတွေ ရွာကို

ခဏခဏလာပါတယ်။ သူနဲ့လည်း တွေ့ပါ

တယ်။ ဒီလိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကေန္တ

မဟေမာန်နဲ့ ပစ္စန်းဆက်ရှိလို့နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်မယ်...ဟုတ်မယ်။ ဟို

ဘဝတုန်းက ချစ်သူတွေဖြစ်မယ် ထင်တယ်။

ဒီဘဝလည်းပေါင်းကြ ဟိဟိ”

“အဲမယ်...ကောင်မစုတ် လုလု”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“ငါ့မှာ ကိုမင်းရှိသားလဲဟာ”

“ဟာ...နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ပို

ကောင်းတာပေါ့။ ဟိုဘက်က တစ်ယောက်၊

ဒီဘက်က တစ်ယောက် ဟီးဟီး”

“ကြည့်စမ်း...ဝက်နား၊ အဲဒီပိတ်

ဆွပါစေ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဝိုင်းရယ်သံက ညှစ်ခန်းလေးကို လွှမ်းမိုးသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ရင်တွေကတော့ တုန်နေဆဲပါ။

* * *

(၃)

နောက်တစ်နေ့မှာ စောအောင်ကော် သူငယ်ချင်းကို နေမင်းဦးက ရွာအနီး လိုက်ပို့ပါတယ်။ ရွာထဲမှာ သမိုင်းဝင်ရေးဟောင်းဘုရားတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ ဘုရားတွေလည်းဖူး ကျောင်းတုန်းက ရယ်စရာများကိုလည်း တစ်ဝကြီးပြောကြ၊ ရယ်ကြနဲ့ ထိုနေ့ကလည်း ကုန်းမှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့သည်။

နောက်နေ့တွေမှာ ကိုနေမင်းဦးက သူတို့ရွာနားက ရေတံခွန်လေးကို လိုက်ပြပါတယ်။ ရေတံခွန်က သေးသေးလေးပါ။ ဆယ်ပေလောက်တော့ မြင့်လိမ့်မည်ထင်တယ်။ ရွာက တောနီးတော့ ရေတံခွန်လေးက ဖြစ်နေချင်းပင်။ ရေတံခွန်နဲ့ သစ်တောစုခင်းတွေကတော့ သဘာဝအလှ ပန်းချီကားတွေပဲ။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတတွေ ထိုရေတံခွန်မှာပဲ ရေချိုး နေ့လည်စာစားကြ

စာတ်ပုံတွေ တွဲရိုက်ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လည်ပတ်လိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ အိပ်လိုက်နဲ့ ငါးရက်ဆိုတဲ့ အချိန်တောင် ရောက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့သည် ပြန်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ ကိုနေမင်းဦးကတော့ မပြန်နဲ့ဦးပေါ့။ ကိုနေမင်းဦးမိဘတွေနဲ့ ညီမတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ကလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလို့ မပြန်ပါနဲ့ဟု တားကြပါတယ်။

သို့သော်လည်း ခင်နှင်းဆီတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ တာဝန်ခံတွေ ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးနေသည့်အတွက် နောက်နေ့ မနက်စောစောမှာပဲ ပြန်ထွက်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

မနက်ဖြန် ပြန်မည်ဆိုသောကြောင့် ကိုနေမင်းဦး မိဘတွေနဲ့ ဆွေမျိုးများက ကားပေါ်ကို ဒေသထွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ညနေကတည်းက တင်ထားကြတယ်။ ညနေခင်းရောက်တော့ အိမ်ရှေ့က ကွင်းပြင်ကြီးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဘောလုံးကန်ကြတယ်။ ပျော်စရာကြီးပေါ့။

တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် ပျော်စရာကောင်းနေတယ်။ ချွေးထွက်တာကို

လည်း မသုတ်အာဆဲ ယောက်ျားလေးများနှင့် အပြိုင်အဆိုင် တွန်ကု ထိုးကြ၊ ကလီထိုးကြ၊ စကြ၊ နောက်ကြဖြင့် အားလုံးဟောပြီဆိုမှ ရေချိုးကြတယ်။

ရေခိုးချိုးပြီး ကျွန်မက သနပ်ခါးကြိုက်သူဆိုတော့ ရွှေပြည်နန်းဘူးလေးကို ထုတ်ပြီး ပါးကွက်လေး ကွက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကိုနေမင်းဦးတို့ခြံထဲမှထွက်သော စံပယ်ပန်းကုံးလေးကို ပန်လိုက်ပြန်တယ်။ နှုတ်ခင်းကို ပန်ဆီရောက်လေး ဆိုးနေတုန်း ခင်နှင်းဆီတို့အဖွဲ့ထဲမှ သင်ပြင်ရောက်လာတယ်။

“ဟဲ့...ဟောမာန် ခြံရှေ့မှာ ဟိုတစ်နေ့က မိုးရွာဆိုတဲ့လူ ရောက်နေတယ်ဟ”

“ဟင်...ဟို စိတ်မကောင်းတဲ့လူ၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဟ”

“မသိပါဘူးအေး၊ ခြံရှေ့မှာ အကြာကြီး ရပ်နေလို့”

ထိုင်ရာမှထပြီး အပေါ်ထပ်ဝရန်တာဘေးက ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျွန်မလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကလို အင်္ကျီအဖြူနှင့် မဟုတ်တော့၊ အပြာနုရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်တို့နှင့် ပုဆိုးအနီရဲလေးကို

ဝတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့စူးရှတဲ့
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ အိပ်အောက်ထပ်က ကျွန်မ
သူငယ်ချင်းတွေကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။

ရုတ်တရက် သူ့အကြည့်က အပေါ်
ထပ်က ကျွန်မဆီရောက်လာတယ်။ သူ
ကျွန်မကို မြင်သွားပြီထင်တယ်။ သူ့မျက်လုံး
တွေ အရောင်လက်ပြီး ပြုံးသွားတယ်ထင်၊
ကျွန်မကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်တယ်။

“အို”

ကျွန်မ ချက်ချင်းပြောင်းပေါက်နား
ကနေ ထွက်လာခဲ့မိတယ်။ ဘယ်လိုအရူး
ပါလိမ့်။ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန်မကလွဲလို့ ဒီအပြင်
ကောင်မလေးတွေကို သူ ရိုတယ်ထင်သေးရဲ့
လား။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်မကိုမှ စွဲလွှဲလမ်း
လမ်း စာတ်ကျတယ်ထင်တယ်။ ကိုနေမင်း
ဦး ပြောသလို ဘယ်လိုပဋ္ဌာန်းဆက်များ

ရှိလို့ပါလိမ့်။ ဟူး... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ
ကိုရွှေအရှာရယ်။

“ဟေမာန် ထမင်းစားရအောင်
သွားကြစို့လား”

“အေး... အေး သခင်”

သခင်မြင့်နှင့်အတူ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက် ထမင်းစားရန် အောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာကြတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ကိုနေမင်းဦး
မီးစက် အကျိုးကြောင့် ဖန်ချောင်းများဖြင့်
လင်းထိန်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး
လည်း ထမင်းစားခန်းထဲ၌ စုံညီစွာရောက်နေ
ပြီ။

“ဟဲ့...ဟေမာန်နင်း သည်းတို့
နှစ်ယောက် ဘာတွေသဝေထိုးနေတာလဲ။
ဒီမှာ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ။
ငါက မစောင့်နိုင်တော့ဘူးဟ”

“သိပါတယ် ဝက်ပုပ်မရယ်။ နင့်
မျက်လုံးက ရှေ့က ပုခွန်ထုပ်ပန်းကန်ကို
စိတ်ကျနေတယ်ဆိုတာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟဲ့...မင်းသန်နိုင် နင်ကလည်း
သူတစ်ဦးဘက်ချည်း တိုးနေတယ်။ ကြာရင်
ညာသွားပါဦးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ လုလုရယ်။ တော်ကြာ
သူ့အဖေနဲ့ မတည့်တာနဲ့ဘဲ ဒီနေ့ မင်္ဂလာ
ဆောင် မနက်ဖြန် ကွာရှင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

သူတစ်ဦးက မင်းသန်နိုင်အဖေ ဦးစိန်
လိုင်၏ ယစ်ပစ် လျှောက်ပေါက်ပြီး ပြောခြင်း
ကို နှိပ်လိုက်ခြင်းပင်။

“ကဲ...ကဲ တော်ကြတော့ ထမင်း
စားကြမယ်။ ငါလည်းဆာလှပြီ”

“စားမုပါ ဖိုးပြည့်ရဲ့။ နင်လည်း
ဝတ်ကြီးကျ၊ လုလုမိုးနဲ့ပေါင်းထားရမယ်။
ဟေ့...ဘော်ဒါတို့ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဟုတ်မှန်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဝါး...ဟား ဟား ဟား”

ထမင်းစားသောက်ပြီး အချို့တည်း
ကြတော့ ဖိုးပြည့်က စကားစလာတယ်။

“ဟေမာန် ခုနကခြံဓမ္မာ နင့်
ဘော်ဒါကို တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ အင်္ကျီ
အပြာလေးနဲ့ နမတော်လေးကို လာစောင့်
နေတာနဲ့တူတယ်”

“အဲမယ်...သွားစမ်းပါ။ ငါ့ကို ဒီ

စိတ်မနှံ့တဲ့ကောင်နဲ့များ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့...တော်ကြာ

သူတစ်ဦး ကိုကျော်မင်းမောင်နဲ့ နောင်ချိန်

ပလေးကြလို့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်နေရဦး
မယ်”

ဒီလိုနဲ့ စတင် နောက်ကြည့် အချိန်
ပွဲလေးသည် ပြီးဆုံးပြီး မနက်ဖြန်ခနီးတွက်
ရမှာမို့ စောစောအိပ်ဖြစ်ကြတယ်လေး။

* * *

(၄)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ရုတ်တရက် ဝိုက်ထဲမှ ရစ်၍နာတာ
သည်မို့ ကျွန်မ အိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်
တယ်။ တစ်နေ့ကုန် စားသောက်ထားသမျှ
ညကြမှ ပွင့်အန်ထွက်ခွင်တယ်ထင်။

ဝိုက်ကို လက်ဖြင့်နှိပ်ရင်း ထိုင်
နေရာမှ အသာထလိုက်တယ်။ ဘေးမှာ
တော့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်တွေ ပိုးလို့
ပက်လက် စက်တော်ခေါ်နေကြတယ်။
အခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေခွည်း စအိပ်
ကြတာဖြစ်တယ်။ အောက်ထပ်အခန်းထဲမှာ
တော့ ယောက်ျားလေးလေးယောက်။

အားနာတာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှိုး
ဖြစ်ဘဲ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့မိတယ်။
အောက်ထပ်မှာလည်း တစ်ညလုံးထွန်းထား
တဲ့ မီးစက်ကြောင့် လင်းထိန်းနေတယ်။
အောက်ထပ်အခန်းထဲက ယောက်ျားလေး

များစွာဟောကံသံ တရားရူးတရူးကိုလည်း
ကြားရတယ်။

အိပ်ကြီးရဲ့ ဖြောက်ဘက်ပေါက်
ကနေ ဝါးတစ်ချက်လောက်သာဝေးတဲ့
အိမ်သာခေါ်ကို ခပ်ဖြူဖြူလေး လျှောက်လာ
ခဲ့တယ်။ အိမ်သာတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီး
အန္တရာယ်ကိုရှင်းလိုက်တယ်။ အိမ်သာထဲ၌
မီးထွန်းသည့်အတွက် အလင်းရောင် ကောင်း
စွာရနေတယ်။ တိုက်အိမ်သာမို့ အတွင်းထဲ၌
ပူလောင်အိုက်စပ်၍ ချွေးများထွက်နေတယ်။

ကိစ္စပြီးတာနှင့် လက်ဆေးရန်
အနီးရှိ စင်အိုးများအနီးသို့ လျှောက်လာ၍
လက်ဆေးလိုက်သည်။ လက်ဆေးပြီးသည်
နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း ခြေဆန့် လက်ဆန်
လုပ်လိုက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခွေး
ဟောင်သံ၊ ပရစ်အော်သံကလွဲလို့ ဘာမှ
မကြားရပါဘူး။ လက်ကနာချီကြည့်မိတော့
ညတစ်နာချီ ငါးမိနစ်။

အိမ်ကြီးထဲကို ပြန်ဝင်ရန် ခြေလှမ်း
လိုက်စဉ်...

“အ...အ”

ရုတ်တရက် ကျွန်မပါးစပ်ကို အေး
စက်နဲ့ညှဲတဲ့လက်ကြီး တစ်ဖက်က လာပိတ်
ပစ်လိုက်တယ်။ လက်ကြီးက သန်မာတာ

ကြောင့် ပါးစပ်မှ “အ...အ” ကနေ ဘာမှ
ထွက်မလာ။ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်
ရောက်လာပြီး ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်လေးကို
ဆွေခနဲ ပွေ့ချီသွားတယ်။

“ဟင်”

ကျွန်မ ထိတ်လန့်မှုနဲ့အတူ အံ့သြ
သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မကို
ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ချီသွားတဲ့သူက ရှာထဲက စိတ်
မနံ့တဲ့ မိုးရွှေလေး ကျွန်မ အတင်းရုန်းကန်
လှုပ်ရှားပေမယ့် သူ့အားတွေကို မတွန်းလှန်
နိုင်ခဲ့ဘူး။ သူက ကျွန်မကို ခြံရံဖြောက်ဘက်
ပေါက်ကနေ လယ်ကွင်းတွေခေါ်ကို ခေါ်သွား
တယ်လေ။ လက်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကို
အတင်းပိတ်ထားပြီး တစ်ဖက်ကလည်း
ကျွန်မကို သန်သန်မာမာ ပွေ့ထားတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲ ဗလောင်ဆူ ခေါ်သ
ထွက်နေပေမဲ့ မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့။
ရွာနဲ့အတော်ဝေးဝေး လယ်ကွင်းထဲက
ကောက်ရိုးပုံတွေနားရောက်တော့ သူမော
လာပြီး ကျွန်မကို ပွေ့ရာကနေ လွှတ်ချပေး
လိုက်တယ်။

“ဖုန်း... အယုတ်တမာကောင်း။

အရူး တဏှာရူး၊ လူပါးဝလို့ နင်က ငါ့ကို
ဘာများအောက်မေ့လို့လဲ။ နင်ကို အရူး

ထောင်ပိုပစ်မယ်”

ကျွန်မ စိတ်တွေလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ပါးကို အားရပါးရ ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အားရပါးရ ဂိုဏ်းတယ်။

“နမတော် မဂိုပါနဲ့ မောင်ကြီးရိုတယ်လေ။ မောင်ကြီးတို့ ဟိုဘဝတုန်းက နေခဲ့တဲ့ စံအိမ်တော်ကို ပြန်သွားကြမယ်လေ။ လာလာ မောင်ကြီးနောက်”

“ဟာ... သွား အရူးကောင်ရဲ့ နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ နင်ဘာနင်သွား ငါရွာပြန်မယ် ဟီးဟီ အမေရေ... ကယ်ပါဦး”

ကျွန်မ ထိုနေရာကနေ လှည့်ထွက်ပြီး ရွာရှိရာသို့ မုန်းဆကာ ပြေးထွက်လာခဲ့မိတယ်။ စပါးတွေကို ရိုက်သိမ်းပြီးအဆိုတော့ လယ်ကွင်းပြင်မှာ ရှင်းလင်းနေတယ်။ ကျွန်မ ပြေးနေတုန်း လယ်ကွင်းတစ်ဝက်အရောက် နောက်မှ တဖုတ်ဖုတ် ပြေးလိုက်လာသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“နမတော်... နမတော် မပြေးနဲ့ နော်။ မောင်ကြီးဆီလာခဲ့ မလာရင် နမတော်ကို သတ်ပစ်မှာနော် ဟား ဟား”

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး”

မိုးရွာ အရူးစိတ်ဖောက်ပြန်လေပြီ။

သူကျွန်မကို မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် မှက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားတစ်လက်။

လဆန်းရက်မို့ လရောင်အောက်မှာ

ကြောက်စရာကောင်းသော သူ့မျက်နှာကြီးကို မြင်နေရတယ်။

ကျွန်မ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ရှေ့ဆက်ပြေးလိုက်ဖြင့် တစ်နေရာအရောက် ကန်သင်းရိုးတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး ကျွန်မလည်း ကျသွားတယ်။

“အမယ်လေး... ကယ်ကြပါဦး။ အမေရေ... ဟီးဟီ”

“ဟား... ဟား နမတော်က မောင်ကြီးစကားကို နားမထောင်ဘဲ ပြောတာကို နမတော်ကို စံအိမ်တော်ဆီ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ ပို့ပေးမယ် ဟုတ်လား။ ပြီးမှ မောင်ကြီးလည်းလိုက်ခဲ့မယ် ဟား... ဟား... ဟား”

“နင်... နင် ရှေ့မတိုးနဲ့နော်။ ဟီးဟီး အမယ်လေး”

ကျွန်မလဲလျက် နောက်ကို တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်လိုက်တယ်။ သူက ဓားကြီးကိုရွယ်လို့ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မအနားကို တိုးကပ်လာတယ်။

သေရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရင်

တွေတစ်ခတ်ခတ်ခုန်လာတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို စူးစူးရဲ ကြည့်မိလိုက်တယ်။ သူလည်း ကျွန်မကို ဆက်ထန်မာကျောတဲက အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

• တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်းအရောက် ကျွန်မနှုတ်ပေခန့်သာဝေးတော့သည့် သူ့ကို ရှိသမျှအားနဲ့ သူ့ခြေထောက်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။

ရှက်တရက် ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့နောက်ကို လန်ပြီးလဲကျသွားတယ်။

“ခွင်... အား... အမယ်လေး”

“ဟင်... ဘုရား ဘုရား သွေးတွေ သွေးတွေပါလား”

ဆို... ကြည့်စမ်း။ ကျွန်မ ဆောင့်ကန်လိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ လယ်ကွင်းကန်သင်းရိုးမှ ချထားတဲ့ ကျောက်တုံးကို သူ့ခေါင်းနှိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းကနေ သွေးတွေ အဆက်မပြတ်ကျလာပါလား။ ဟင်... သူ ဘာမှမလှုပ်တော့ပါလား။

ဘုရား ဘုရား။ သူ့သေသွားပြီ ထင်တယ်။ ငါ... ငါလူသတ်မိပြီ။ ဘုရား သိကြားတို့ ကယ်ပါဦး။ အမယ်လေး ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကျွန်မရင်တွေ ဆိုင်းတီးတာထက်

မြန်မာ့ထင်တယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာမှာလည်း
သွေးမရှိတော့သလို ပြုံးပတ်နေပြီ။ ကျွန်မ
မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ထိုင်ရာကနေ ထမီ
ပြင်လိုက်တယ်။

“အား... အမယ်လေး”

ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်မ ခြေ
ထောက်ကို မီးစနဲ့ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွား
တယ်လေ။ အောက်ကိုင်းကြည့်မိတော့...

“ဟာ...ဟာ ချွေ ခြွေကြီး”

ကျွန်မအောက်မှာ နက်နက်ပြောင်
ပြောင် လက်မောင်းလုံးခန့် ခြွေပွေးတစ်
ကောင်။ ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်
နေတယ်။

“အင့်”

ကျွန်မ မတ်တပ်ရပ်နေရာကနေ
အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားတယ်။ ကျွန်မ
မျက်လုံးတွေလည်း ပြူးကျယ်နေဆဲ။ ကျွန်မ
သတိရနေသေးတယ်။ အသက်ကို ခပ်ပြင်း
ပြင်း ရှူထုတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ ပြန်ထမီ ကြိုးစားလိုက်ပါ
တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးလည်း
ကျောက်တုံးကြီး တင်ထားသလို လှုပ်လို့
မရတော့ပါလား။

ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ သေသေချာချာ

သိပါပြီ။ ကျွန်မ သေရတော့မယ်လေ။
အသက်ရှူကျပ်လာတယ်။ အသက်ရှူရတာ
မောမောလာသလို ဟောဟံ...ဟောဟံ
ကျွန်မ ဗိုက်ပေးကနေ ခုနကခြွေ
ကျော်ပြတ်သွားတာကို ကျွန်မ နောက်ဆုံး
အနေနဲ့ မြင်လိုက်ရတယ်။

နောက်တော့...

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာပြီ။

x x x

(၅)

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်း၌ လယ်
ကွင်းထဲတွင် ကျောက်ခဲနှင့် ခေါင်းဆောင်
မိ၍ သေဆုံးနေသော အရှုမိုးရွှေနှင့် တစ်
ကိုယ်လုံးပြာနုန်း၍ ပါးစပ်မျှ အပြုပ်များထွက်
၍ သေနေသော မြို့သူတစ်ယောက်ကို
လယ်ရိတ်သူများက တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ချက်ချင်း ရွာကိုအကြောင်းကြား
လိုက်သဖြင့် ရွာထဲမှ ကလေး၊ လူကြီးပါ
မကျန် ရောက်လာကြသည်။ သေဆုံးသွား
သော မြို့သူကောင်မလေး၏ သူငယ်ချင်း
များက သောသောညံအောင် အော်ဟစ်
ငိုကြွေးကြသည်။ ရွာသူ ရွာသားများကလည်း
စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခုတ်တသပ်သပ်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်

ကြည့် မိုးရွှေအား ဆဲရေးမေတ္တာပြကြသည်။
မိုးရွှေမိတော့ကာလည်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်၊
မြို့ကိုလှမ်းအကြောင်းကြားသဖြင့် မြို့မှ
သေဆုံးသူ ကောင်မလေး၏မိဘ ချောက်ရှိ
လာကြသည်။ ထိုထဲမှ ကောင်မလေးနှင့်
လက်ထပ်မည့် ခပ်ချောချောလူတစ်ယောက်
မှာ ယူကြံ့မရ ငိုနေရှာသည်။ အားလုံးဆိုင်၍
ကရုဏာသက်ကြသည်မှာ ငိုသံမဆုံး။

နောက်တော့ အလောင်းနှစ်လောင်း

အား ထိုရွာ၏ သုသာန်လေးမှာပင် ယှဉ်၍
မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

ထူးခြားသည်က အလောင်းမီးရှိ
သင်္ဂြိုဟ်နေစဉ် လေမှာ တောင်အရပ်မှ
တိုင်ခတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မီးနီးများသည်
တောင်ဘက်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မြောက်
ဘက်သို့သွားရပါမည်။ သို့သော်လည်း မိုးရွှေ
အလောင်းမှထွက်သော မီးခိုးသည် မြောက်
ဘက်သို့သွား၍ မြို့သူကောင်မလေးအား မီးရှိ
ရာမှထွက်သောမီးခိုးသည် တောင်ဘက်သို့
သွားသည်ကိုသာ လူတွေအားလုံးသိခဲ့ပါလျှင်။

မောင်ဧည့်သူဇော်

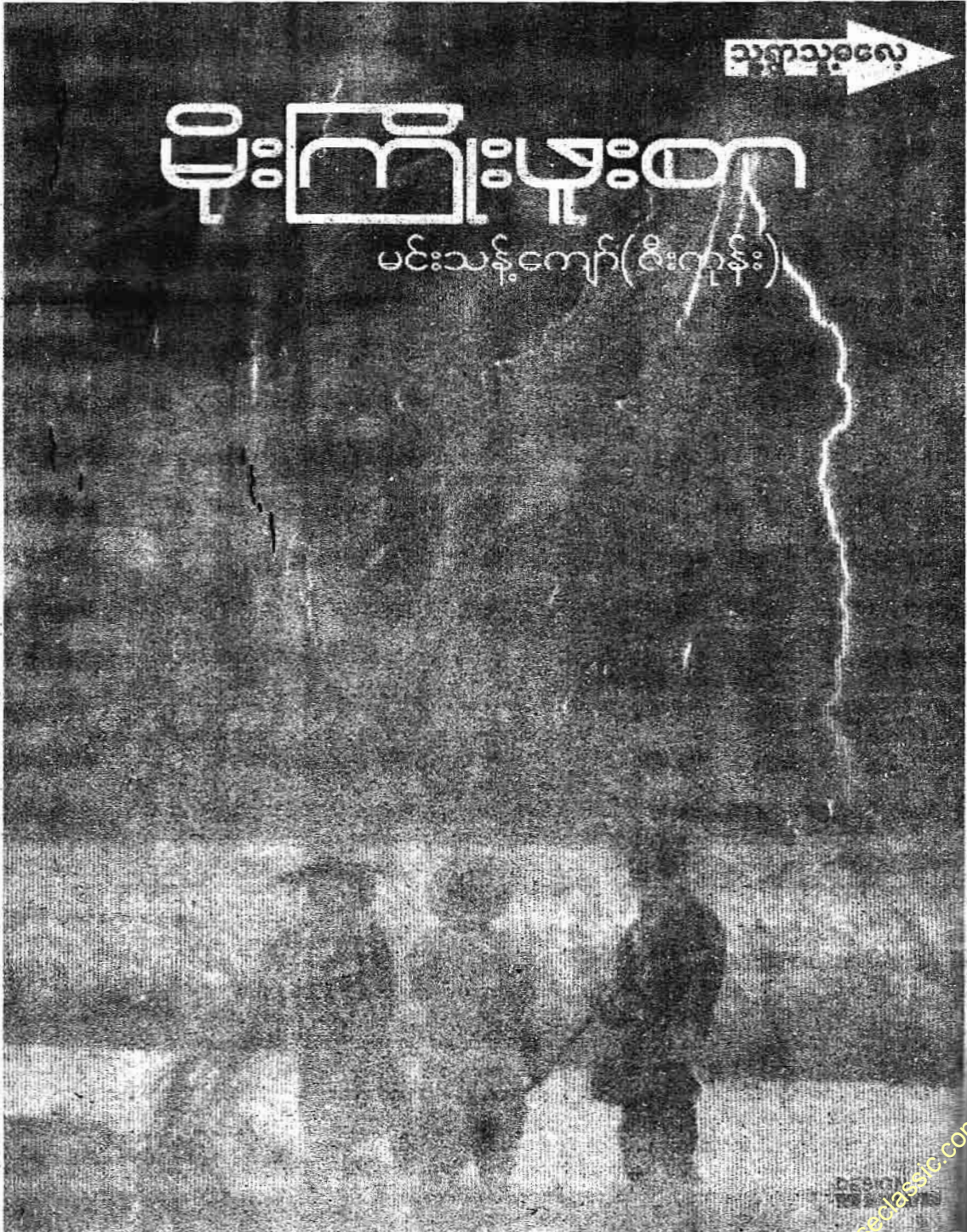
(မြင်းဖူး-ညောင်ဦးမီး)

သုန္ဒရီသုခလေ့

မိုးကြိုးဖူးတာ

မင်းသန့်ကျော်(စီးကုန်း)

ရွာအမည်က မိုးကြိုးပစ်ရွာ။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ၍လား မသိ။ ထိုရွာနှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် မိုးကြိုးများ အကြိမ်ကြိမ်ပစ်လေသည်။ မိုးဦးကျကာလ မှ စ၍ လေကြိုးမိုးကြိုး ကျလာပြီဆိုလျှင် မိုးချွန်းသံများ ကြားရပြီး နောက် ဝင်းခန့် လက်ခန့် လျှပ်စီးများလက်ကာ ကိုမ်းဟူသော အသံကြီး ပြည်ဟည်းကာ မိုးကြိုး ပစ်လေတော့သည်။

ပထမဦးစွာ မိုးကြိုးပစ်ရွာကလေး မှ ဦးစံထွန်း၏သား ဖြစ်သူ မောင်ဒဲလင်း သည် မိုးချွန်းနေပြီဆိုကတည်းက လယ် ထွန်နေခြင်းကို ရပ်ကာ အရိပ်အာဝါသ ရှိရာ လက်ပံပစ်ကြိုးအောက်သို့ ပြေးဝင် လေသည်။ သို့သော် လက်ပံပစ်သို့ မရောက်မီ မိုးကြိုးက သူ့အား ချမ်းသာမပေးချေ။ သူ့အပေါ်တည်တည်ပစ်ချလိုက်ရာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးလေသည်။

မောင်စံလင်း မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး ကတည်းက မိုးသည်းကြီးမကြီး ရွာပြီဆိုလျှင် ရွာထဲမှ လယ်သမားများ လယ်သူ ခင်းကားများသည် လယ်ထဲသို့ မထွက်ခဲ့သော်လည်း မိုးရွာတုန်း ရေခဲဆိုသကဲ့သို့ပင် ကြောက်ကြောက်နုနု အရိပ်ခွန်ကာ လယ်

ကွင်းထဲထွက်၍ လယ်ထွန်ကြရလေသည်။ ခုတီယမိုးကြိုးပစ်ခံရသူမှာ မစန္ဒာ ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် လယ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၏။ ကောက်စိုက် ကောက်ရိတ်သော လယ်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရန် မလိုချေ။ ရိုးလည်း ရိုးသား၏။ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါများ၏။

တစ်နေ့တွင် မိုးများ ရွာနေသော်လည်း အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့် ခရီးသွားရန် ပေါ်လာ၍ အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ တံခါး ကလေးဖွင့်ကာ ထွက်ရုံပင်ရှိသေးသည်။ မိုးကြိုးက အလွတ်မပေး။ မစန္ဒာအပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းကာ မဲ့ချင်းပြီးသေဆုံးလေသည်။

တတိယမိုးကြိုးပစ်ခံရသူမှာ မောင် လှဝင်းဖြစ်လေသည်။ သူသည် မိုးရွာထဲ၌ လယ်ထွန်နေစဉ် မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ဝါးခမောက်အောင်ထားရာ ခမောက်၏ ခေါင်အုပ်နေရာတွင် တပ်ဆင်ထားသော ဝါးပြားအေအရွယ်မရှိတူရှိ သတ္တုပြားကလေးအား မိုးကြိုးပစ်ချခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤအထဲ နတ်ကတော် အေးထွေးက တမောင်ဖြစ်လေသည်။ မိုးကြိုးပစ်ခံရ

သော မောင်စံလင်း မစန္ဒာနှင့် မောင်လှဝင်း တို့သည် ယခုလူချစ်လူခင်ပေါများပြီး မိဘကို လုပ်ကျွေးကြသော ရိုးသားကြီးစားသူ များဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အချိန်က မိဘ ပြောဆိုဆုံးမသည်ကို လက်မခံဘဲ မိဘအား ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်းများ ရှိခဲ့ကြောင်း သူတို့၏ပြစ်ချက်များကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ကာ ထိုပြစ်ချက်များကြောင့် မိုးကြိုးက ဆုံးမလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရွာထဲတွင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံပြောဆိုလေသည်။

ဤသို့ပြောဆိုမှုများကြောင့် သေဆုံးသူများ၏ မိဘများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ နတ်ကတော် အေးထွေးနှင့် ရှင်းလင်းကြရသည်များလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ယခုနှစ် မိုးတွင်းကာလတွင် လူသုံးဦးမျှ သေအောင် မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်းအတွက် ရွာမှလူများသည် ကြောက်လန့်ကာ မိုးရွာလျှင် လယ်ထဲသို့ မထွက်ခဲ့တော့ချေ။ မိုးရွာတုန်း လယ်ထွန်ရမည်ဖြစ်၍ မထွက်ပဲလည်း မနေနိုင်ကြချေ။ မိုးအလွန်ကြီးကာ သည်းကြီးမကြီး ထစ်ချွန်းမြည်ဟည်းပြီး မိုးကြိုးများ ပစ်နေချိန်တွင်သာ မိမိအိမ်တွင်း၌ ခြိမ်ကုပ်ကာ မိမိရသော

ဘုရားစာ တစ်မျိုးမျိုးကို ရွတ်ဆိုနေကြပြီး
မိုးနည်းနည်းခဲသွားသည်နှင့် လယ်ထဲ ထွက်
ကြရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးရွာလာလျှင်
လေထဲ မိုးထဲတွင် အပြင်မထွက်ဝံ့ကြသူ
များလေသည်။

- J -

ဤအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်း
ယူလျှာ မောင်ကျော်စိုးဖြစ်၏။ မောင်ကျော်
စိုးသည် ရွာအရှေ့ပိုင်းမှ ဦးထွန်းလှနှင့်
အိမ်မေတို့၏ သားဖြစ်လေသည်။ သူသည်
မိုးကြိုးပစ်မှာကို မကြောက်၊ သူရည်းစားနှင့်
ချိန်းထားသည်ကို လွဲမှားသာ ကြောက်၏။

လယ်ကွင်းအစပ်တွင် လက်ပံပင်
ကြီးရှိ၏။ လက်ပံပင်ကြီးအောက်တွင် လယ်
တဲကလေးတစ်လုံး ရှိလေသည်။ အဆိုပါ
လက်ပံပင်ကြီးနားတွင် အုန်းပင်ကြီး တစ်
ပင် ရှိလေသည်။ အုန်းပင်သည် အတော်
မြင့်လျက် အုန်းသီးများ ဖြတ်ခဲနေအောင်
သီးလျက် အခက်အလက်များ ဝေဝေ
ဆာဆာ ရှိလေသည်။

အုန်းပင်သည် လယ်ကန်သင်း ပေါ်
တွင် ပေါက်နေလေသည်။ ထိုလယ်များကို

မောင်ကျော်စိုး၏ ဖခင် ဦးထွန်းလှ လုပ်
ကိုင်လေသည်။

မောင်ကျော်စိုး၏ ရည်းစားမှာ ရွာ
အနောက်ပိုင်းမှ မသိတာအောင်ဖြစ်၏။ သူမ
သည် ဦးသာရှင်နှင့် အိမ်အေးမေတို့၏သမီး
ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သမီးရင်းမဟုတ်။
မွေးစားသမီး ဖြစ်လေသည်။

မောင်ကျော်စိုးနှင့် မသိတာအောင်
မှာ ချစ်ကြိုက်နေကြ၏။ နှစ်ဖက်သောမိဘ
များကလည်း သိ၏။ သို့သော် မသိတာ
အောင်ဘက်မှ အိမ်အေးမေက သဘော
မတူချေ။

ထို့ကြောင့် ယခုလို မုန်းကြီး
လေကြီး တိုက်ခတ်ရွာသွန်းပြီး မိုးကြိုးများ
ပစ်နေချိန်တွင် မည်သူမျှ အပြင်မထွက်
ရဲသော်လည်း သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ထို
အခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အိမ်
မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာပြီး ချိန်းတွေ့နေ
ကြဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းလှနှင့် အိမ်အေးမေတို့သည်
မောင်နှမ အရင်း ဖြစ်သော်လည်း အမွေ
ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စကားမပြောကြချေ။
ကြားလူမှ တစ်ဆင့်ပြောလေ့ရှိ၏။ အမွေ
ဖြစ်သော လယ်ကို ခွဲဝေပေးဘဲ ဦးထွန်း

လှမှ ထိန်းသိမ်းထားလေသည်။
တစ်နေ့တွင် မိုးကြိုးပစ်ရွာအား
နာမည်ပြောင်းမည်ဟု သူကြီးက စီစဉ်ပြီး
ရွာရှိလူများကို မောင်းထု၍ လူစုလေ၏။
လူကြီးများ စုံသောအခါ သူကြီး
က ပြောလေသည်။

“ကျွန်တို့ရွာက မိုးကြိုးပစ်ရွာ ဆို
တော့ နာမည်က စီးလွန်းသဗျာ။ ပညတ်
သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုသလို ဖြစ်နေ
တယ်။ တစ်နှစ်တည်း လူသုံးယောက် မိုး
ကြိုးပစ်ခံရတယ်။ တခြားဘယ်ရွာမှ ဒီလို
မကြားဖူးဘူး။ အဲဒါ ရွာနာမည်ပြောင်းချင်
တယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုပြောင်းရင် ကောင်း
မလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးပေးကြပါ”

ထိုအခါ လူကြီးတစ်ယောက်က-
“မူလနာမည်နဲ့လည်း ခပ်ဆင်ဆင်
ဖြစ်အောင် မိုးကြိုးလွှဲလို့ပြောင်းရင် ကောင်း
မယ် ထင်တယ်”

နောက်တစ်ဦးက...
“ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုရင် မိုးကြိုးသွား
ဆိုတဲ့ နာမည်လည်း ကောင်းတာပဲ”

“ဟကောင်ရ... မိုးကြိုးသွားဆို
တာ မိုးကြိုးပစ်ရာက ထွက်ပေါ်လာတဲ့
အစိုင်အခဲလေ။ မိုးကြိုးပစ်နဲ့ ဘာတူမှာလဲ”

ဤသို့ဖြင့် ရွာသားများအခြေအတင်
ဆွေးနွေးပြီးသောအခါ သူကြီးက...

“ကဲကဲ... ပထမဦးဆုံးပြောတဲ့
မိုးကြိုးလွှဲကိုပဲ ယူမယ်ဗျာ။ မနက်ဖြန် ရွာ
နာမည်ပြောင်းပေးဖို့ ခြံကို စာတင်ရမယ်”

ထိုအချိန်တွင် မသီတာအောင်၏
မိခင် ဒေါ်အေးမေသည် သူကြီးအိမ်ပေါ်သို့
တက်လာပြီးလျှင် သူကြီးအား ပြောလိုက်
သည်။

“သူကြီးမင်းရှင်... သူကြီးတို့ကိစ္စ
ပြီးရင် ကျွန်မကိစ္စကို ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်
ပေးပါရှင်။ အခု ကျွန်မမှာ ကြွေးဆပ်စရာ
တွေရှိနေလို့ အစ်ကို ကိုထွန်းလှဆီက အမွေ
ခွဲယူချင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုအခါ သူကြီးခေါ်ထားသော
အစည်းအဝေးတွင် ပါဝင်ပြီး အိမ်မပြန်ရ
သေးသော ဦးထွန်းလှက...

“အေးမေရယ်... ငါ နင့်ကို ဘယ်
တုန်းက မပေးဘူးပြောလို့လဲ။ နင် အလိုရှိ
တဲ့အချိန်မှာ ငါ ခွဲပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ”

ဒေါ်အေးမေက...

“ဒါဆိုရင်ပြီဧရာလေ။ အစ်ကို လုပ်
နေတဲ့ လယ် ရှစ်ဧကကို တစ်ဝက်ခွဲပေးပါ”
ထိုအခါ သူကြီးက ဝင်ပြောလေ

သည်။

“အဲဒါဆိုလည်း လွယ်သားပဲ။
ထွန်းလှက ဘယ်လယ်တွေကို ခွဲပေးမှာလဲ”

“အုန်းပင်ကြီးက လယ် ရှစ်ဧကရဲ့
အလယ်မှာ ရှိတယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့ အုန်းပင်
ရဲ့ မြောက်ဘက်က လယ်တွေကို အေးမေ
ယူပါ။ ၄ ဧက ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ အုန်းပင်ရဲ့ တောင်ဘက်က ၄ ဧက
ကွင်းကို ယူလိုက်မယ်”

ဒေါ်အေးမေက...

“ကောင်းပါတယ်။ ဒီပေမဲ့ အမွေ
ခွဲဝေတဲ့ကိစ္စက မပြီးသေးဘူးနော်။ အမွေ
ဟာ ဘယ်လိုပဲ ညီမျှအောင် ခွဲခွဲ မညီမျှ
ဘူးလို့ပဲ ကျွန်မ ထင်နေတယ်။ ဘယ်လို
ဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်
နေတာကို ပြောတာပါ။ နောက်ဆုံးတော့

ညီမျှအောင် ခွဲပေးမယ်ကိစ္စဟာ သူ့အလိုလို
ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ပဲ ယုံပါတယ်။ သူ
အလိုလို ပေါ်လာအောင်လည်း ကျွန်မ
ဘုရားမှာ အမြဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

- ၃ -

မောင်ကျော်စိုးနှင့် မသီတာအောင်
တို့သည် လက်ပံပင်ကြီးအောက်ရှိ လယ်တဲ
ကလေးတွင် တွေ့ဆုံနေကြလေသည်။ မိုး
ကြီးလေကြီးကျပြီး လျှပ်စီးများ လက်နေချိန်
ဖြစ်၍ လယ်ထဲကို မည်သူမျှ မထွက်ဝံ့
သောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် လွတ်လပ်
စွာ စကားပြောခွင့်ရနေကြလေသည်။

မသီတာအောင်က...

“အမေကလည်း ခုထိ သဘော
မတူသေးဘူးနော်။ ကန်ကွက်တာလည်း
မရှိဘူး။ ဘယ်လိုမှ မပြောဘူး”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အသင့်ပဲ
မသီတာရယ်။ မသီတာနဲ့ လက်ထပ်ချင်လှ
ပါပြီ။ မင်အမေက သဘောမတူသေးတာက
အမွေကိစ္စကြောင့်လား။ မင်း မေးမကြည့်
ဘူးလား”

“အမွေကြောင့်လားတော့ မသိ
ဘူး။ အမွေခွဲတာ မညီမျှသေးဘူးလို့ ပြော

တယ်။ ဘယ်ထော့မှ ညီမျှမှာလဲ မေးတော့
အမေက သူစိတ်ထဲမှာ မညီမျှသေးဘူးလို့
ထင်နေတယ် ပြောတယ်။ နောက်ဆုံး ညီမျှ
ပဲပြီလို့ သူစိတ်ထဲက လက်ခံလာမှ သဘော
တူမယ်လို့ပြောတယ်။

မိုးသည် ကြီးလာလိုက် စဲသွား
လိုက်ဖြင့် ရွာနေလေသည်။ လျှပ်စီးများ
လက်နေသော်လည်း မိုးကြိုးပစ်ခြင်းမရှိချေ။
မသိတာအောင်သည် ကြာလျှင် အိမ်က
လူများ ခိုပိမိမည်စိုး၍ မောင်ကျော်စိုးအား
နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

မိုးလယ်ကာလ ဖြစ်လေသည်။
လယ်အချို့သည် စိုက်ပျိုးပြီးစီးနေပြီ ဖြစ်
လေသည်။ လယ်သမားတို့သည် ပေါင်းနုတ်
ခြင်း၊ ကောက်ပင်ဖာခြင်း၊ ရေဖောက်ခြင်း၊
လွှဲခြင်း ကိစ္စများ ပြုလုပ်နေကြလေသည်။
ကောက်ပင်ကလေးများသည် စိမ်းစို၍ လေ
တိုက်သောအခါ လှိုင်းတွန့်ကလေးများ
သဖွယ် ယိမ်းနွဲ့ကာ အလွန်လှပနေပါသည်။
ဗိုင်းတစ်အုပ်သည် လယ်ကွက်
များပေါ်မှ ခမိနီနီနီ ဖြတ်ပျံသွားကြသည်။
ရာသီဥတုသည် သာသာယာယာ ရှိနေရာမှ

တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲလာကာ
အနောက်တောင်ဆီမှ မိုးသားများ တက်
လာလေသည်။ မကြာမီ မိုးကြိုးသည်ထန်
စွာ ရွာသွန်းလေတော့သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းရာပင် လေများ
ဘအားတိုက်ခတ်လာလေသည်။ ကောင်း-
ကင်တွင် လျှပ်စီးများ လက်၍ မိုးချွန်းသံ
များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ် လျှပ်စီးများလက်ကာ ကျိမ်း
ဟူသောအသံကြီး ကြားလိုက်ရလေသည်။
လယ်ထဲတွင် ရောက်နေသူများသည်
လည်းကောင်း၊ အိမ်တွင် ငြိမ်ကပ်နေကြသူ
များသည်လည်းကောင်း ကျယ်လောင်လှ
သော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးကို ကြောက်ရွံ့ကာ
ပြေးမိပြေးရာပြေး ပုန်းမိပုန်းရာပုန်းနေကြ
လေသည်။

မိုးစဲသွားသောအခါမှ ပြေးရာ ပုန်း
ရာမှ ထွက်လာကြကာ ဘယ်သူ့ရေ ဘယ်
ဝါရေ ဟူသော ခေါ်သံများ၊ လာလေးများကို
ခေါ်ဝင်နေသံများဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဆူညံနေ
လေသည်။

ထို့နောက် တစ်ရွာလုံးမှ လူများ
သည် လယ်ကွင်းထဲသို့ ထွက်လာကြသော
မိုးကြိုးပစ်သံကြီးကြားရာနေရာသို့ရောက်

လာကြလေသည်။

ထိုနေရာတွင် သူတို့သည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မတွေ့ဖူးသည့် အရာအား မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်ပါ။ လယ်ကန်သင်းအလယ်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော အုန်းပင်ကြီးသည် မိုးကြိုးပစ်ချမှုကြောင့် ထိပ်ပိုင်းမှသည် အောက်ဆုံးအထိ ထက်ခြမ်းကွဲကာ လဲကျနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထက်ခြမ်းကွဲပုံမှာ မြောက်ပိုင်းလယ်ကွင်းထဲသို့ တစ်ခြမ်း၊ တောင်ပိုင်းလယ်ကွင်းထဲသို့ တစ်ခြမ်း တိတိရီရီ ကျနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုထက် ထူးဆန်းသည်မှာ တစ်ခြမ်းစီတွင် အုန်းသီးတစ်ခိုင်စီ ပါလေရာ အုန်းသီးသည် တစ်ခိုင်လျှင် ဆယ်လုံးစီ အညီအမျှပါရှိနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ရွာထဲမှ ဖိုးသာထူးဆိုသူ လူငယ်က...
“ဒီထက်ထူးဆန်းတာတောင် ဒီလောက် ထူးဆန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး တရားမျှတပုံများ”
ဟု ပြောလေသည်။

အုန်းပင် မိုးကြိုးပစ်ခံရသောနေရာသို့ ရွာထဲမှ မောင်ကျော်စိုး၊ မသီတာအောင်၊ ဦးထွန်းလှ၊ ဒေါ်မေ၊ ဦးသာရှင်၊ ဒေါ်အေးမေ အပါအဝင် ရွာသားများ လာရောက်ကြည့်ရှုကြလေသည်။

သူကြီးသည် နောက်ဆုံးမှ ပြေးလာကာ...
“ဟေ့...နေကြဦး...နေကြဦး။ အုန်းပင်ထက်ခြမ်းကွဲတာက တိတိရီရီပါလား။ စားနဲ့ခြမ်းရင်တောင် ဒီလောက် ညီမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအုန်းပင် ၂ ခြမ်းစလုံးကို ငါ ယူရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ရွာသားအချို့က...
“ဟင်...သူ့ကိုကလည်း...”
“မဟုတ်ပါဘူး မင်းဆိုကလည်း ငါယူမယ် ပြောတာက ရွာထိပ်က ချောင်းကူးတံတားမှာ ခင်းဖို့ ယူမယ် ပြောတာပါ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဒေါ်အေးမေက...

“ခုမှပဲ ကျုပ်စိတ်ထဲ ဘဝင်ကျတော့တယ်။ အမွေခွဲတာ လက်စသတ်တော့ ဒီအုန်းပင်ကျန်နေတာကို အကြောင်ကျန်မစိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေတာ။ ခု

တော့ ကျွန်မ အားလုံး သဘောပေါက်ပြီ။ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ တရားမျှတမှုကိုလည်း သိပါပြီ”

မောင်ကျော်စိုးနှင့် မသီတာအောင်တို့သည် ဒေါ်အေးမေအနားသို့ ကပ်လာကာ မသီတာအောင်က...

“အမေ...ဒါဆို သမီးတို့ကိုလည်း အမေ သဘောတူပြီပေါ့နော်”

“အေးပေါ့အေး၊ ငါ့စိတ်ထဲ ခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်။ မောင်ကျော်စိုးရေ မင်းဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်းသာ လာပြီး တောင်းရမ်းပေတော့။ အခု ငါကျွတ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

မောင်ကျော်စိုးသည် မသီတာအောင်၏လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း...

“သူများတွေကတော့ မိုးကြိုးပစ်မှာ ကြောက်လို့ အပြင်မထွက်ရဲကြဘူး။ တို့ကတော့ တို့နှစ်ယောက် နီးဖို့အတွက် မိုးကြိုးက အုန်းပင်ကို ပစ်ပေးရတယ်။ မိုးကြိုးဖူးစာပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

မင်းသန်ကျော်(ဦးကုန်း)

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

လျော်လျော်လှေဟောင်သော စွန်းစွန်းစွန်း

DESIGN
TUN AUNG KYAN

ယခင်လမှအဆက်

အရူးကို အရှူး လူမိုက်ကို လူမိုက်ဟု ခေါ်ခြင်းသည် စင်စစ် မှန်သော စကားဖြစ်သော်လည်း ခေါ်လှပျားလည်း အကျိုးမရှိ၊ အခေါ်ခဲရသူတွင်လည်း အကျိုးမရှိချေ။ အဆွေသာ မရူးမမိုက် အောင် နေခြင်းသည် သာ၍အကျိုးရှိ၏။

(မြို့မမောင်)

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

မည်သူမျှ မရယ်ကြ၊ မပြုံးကြ သော အသုဘတွင် ရုတ်တရက် အားပါး တရ ရယ်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာသော အခါ ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားမိပေတော့၏။ အသုဘအိမ်မှ အိမ်ရှင်ညောင်အပေါင်းတို့သည် ရယ်ဖို့ ထေးစွ၊ ပြုံးပင် မပြုံးကြဘဲ အပူရုပ်ဆင် ထာ ဟန်လုပ်နေကြရပေ၏။

ယခုမှ အားပါးတရ ရယ်မော အသံကြီးက ပေါ်လာ၏။ ရယ်သံမှာ ထည်း သူလို ငါလို သမံကာလှုံကာ နယ်သံမျိုး မဟုတ်ပေ။ အသည်းနှလုံး

ကြားတွင် ယားကျိကျိ နိုင်လှသဖြင့် မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင်ဖြစ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါသွားအောင် အူလိုက်သည်လိုက် အားပါးတရ ရယ် မောလိုက်သောအသံမျိုး ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ဖြင့် အဆက်မပြတ် ရယ်သံကြီးမှာ လည်း မဏ္ဍာပ်အသီးသီးမှ ပြောဆို လှုပ်ရှားနေသံများကို လွှမ်းမိုးသွားအောင် ကျယ်လောင်လွန်းလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သာမက ရယ်သံကို ကြားရသူတိုင်းလိုလိုပင် အံ့ဩသွားကြ သကဲ့သို့ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာ ခြံ တံခါးပေါက်ဆီသို့လည်း တစ်ပြိုင်တည်း လိုလို ကြည့်မိကြပေ၏။ ဦးစွာ ရယ်သံ ကြီးကိုသာ ကြားရပြီး အသံရှင်ကို မတွေ့ သေးပေ။

သို့သော် တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် အဆက်မပြတ် အူလိုက်သည်း လိုက် ရယ်မောရင်း ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ ပေ၏။ ထိုသူသည် အသက် ၅၀ ရွယ် ပတ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ပြီး၊

ဝလန်းသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိပေ၏။ ခေါင်းတုံး ပြောင်နှင့်ဖြစ်ပြီး ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြနေ သော ပင်နီရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် ချုပ်ရာဗာရာ ထပ်နေသော ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ် ထားကာ လက်တစ်ဖက်က ဝါးတောင်ရှေး တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးကို လွယ်ထားပေ၏။ လွယ်အိတ် ကြီးမှာ ကြီးများလွန်းလှပေရာ ကျွန်ုပ် တစ်သက်တွင် ဤမျှကြီးမားသော လွယ် အိတ်ကြီးမျိုးကို မမြင်ဘူး။ မကြားဘူးဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ လွယ်အိတ်ကြီးမှာ လည်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီး စုတ်ရာဗာရာ များ ပြည့်နေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားသော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ထိုလူဝကြီး မြင် မြင်ချင်း မသိပါချေ။ သူတောင်းစားကြီး တစ်ယောက် သို့မဟုတ် အရူးကြီး တစ်ယောက်ဟုသာ ထင်လိုက်မိပေ၏။

“ဟာ . . . အရူး ပျော်ရွှင် ပါလား”

“အရူးကြီး ပျော်ရွှင်လာနေပြီ”
 “ပြဿနာပါပဲ။ အသုဘအိမ်

ကို ဒီလောက်ကြီး ရယ်ပြီး လာရတယ်
လို့”

“ဟဲ့... အရူးပဲ။ ဘယ်သိမှာ

တုန်း”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြော
ဆိုသံများ ကြားရဘော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း
ခြံဝင်းတံခါးပေါက်မှ အားပါးတရ ရယ်
မော့၍ဝင်လာသော လူဝကြီးမှာ အရူး
ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဦးပျော်ရွှင်ဖြစ်
ကြောင်း သိရပေတော့၏။

လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်၏ ကျယ်
လောင်လှသော ရယ်သံကြောင့် အိမ်ကြီး
ထဲမှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ငိုနေ
သော အသံများသည်လည်း တမဟုတ်
ချင်း တိတ်သွားကြကုန်၏။

လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်သည်
မဏ္ဍပ်များအနီးသို့ ရောက်လာမှ ရပ်
လိုက်ပြီး ရယ်မောခြင်းကိုလည်း ရပ်လိုက်

ပေ၏။ မဏ္ဍပ်အသီးသီးမှ လူများကို
ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအာရုံဖြင့် စူးစူး
ရဲရဲ ဝေ့ကြည့်၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ကြီးအတွင်း
မှ အရှိန်ရပ်သွားသော ငိုသံများ ပေါ်လာ
ပြန်ပေ၏။ သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်၏
ကျန်ရစ်သော သားသမီး၊ မြေးများ၏
တမ်းတမ်းတတ် ငိုကြွေးသံများပင် ဖြစ်
ပေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ဟား”
လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က အားပါး
တရ၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်
လိုက်ပြန်ပေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ကြီးထဲမှ
ငိုသံများ ရပ်သွားပြန်ပေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်
သည် ရယ်မောရင်း အောက်ပါအတိုင်း
အော်ဟစ် ပြောဆိုနေပြန်ပေ၏။

“အေးကွာ... အရူးတမျှား တို့ကို အရူးတွေလို၊

ပြောသွားလိုက်သေးတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ဟား ပျော်ပျော်နေ သေခဲတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့
ငိုနေကြတာလဲ။ သူဌေးမင်း ဦးပေါကြွယ်
ကွယ်လွန်သွားတာဟာ ငိုစရာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ ငိုကြွေးခြင်းဟာ အသက်တိုစေတယ်။
ရယ်မောပျော်ရွှင်ခြင်းဟာ အသက်ကို
ရှည်စေတယ်။ ပျော်ကြစမ်းပါ။ ရယ်ကြ
စမ်းပါ။ ဟား...ဟား...ဟား”

အရှေ့က နေဝင်တယ်။

အနောက်က နေထွက်တယ်။ တစ်နေ့
တာနဲ့ အချိန်ဟာ ဘာမှမကြာလိုက်ဘူး။
ခဏလေးနဲ့ ကုန်သွားတယ်။ ဒီအချိန်
ခဏကလေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်နေ
ကြမှာလဲ။ ငိုနေကြမှာလဲ။ ပျော်ပျော်နေ
ကြစမ်းပါ။ ပျော်ရွှင်ခြင်းဟာ အသက်ရှည်
ဆေးပါပဲ။ ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့”

ထိုအခါ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ အဘိုး
ကြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး လူဝကြီး
ဦးပျော်ရွှင်၏ ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်ကာ...

“ဟေ့ကောင် ပျော်ရွှင်၊

အသုဘအိမ်မှာ မင်းဘာတွေလာပြော
နေတာလဲ။ မင်း ထမင်းစားဖို့လာတာ

ဆိုရင် စားပြီး မြန်မြန်ပြန် ဒီမှာ လူတွေ
အားလုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတဲ့
အထဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူဝကြီး
ဦးပျော်ရွှင်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်ပြန်
ကာ...

“ဟား...ဟား...ဟား
ဘယ်သူတွေက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေ
ကြလို့လဲ အစ်ကိုကြီး သာဇွန်းရဲ့ ကျွပ်
သိပါတယ်ဗျာ။ ကျွပ်သိပါတယ်။ ဘယ်သူ
မှ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ကြပါဘူး။ သူဌေး
မင်း ဦးပေါကြွယ်ဟာ ကျွပ်ကိုပေးကြွေး
ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ဦးပေါကြွယ်နဲ့
မိသားစုရဲ့အကြောင်းကိုလည်း ကျွပ်သာ
မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးသာဇွန်းတို့လည်း
သိနေကြမှာပါ။ ဦးပေါကြွယ်ဟာ နှစ်ရှည်
ထဲများ ဝေဒနာမခံစားနိုင်လို့ သိပ်ပြီး
သေချင်နေတယ်။ ဦးပေါကြွယ်ရဲ့ သား
သမီး မြေးမြစ်တွေကလည်း ငွေကုန်
ဈာန်နဲ့ ဖြစ်နေကြလို့ အသက်ရှင်ဖို့
ခက်ခဲစေတော့တဲ့ ဦးပေါကြွယ်
သမားကို မပူပန်၊ မစိုးရိမ်ကြတော့ဘူး။

အခု ဦးပေါကြွယ် သေသွားပြီး ကာယကံ
ရှင်ရဲ့ဆန္ဒကော၊ မိသားစုရဲ့ဆန္ဒကော
ပြည့်သွားပြီ။ ဒါနဲ့တောင် အပိုလုပ်ပြီး

ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေကြရတာလဲ။ ဟား...
ဟား...ဟား။ ပျော်ပျော်ပဲ နေကြစမ်းပါ။
ဒါမှ အပျော်တွေ ကူးစက်ကုန်မှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်... ပေါက်ကရ
တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

ဟု ဦးသာဇွန်းဆိုသည့် အဘိုး
ကြီးက ဟိန်းဟောက်လိုက်ပေ၏။

“ဒီအရူးကတော့ အနောက်
အယုတ်လာပေးနေပြန်ပြီ”

“ဟေ့ . . . အရူး မြန်မြန်
ထွက်သွား”

“အေးကွာ . . . သူဌေးကြီး
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတဲ့
အထဲ”

“အေးလေ... အသုဘအိမ်ပဲ
မငိုရဘူးရယ်လို့”

မဇ္ဈာန်အသီးသီးမှ တစ်
ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြပြန်ပေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...
ဟား”

လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က
အားပါးတရ ရယ်လိုက်ပြန်ကာ...

“တော်တော်တော့ ရယ်စရာ
ကောင်းတယ်။ ဟန်လုပ်မနေကြစမ်း
ပါနဲ့။ မင်းတို့တွေ ဦးပေါကြွယ်အတွက်
တာကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ လာကြ
တာလား။ ထမင်းလာစားပြီး ငွေတစ်မတ်
လိုချင်လို့ လာကြတာလား။ ဟန်ဆောင်
ရတဲ့အလုပ်ဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ပင်ပန်းပါ
တယ်။ စိတ်ပင်ပန်းတာဟာ ပျော်ရွှင်ခြင်း
ကို အနောက်အယုတ်ဖြစ်စေတယ်။ ငါက
တော့ ရှင်းရှင်းပဲ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။
အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောတတ်၊ လုပ်
တတ်တယ်။ ငါကတော့ ဦးပေါကြွယ်
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ လာတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဦးပေါကြွယ်ကိုယ်တိုင်လည်း
သေချင်နေရှာတယ်။ သေသင့်တဲ့အရွယ်
ကိုလည်း ရောက်နေပြီ။ သေလောက်တဲ့
ဝေဒနာလည်း ခံစားနေတယ်။ ဒါကြောင့်
ဦးပေါကြွယ်ကိုယ်စား ငါ ဝမ်းသာတယ်။

ငါ အခုလာတာက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
လာနိုင်တယ်လို့ ကြေညာထားတဲ့
အတွက် ထမင်းယူဖို့နဲ့ ငွေတစ်မတ်ယူဖို့
လာခဲ့တာပဲ။ ဟား...ဟား...ဟား
အမှန်ကိုမြင်ပြီး အမှန်ကိုပြောတဲ့တို့ကို
မင်းတို့က အရူးလို့ပြောကြတယ်။
ပြောကြစတမ်းဆိုရင် အမှားကိုမြင်ပြီး
အမှန်ကို မပြောရဲတဲ့ မင်းတို့တွေဟာ
ငါ့ထက်ပိုပြီး ရူးနေကြတဲ့ အရူးတွေချည်း
ပဲကွ။ ဟား...ဟား...ဟား။”

လူ အတော်များများ မခံချင်
ဖြစ်ကာ ခေါ်ပွဲသွားကြကုန်၏။ လူဝင်္ဂြီး
ဦးပျော်ရွှင်အား အော်ဟစ်ကြိမ်းဝါးကြပေ
၏။

သို့သော် လူဝင်္ဂြီး ဦးပျော်ရွှင်
သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ဒေါသ
ဖြစ်ခြင်း အနည်းငယ်မှ မရှိဘဲ အားပါး
တရသာ ရယ်မော၍နေပေ၏။

ထိုအခါ အသုဘ လုံခြုံရေး
အတွက် ရောက်နေသော ပုလိပ်သား
များလည်း ရောက်လာကာ လူဝင်္ဂြီး
ဦးပျော်ရွှင်အား ဆွဲထုတ်မည်ပြုကြပေ၏။

လူဝင်္ဂြီး ဦးပျော်ရွှင်က အရယ်မပျက်ဘဲ
လက်နှစ်ဖက်ကိုကာ၍...

“နေကြပါဦးလေ... နေကြ
ပါဦး။ ကျုပ်ကလည်း အရူးတွေနဲ့ ကြာ
ကြာမနေချင်ပါဘူး။ ကျုပ်ရသင့်ရထိုက်
တဲ့ ထမင်းနဲ့ ငွေတစ်မတ်ကိုယူပြီး အခုပဲ
သွားမှာပါ။”

ဟူပြော၍ လွယ်အိတ်ကြီး
အတွင်းမှာ အဆင့်နှစ်ဆင့်ရှိ ယွန်းချိုင့်
ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ထမင်းရဲခန်းသွား
ကာ

“ငါ့အတွက် ထမင်းနှစ်နပ်စာ
ထည့်ပေးပါ။ ဒီမှာ ငါမစားဘူး။ ငါက
ဝတော့ လူနှစ်ယောက်စာ စားရမှဖြစ်
မယ်။ ဟင်းများများထည့်၊ ထမင်းလည်း
များများထည့်။”

ဟု အော်ပြောနေပေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် လူဝင်္ဂြီး ဦးပျော်
ရွှင်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီဖြစ်၍ မလှမ်း
မကမ်းမှ အကဲခတ်၍ ကြည့်နေမိပေ၏။
ထမင်းဟင်း ထည့်ပေးသူများ

က နားအေးလျှင်ပြီးရော သဘောမျိုး
ဖြင့် ချိုင့်နှစ်လုံးတွင် ထမင်းဟင်း အပြည့်

ထည့်ပေးကြကာ နှင်ထုတ်ကြလေ၏။
လူဝင်္ဂြီး ဦးပျော်ရွှင်က မသွားသေးဘဲ
“တစ်မတ်ရဦးမယ်။ တစ်မတ်
ပေးကြဦး။”

ဟု အော်နေပြန်ပေ၏။
ထိုအခါ သားသားနားနား
ဝတ်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်
လည်း လူဝင်္ဂြီး ဦးပျော်ရွှင်အနီးသို့
ရောက်လာကာ

“ရော...ရော ဒီမှာ တစ်ကျပ်
ယူသွား။ ကျွန်တော့် ဘိုးဘိုးရဲ့ ဈာပနမှာ
တောက အနောက်အယုက်မပေးပါနဲ့
တော့ ပြန်ပါတော့။”

ဟုဆိုကာ ငွေတစ်ကျပ်ပေး
လေ၏။

“ငါ့ကို တစ်မတ်ပဲ ပေးပါလေ
အများတန်းတူပေါ့။ တစ်မတ်ပဲပေးပါ။

ဟု ဆိုသဖြင့် သူဌေးကြီး
ဦးပေါ်ကြွယ်၏မြေး ဖြစ်ပုံရသော
သူငယ်လည်း တစ်ကျပ်ကို ပြန်ရတတ်

တစ်မတ်ကို ထုတ်ပေးသောအခါမှ
လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်လည်း တဟားဟား
ရယ်၍ လှည့်ထွက်သွားပေတော့၏။

“အားလုံးပဲ သွားပြီဗို့၊ မငိုချင်
ဘဲနဲ့လည်း ဖျစ်ညစ်ပြီး ဆက်ငိုကြ။ စား
ကောင်း သောက်ကောင်းအောင် အပူ
ရုပ်ဆင် ဟန်လုပ်နေတဲ့ အရူးတွေလည်း
ဆက်ပြီး ဟန်လုပ်နေခဲ့ကြ ကျုပ်တော့
သွားပြီ။ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ဟု လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က
ပြောဆို ရယ်မောရင်း ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်
သွားလေတော့ရာ မကျေမနပ်နှင့် တစ်
ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများလည်း
ပေါ်လာပြန်ပေ၏။

“အရေးထဲ အရူးက လာ
နောက်ယှက်သွားသေးတယ်”

“အရူးမို့လို့ပေါ့၊ လူကောင်း
သာဆိုရင် ငါ ဆွဲထိုးပစ်တာ ကြာလှပြီ”

“အေးကွာ... အရူးကများ
တို့ကို အရူးတွေလို ပြောသွားလိုက်သေး
တယ်”

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်မူ မှန်ကန်

“ဒါဆို မင်းဟာ မိုးခါးရေသောက်ပြီး ဓူးနေတဲ့
အရူးစာရင်းထဲမှာ မပါတော့ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်း နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

သော စကားကို ပွင့်လင်းစွာပြောသွား
သော လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်သည် အရူး
ကြီး မဟုတ်ဘဲ လူထူးကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်
ဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိပေ၏။ ၎င်းကိုတွေ့ပြီး
၎င်း၏စကားများကို နားထောင်လိုက်ရ
ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်၏နောက်ကိုနေသော
စိတ်တွေလည်း ကြည်လင်လန်းဆန်း
သွားပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ယတိ

ပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ငွေ
တစ်မတ်ကိုပင် စောင့်ယူလိုစိတ် မရှိ
တော့ဘဲ ခြံကြီးထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်
လာမိပေ၏။ ခြံပြင်ရောက်၍ ဘယ်ညာ
နှစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လှုပ်
လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ သွားနေသော လူဝကြီး
ဦးပျော်ရွှင်၏ နောက်ကျောကို လှမ်းတွေ့
ရပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လူဝကြီး ဦးပျော်
ရွှင်ကိုမီအောင် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
လာမိပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လိုက်သာ
လိုက်လာခဲ့ရသော်လည်း ထိုစဉ်က ၎င်း
နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရခြင်းအကြောင်း
အရင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပိုင်းပိုင်းခြား
ခြား မသိပါပေ။ လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်
လာသဖြင့်သာ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်သည်
ဘေးဘက်ကိုလည်း မကြည့်ပေ။ နောက်
ဘက်ကိုလည်း လှည့်မကြည့်ပေ။ ရှေ့ကို
သာကြည့်လျက် အိပ်အိပ်နဲ့ သွားနေ
ပေ၏။

၎င်း၏အနီးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်
လာသောအခါ ပျော်ပျော်သာနေ ကိုယ့်
လူရေ... ပျော်ပျော်သာနေ။ ပျော်ပျော်

နေ သေခဲတဲ့။ အရှေ့ကျွန်းက နေဝန်းကြီး
ဝင်လာတယ်။ မကြာလိုက်ဘူး... ဘာမှ
မကြာလိုက်ပါဘူး။ အနောက်ကျွန်းကို
နေဝန်းကြီး ထွက်သွားတယ်။ တစ်နေ့
ဆိုတာ ခဏလေး ကုန်သွားတယ်။ မနေ
တတ်ရင် ဒီတစ်နေ့ဟာ အလကား
ဖြစ်သွားမယ်။ နေတတ်နိုင်ဖို့လည်း လို
တယ်။ သေတတ်ဖို့လည်း လိုတယ်။”

ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်
ပြောဆိုနေသံကို ကျွန်ုပ် ကြားရပေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း လူဝကြီးကို
အမိလိုက်၍ ...

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး”
ဟု အသံပြုလိုက်ပေ၏။ အိပ်
အိပ် သွားနေသော လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်
ရပ်သွားတာ ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးပြုံးကြီး
ကြည့်၍...

“ဟဲဟဲဟဲ... ဘယ်သူ့ကို
မောင်ရင်က ဆရာကြီးလို့ ခေါ်တာလဲ”
ဟု မေးပေ၏။ ကျွန်ုပ်
ကလည်း ...

“ဆရာကြီး ဦးပျော်ရွှင်ကို ခေါ်

တာပါ ခင်ဗျာ”
ဟု ကျွန်ုပ် လေးလေးစားစား
ပင် ပြန်ပြောလိုက်မိပေ၏။
“ဟား...ဟား...ဟား...
ဟား...ဟား”
လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က တစ်
ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် အားပါး
တရ ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“လူတိုင်းက ငါ့ကို အရူးကြီး
လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အရူးကြီး ဦးပျော်ရွှင်
လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဆရာ
ကြီးလို့ မခေါ်ဖူးဘူး။ ဟား...ဟား...
ဟား။ မင်းကျမှ ငါ့ကို ဆရာကြီးလို့ ခေါ်
တယ်။ ဆရာကြီး ဦးပျော်ရွှင်လို့ ခေါ်
တယ်။ ငါတော့ ဒီနေ့မှ လူထူးဆန်းနဲ့
တွေ့ရတော့တာပဲ။ နေပါဦးကွ...မင်းက
ငါ့ကို ဆရာကြီးလို့ခေါ်တာ ခေါ်ချင်စိတ်
အမှန်ရှိလို့ခေါ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
ဘယ်လို အကြံအစည်မျိုးရှိလို့ ဟန်
ဆောင်ပြီးခေါ်တာလား”

ဟု ပြောလေ၏။
“ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်

တတ်ပါဘူး။ ဟန်ဆောင်မှုကိုလည်း
သိပ်ကို ရွံ့မုန်းပါတယ်။ ဆရာကြီးအပေါ်
မှာတော့ ကျွန်တော် လေးစားသလို
ဖြစ်မိလို့ ခုလို ခေါ်တာပါ”
ဟု ကျွန်ုပ်လည်း မခံချင်စိတ်
ကလေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်မိပေ၏။ ထို
အချိန်က ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာသည်လည်း
အနည်းငယ် တင်းမာသွားလိမ့်မည်ဟု
ထင်မိပါ၏။

“အေး ... မင်းကိုတော့ ငါ
သဘောကျမိသလိုလိုပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်
လေ။ ငါလို မွဲတေပြီး ငါ့ဆီမှာ လိမ်
မကောက်ယူစရာ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုလို့လည်း
ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို မင်း
ဒီလိုချဉ်းကပ်တာဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တော့
ဟုတ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း မွဲတေနေလို့
လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဆရာကြီးဆီက
ဘာဥစ္စာပစ္စည်းမှ မရနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း
ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်
ခြင်းဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို
ကြီး ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်

ခွင်းကပ်တာပါ။ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ကျွန်တော်
လိုချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်
စရာတွေ များပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေ
လို့ပါ။

“ဟား...ဟား...ဟား...”
ဟား ငါ့ဆီက ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မင်း လို
ချင်တာကိုး။ အေး... ပျော်ရွှင်ခြင်းကို
လိုချင်ရင်တော့ ရနိုင်တယ် မောင်ရင်။
အဲ... ငါ့စကားကို နားထောင်ဦး။ ငါ
ပြောသလို နေတတ်ဖို့တော့ လိုတယ်။
ငါက မင်းကို နည်းလမ်းပဲ ပေးနိုင်မှာ
မင်းကိုယ်တိုင် နားလည်သဘောပေါက်ပြီး
ကျင့်ယူမှရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကြိုးစား
ဦးမယ်”

“နေပါဦးကွ။ ငါဟာ ပျော်ရွှင်
မှုကို ပေးနိုင်မှန်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်
သိသလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း သူဌေးကြီး
နဲ့ပေါ်ကြွယ်ရဲ့ အသုဘမှာ ဆရာကြီး
ဆုတ်လာတုန်းက ရှိနေပါတယ်။ ဆရာ

ကြီးရဲ့ အယူအဆက အပြောအဆိုကို
သဘောကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ
ကြီးနောက် လိုက်ခဲ့တာပါ”

“ဟဲဟဲဟဲ... ဒါဆို မင်းဟာ
ဝိုးခါးရေသောက်ပြီး ရူးနေတဲ့ အရူးစာရင်း
ထဲမှာ မပါတော့ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်း နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ မင်းကို ဒီမြို့ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ ငါ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ကျွန်တော်နာမည် သံခဲပါ။ ဒီ
မြို့က မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေဦးတည်ရာ
လျှောက်သွားရင်း မနေ့က ဒီမြို့ကို
ရောက်လာတာပါ။ အရင်က ကျွန်တော်
နေတာကတော့ ...

ကျွန်ုပ်စကားမဆုံးခင် ခပ်ပြုံး
ပြုံးကြီး နားထောင်နေသော ဦးပျော်ရွှင်
က လက်ကာလိုက်ပြီး ...

“တော်ပါပြီ။ မင်းကို ခေါ်နိုင်ဖို့
မင်း နာမည်ကို သိရရင် တော်ပါပြီ။ မင်း
ဘယ်ကလာတယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ ငါ မသိချင်ဘူး။ မင်း အကြောင်း
ကိုတင်မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့အကြောင်း
ကိုမှလည်း ငါ မသိချင်ဘူး။ နေပါဦး

မင်းက ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေ
တယ်ဆိုတော့ နေစရာ၊ အိပ်စရာ
အတည်တကျ မရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မရှိပါဘူး”

“ဟဲဟဲဟဲ... ဒါဆို ငါနဲ့
လိုက်အိပ်ခိုင်းမယ်။ လိုက်နေခိုင်းမယ်ဆိုရင်
တော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ”

“ဆရာကြီးက ဘယ်မှာနေ
လို့လဲ”

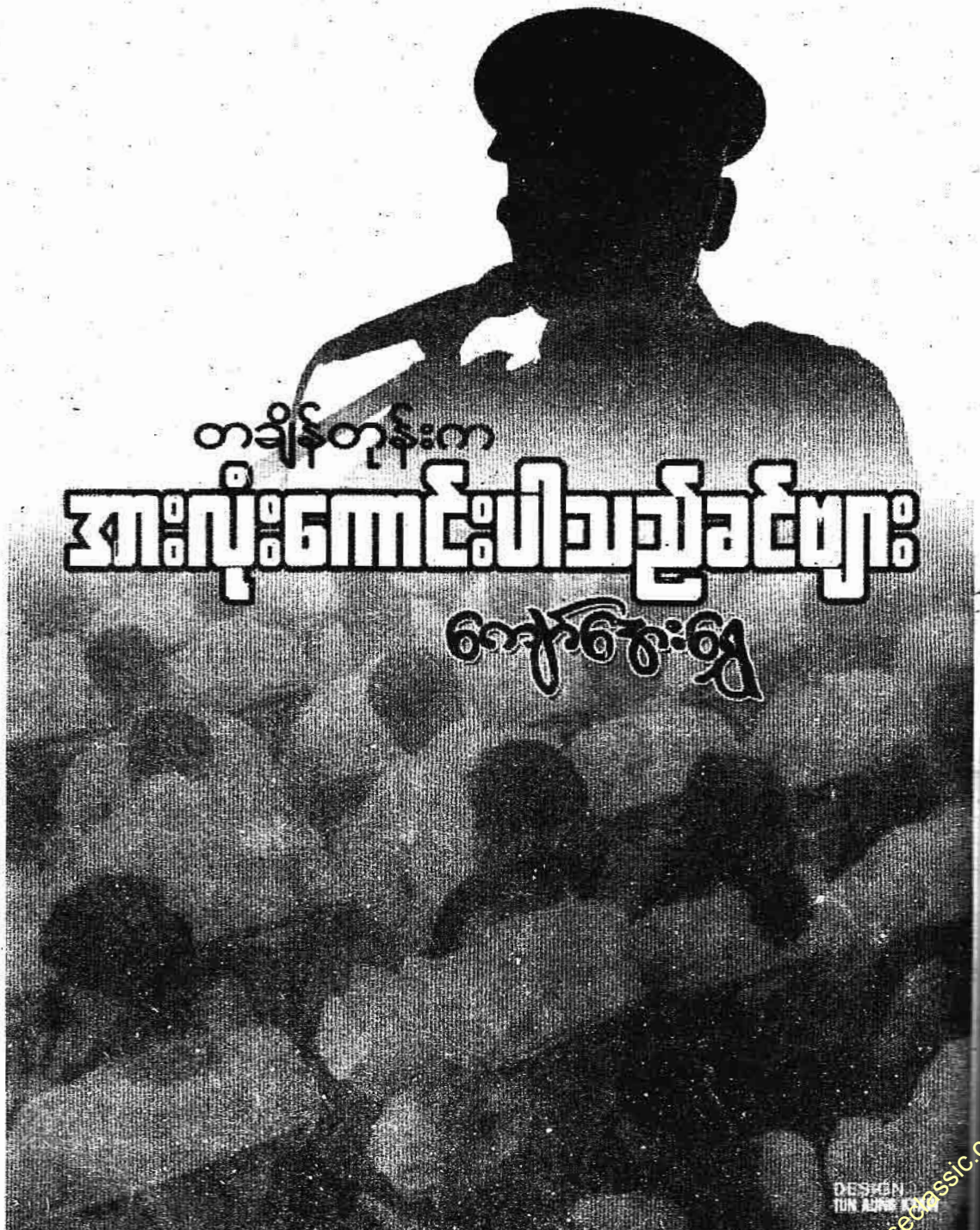
“ဟား...ဟား...ဟား
ငါလည်း အိပ်စရာနေရာ အတည်တကျ
မရှိဘူး။ အဆင်ပြေမယ်ထင်တဲ့နေရာမှာ
အိပ်တယ်၊ နေတယ်။ ဟား...ဟား...
ဟား”

ဟု လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်
ကရယ်မော ပြောဆို၍ အိပ်ပဲ့ဖြင့် ဆက်
လျှောက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ခဏ
မျှတွေ၍ ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ အဖီလိုက်ပါ
လာခဲ့ပေ၏။

ရှေ့လဆက်ရန်

အောင်မိုးကောင်း

ဦးစိုင်းဖုန်း ဗိုလ်မှူးကြီးငြိမ်း၊ နေထိုင်သော အောက်ပူကွဲ၊ ညွှန်းပျံ/အိမ်ယာ အရောက်တွင် တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အရှိန်ဖြင့် ဝင်လာသောကြောင့် ဂဏ်ကွေ့ကွေ့ရှု၍ လုပ်နေသော ဦးစံဟိန်းက သူ၏ Caldina ကားနက်လေး၏ စက်ရှိန်ကို လျှော့လိုက်ပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်မောင်းလာသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်သော ဦးဖြူကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဦးဖြူက သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကို ဦးစိုင်းဖုန်းနေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဦးစံဟိန်းကတော့ သူ့ကားနက်လေးကို ဂဏ်ကွေ့ကွေ့လိုက်ပြီး လူသွားစင်္ကြန်ဘေးမှာပင် ကပ်ရပ်ထားလိုက်သည်။

ဦးဖြူက ကျွန်တော်နှင့်ဦးစံဟိန်းကို ရပ်စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဦးဖြူက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ရေတင်နေကာမျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါ ချွတ်လိုက်ပြီးတော့ ဦးစိုင်းဖုန်း၏အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ဦးဖြူ၏နာမည်ရင်းမှာ ဦးဝင်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ငယ်နာမည် ဦးဖြူ ကို

သာ အခေါ်များလေသည်။ ဦးဖြူမှာ အနုပညာမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးကျော်ဆွေမှာ ဦးဖြူ၏ ဘကြီးဖြစ်သလို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေဝင်းမောင်နှင့်လည်း မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်စပ်လေသည်။ အကယ်ဒမီ မင်းသမီးကြီး ဒေါ်မေသစ်နှင့် ဆွေမျိုးမကင်းပေ။ တကယ့် ဒီတိဒီတိကြဲအနုပညာမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖို့ထင်သည် အဝတ်အစားကို စတိုင်ကျကျ၊ ဝတ်တတ်သလို စကားပြောရာတွင်လည်း တစ်ဖက်သားစိတ်ဝင်စားအောင် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ နေကာမျက်မှန်ကို အပြင်သွားတိုင်း မချွတ်တန်တပ်ထားလေ့ရှိသည်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ပျော်ပျော်နေတတ်သော လူပျော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလေ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သူ့ကို ငယ်စဉ် လူပျိုဘဝက တော်တော်စန်းဖွင့်မည့်သူဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့ကြလေသည်။

“လာ ××× အထဲဝင်ကြဗျား။ ကိုစံဟိန်း ဖုန်းဆက်ကတည်းက မျှော်နေတာဗျ”

ဦးစိုင်းဖုန်းက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း

ပြောလိုက်သည်။
“အစ်ကိုကြီး ကားလက်မှတ် ဝယ်ပြီးပြီလား”

ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆက်တီထိုင်ခုံများပေါ်သို့ အသီးသီးဝင်ထိုင်ရင်း ဦးစံဟိန်းက မေးလိုက်သည်။ ဦးဖြူ ဦးစံဟိန်းနှင့် ဦးမြင့်ဦးတို့က ကျွန်တော်နှင့် ဦးစိုင်းဖုန်းကို အစ်ကိုကြီးဟုသာ ခေါ်ကြလေသည်။

“ညကားနဲ့သွားမယ်။ လက်မှတ်လည်း ဝယ်ပြီးပြီ”

ဦးစိုင်းဖုန်း၏ဇနီးဖြစ်သူမှာ မျက်စိတွင် ရေတိမ်ကျနေသဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို အနီးကပ်ပြုရရန် အတွက် ရန်ကုန်မြို့သို့လိုက်သွားမည့် ဦးစိုင်းဖုန်းကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်ရန် ကိုစံဟိန်းက ဦးဖြူကိုပါ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အား ဧည့်ခန်းအတွင်း နေရာချထားပေးပြီးနောက် ဦးစိုင်းဖုန်းသည် မိမိခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဦးစိုင်းဖုန်းမှာ တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သလို သူ၏ဇနီးမှာလည်း အစိုးရတပ်မှ ညွှန်ကြား

ရေနံတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ လင်ကိုယ် မယား
နှစ်ဦးတည်သောရှိသော အိမ်ထောင်စုမှ ဇနီး
ဖြစ်သူ အလုပ်သွားသည်နှင့် ဦးစိုင်းဖုန်းမှာ
စကားပြောဖော် မရှိ၊ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ သည်တော့ စိုက်ပျိုး
ရေးဝါသနာပါသူတို့ တိုက်ခန်းဘေး မြေကွက်
လပ်တွင် ကီလိုမီတာလက်မများ စိုက်ပျိုး
ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုစံဟိန်းနှင့် ဦးဖြူ
တို့ကို ဖုန်းဖြင့်လည်းခေါ်ပြီး သူ၏ စစ်သား
ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြပြီး အထီး
ကျန်ဆန်သော သူ့ဘဝအချိန်များကို ကုန်
လွန်စေခဲ့လေသည်။

“ဦးဖြူ . . . ခင်ဗျားစဉ်းစားနော်။
ရန်ကုန်မှာ ကားတွေကကြပ်၊ လူတွေက
ရွပ်နဲ့။ လေကောင်းလေသန့်ရရှိ မလွယ်ဘူး
နော်။ နေပြည်တော်ဆိုတာ မြို့ကလည်း မြို့
သစ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်လို လူမရွပ်ဘူး။
ကားလမ်းမတွေကြည့်လိုက်စမ်း။ ကားရှင်း
လူရှင်းပဲ။ ပုဗ္ဗသီရိဘက်မှာ ဝန်ထမ်းတွေကို
ချပေးထားတဲ့ မြေကွက်တွေကို ပြန်ရောင်း
တဲ့သူတွေ ရှိတယ်ဗျ။ မြေကွက်တွေက
လည်း ပေရှစ်ဆယ်ပတ်လည်၊ ပေရှစ်ဆယ်
ပေခြောက်ဆယ် မြေကွက်တွေ။ ရေစီး
အပြည့်အစုံနဲ့ အိမ်တစ်လုံးမှ သုံးရာဝန်းကျင်

လောက်ရှိတာပါဗျာ။ ရန်ကုန်မှာနေဖို့ စိတ်
မကူးပါနဲ့ဗျာ”

ပုဗ္ဗသီရိတွင် မြေကွက်ရပြီး တိုက်
ဆောက်ထားသော ဦးစံဟိန်းက ဦးဖြူကို
ပုဗ္ဗသီရိတွင် နေရန် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။
ဦးစိုင်းဖုန်းနှင့် ဦးဖြူတို့လည်း ပုဗ္ဗသီရိတွင်
မြေကွက်ရသဖြင့် တိုက်ဆောက်ထားကြ
သည်။ အဘိုးကြီးအုပ်စု ဥပမာ့သိုက်မပျက်
လှပျော်ကြီးများ လုပ်ရန်အတွက် ဦးဖြူကို
ဆွယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဖြူ၏ဇနီး ဒေါ်စန်း
စန်မြင့်က အငြိမ်းရသောအခါ ရန်ကုန်တွင်
ရှိသော အိမ်ထောင်သည် သားနှင့်သမီး
မိသားစုနှင့်အတူ အခြေချနေထိုင်ရန် စိတ်
ကူးထားသူဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံးသမီးနှင့်
အငယ်ဆုံးသားတို့က စင်ကာပူနိုင်ငံတွင်
အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေပို့ပေးနေသည်မို့ ပုဗ္ဗသီရိ
တွင် ဝယ်မည်ဆိုကာ ဝယ်နိုင်သည့်အနေ
အထားတွင် ရှိနေလေသည်။

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း ပုဗ္ဗ
ကို သဘောကျပါတယ်။ မိန်းမကတော့
မနေချင်ဘူးဗျ။ ရအောင်တော့ စည်းရုံးကြည့်
ဦးမယ်”

ဦးဖြူကလည်း စိုက်ပျိုးရေး ဝါသနာ
ပါသည်။ သူနေထိုင်သည့် ခရေအိမ်လာ

တွင် ကီလိုမာလကာ သရက်၊ ဩဇာနှင့်
ငှက်ပျောပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည်။

“ကိုစံဟိန်း...ခင်ဗျားက စာရေး
ဆရာအစ်ကိုကြီးကို သွားလေရာခေါ်ပြီး ဒုက္ခ
ပေးနေတာပဲဗျာ။ အေးအေးဆေးဆေး စာ
ရေးနေပါစေဗျာ”

မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာသော ဦး
စိုင်းဖုန်းက လက်ထဲမှ ကော်ဖီပန်းကန်များ
ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။

“စာရေးဆရာအစ်ကိုကြီးက ရှေ့
လကျရင် ရန်ကုန်ကို ပြောင်းတော့မှာ။
ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်တွေ့ရ
မယ် မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သွားသွား
ခေါ်နေတာလေ။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးက ရန်ကုန်
မှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“တစ်ပတ်ပဲကြာမှာပါ။ အဖို့သမီး
က မျက်စိမှာ ရေတိမ်ခွံတာလေ။ လေဆာနဲ့
ခွဲမှာဆိုတော့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကိုမြင့်ဦး
တော့ ပါမလာပါလား။ ဦးဖြူနဲ့ကိုမြင့်ဦးက
အတူတူလာနေကြမဟုတ်လား”

“မသိဘူး။ အစ်ကိုကြီးရေး သူမိန်းမ
ဒေါ်စန်းစန်းမြက ရာထူးတိုးပြီး ဒု-ညွှန်မှူး
ဖြစ်သွားတော့ ဌာနဆိုင်ရာ ကားတစ်စီး

ထုတ်ပေးတယ်လေ။ အဲဒါ သူမိန်းမကို ရုံး
ပို့ ရုံးကြိုလုပ်နေရပြီ။ ဒီလူက မမိုက်ပါဘူး
ဗျာ။ သူမိန်းမရာထူးတိုးတာ၊ သူ့သားစားမေး
ပွဲ အောင်တာ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်
တို့ အပေါင်းအသင်းတွေကို ခုထိ ဘာမှ
မကျွေးသေးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးဖို့ ဒေါ်စန်း
စန်းမြင့်ကို ပြောထားပါတယ်တဲ့။ သူမိန်းမ
ဆီက ဘတ်ဂျက်မရသေးလို့နေမှာပါ”

ဦးဖြူကို ဦးစံဟိန်းက ဝင်ပြော
လိုက်သည်။ ဦးစိုင်းဖုန်းက ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်ရေသို့ ကော်ဖီပန်းကန်များကို
ချပေးရင်း ခုံလွှတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“စကားပြန်အလုပ်ဆိုတာ မလွယ်
ဘူးနော်”

စကားအစအနမရှိပါဘဲနှင့် ပြော
လာသဖြင့် ဦးဖြူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း... “ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”
ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဪ... ခင်ဗျားတို့အတွက်
ကော်ဖီဖျော်နေရင်း ရဲဘော်ဘဝက အဖြစ်
ကလေးတစ်ခုကို သွားသတိရလို့ပါ”

ဦးစိုင်းဖုန်းမှာ အသက် ၁၇ နှစ်

အရွယ်တွင် အသက်လိပ်ပြီး တပ်မတော်ထဲ
သို့ ဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရောဝတီခြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်ဒေသ၊ ကရင်ပြည်နယ်နှင့် ရှမ်းပြည်
နယ်တစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် တိုက်ပွဲပေါင်း
မြောက်မြားစွာကို ဆင်နွှဲခဲ့သော တပ်မတော်
သားကြီး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သက်စွန့်ဆံ့ဖူး
တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲခဲ့သော်လည်း
ကျည်မထိသော စစ်သားကြီး၊ ဒဏ်ရာ
အနာတရမရခဲ့ဘူးသော စစ်သားကြီးအဖြစ်
ကျွန်တော်တို့အုပ်စု သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လေ၏။
သူ၏ စွန့်လွှတ်စွန့်စားခဲ့သော သတ္တိကြောင့်
သာမန်စစ်သားလေးဘဝမှ တပ်မတော်၏
အဆင့်မြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးအထိ တက်
ရောက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“စာရေးဆရာအစ်ကိုကြီးအတွက်
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရတော့မယ် ထင်တယ်”

ဦးဖြူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြော
လိုက်သည်။

“စကားပြန်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့
ပြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ ဟိုပဒေသရာဇ်သက်ဦး
ဆံပိုင်ဘုရင်ခေတ်မှာ နိုင်ငံခြားသံတမန်တွေ၊
ကုန်သည်တွေ ဝင်ရောက်လာကတည်းက
ပေါ်ပေါက်ခဲ့မှာပေါ့ဗျာ။ သူ့စကားကိုယ် နား
မလည်။ ကိုယ့်စကား သူနားမလည်။ ကိုယ့်

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့တပ်က ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း မှာ တာဝန်ကျနေတာလေ။ နယ်မြေက မအေးချမ်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ ရှမ်းသောင်းကျန်းသူ တွေ၊ ဗကပတွေ၊ ဘိန်းမောင်ခိုတွေနဲ့ ဖြစ် ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ နယ်မြေအေး ချမ်းရေးအတွက် ရေတန်းထွက်တဲ့တပ်စုက ထွက်၊ နောက်တန်းကလည်း နယ်မြေ စည်းရုံးရေးလုပ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့တပ် က ဗမ္မဟာမုဒ္ဒလည်း အနားမနေရပါဘူး။ နယ်မြေစည်းရုံးရေးဆင်းနေရတယ်။ တစ်ခါ တော့ ဗမ္မဟာမုဒ္ဒက တန်ယန်းမြို့မှာ စည်း ရုံးရေးလုပ်တယ်ဗျာ။ တပ်က ဗမ္မဟာမုဒ္ဒ ကိုယ်တိုင်လုပ်တာဆိုတော့ နယ်မြေခံ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတွေ၊ ဝတိုး ကိုးကန့်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေ အစရှိသပေါ့ဗျာ လာကြ တယ်။ ခက်တာက ရောက်လာကြတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေက အများက မြန်မာစကား မတတ်ကြဘူး။ နားမလည်ကြဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဗမ္မဟာမုဒ္ဒကလည်း ရှမ်းစကား မတတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ စကားပြန်လိုပြီပေါ့ ဗျာ။ ဗမ္မဟာမုဒ္ဒ စည်းရုံးဟောပြောသမျှ နားလည်ပြီး ရှမ်းစကားနဲ့ ပြန်ပြောတတ်တဲ့ သူလိုနေတာပေါ့။ မြန်မာစကားကို နားမလည်

စကား သူမသိဆိုတော့ လက်ဟန်ခြေဟန် နဲ့ ပြောကြဆိုကြမှာပေါ့လေ။ ဒီဘက်ကိုလို နီလက်အောက်ရောက်တော့ အင်္ဂလိပ် စကားပြန်၊ ဂျပန်ခေတ်ရောက်တော့ ဂျပန် စကားပြန်ဆိုပြီးပေါ်လာတာပဲ မဟုတ်လား။

“အခုလည်း ဆွေလစ်ညွန့်တွေ ဟာ စကားပြန်ပဲမဟုတ်လား။”

ကိုစံဟိန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာသာတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု နားလည်အောင် ကြားက ဆောင် ရွက်ပေးသူဟာ ဘာသာပြန်လိုဆိုရမှာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ မြန်မာစကားကို ရှမ်းဘာသာနဲ့

ပြန်ပြောရတဲ့အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု ကျွန်တော် ရဲဘော်ဘဝက ကြုံခဲ့တယ်ဗျာ။ မြန်မာစကားမတတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားကို သူတို့ဘာသာစကားနဲ့ ပြန်ပြောပေးရတဲ့သူ လိုပေါ့ဗျာ။ မြန်မာစကားကို နားမလည်တဲ့ ရှမ်းတို့၊ ဝတိုး ကိုးကန့်အစရှိတဲ့ တိုင်းရင်း သားတွေကို သူတို့နားလည်တဲ့ ရှမ်းစကား နဲ့ ပြန်ပြောပေးရတာကို ပြောတာပါ။

ဦးစိုင်းဖုန်းက စကားပြောနေတာ ရပ်လိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့ပြီး သောက်လိုက်သည်။ ရေနွေးကြမ်းသောက် ပြီးသည်နှင့်...

ပြီး ရှမ်းစကားနဲ့ ပြန်ပြောတတ်တဲ့ ရှမ်း
တိုင်းရင်းသားကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကို
ရှာတွေ့တာနဲ့ ရှမ်းစကားပြန်အဖြစ် ခေါ်ထား
လိုက်ရတယ်”

“အစ်ကိုကြီးတို့ ဗျူဟာမူက
မြန်မာလို ပြောတာကို ကျောင်းဆရာက
ရှမ်းစကားနဲ့ ပြန်ပြောပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့
ဗျူဟာမူကလည်း အပြောက ကောင်း
ကောင်း၊ တက်ရောက်လာတဲ့ တိုင်းရင်းသား
ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ မပျင်းရအောင်
ရယ်စရာလေးတွေ ကြာညှပ်ပြီး ဟောပြော
စည်းရုံးတာပေါ့ဗျာ။ ရှမ်းကျောင်းဆရာက
လည်း ဗျူဟာမူက ဟောပြောသမျှ နား
ထောင်လို့ပေါ့။ တစ်နာရီလောက် ဟော
ပြောစည်းရုံးပြီးတော့ ရှမ်းအမျိုးသားကျောင်း
ဆရာကို ရှမ်းစကားနဲ့ ပြန်ပြောခိုင်းပါလေ
ရော။ တကယ် ဖြစ်သင့်တာက ဗျူဟာမူ
ကြီးက သူတစ်ယောက် စကားပြန်တစ်ယောက်
ပြောခိုင်းရမှာဗျာ။ အခုတော့ ဗျူဟာမူကြီး
က တက်တက်ကြွကြွနဲ့ တစ်နာရီလောက်
ဟောပြောစည်းရုံးပြီးမှ စကားပြန် ရှမ်း
ကျောင်းဆရာကို အလှည့်ပေးလိုက်တာ။
ရှမ်းကျောင်းဆရာကလည်း ခပ်တည်တည်

ပဲ ခိုက်ချော့ချော့ရပ်ပြီး ရှမ်းလိုပြောလိုက်တာ
ငါ့မိနစ်တောင် မကြာဘူး။ လက်ခုပ်သံ
တဖြောင်းဖြောင်းက ကွင်းတစ်ခုလုံး ညံ့
သွားတာပဲ။ လက်ခုပ်သံလည်း တိတ်သွား
ဆရာ တဟားဟားနဲ့ ဟားတိုက်ရယ်သံကြီး
က ကွင်းတစ်ခုလုံး ဖဲလွှမ်းသွားပြန်ရောဗျာ။
ဒါနဲ့ ဗျူဟာမူက ရှမ်းကျောင်းဆရာကို ခေါ်
ပြီး...

“ကျွန်တော် ဟောပြောစည်းရုံး
တာ တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်။ ခင်ဗျား
ရှမ်းလိုပြန်ပြောလိုက်တာ ငါ့မိနစ်တောင်
မကြာဘူး။ ယိုသတ်တွေဆီက လက်ခုပ်သံ
တွေရော၊ သဘောကျလို့ အားရပါးရ ရီ
(ရယ်)လိုက်တဲ့အသံတွေရော ဟိန်းထွက်
လာတာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ
လဲ”

လို့ မေးကြည့်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။
ရှမ်းကျောင်းဆရာက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့
ပြောလိုက်တာက...

“ဗျူဟာမူကြီး ဟောပြောစည်းရုံး
သွားတာ တစ်နာရီလောက်ဆိုတော့ ကျွန်
တော်လည်း အကုန်မမှတ်မိတော့ဘူး ခင်ဗျာ။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဗျူဟာမူကြီး ဟော
ပြောသွားတာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့အတွက်

သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ပြီးတော့ ရီ(ရယ်)စရာ
တွေ ပြောသွားတာ သိပ်ရီ(ရယ်)ရတာပဲ။
အဲဒါကြောင့် အခုကြွရောက်လာတဲ့ ခင်ဗျား
တို့က အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးပြီး အားရ
ပါးရ ရီ(ရယ်)ပေးကြပါခင်ဗျားလို့ ပြောလိုက်
တာပါ ဗျူဟာမူကြီးခင်ဗျား”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့ဗျာ။ ဦးစိုင်း
ဖုန်း စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံး
ယောက်ရဲ့ ရယ်သံက ဆွေခန်းတစ်ခုလုံး
ဖဲလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

“ဒါနဲ့ အဲဒီဗျူဟာမူက ဘယ်သူ
လဲဗျ”

ကျွန်တော် မေးကြည့်လိုက်မိသည်။
တိုင်းပြည်အတွက် ချုပ်ချုပ်ချိတ်ချိတ် တိုက်ပွဲဝင်
ခဲ့သော တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး
သော ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဦးစိုင်းဖုန်းက
လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြောလိုက်တာကတော့...

“ဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီဆိုတော့ ဗျူဟာ
မူက နာမည်လည်း မေ့နေပါပြီဗျာ”

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာရဲ့...

ကျော်အေးရွှေ

စာမတ်ကြပါ

အဂ္ဂင်သန္တာဝိက

လက်ကိုင်

Dr.ချစ်ဝင်း

နာမည်ရေ

လိုက်အောင်

ပေတ္တာရှင်ရွှေဦးသာ

ရောင်ပြန်ပစ္စည်း

မောင်ဝံသ

နက္ခတ္တရောင်ခြည်ပစ္စည်း

သောင်းဝေဦး

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပစ္စည်း

ရဝေဇွယ် (အင်းပ)

စာပေပြန့်ပွားမှု လူမျိုးတစ်စုသော

BC.နေသူရိန်

ဒီစကားကို ကျွန်ရင်ဖွင့်ချင်နေတာ ကြပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တောင်တန်းသာသနာ ပြု ဆရာတော်တို့လို နယ်လှည့်ဓမ္မကထိက ဆရာတို့လို ဟောပြောချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က သဒ္ဓါ-သင်္ဂြိုဟ်လောက်ပဲ သင်ခဲ့ရ တဲ့သူဆိုတော့လည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ဒါနှင့် စာပေဟောပြောပွဲတွေလိုက်ပြီး ဟောမယ် ဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့လို အည တရ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ကျွန် တော် ဆရာဦးပြား ကလောင်နာမည် လူ ထူးကဲ (ဝါ) တမ္ပဝတီဦးပြား သူကတောင် မခေါ်ဘဲနှင့် ဘယ်မြို့ကခေါ်မှာလဲ။ ဒီ အကြောင်းကို ဟောပြောချင်လွန်လို့ ဆရာ သွားတဲ့ စာပေဟောပြောပွဲကို ခေါ်ပါလို့ ပူဆာမိပါခဲ့။

“ငါတပည့် တိုက်ဆောက်လို့ အုတ် ကျိုးလိုတဲ့နေ့ကျမှ ခေါ်မယ်” တဲ့။

ကျွန်တော်ပြောမယ် အကြောင်း အရာများကို ဆရာက သိနေပုံရပါတယ်။ အဲဒီတော့လည်း ဆရာကိုကာ ပြန်အာခံတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အုတ်ခဲကျိုးမလာနိုင် တဲ့နည်းကတော့ ဆရာမောင်နှံဆွေဆီပို့ပြီး ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဖြန့်ချိပစ် မယ်ဟဲ့လို့ ကြိမ်းဝါးကာဖြင့် ရေးသားရခြင်း

သာ ဖြစ်သည်။ ဆရာမောင်နှံဆွေကမှ ဒီစာမူကို ထည့်မပေးလျှင်တော့ ဘုရားဟော သလို ကံ ကံ၏အကျိုးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ပြော မည့်စကားတွေက မရိုင်းပါဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ရူးတယ်လို့တော့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ဘုရား ကလည်း ပုတုတဂေါ-ဥုံဗ္ဗတဂေါတဲ့။ တကယ်တော့ လူတွေဟာ အရူးတွေချည်း ပဲ ဥစ္စာရူး၊ ရာထူးရူး၊ ပညာရူး၊ အဲဒီလိုပဲ ရူးသွပ်ခြင်းဘောင်စုံအမျိုးမျိုး ရူးနေကျတဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျုပ်ကတော့ စာပေရူးပေါ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကို အဲဒီလို ရူးသွပ်ခြင်းဖြစ်အောင် စတင်ပေးခဲ့သူကတော့ ဘကြီးမိုးပေါ့ဗျာ။ ဘကြီးမိုးက သူ့အိမ်ရှေ့မှကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပုစိပေါ်မှာ ရေနွေးအိုးတစ်လုံး ကွင်းအစ် တစ်ခုနှင့်ထိုင်ပြီး လာသမျှလူကို ရှေးဟောင်း နောင်ဖြစ်တွေကို အိတ်သွန်ဟမှောက်ပြော တော့တာပဲ တချို့လူတွေကတော့ စကားများ တယ်တဲ့။ ကျုပ်ကတော့ ဗဟုသုတရတယ် ဆိုပြီး အားလျှင်အားသလို ဘကြီးမိုးဆီသွား ပြီး သိချင်တာထိုင်မေးတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ရေနွေးကပ်သောက် အမြည်းကပ်စားပေါ့။ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလောက်လည်း ၁၂ ရာသီလုံး လုပ်စားရောမလိုဘူး။ တပို့တွဲ လထဲ ကောက်ကြသိမ်ပြီးတာနှင့် နွားလည်း

အငိုင်းစား၊ လူလည်း အငိုင်းစား၊ တန်ခူးလ ကုန်လောက်မှ လုပ်ငန်းခွင်ပြန်စ စားဝတ် နေရေးကလည်း ချောင်လည်တယ်။ ချောင် လည်တာလည်း မပြောနှင့် ဘကြီးမိုးသုံးတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကြည့် ဦးလေ ဖျင်ပုဆိုး အပြာကွက်၊ ဖျင်အင်္ကျီ အဖြူ၊ အဲဒီအင်္ကျီကလည်း ဝတ်စပြုလေ ဝတ်ကောင်းလေပဲ။ ရေနွေးအိုးဆိုလည်း မြေ အိုးအသေးစားလေးကို နှုတ်ခမ်းကိုလက်မနဲ့ နှိပ်ထားတဲ့အရာလေးပါတဲ့ အိုး ကွင်းအစ်ဆို လည်း ယွန်းကွင်းအစ်၊ လက်ဖက်အုပ်ဆို လည်း ယွန်းအုပ် အစစအရာရာ ပြည်တွင်း ဖြစ်ကြီးပါပဲ။ ဘကြီးမိုးပြောထားတာလေး မှတ်မိလို့ ပြောပြရဦးမယ်။

“ငါတူ ရှိတိုင်းမသုံးနှင့် ချွေတာ သုံးရတယ်။ လူဆိုတာ တစ်နေ့ခွေးမလေး ဓာတ်မချုပ်တဲ့နေ့ မရောက်ဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူးကွ”

ကျွန်တော်က နားမလည်လို့...

“ခွေးမလေးဓာတ် မချုပ်တယ် ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာတုန်းဗျ”

“ဒီလိုကွ... လူရွှင်တော်ကြီးတစ် ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ ကျွန်တော်နှင့်ခွေးမလေး နှစ်

ယောက်ထဲနေတာ ခွေးမလေးယိုတာ ကျွန်
တော်စားတယ်။ ကျွန်တော်ယိုတာကို ခွေးမ
လေးစား။ အဲ့ဒီလို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စား
နေတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ ပူစရာမရှိဘူး
ထင်ခဲ့တာ။ တစ်နေ့ ခွေးမလေးလည်း ဓာတ်
ချုပ်ရာ ကျွန်လည်းငတ်ပါလေရောမျှတဲ့။
ဘကြီးမိုးစကားဆုံးတော့ ကျွန်တော် ရယ်
လိုက်ရတာ မျက်ရည်တော်ကျတယ်။ အဲ့ဒီ
အချိန်ကစပြီး ဘကြီးမိုးပြောပြထားတဲ့ထဲမှ
ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေကို တစ်ဆင့်ပြန်
ပြောပြချင်တဲ့စိတ်က ကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်
မှာ စာရေးချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်အောင် တွန်း
အားပေးခဲ့တာပါ။ စာရေးချင်တော့ ပထမ
တွေ့သမျှ စာအုပ်ကိုဖတ်။ အဲ့ဒီလို ဖတ်ရင်နဲ့
ဆရာနန္ဒသိန်းဇံ၏ စာအုပ်များနှင့် ဆရာ
ကံချွန်၏ စာအုပ်များကို အသည်းစွဲခဲ့တာ။
မန္တလေးဆရာကံချွန်နေတဲ့ သုံးခြံရပ်ကွက်နှင့်
ကျွန်တော်နေတဲ့ ၁၁/၁၁ ရပ်ကွက်က
မီးရထားသံလမ်းပဲရှားတော့ ဆရာဆီတော့
ခဏခဏသွားဖြစ်ပါတယ်။ သုံးခြံဗလီရဲ့
အရှေ့ဘက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆရာ
နှင့် စကားပြောကျရင်း ဆရာဆီမှ ပညာ
နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်
တော့် ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရင်းနှီးလာတော့

စာရေးဆရာ ရောသကြို့ မောင်မောင်မြသွေး
ပါ။ သူမိန်းမ မခင်သန်းကလည်း ညိုချော
ကြီးဗျ။ သူတို့ဖွင့်ထားတဲ့ သူကတော့
မင်းသားကြီး ကဖေးရဲ့ စားပွဲထိုးမန်နေဂျာ
တီးဆရာပေါ့။ ဆရာမြသွေးပြောထားတာ
တစ်ခုသတိရလို့ ပြောရဦးမယ်။ နေလင်း
ရေး...လူတွေအတ္တကြီးရင် ဘာမှမမြင်တော့
ဘူးကွ။ ဘာကိုဆိုလိုတာလည်း ဆရာဆို
တော့ ငါတစ်နေ့ ရန်ကုန်ကိုသွားရင်း
ဆင်ဖြူတော်ဝင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ချောကလက်ရောင်

ကြီးပါကွာတဲ့။ ကျုပ်ကမှန်တာပြောရလျှင်
ဆရာသွေး သေပြီထင်နေတာ။ ပါလာမှ
“ဪ ငါ့လူကြီး ရှိသေးသားပဲ”လို့
သိရတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ စာရေးဆရာ
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် ပေါင်းသင်း
ရင်းမှ စာရေးဆရာတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား
ဟာ လွန်စွာမှ လေးစားအတုယူထိုက်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါလားလို့ သိရပါတော့တယ်။

အတွင်းစိတ်က လူအများကို
အကျိုးရှိစေချင်တဲ့ စိတ်အခြေခံပြီး လောက
ကြီးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ မီးမောင်း
ထိုးပြခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်သိထားတဲ့ဟာကို
သူများကိုလည်း သိစေချင်၊ တတ်စေချင်တဲ့
စေတနာနှင့်ရေးကျတဲ့ စာရေးဆရာတွေပါ။
စီးပွားရေးသမားလို အရုံးအမြတ်တွက်လို့
မရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ဥပမာဆိုကျပါစို့
ကျွန်တော်စာမူတစ်ပုဒ်ရေးပြီး ကွန်ပျူတာ
စာမိပြီး စာတိုက်ကနေ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပို့မယ်
မဟုတ်ဘဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး။ အရင်းအနှီး
ကတော့ ၂၀၀၀ ကျပ်ဝန်းကျင်ထွက်သွားပြီး
မပါလာလို့ဆိုပြီးတော့လည်း စိတ်မလျှော့
ဘူး။ စာရေးဆရာ တော်တော်များများ တူတဲ့
အချက်ကတော့ ရှိတယ်ဗျ။ စာပေကို
အလေးမထား စာရေးဆရာကို စော်ကားတဲ့

စကားလုံး ပြောတဲ့လူကိုတော့ နည်းနည်း
ချဉ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ကျေးဇူး
ကြီးမား ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါး ခေါင်းစဉ်နှင့်
ဆောင်ပါးပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရလို့ ၎င်းစာမူကို မွေ
ဒါနစာအုပ်ထုတ်ပြီး နီဆပ်ရာကို လက်ဆောင်
ပေးရင်း ဆန်စက်သူဌေးတစ်ယောက်ကို
ပေးတော့ ကျွန်တော်စာအုပ်ကိုယူပြီး ကျွန်
တော်ရှေ့တင်လိပ်ပြီး ခါးထိုးသွားတာကို
မြင်ရတော့ တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ
ပါတယ်။ ခြောက်...တို့တိုင်းပြည်မှာ ဒီလို
လူတွေမများပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းမိ
ပါတယ်။ တချို့ကလေးတွေက ကျွန်တော်
ကို မြင်တာနဲ့ ဝန်ကြီးလာပြီး ဝန်ကြီးဆိုလို့
ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီး၊ ဆည်မြောင်း
ဝန်ကြီး ဘာဝန်ကြီး ညာဝန်ကြီး မထင်လိုက်
နဲ့၊ ဝန်ကြီးမင်းရာတ စာတိုညဉ့် အမှန်တော့
ကျွန်တော့်ကို စာရူးပေးပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်
ကတော့ ကိုကျော်ဆင့်ထုံး နဲ့လုံးမူထားတာ
တော့တာပဲ။ မန္တလေး ဟ/၁၂ ထဲမှာနေတဲ့
ဆိုက်ကားသမား ကိုကျော်ဆင့်က ဆိုက်ကား
နင်းရင်း လမ်းမှာတွေ့တဲ့ နတ်ခေါင်း-
နတ်တိုင်-ငါ့ရာ ဆိုက်ကားကိုရပ်ပြီး အကုန်
ဆင်းကောက်တာ ၁၂ လမ်းဆုံ ဆိုက်ကား
ဂိတ်မှာ သူနာမည် အကောက်ခွန်အရာရှိ

တဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကြာလာတော့ အခြား
ဆိုက်ကားသမားတွေ ဆိုက်ကားတစ်ခုခု
အိပ်ပွားတာနှင့် ကိုကျော်ဆင့်ကို အကူအညီ
တောင်းရတော့တာပဲ။ အဲ့ဒီတာလဲဆိုလျှင်
စုဆောင်းခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရပဲ။ စာပေမှာ
လည်း ဒီလိုပါပဲ ဆရာဖေမြင်က ဘယ်လို
ရေးသားထားသလဲဆိုလျှင် ဦးနောက်တွင်
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါ။ စာအုပ်ထဲတွင် အေဗရာဟမ်
လင်ကွန်ဆိုတဲ့လူဟာ ကျောင်းမည်မည်ရရ
မနေဘူးသော်လည်း မိမိကိုယ်ကို လေ့ကျင့်
သင်ကြားရင်း ဥပဒေပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့
ပြီး သူတိုင်းပြည်မှာ ထိပ်ဆုံးအဆင့် သမ္မတ

ကထူးတောင် ရခဲ့တယ်တဲ့။ နောက်တစ်ခု
ကတော့ ကျောင်းပညာ သုံးလသာ သင်ဖူး
သော သောမတ်(စ်)အက်ဒီဆင်သည် သိပ္ပံ
ပညာရှင်ကြီးတောင် ဖြစ်လာတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်ပြောလိုတဲ့ အကြောင်း
အရင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
မြန်မာလူမျိုးတွေက စာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်
ပြန့်ဖတ်စေချင်တဲ့သဘောပါ။ တချို့ကလည်း
တို့အဆင့်နဲ့ ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး
အားလျှော့ချင်ကြတယ်။ တကယ်တော့
မမြဲသော သဘောတရားထဲ၌ အတည်မြဲ
ဆုံး အရာကတော့ စာပေပါပဲ။ ပထမသင်္ဂါ
ရတနာကို ဘုရားရှင် ဖရိဒ္ဒိန္ဒာန်စံပြီး (၃)လ
အကြာ ဘီစီ (၂)ရာစုတွင် ရာသီဥတုပြင်
ဝေစာတောင် သရည်းပင်ရှိ လှိုင်ဂူ၌ ရှင်
ဟောကသကာမထေရ်မြတ်ကြီးက ဦးဆောင်
ပြီး ရဟန္တာပေါင်း ၅၀၀ နှင့် (၇)လအကြာ
ကျင်းပခဲ့ပြီး ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကာအဖြစ်
အဇာတသတ်မင်းကြီး ကုသိုလ်ပြုခဲ့ပြီး ဘုရား
ရှင်၏ ဩဇာများကို ပေရွက်ပေါ်မှာ ကညစ်
တံနှင့် ပေထက်အကွာရတင်ခဲ့ပြီး မှတ်တမ်း
တင်ခဲ့လို့ စာရွက်တောင်မပေါ်သေးတဲ့အချိန်
မှစလို့ ဒီနေအချိန်ထိ ဘုရားရှင်၏ စာပေတွေ
တည်မြဲနေခြင်းဟာ စာဖတ်သူနှင့် စာရေး

သူတွေရှိနေလို့ပါ။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ ၇၅% နှုန်းက စာဖတ်နေလို့ ထမင်း မစားရဘူး ပြောလာကြပြီ။ ထမင်းစားဖို့နှင့် မေထုံဖို့တို့နှင့်တင် လူ့ဖြစ်လာတာဆိုလျှင် တော့ သူတောင်းစားလုပ်လည်း ရပါတယ်။ တကယ်တော့ နိဗ္ဗာရောက်ကြောင်း ပထမ ဆုံး အထောက်အကူကတော့ စာပေပါ။ ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ် သိဖို့ဆိုတာကလည်း စာပေဖတ်ခြင်းနှင့်ပဲ သိနိုင်တာများပါတယ်။ ဘွဲ့တစ်ခုသာရခဲ့ပြီး စာဖတ်အား မကောင်းတဲ့ လူတွေများလာတော့ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီများရဲ့ အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြေငြာကိုပဲကြည့် အလုပ် သမား အလိုရှိသည်။ ဘာဘွဲ့ရသူဖြစ်ရမည်။ ဥပမာအားဖြင့် အနက်ဖွင့်ရလျှင် မွေကထိက အောင်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက်အတွက် လုပ်စရာအလုပ်မရှိတော့သလို ဖြစ်နေပြီ။ အခြား နိုင်ငံတွေမှာ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုရှိလျှင် သူတောင်းစားတောင် အလုပ်လျှောက်လို့ ရတယ်။ ဒါတွေ ဘာကြောင့်ရောသွားတာလဲ ဆိုလျှင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပညာကိုတန်ဖိုးမထား ဘဲ အဆင့်အတန်းကို တန်ဖိုးထားနေလို့ပါ။ လောကမှာ အဓိကနှင့်သာမညကိုတော့ ခွဲခြားသိဖို့လိုပါတယ်။ ရှေးယခင်က ဘုရား

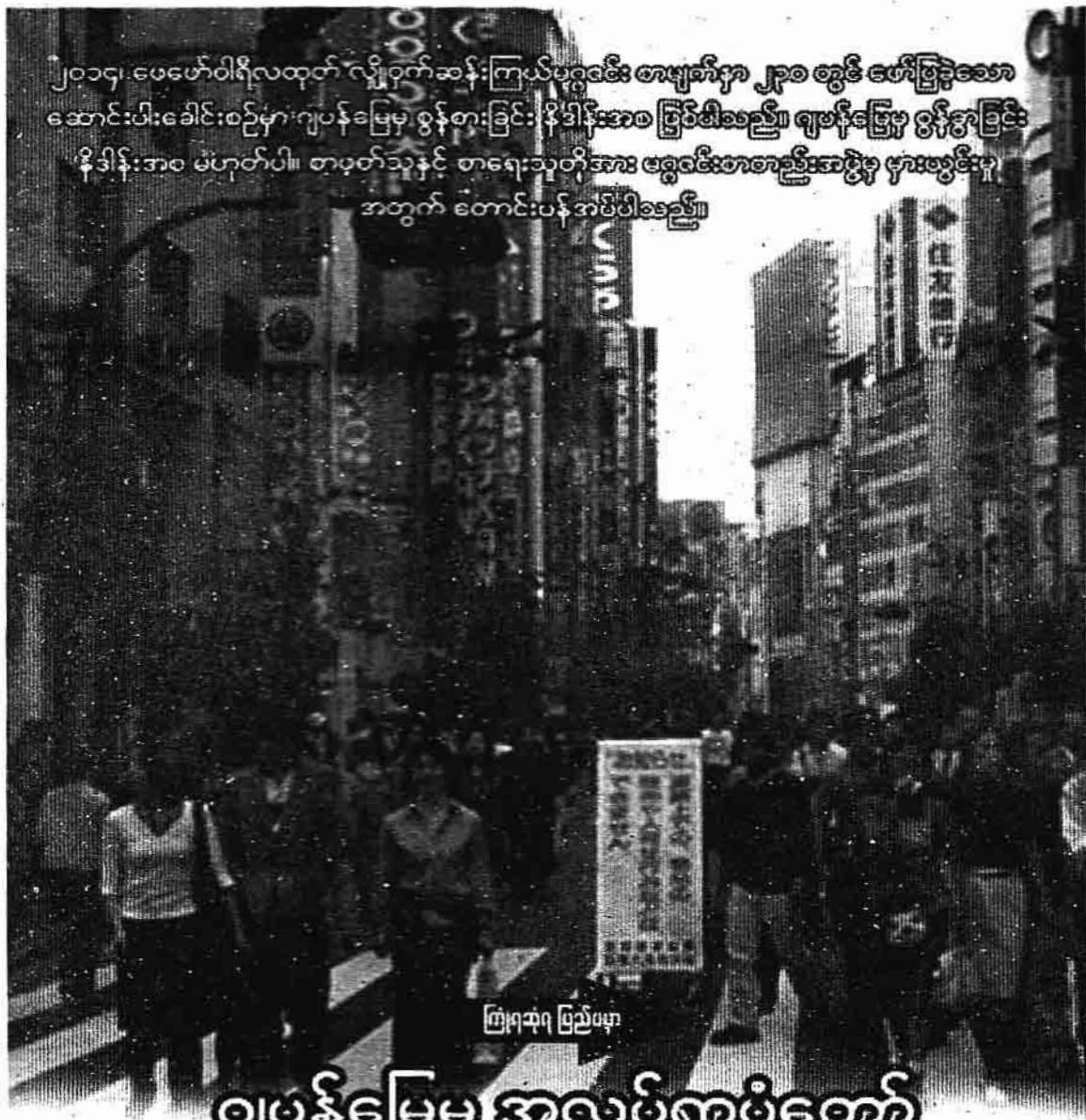
တစ်ဆူတည်လျှင် ဘုရားစောင့်ဆိုပြီး လူကို သတ်ကာ စတေးခဲ့ရပါတယ်။ ယခုအချိန် မှာ ၎င်းဘုရားကိုသွားပြီး မတော်တရော်လုပ် လျှင် အစောင့်ကတော့ သူတာဝန်သူကျေ အောင် ကြောက်အောင်လန်အောင် လုပ် ရမှာပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အခါ ဘုရားကို တောင်းပန်ဖို့ မလုပ်ကျဘဲ သိုက်နန်းရှင်ကို ပွဲထိုးပြီး တောင်းပန်တော့တာပဲ။ အဓိကက ဘုရားပါလားလို့ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ အကြောင်းအရင်းရှာကြည့်လိုက်တော့ ထိုသို့ တွေးခေါ်ခြင်းရဲ့ အဓိကတရားခံဟာ စာဖတ် ခြင်းအားနည်းလို့ပါ။ ယခုလိုရေးတာ ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တွေအားလုံးကို ခြုံပြီးတော့ ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စာပေကို မြတ်နိုးရန်၊ အလေးထားရန်အတွက် ကရုဏာဒေါသောနှင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

ယခုခေတ် လူငယ်တွေကို ကြည့် ပါဠိ၊ ကိုးတန်းအောင်လို့ ဆယ်တန်းရောက် သွားတဲ့လူက ကိုးတန်းစာအုပ်တွေ သူနှင့် မဆိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ပီသသာချိန်နှင့် ရောင်း စားပစ်တယ်။ သားသမီးက မသိတောင် မိဘကလည်း တားရကောင်းမှန်း မသိတော့ ဘူး။ ပြည်သူတွေ စာဖတ်အား ဘယ်လောက်

ကျဆင်းလာသလဲဆိုလျှင် ယခု မြစ်သားမြို့ မှာ စာအုပ်အငှားဆိုင် လေးဆိုင်ထဲရှိပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ကွမ်းယာဆိုင်များ ကတော့ တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် ပေတစ်ရာ တောင် မကျော်ပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာ ကွမ်းစားပြီး သောင်မတင်ရေမကျ စကား များကို ထိုင်ပြောနေမည့်အစား မိမိအိမ်၌ ဘာစာအုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ဖတ်နေလျှင် ဘယ် လောက်အတွေးအခေါ်တွေ ရင့်ကျက်လာ မလဲ။ သားသမီးကို ထိန်းချုပ်ရာတွင်လည်း စာပေထဲက ဘယ်ဥပမာနှင့်တန်သလဲဆိုပြီး ဥပမာတင်ပြကာ နားလည်အောင် ဆုံးမနိုင်လာ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်၏ ဒီ စာမူရေးချိန်မှစ၍ လူသူအများ စာပေကို တန်ဖိုးထားပြီး စာရွက်ကို ဆေးလိပ်ဖင်စီခံ လုပ်ရုံပစ္စည်းတစ်ခုလောက် မသတ်မှန်ကြပါ စေနင့်လို့ ဆုတောင်းရင်း စာမူတစ်ခုဖြစ်လာ အောင် အဆင့်ဆင့်ဖန်တီးခဲ့ရတဲ့ စာရေး ဆရာနှင့် စာပေတိုက်တွေကို လေးစားသမှု ဖြင့် စာပေကို တန်ဖိုးထားကြပါလို့ ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရပါတော့တယ်။

B.G နေသူရိန်
မြို့မအေး

၂၀၁၄၊ မေလ်ဝါရီလထုတ် လှိုဏ်ဆန်း ကြယ်မုလင်း ဇာမျက်နှာ ၂၃၀ စွဲ၌ ဖော်ပြခဲ့သော
ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်မှာ ဂျပန်ခမြေမှ စွန်စားခြင်း နိဒါန်းအစ ပြင်ပါသည်။ ဂျပန်မြေမှ စွန်စားခြင်း
နိဒါန်းအစ မဟုတ်ပါ။ စာပတ်သုနှင့် စာရေးသူတို့အား မုလင်းဇာတည်းအဖွဲ့မှ မှားယွင်းမှု
အတွက် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ကြီးထွား ဖြစ်ပေါ်

ဂျပန်မြေမှ အလုပ်ရှာပုံတော်

နှင်းမေရီမိုး
(ထုတ်ဝေသူ)

စွန့်လွှတ် စွန့်စားစိတ်အပြည့် ဖြင့် ဝေးလွင့်ကောင်းကင်အောက်ရှိ ဝေးမြေ ဂျပန်ပြည်သို့ ငွေရတနာပုံ အရာ ထွက်လာသော နဒီကျော့ရှင်း ...

သူ့စကားလည်း ငါမသိ။ ငါ့ စကားလည်း သူ့နားမလည်။ နေစရာနှင့် အလုပ်အကိုင်မှာလည်း ဘယ်ဆီဘယ် ဝယ် မှန်းဆ၍မရ။ ပါလာသမျှငွေအားလုံး ကုန်ခန်းကာ ဒုက္ခလောကဓံကို မခံစား နိုင်တော့ဘဲ ကုန်တိုက်၏ အမြင့်ဆုံးထပ် ပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ဘဝကို လက်မြှောက် အရှုံးပေးရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ် (ဇာတ် လမ်း အသေးစိတ်ကို ယခင်လက ဖော် ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။) ဂျပန်လူငယ်တစ်စုက တွေ့မြင်သွားပြီး အော်ဟစ်ပြေးလာကာ နဒီကျော့ရှင်းကို အန္တရာယ်ကင်းရာဆီသို့ ပိုင်း၍ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

နဒီကျော့ရှင်းအား ခံတန်းရှည် တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်စေပြီး သူတို့ကတော့ နဒီကျော့ရှင်းကို ပိုင်းအုံကာ တစ်ယောက် တစ်ခွန်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နဒီ နားမလည်သော စကားများဖြင့် ပြောဆို

နေကြသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သော ဟန်ပန်၊ ဂရုဏာသက်နေသော မျက်နှာ ထား အားတက်သရော ပြောဆိုနေသော စကားသံများက နဒီကျော့ရှင်း၏ ဒုက္ခကို သိလိုနေကြမှန်း သိသာနေသည်။ နဒီ ကျော့ရှင်းမှာ ကြံ့ဆုံ ခံစားလာခဲ့ရသမျှ ဒုက္ခအနစ်ကို ရင်ဖွင့်ကာ သွန်ချပြောပြ လိုက်ချင်စမ်းတော့သည်။ ခက်နေသည် က သူတို့ နားလည်နိုင်သည့် ဘာသာ စကားကို နဒီကျော့ရှင်းကမတတ်။ နဒီ ကျော့ရှင်း၏ ရင်တွင်းဖြစ် စကားများကို သူတို့က ဘာသာမပြန်နိုင်။ ဒီတော့ အလွယ်ကူဆုံး လက်ဟန် အမူအရာနှင့် ပြောကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်လက် ကိုဖြန့်ကာ ညာဘက်လက်နှင့် ထမင်း ဆုပ်ယူ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ဟန်ပြလိုက် သည်။ ပြီးနောက် လက်မနှင့် လက်ညှိုး ထိပ်ကိုဆက်ကာ အပိုင်းပုံ လုပ်ပြပြီး လက်ကို ခါပြလိုက်သည်။ နဒီဆိုလိုချင် သည်က စားစရာမရှိ။ သုံးစရာ ပိုက်ဆံ မရှိကြောင်း လက်ဟန် အမူအရာဖြင့် ပြောပြလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

နဒီမှာတော့ ဒီဂျပန်တွေ နဒီ ကို သနားသွားပြီး တစ်ခုခုကူညီလာလေ မလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဟိတ် ဟန်အပြည့်ထုတ်ကာ အိုက်တင် လုပ်ပြ နေမိသည်။ သူတို့ကတော့ နားမလည် သော မျက်လုံးလေးများဖြင့် နဒီလက်ဝါး ကို လာဖွတ်ကြည့်သူနှင့်၊ ပါးစပ်ကို လာ ဟကြည့်သူနှင့်၊ ဘာတွေ ဘာသာပြန်နေ ကြ ပြောနေကြမှန်းမသိ။

လက်မနှင့် လက်ညှိုးကိုဆက် ကာ OK, OK ဟု အော်နေသော သူကလည်း ရှိသေးသည်။ နောင် နှစ် အတန်ကြာ၍ ဂျပန်တို့၏အထာကို နားလည်လာမှ နဒီ၏ လက်ဟန် အမူ အရာကို ဂျပန်များ ဘာသာပြန်လွှဲမှားရ ခြင်းအကြောင်းကို နဒီကျော့ရှင်း သိလာ ရတော့သည်။ ဂျပန်လူမျိုးများက မြန်မာ လူမျိုးများကဲ့သို့ လက်ဖြင့် ထမင်းမစား တတ်ကြ ဘယ်အစားအစာကိုမဆို “တူ” နှင့်သာယူ၍ စားတတ်ကြသည်။ ယခု နဒီက လက်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့် ပြတော့ သူတို့မှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ-

“လက်တွေ့ ပါးစပ်တွေမှာ အနာတရများ ဖြစ်နေလို့လား”

ဟူ၍ ဘာသာပြန်ခဲ့ကြဟန် ရှိသည်။ အမှန်စင်စစ် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို တူပုံစံလုပ်ကာ တူနှင့်ညှပ်၍ အစာစားဟန် အမူအရာလုပ်ပြရကောင်း မှန်း ထိုစဉ်အခါက နဒီ လုံးဝမသိခဲ့။ မြန်မာလူမျိုးများက ပိုက်ဆံကို ငဝိုင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် လက်မနှင့်လက်ညှိုးကို အဝိုင်းပုံလုပ်ပြကာ ပိုက်ဆံသင်္ကေတကို ပုံဖော်တတ်ခဲ့ကြသော်လည်း ဂျပန်များကတော့ “အဆင်ပြေတယ် OK” ဟု ဘာသာပြန်တတ်သည်ကို ထိုစဉ်က နဒီ ကြုံမသိနိုင်စွမ်းခဲ့။ ဒီအပြင် ဂျပန် လက်သင်္ကေတမှာ လက်ခါပြုရိုး ထုံးစံမရှိဘဲ မှားလွှဲသို့မဟုတ် မကောင်းလွှဲလက်နှစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေခတ်ပုံစံ လုပ်ပြတတ်သည်ကိုလည်း နောင်တစ်ချိန်ကျမှ နဒီ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

ဒီကြားထဲ နဒီက ဗိုက်ဆာဆန် ဗိုက်ကိုနှိပ်ပြသော်လည်း ဂျပန်ဇာလေးများက ဗိုက်နာသည်ဟု ထင်

ကြပြန်သည်။ ထိုစဉ် စကားအထာမပေါက် ဖြစ်နေကြသော လူအုပ်စုကို အတင်းတွန်းထိုးကာ ဂျပန်လူငယ်လေးတစ်ယောက် နဒီ၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်ချလာသည်။ ပြီး မတတ်တစ်ခေါက် အင်္ဂလိပ်စကားကို တစ်လုံးချင်း ကြိုးစားပြောနေသည်။ ပြုံးကျယ်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် နဒီကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ လက်ညှိုးကလည်း အဝေးတစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြနေသည်။

You go police.

လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ ပြောလိုက်သည့် သူစကားများထဲမှ Police (ရဲ) ဆိုသော စကားက နဒီကို ခေါင်းနပန်းကြီးသွားစေသည်။

ဒီကောင်လေးက နဒီကျော့ရှင်းကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွားချင်ဟန်ရှိသည်။ ရဲဆိုလျှင် အကူအညီပေးရာဌာနဟု ယုံကြည်သော သူတို့နှင့် ရဲဆိုလျှင် အလွန် ကြောက်တတ်သော နဒီတို့ မြန်မာလူမျိုးများ၏ ဘဝခံယူချက်ချင်းက လားလားကြီး ဆန့်ကျင်နေမှန်း ထိုစဉ်က

ကြည့်လိုက်သည်။ ဘဝကို လက်မြှောက်
အရှုံးပေးပြီး သေမင်းရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ဖို့
ကြိုးစားတာတောင် ယမမင်းကြီးက သူ
ရင်တစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး မကြိုရဲဘူးဆိုတော့
နဒီကျော့ရှင်းအဖို့ လူပြည်မှာ ဆက်ပြီး
ရှင်သန်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ဘဲ ရှိတော့
သည်။

“ငါ့မှာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ စိရိယ
ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ။ အခု သေကံမရှိမှ
တော့ ငါ ရှင်ကိုးရှင်အောင် ကြိုးစားရ
တော့မယ်။ လက်ရှိ ငါက ဉာဏ်ကိုသုံး

နဒီ မသိခဲ့။ ရဲ (Police) ဟူသော အသံ
ကြားရုံနှင့် နဒီ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား
သွားသည်။ လျော့ရဲရဲ ခွန်အားများ
ဘယ်က ပြန်ပေါ်လာမှန်းမသိ။ ထိုနေရာ
မှ အတင်းရုန်းထွက်ကာ ကယ်တင်ရှင်
ဂျပန်လူငယ်လေးများနှင့် ဝေသထက်
ဝေးရာသို့ နဒီကျော့ရှင်း လွင့်လာခဲ့တော့
သည်။

ကုန်တိုက်နှင့် မနီးမဝေး
ရပ်ကွက်ပန်းခြံတစ်ခုထဲ၌ တစ်ယောက်
တည်း ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း

ကယောက်ကယက်ဖြစ်ခဲ့သမျှ စိတ်စဉ်
တစ်ခုလုံးကို တည်ငြိမ်အောင် စုစည်း
နိုင်ရန် နဒီကျော့ရှင်း ကြိုးစားကြည့်
လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ တောင့်တင်း
နေသမျှ အကြောအခြင်အားလုံးကို
ဖြေလျော့ချလိုက်ပြီး မျက်စိနှစ်လုံးကို
သာသာယာယာကလေး မှိတ်ထားကာ
စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးကို ဘာမျှ မတွေးဘဲ
ငြိမ်ငြိမ်ကလေး အနားယူလိုက်သည်။
စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားမှ မျက်စိဖွင့်ကာ
ဆိတ်ငြိမ်ပန်းခြံတစ်ဝန်းလုံးကို လှည့်ပတ်

ရမယ်ဆိုတော့ ငါ့မှာ သူတို့စကားတတ်
တဲ့ ဉာဏ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ သူတို့စကား
သုံးစရာ မလိုတဲ့ အလုပ်ကို ရှာရမယ်။
လတ်တလောတော့ သန်ရှင်းရေးပဲဖြစ်
ဖြစ် ပန်းကန်ဆေးပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှာပဲ။
အလုပ်သမားခေါ်တဲ့ စာရွက်ကပ်ထား
တဲ့ နေရာတွေမှာ အလုပ်ဝင်မေးရမယ်။
ဟော... ဒီမှာ ငါ့ကံကောင်းတာ ပေါ်လာ
ပြီ။ ငါက ဂျပန်လို မဖတ်တတ်ပေမဲ့
အလုပ်သမား လစာငွေကိုတော့ ဂျပန်
တွေက အင်္ဂလိပ်လိုရေးတော့ ငါ ဖတ်

တတ်တာပေါ့။ ဒါဆို လစာနည်းတဲ့ နေရာမှာ ဝင်မေးရင် ငါ့အတွက် အလုပ် ရနိုင်မှာ အလုပ်ရရင် စားဖို့အတွက် မယူရတော့ဘူးပေါ့။ စိတ်ဓာတ်ကို လုံးဝအကျ မခံဘဲ ပီရိယစိုက်ပြီး အလုပ်မြန်မြန် ရအောင် ရှာကိုရှာမယ်။

နဒီကျော့ရှင်းသည် ကျနေသော စိတ်ကို ပြန်ကောက်ယူရင်း အားဆေးပြန်ကျွေးလိုက်သည်။ ချဉ်နဲ့ နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အားဖြည့်ရန် ပန်းခြံထဲရှိ ရေပိုက်ခေါင်းမှရေကို ဖွင့်ချကာ အဝသောက်ပစ်လိုက်သည်။ အေးစက်နေသော ရေခွံချိုက နဒီကျော့ရှင်း၏ ဝမ်းကို ဝစေရုံမက လန်းဆန်းစက်ကြွလာစေသည်။

ထို့နောက် နဒီကျော့ရှင်းသည် ငယ်ဆုံးမမြင်နိုင်သည့် ဘဝခရီးအတွက် ခြေပြင်လျှောက်လှမ်းလိုက်သည့် ခြေလှမ်းများအဖြစ် စားသောက်ဆိုင်များရှိရာ ခြေဦးလှည့်လိုက်တော့သည်။

xxx

အလုပ်သမားခေါ်သည့် နေရာ

တွေက တော်တော်များသော်လည်း နဒီဘာပြောမှန်လည်း သူတို့ကမသိ၊ သူတို့ဘာပြန်ပြောမှန်လည်း နဒီက နားမလည်ဖြင့် ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့်သာ တစ်နေ့တာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ တွေရာသန်စင်ခန်းထဲမှ ဘုံဘိုင်ခေါင်းရှိ အေးမြခွံစိမ့်နေသော ရေကိုသောက်ကာ ဟာနေသော ဝမ်းကိုဖြည့်တင်းနိုင်သော်လည်း နဒီကျော့ရှင်းမှာ အားအင် တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာသည်။ လမ်းဆက်လျှောက်နိုင်ရန် ခွန်အားမရှိတော့သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ ဝမ်းကဟာ၊ ဗိုက်ကဆာ၊ အားကကုန်နေရသည့်ကြားထဲ အအေးဓာတ်က နှိပ်စက်လာပြန်သည်။ လက်ရော၊ ခြေပါ အေးစက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ခဲများသွားလေမလားဟု ထင်ရလောက်သည့် ခြေလက်များက ထိမိ၍ ထိမိမှန်းမသိနိုင်အောင် ထုံလာသည်။ တကတ်ကတ်နှင့် ရိုက်ခတ်နေသော သွားများကြောင့် နှုတ်ခမ်းများက ပိတ်စိ၍ မရနိုင်အောင်

ခြစ်နေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဂျပန်ပြည်မှာ အေးခဲပြီး သေရသူစာရင်းထဲ ငါ့နာမည် ပါတော့မယ်ထင်တယ်။ သေမင်းက ငါ့ကို အချိန်စေ့ပြီလို့ အသိပေးနေတာများလား”
ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော အတွေးနှင့်အတူ နဒီကျော့ရှင်းထံသို့ ကြောက်စိတ်များ အလိုလို ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“ဪ... ငါ့နယ်။ သေဖို့ ကြိုးစားတုန်းက ကြိုးစားခဲ့ပြီး အခု သေရ တော့မလို့လို ဖြစ်ပြန်တော့လည်း ကြောက်လာပြန်ပြီ။ ငါ့စိတ်တွေက တော်တော် အပြောင်းအလဲမြန်ပါလားနော်”

နဒီကျော့ရှင်းသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် စိတ်အားငယ်လာကာ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေမိသည်။

“အမလေး... ရှင်... ရှင်က သေမင်းကြီးလား။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်နောက်ကို ကျွန်မ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

အား...

ရုတ်တရက် ဘယ်ကရောက်
လာမှန်းမသိသည့် နံနက်ညစ်ပေနေသော
ကုတ်အင်္ကျီဖောင်းဖောင်း၊ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွားနှင့်
လူတီလူးကြီးတစ်ယောက်က နဒီကျော
ရှင်းကို ချိုင်းမှမကာ ထိုင်နေရာမှ ဆွဲထူ
နေသဖြင့် အထိတ်တလန့်အော်ရင်း
နဒီကျောရှင်းမှာ အကြောက်အကန်
ရုန်းနေရှာသည်။ မြေပြင်ပေါ်၌ ကျွဲကျွဲ
လေး ကွေးနေသော အနေအထားမှ
မတ်တပ်အနေအထားသို့ ဘယ်လို
ရောက်၍ ရောက်သွားမှန်း နဒီကိုယ်တိုင်

ပင် မသိတော့။ လက်မောင်းကို အမိအရ
ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်သွားရာနောက်သို့
မျက်စိစုံမှိတ်ကာ တရွတ်တိုက် လိုက်ပါ
ရင်း ...

“ဒီတစ်ခါ ငါ့ကို ငရဲသားက
လာခေါ်တာနဲ့တူတယ်။ ငါတော့ နတ်
ပြည်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပုံစံနဲ့ဆို
ငရဲပြည်ကိုပဲ ခေါ်သွားလောက်တယ်”

နဒီကျောရှင်းမှာ မျက်လုံးထဲ
“ဝင်း”ခနဲ ဖြစ်သွားမှ ကြောက်ကန်ကန်
အတွေးများ ရပ်သွားတော့သည်။

“ငရဲပြည်များလား။ နတ်ပြည်

ဖြစ်ပါစေ”

သိလိုတော့နှင့် မျက်စိတစ်စုံကို
ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ မျက်စိရှေ့တည့်တည့်၌ တွေ့လိုက်
ရသောအရာမှာ ...

“ဟင်... အချို့ရည်ဘူးတွေ
ရောင်းတဲ့စက်ပဲ စက်တစ်ခုလုံး မီးတွေ
ထိန်းထိန်းလင်းနေအောင် ထွန်းထားတာ
ကိုး”

နဒီကျောရှင်းသည် အချို့ရည်
ရောင်းစက်မှ အချို့ရည်မျိုးစုံကို လိုက်
ကြည့်နေမိစဉ် လူတီလူး ငရဲသားကြီးက
အချို့ရည်စက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်
တန် တစ်ရွက်ကို ထည့်လိုက်သည်။
အချို့ရည်စက်၏ အချို့ရည်ဘူးတိုင်း
အောက်ရှိ 100 ဆိုသော စာတန်းတိုင်၌
မီးများလင်းလာသည်။ ငရဲသားကြီးက
Hot (အပူ) ဟု ရေးထားသော ကော်ဖီ
ဘူးနေရာကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ဖိချလိုက်
သည်။

“ကလေး... ကလေးကလေး
ဘူးတစ်ဘူးစက်လေးပဲ ပြတ်တောက်

လာသော အသံနှင့်အတူ အချို့ရည်စက်
၏ အောက်အံ့ဖုံးလေးတစ်ခုထဲ၌ ကော်ဖီ
ဘူးလေးတစ်ဘူး ရောက်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

နဒီကျော့ရှင်းက အံ့သြသော
မျက်စိများဖြင့် ငရဲသားကို မော့ကြည့်
လိုက်ရာ ငရဲသားကြီးက တည်တည်ခန့်
ခန့် မျက်နှာကြီးဖြင့် ကော်ဖီဘူးကို
ကောက်ယူရန် နဒီကျော့ရှင်းအား
မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက ပြနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝိုး ... ဒတ် ဒတ် ဒတ်
ဒတ်”

အသံလာရာသို့ နဒီကျော့ရှင်း
လိုက်ကြည့်လိုက်ရာ အချို့ရည်စက်၏
ညာဘက်အောက်မှ ပိုငွေပိုက်ဆံများ
ပြန်ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နဒီကျော့ရှင်းက အချို့ရည်
စက်အောက်မှ ကော်အံ့ဖုံးလေးကိုဖွင့်ကာ
ကော်ဖီဘူး ပူပူလေးကို ကောက်ယူနေစဉ်
ငရဲသားကလည်း ပြန်အမ်းငွေများကို
ဆွဲကလေးထဲမှ ကောက်ယူကာ

ပြန်သိမ်းနေသည်။

နဒီကျော့ရှင်းမှာ ကော်ဖီဘူး
ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း
ကော်ဖီဘူး၏အပူဓာတ်နှင့် ထုံနေသော
လက်ကို နွေးလာအောင် ကြိုးစားကြည့်
နေမိသည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက် သက်သာ
လာတော့ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်လိမ့်ကာ
မျက်နှာကို နွေးလာအောင် အပူဓာတ်
ပေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဝိုး ... ကလုံး ...
ကလောက် ... ဝိုး ... ဒတ် ဒတ်
ဒတ်”

ပိုက်ဆံထည့်သံ၊ ဘူးကျသံ၊
အမ်းငွေ ထွက်ကျလာသံများက ဒုတိယ
အကြိမ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် မျက်စိ
မှိတ်ကာ မျက်လုံးပေါ် ကော်ဖီဘူးတင်ရင်း
အနွေးဓာတ်ပေးနေရာမှ နဒီကျော့ရှင်းက
စပ်စုချင်သော မျက်လုံးများကို အလို
လိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ထပ်ကျလာသော ပူပူနွေးနွေး
လက်ဖက်ရည်ဘူးတစ်ဘူး၊ ငရဲသားက
လက်ဖက်ရည်ဘူးကို ကောက်ယူကာ

ကလစ်ကို လှန်ဖွင့်ပြီး နဒီကျော့ရှင်း၏
လက်ထဲသို့ စွတ်ထည့်ပေးနေသည်။
ပါစပ်ကတော့ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။
အမူအရာကတော့ နဒီကို လက်ဖက်
ရည်ဘူး မော့သောက်ခိုင်းနေဟန်ရှိသည်။
အပူလျော့သွားပြီဖြစ်သော နဒီကျော့ရှင်း
၏ လက်ထဲမှ ကော်ဖီဘူးကို သူကပြန်
ယူပြီး ဖွင့်သောက်နေသည်။ ညစ်ပေ
နေသော ငရဲသား၏လက်များဖြင့် ဖွင့်ထား
သော လက်ဖက်ရည်ဘူးကို နဒီကျော့ရှင်း
မှာ သောက်ရန် ရွံရှာသလိုလိုဖြစ်နေမိ
သည်။ သို့သော် ကယ်တင်ရှင် ငရဲသား၏
စေတနာကို စော်ကားသလိုဖြစ်သွားမည်
ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ တစ်ချိန်တည်း၌
“တဝွမ်ဝွမ်” “တဝိုးဝိုး” ပြည်ကာ လှဲဆော်
လာသော ဝမ်း၏အလိုကိုဖြည့်ရန် နဒီ
ကျော့ရှင်းသည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်
ပြီး လက်ဖက်ရည်ဘူးကို မော့သောက်
ချလိုက်တော့သည်။ ပူခနဲ ဆင်းချသွား
သော လက်ဖက်ရည်က တစ်ကိုယ်လုံးသို့
အပူဓာတ်များ ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားစေရုံ
မက လက်ဖက်ရည်၏ အချို့ဓာတ်နှင့်

အရသာက နဒီကျော့ရှင်းကို လန်းဆန်း တက်ကြွသွားစေပြန်သည်။

"Thank You, Thank You Very Much"

နဒီကျော့ရှင်းသည် ပါးစပ်မှ ကျေးဇူးတင်စကားကို အကြိမ်ကြိမ် ရွတ် နေမိရုံမက ငရဲသားကိုလည်း အကြိမ် ကြိမ် ဦးညွှတ်ကာ ကျေးဇူးတင်ဟန် သရုပ်ပြနေမိသည်။

ငရဲသားက နှုတ်ခမ်းလေးကွေး ရုံ အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် နဒီကျော့ရှင်း ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲခေါ် သွားပြန်သည်။ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများနှင့် လျှင်မြန်လှသော ငရဲသားနောက်သို့ နဒီ ကျော့ရှင်းမှာ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်း များဖြင့် ယက်ကန်ယကန် လိုက်ပါ သွားရပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ ငရဲသားခေါ်သွားသည် က မှောင်မိုက်ကာ မီးအလင်းရောင် အားနည်းသည့် လူခြေတိတ်သော နေရာ တစ်ခု။

"ဟင်...သူက ငါ့ကို ကူညီ

သလိုလိုနဲ့ ငါ့ကို လူညွတ်ခူးစားဖို့ ကြံနေ တာတဲ့။ အို...ငါ အသေတဲ့ ခံလိုက် မယ်။ ဘဝတော့ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး"

နဒီကျော့ရှင်းသည် ပေါ်လာ သည့် အတွေးနှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆူတက်လာပြီး ငရဲသားလက်မှ လွတ်ရန် အားကုန်ရန်းကန်ပစ်လိုက် သည်။

"ဖြန်း ... အား ..."

ကိုယ်လုံးရော၊ ခွန်အားပါ များစွာသာလွန်သော ငရဲသားကြီးက မျက်စိမိုက်ကာ အကြောက်အကန်ရန်း နေသော နဒီကျော့ရှင်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အေးဇက်နေသော ဘီယာဖြင့် ဖြန်းခနဲ အသံမြည်အောင် ပက်ဖြန်းလိုက်သဖြင့် နဒီကျော့ရှင်းမှာလည်း ရုတ်တရက်လန့် ၍ အော်လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွားကာ ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့် သွားသည်။ နဒီကျော့ရှင်းသည် မျက်နှာ ပေါ်မှ ဘီယာများကို လက်နှင့်သပ်ချရင်း ငရဲသားကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ငရဲ သား၏ သနားကြင်နာဟန် မျက်နှာပေး

နှင့် ချိုသာသော အပြုံးများက နဒီကျော့ ရှင်း၏ ရင်ထဲမှာ အကြောက်တရားများ ကို ထွက်ပြေးလွှင့်ပျောက်သွားစေသည်။

မနားတမ်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေသော ငရဲသား၏ စကားများကို နဒီ ကောင်းစွာနားမလည်သော်လည်း ငရဲသားက သူနေသည့် နေရာသို့ နဒီ ကျော့ရှင်းကို ခေါ်လာခြင်းဖြစ်မှန်း နဒီ နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

အလွန်အေးသည့် ဂျပန်မြေ ပေါ်မှာ နွေးထွေးစွာ အိပ်နိုင်ရန် သူ့မှာ အောက်ခင်းမွေ့ရာ အထူကြီးနှင့် အပေါ် ခြံ၊ မွေ့ရာထူထူတို့ရှိသည်။ သို့သော် စက္ကူစာခွံများဖြင့် အိပ်ရာပတ်လည်ကို ကာရံထားပြီး နေရာကလည်း လှူရှင် နေသည့် တိုက်တစ်ခု၏ ထောင့်ကွယ် လမ်းဘေးဖြစ်နေသည်။

"ဪ...သူက အိပ်မြေ ရာခြေမှ Homeless တစ်ယောက်ကို နဒီကျော့ရှင်းက ငရဲသား အခြေအနေကို သုံးသပ်နေစဉ်မှာပင်"

"ဟေး ..."

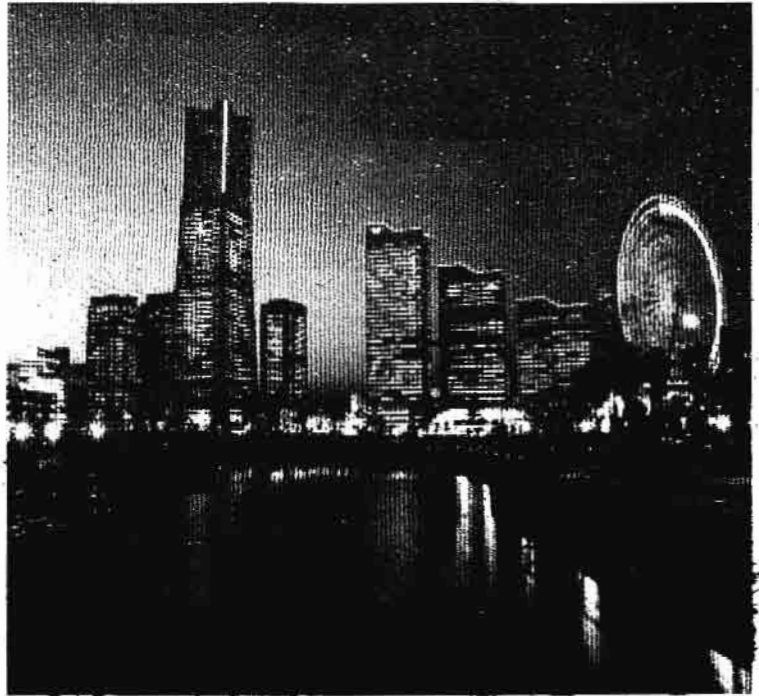
ငရဲသားက ဝမ်းသာအားရ
ဟန်ပန်ဖြင့် ပိစပ်မှလည်း အော်ဟစ်ကာ
ထချန်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နဒီ
ကျော့ရှင်း၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
ကာ သွက်သွက်ကြီး လှည့်ထွက်သွားရာ
တတိယအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ်တစ်ခြမ်း
စောင်းလျက် ယက်ကန်ယက်ကန် လိုက်
ပါသွားရပြန်သည်။

လင်းထိန်နေသည့် အဆောက်
အဦတစ်ခုထဲသို့အရောက်၌ ကောင်တာ
တစ်ခုရှေ့တွင်ရပ်ကာ ငွေများပေးနေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရပြီး နဒီကျော့ရှင်းကို
လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်ကိုလည်း တွေ့
လိုက်ရသည်။

နဒီကျော့ရှင်းမှာ ငရဲသား
အပေါ် လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား စေခွဲ
ရခက်နေဆဲဖြစ်နေသဖြင့် ထွက်ပြေးရ
ကောင်းနိုးနိုး၊ ငရဲသား၏ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်ရ ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ချေတုံ
ချတုံ ဖြစ်နေမိသည်။

“အား...”

ထွက်ပြေးရကောင်းနိုးနိုး လမ်း
ပေါက်ရှာနေတုန်း ရုတ်တရက် ဦးခေါင်း
ထိပ်၌ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် နဒီကျော့
ရှင်း နာကျင်စွာ လန့်အော်မိလိုက်သည်။

ခေါင်းကိုလက်နှပ်ပွတ်ရင်း မော့
ကြည့်လိုက်ရာ အောင်နိုင်သူ၏ အချို့ဆုံး
အပြုံးနှင့် ငရဲသားကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ငရဲသားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နဒီ၏
ဦးခေါင်းကို နာအောင် ခပ်ဆတ်ဆတ်
လေး ရိုက်ခွင့်ရသည့်အပေါ်၌ သူ တော်
တော် ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။ ထို့နောက်

ဒေါသမျက်စောင်းနှင့် ဘုကြည့်ကြည့်နေ
သော “နဒီ၏ လက်ထဲသို့ လက်မှတ်
တစ်စောင်ထည့်ပေးကာ ဝင်ပေါက်တစ်ခု
ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း နဒီကို ဝင်သွား
ရန် အမူအရာလုပ်ပြနေသည်။

နဒီလည်း မထူးတော့ပြီမို့ ဖြစ်
ချင်ရာဖြစ် သဘောထားကာ ငရဲသား
ညွှန်ပြသည့်အပေါက်မှ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်
လျက် မျက်စိမှိတ်၍ ဝင်သွားလိုက်တော့
သည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့်

နဒီကျော့ရှင်း၏ မျက်လုံးများ ပြုံးကျယ်
သွားတော့သည်။ ရုတ်ခြည်း အံ့သြသွား
သည်။ လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့။

“ဟား ... ဒါ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးပဲ။
ငရဲသားက တော်လိုက်တာ။ ငါ့ကို
အအေးဒဏ်ကလွတ်အောင် အပူဓာတ်
လွှတ်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံဆီကို ပို့ပေးလိုက်
တာကိုး”

ပထမတော့ နဒီကျော့ရှင်း
ရုပ်ရှင်ထိုင်ကြည့်နေသေးသည်။ ဘာသာ
စကားက နားမလည်သည့်အပြင် နောင်
ရေးအတွက် ရတက်မအေးဖြစ်နေပြန်
သဖြင့် နဒီကျော့ရှင်း၏ အာရုံများက
ရုပ်ရှင်ထဲ၌ ပျော်ဝင်မသွားနိုင်ခဲ့။ ဒီကြား
ထဲ တစ်နေကုန် အလုပ်ရှာပုံတော်
ကြောင့် နွမ်းနေသဖြင့် မျက်လုံးများက
စင်းလာနေသည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးသွားမှာကို
နဒီ စိတ်ပူလာမိသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲဝင်ခါနီး
ခေါင်းအောက်၌ လက်ဝဲခံကာ အိပ်ဟန်
ပြခဲ့သော ငရဲသား၏ဟန်ပန်ကို မြင်သော
လာမိသည်။ “ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဝိုက်မရှက်
ဘဲလေ” အတွေးနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ရုံ၏

နောက်ဆုံး ထောင့်ဆုံးသို့ဝင်ကာ ခုံ
အောက်ရှိ ကော်ဇော နွေးနွေးပေါ် ဘေး
တိုက် ကွေးကွေးလေး ဝင်လှဲကာအိပ်ချ
လိုက်တော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်
သွားမှန် နဒီမသိ။ နိမ့်နိမ့် ကမန်းကတန်း
ထိုင်လိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ကတော့ ပြသ
နေဆဲပင်။ အိပ်နေသောသူလို လန်းဆန်း
လာသဖြင့် နဒီအတွက် ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့
ပြီဖြစ်မှန်း နားလည်မိလိုက်သည်။ ဤ
ရုပ်ရှင်ရုံက ၂၄ နာရီ အဆက်မပြတ်
ပြသနေပြီး ဝင်ချင်သည့်အချိန် ဝင်နိုင်၊
ပြန်ထွက်ချင်သည့်အချိန်၌ ပြန်ထွက်နိုင်
သဖြင့်သာ ငရဲသားက နဒီအတွက် အိပ်
ခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ပေးခဲ့ဟန်ရှိသည်။
ဘာပဲပြောပြော တည်းခိုခန်းထက်စာလျှင်
တော့ ဈေး လွန်စွာသက်သာသည်။ နဒီ
ကျော့ရှင်းသည် ရုပ်ရှင်ရုံ သန့်စင်ခန်း
သို့ဝင်ကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်
သည်။ နံနက်စာဟု သဘောထားကာ
ရေကို လက်ခုပ်နှင့်ခံပြီး အဝသောက်ပစ်
လိုက်သည်။ (ဂျပန်ပြည်ရှိ ရေပိုက်လိုင်း

များကို ပုံမှန်သန့်စင်ခြင်း ရှိသဖြင့်
ရေသန့်ဟူ၍ သီးသန့်ဝယ်သောက်စရာ
ရေကို ကျိုချက်စရာ မလိုဘဲ လူတိုင်းက
တွေ့ရာ ဘုံဘိုင်ခေါင်းဖွင့်၍ စိတ်ချစွာ
သောက်သုံးတတ်ကြသည်။)

ငရဲသားက ကိုယ်ချင်းစာစိတ်
နဲ့ ငါ့ကို ကူညီခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်။ ဘာပဲ
ပြောပြော တစ်ညတာတော့ အန္တရာယ်
ကင်းကင်းနဲ့ ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့ပြီ။ အခု
ချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက အလုပ်ရဖို့
ပဲ။ ဒီနေရာက ရုပ်ရှင်ရုံဆိုတော့ လူစည်
မှာပဲ။ အဲဒါဆို စားသောက်ဆိုင်တွေလည်း
ပေါ့မှာပဲ။ အလုပ် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတဲ့
ဆိုင်၊ အလုပ်သမား အရေးပေါ်လိုနေတဲ့
ဆိုင်တွေလည်း ရှိကိုရှိရမယ်။ ဘုရား
သိကြား “မ” လို့ ဘုရားတပည့်တော်မကို
အလုပ်ပေးနိုင်တဲ့နေရာဆီ အရောက်ပို့
ပေးကြစေချင်ပါတယ် ဘုရား”

နဒီကျော့ရှင်းသည် အတွေးနှင့်
အတူ ဘုရားကန်တော့ရင်း အထက်
ပုဂ္ဂိုလ်များကို “တ” ကာ ကူညီစောင့်မပေး
ကြရန် ဆုတောင်းလိုက်သည်။

နဒီကျော့ရှင်းသည် ရုပ်ရှင်ရုံ
ပတ်ပတ်လည်ရှိ အလုပ်ခေါ်စာရွက် ကပ်
ထားသော ဆိုင်ခန်းမှန်သမျှ အလုပ်ရရေး
ဝင်လုံးပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းခါခါ လည်
ခါခါဖြင့် ညနေစောင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်လာသည်။ ဝမ်းက ဂွမ်းဂွမ်းမြည်
လာမှ ဝမ်းကိုဖြည့်ဖို့ သန့်စင်ခန်းရှာရန်
သတိရလာသည်။ နွမ်းနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်
က ကျဆင်းလာသည့် စိတ်ဓာတ်နှင့်အတူ
ပစ်လွှဲချလိုက်ချင်လာသည်။ သောက်စရာ
ရေပဲရရ၊ ခွေစရာ နေရာပဲရရ ဟူသော
အတွေးနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံအောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

“အီ ရက် ရှိ င်း မတ် ဆဲ”
(Iraishaimase)

အောက်ဆုံးလှေကားထစ်သို့
အရောက် ရှေ့တည့်တည့်ရှိ တံခါးချပ်က
အလိုအလျောက်အပွင့်၊ အတွင်းရှိ ဂျပန်
ရိုးရာဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦး
က ဦးညွှတ်လျက် အနေအထားဖြင့်
အရိုအသေပေးလျက်။ တဆက်တည်း၌
အတွင်းမှ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကြိုဆိုနှုတ်

ခွန်းဆက်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

ရုတ်တရက်မို့ နဒီကျော့ရှင်း
ကြောင်အင်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ရုပ်ရှင် . တွေထဲကတိုင်း
နေချင်းညချင်း ငါ မင်းသမီးတစ်ပါးများ
ဖြစ်သွားလေရော သလား။ ဒါမှမဟုတ်
အိပ်မက်များလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ စိတ်
လှုပ်ရှားစရာတွေများလို့ စိတ်ဝေဒနာ
တွေဖြစ်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ
မြင်နေတာလား”

တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်
တွေးနေမိစဉ် အတွင်းခန်းမှ ဂျပန်ရိုးရာ
ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်တစ်ဦးအုပ်လိုက်ကြီး
ထပ်ထွက်လာပြီး နဒီကျော့ရှင်းကို အတွင်း
ခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်မန္တကပြုနေကြပြန်
သည်။

“ဟင်...ဒါ...ဒါ စားသောက်
ဆိုင်ပဲ။ ငါ့ကို ညည်းသည်အမှတ်နဲ့ တရို
တသေ ခေါ်နေကြတာပဲ။ ငါ . . . ငါ
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်

သွားသော တံခါးကို အထိတ်တလန့်ဖြင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးချပ်၌ စာရွက်
ဖြူတစ်ရွက် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ နဒီကျော့ရှင်းသည် တံခါးနားသို့
ပြေးသွားပြီး ကပ်ထားသော စာရွက်ကို
လက်နှင့်ပုတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
ဆိုင်၏ အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်ရှိသော လူ
ဘက်သို့လှည့်ကာ ဦးညွှတ်အရိုအသေ
ပေးလိုက်သည်။

“အိုးနယ်ကိုင်းအိရိုးမတ်(စ်)”
(onegaishimasu)

ဂျပန်ဘာသာ၏ အဓိက
အခြေခံအကျဆုံး မေတ္တာရပ်ခံသည်
စကားလေးကိုတော့ ကြိုးစား၍ ပြောချ
ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီထက်ပို၍လည်း
နဒီကျော့ရှင်း မပြောတတ်သဖြင့် သနား
ကမား မျက်နှာပေးလေးနှင့် ဆိုင်အကြီး
အကဲ၏ မျက်နှာကို မရဲတရဲမော့ကြည့်
လိုက်သည်။

ဆိုင်အကြီးအကဲက နဒီကျော့
ရှင်း၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း
ရုတ်ခြည်း ပြုံးချလိုက်သည်။ ပြီးနောက်

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နဒီကို
သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့ လက်ဟန်ပြရင်း ရှေ့မှ
သွက်သွက်ကြီး လျှောက်သွားတော့သည်။

ပထမတော့ နဒီကျော့ရှင်းမှာ
ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ပြီးမှ ကမန်းကတမ်း
ဖြင့် နောက်မှလိုက်သွားလိုက်သည်။

အကြီးအကဲက ဟင်းချက်
ဆောင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားရာ
နဒီကျော့ရှင်းလည်း လိုက်၍ဝင်သွားရန်
ဟန်ပြလိုက်စဉ် ရေများ စိမ့်နေသော
တမံတလင်းကို ခြေချရန် စိတ်ထဲ၌
အလိုလို ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေမိသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။ တဆက်တည်း၌
အကြီးအကျယ် အားငယ်သွားသလို
နလုံးထဲ၌ ဆိုတက်လာသည်။

“ဟား...ငါ ဒီမီးဖိုဆောင်မှာ
အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ။ တစ်သက်နဲ့တစ်
ကိုယ် ဒီလိုအလုပ်များ လုပ်ရလိမ့်မယ်
လို့ တစ်ကြိမ်မှ မတွေးမိခဲ့ပါလား။
အိုး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ အလုပ်
ရမှ ငါ့အသက်ဆက်နိုင်မှာ ဘာပဲလုပ်ရ
လုပ်ရ ငါ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

လှုပ်ပြတ်သကဲ့သို့ တိုတောင်း
လွန်းလှသည့် အချိန်လေးအတွင်း၌
ခံစားချက်မျိုးစုံနှင့် အတွေးကွန်ယက်
ဖြန့်မှုကလည်း မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အသက် ၄၀
ကျော်ခန့်ရှိမည်ထင်ရသည့် လူကြီးတစ်ဦး
က မီးဖိုဆောင်စီး ဖိနပ်တစ်ရံကို ယူလာ
ကာ နဒီကျော့ရှင်း၏ ခြေထောက်ရှေ့
တည့်တည့်၌ ချပေးလာသည်။ ပြီးချီသော
မျက်နှာအမူအရာဖြင့် နဒီကျော့ရှင်းကို
ဖိနပ်စီးရန် လက်ဟန်ပြနေသည်။ မိမိ
ထက် အသက်ကြီးသည်က တစ်ကြောင်း
ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
သည်က တစ်ကြောင်းမို့ အားတုံ့အားနာ
ဖြစ်နေမိသော်လည်း ရေစိုနေသော
ဟင်းချက်ဆောင်သို့ဝင်ရန် ဖိနပ်ကို
ယူစီးလိုက်ရသည်။

ဟင်းချက်ဆောင်သို့ ဝင်ဝင်ချင်း
၌ ဆေးကြောရန် အဆင့်ဆင့်ထပ်ထား
သော အိုးကြီးများ၊ ဆေးကြောသန့်စင်
ပေးရန် စောင့်ဆိုင်းနေဟန်ရှိသည့်
အရွယ်စုံ၊ ပုံစံစုံ ရာနှင့်ချီသော ပန်းကန်

ခွက်ယောက်များက နဒီကျော့ရှင်းကို
ကျော့ချမ်းသွားစေသည်။ ဆပ်ပြာကန်ထဲ
လက်ထည့်ကာ လူတစ်ယောက်က
ပန်းကန်များကို ဖော့တုံးတစ်ခုဖြင့် ပွတ်
တိုက်ဆေးနေပြီး ယင်း ပန်းကန်များကိုပင်
နောက်လူတစ်ယောက်က စက်ထဲ
ပြန်ထည့်ကာ စက်နှင့်ထပ်ဆင့်ဆေးနေ
ပြန်သည်။ ဂျပန်လူမျိုးများ၏ အသန်ကြိုက်
ပုံနှင့် ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပုံမှာ အတု
ယူချင်စရာကောင်းလှပေသည်။

“အမလေး ... ဆပ်ပြာကန်
ထဲ လက်ထည့်ပြီး ပန်းကန်တွေဆေးနေ
တဲ့ လူရဲ့လက်က စွတ်စွတ်ဖြူပြီး
ကြောက်စရာကောင်းနေပါလား။ ငါ့ကို
ဒီအလုပ် လုပ်ခိုင်းရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။
လူအများ သန့်ရှင်းဖို့၊ ကျန်းမာစေဖို့ ဒီ
ပန်းကန်ဆေးသမားက ပေးဆပ်နေရတာ
ဘယ်သူမှ အသိအမှတ်မပြုကြ၊ သတိ
မထားကြပါလားနော်”

ပန်းကန်များ ဆေးကြောနေ
သည့် နေရာမှ ဖြတ်ကျော်လျှောက်ရင်း
နဒီကျော့ရှင်းခမျာ တထိတ်ထိတ်နှင့်

လျှောက်တွေးနေရှာသည်။ ရှေ့မှ ဆိုင် အကြီးအကဲက ပန်းကန်ဆေးသည့်နေရာ ကို ယောင်ရမ်း၍မှ လှည့်မကြည့်သဖြင့် နဒီကျောရှင်း စိတ်သက်သာရာ နည်းနည်း ရသွားသည်။ သို့သော် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာလိုက်သည်။ ဆိုင်အကြီးအကဲ ရပ် လိုက်သည့်နေရာကို နဒီကျောရှင်း လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရားရေ . . . ဖန်ခွက်စုံ ပြတိုက်ကြီးများလား။ အလိုလေးလေး ဒီလောက်များတဲ့ “ဖန်ခွက်တောကြီး” ဆိုတာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ တစ်ကြိမ်တောင် အိပ်မက်မက်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါလား နော်”

နဒီကျောရှင်းက ဆိုင်အကြီး အကဲအနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆိုင်အကြီးအကဲက “ဘယ်လိုလဲ” ဟူသော အမူအရာ မျက်နှာပေးဖို့ဖြင့် ချက်ခုံးပင့်လျက် ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်ရှင်း အကဲခတ်နေဟန် တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီး ထစ်ချက်အော်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် ပြေးကလေးနှင့် ရောက်လာသည်။

ဖန်ခွက်အနားသားများအား ဆပ်ပြာ ရည် စိမ်ထားသည့် ဖော့နှင့်ပွတ်တိုက် ပြီး ရေကြည်ကန်ထဲသို့ထည့်ကာ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဆယ်ယူပြီး ရေစစ်ဖန်းထဲ၌ မှောက်ပြသည်။

“ဪ... ဆရာမပြရင် ငဝိ ဖုတ်တောင် အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ တယ်မှန်ပါလားနော်။ ဒီလောက် အောတိုက်နေတဲ့ ဖန်ခွက်တွေ ဒီလူ ဆေးပြတော့လည်း မြန်လိုက်တာ။ ရေ ကြည်ကန်က ရေကို တောက်လျှောက် ဖွင့်ချထားတော့ အပေါ် ကြွတက်လာတဲ့ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေက ဆင်းချသွားရော။ ရေကြည်ကန်ထဲက ပြန်ဖော်ယူလိုက်တဲ့ ဖန်ခွက်တော်က ရှင်းလင်းရေးက စက် သေနတ် စက်ချနေသလို တဒတ်ဒတ် နှင့် လွယ်လိုက်၊ မြန်လိုက်တာ”

ခဏအတွင်းမှာပင် ဖန်ခွက် ရှင်းလင်းရေး တာဝန်က နဒီကျောရှင်း၏ အလုပ်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့ညက နဒီကျောရှင်း စား ရသည့် ထမင်းကတော့ တစ်သက်တာ

အလွန် မမေ့နိုင်စရာပင်။ မြန်မာထမင်း ဟင်းလို ချဉ်ငန်စပ် မဟုတ်ဘဲ ချိုရဲရဲ ဟင်းဖြင့်စားခဲ့ရသော်လည်း ထမင်းသုံးပွဲ ကို ပလုပ်ပလောင်းဖြင့် ခိုက်ထဲသို့ ဘယ် လိုရောက်အောင် စားလိုက်မိမှန်းပင် မသိတော့။ တစ်ရက်နှင့်တစ်မနက် ထမင်းသုံးနပ်စာ ငတ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါ လား။ “ဖန်ခွက်တော”၌ ပျော်စံရင်း အသက်ဆက်ခွင့်ရခဲ့သည်မှာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၏အကျိုး။ ဘုရားကပေးသော ဆုလာဒ်တစ်ပါးဟု နဒီကျောရှင်း၏ နှလုံး သားထဲ၌ ကမ္မည်းတင်နေမိလေတော့ သည်။

(မှတ်ချက် ။ ။ ဂျပန်ပြည်ရှိ အချို့ရည် သံဘူး၏ ဈေးနှုန်းမှာ တောင်ပေါ် ပြေပြန့် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်စေ တသမတ်တည်း ဈေးနှုန်းတူညီကြသည်။ ၁၉၉၁ နှစ်ကုန်ထိ ၁၀၀ ယန်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှစကာ ၁၁၀ ယန်းသို့ ဈေး ပြောင်းခဲ့သည်။)

နင်းမေရီဂိုး

ရာဇာဘဝလောက

သံချိုင်းစောင့်

တင့်ထူး

ကိုထွန်းမောင်က ဝေယျဝတီမြို့၏ အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ခွဲလောက်ဝေးကွာသော ကျောင်းစုရွာကလေးတွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုရွာကလေးက မြို့နီးသော ရွာကလေးဖြစ်၍ ရွာသူရွာသားများမှာ ခြင်္သေ့သွားလာရသည်မှာ အဆင်ပြေကြလေသည်။ ရွာထဲမှ အိမ်ရှင်မများမှာ နံနက်စောစော မြို့စုေးသို့ နေ့စဉ်လိုလိုလာကြ၍ အိမ်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ ဟင်းချက်စရာများဝယ်ခြင်းပြီး ရွာပြန်ရောက်မှ ချက်ပြုတ်နိုင်ကြလေသည်။ မြို့နှင့်ဝေးသော ရွာများမှာတော့ ကျောင်းစုရွာသူ၊ ရွာသားများကဲ့သို့ နေ့စဉ်မြို့စုေးသို့ မလာနိုင်ကြပေ။ အိမ်အတွက်လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ မီးခိုးချောင်သုံး ပစ္စည်းများကို တစ်ပတ်ဆယ်ရက်အမျှ တစ်ခါသွားဝယ်ထားပြီး ချက်ပြုတ်သုံးစွဲကြရလေသည်။

ကျောင်းစုရွာမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့မှာလည်း ရွာမှလတန်းဆင့်ပြီးဆုံးအောင်မြင်ကြလျှင် ဝေယျဝတီမြို့ပေါ်ရှိ အလယ်တန်း အထက်တန်းကျောင်းများသို့ ရွာမှပင် ခြေကျင်း၊ စက်ဘီးရှိသူတို့က စက်ဘီးဖြင့် ကျောင်းလာတက်ကြကာ ညနေကျောင်းဆင်းလျှင် ရွာသို့ပြန်ကြ၏။

ဝေယျဝတီမြို့နှင့် ကျောင်းစုရွာကြားတွင် သင်္ချိုင်းတစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းမှာ ဝေယျဝတီမြို့ပေါ်မှ နာရေဖြစ်သူများရော၊ ကျောင်းစုရွာမှ နာရေဖြစ်သူတွေကဲ့သို့ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ မြို့နှင့်ကျေးရွာပါ သင်္ဂြိုဟ်ကြခြင်းကြောင့် အုတ်ဂူများ၊ မြေပုံများ ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သင်္ချိုင်းထဲတွင် သွပ်မိုးလှော်တစ်ဆောင်ရှိ၏။ လှော်အနီးတွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိကာ ကိုင်းတက်များ ပြာဝေနေခြင်းကြောင့် နွေဘက်၌ အသုတလာပြုကြလျှင် ထိုအိမ်ကောင်းသော ကုက္ကိုပင်များအောက်တွင် နေရိပ်ခိုနေနိုင်လေသည်။ ညဘက်၌ ထိုသင်္ချိုင်းဘေး မြေပုံလူသွားလမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့လျှင် ကုက္ကိုပင်အနီးများကြောင့် မည်းမှောင်နေ၏။ လသာရက်ဖြစ်လျှင်လည်း အပင်အရွက်များကြားမှ ကျိုးတိုးကျဲတဲလရောင်ကျရောက်နေမှုကြောင့် သင်္ချိုင်းထဲမှ အုတ်ဂူများ၊ မြေပုံများကို ဟိုနားတစ်ဂူ၊ ဒီနားတစ်ဂူမျှသာ တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး . . . နင်တစ်ယောက်ထဲ ပြန်ရဲရဲလား။”

“ပြန်ရဲပါတယ် အနီးလေးရယ်”

“မပြန်ရဲရင် နင်ဦးကြီးကို လိုက်ပို့

ခိုင်းပေးမယ်လေ”
“ရပါတယ် အနီးလေးရဲ့ အခုမှ ခိုချုပ်ခါစပဲ ခိုနေသေးတာပဲ။ နေရာသွားရေပြန် လှူတွေလည်း ခိုနေဦးမှာပဲ”

စာရေးသူငယ်စဉ်က ကျောင်းစုရွာရှိ အနီးလေးတို့ထံ အလည်သွားပြီး ညနေ ခိုချုပ်ခါနီးမှ ပြန်မည်ကို အနီးလေးဖြစ်သူက စိတ်မချနိုင်ဘဲ ကြောက်နေမည်စိုး၍ လိုက်ပို့ခိုင်းပေးရမလား မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်... ရွာထဲက ထွက်လာတော့ တော်တော်တောင် မှောင်နေပြီပဲ။ ဒီပေမဲ့ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပြန်ရမှာပဲ။ မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မနက်စောစော ကျောင်းတက်ရဦးမှာ”

စာရေးသူ ရွာထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ သင်္ချိုင်းနားရောက်လာ၏။ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်လျှောက်ရမှာ မဝံ့ပေဖြစ်နေကာ ရပ်နေမိ၏။

“ဟော... ဟိုရှေ့မှာ ဝေယျဝတီ မြို့ထဲဘက်က ဈေးပြန်လူနှစ်ယောက် လာနေပါလား။ ဒါစိုရင် ငါ သင်္ချိုင်းကိုအပြတ် မှာ အဲဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ဆုံမိပြီး မကြောက်ရတော့ဘူး”

စာရေးသူလည်း ထိုအတွေးဖြင့်

ဆက်လာခဲ့ရာ မျှော်လင့်ထားသည့် သင်္ချိုင်း အဖြစ်တွင် ဆုံမိခဲ့သဖြင့် မကြောက်ခဲ့ရတော့။ ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် သင်္ချိုင်းဆိုတော့ လူသေတွေ မြှုပ်ထားရာနေရာ ဖြစ်နေ၍ စိတ်ထဲက အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကြောက်ခဲ့မိသည်မှာလည်း ပါးစပ်ပြောစကားများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြံ့ဖွဲသူတွေက သင်္ချိုင်းထဲမှ မည်းမည်းအကောင်ကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ဖူးကြောင်း သစ်ပင်တွင် တောက်ထိုး တွဲလောင်းချ၍ လျော်ကြီးတစ်ကောင်လောက် ရှည်ကြောင်း၊ မျက်စိရှေ့တွင် မျက်လုံးကြီးတစ်လုံးတစ်လုံးကို သပိတ်လုံးလောက်ရှိသော သရဲကြီးကိုတွေ့ကြောင်း ပြောပြသည်ကို ကြားထားမိသဖြင့် မိမိဖြစ်လျှောက်လျှင် ထိုသို့ အခြောက်ခံရမည်ကို စိတ်ထဲကတွေးကာ ကြောက်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟင် . . . သားပြန်လာတာ နောက်ကျလှပါလား။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် မိုးချုပ်အောင် နေနေရတာလဲ။ တော်တော်ကြာ သင်္ချိုင်းကအဖြစ်မှာ လန့်ဖျပ်နေမှဖြင့် သားရယ်”

“သားက ယောက်ျားလဲ မေမေရော။

ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲဗျ”

“အမေက စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာပါ ကွယ်”

ဝဲကယ်တော့ စာရေးသူမှာ ရှေးပြန်လူနစ်ယောက်ကြောင့် သင်္ချိုင်းကိုဖြတ်လာရခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသင်္ချိုင်းမှာ လူတွေ နေနေသည့်

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အမြဲလုပ်နေ၍လား မပြောတတ်ပေ။ ခြောက်သည်လှန်သည်ဟူ၍ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ချေ။

“ဒိုက္က...သင်္ချိုင်းဆိုတာ လူသေတွေကို စွန့်ပစ်မြှုပ်နှံထားတဲ့ နေရာပဲကွ။ သူတို့က လူသေတွေဆိုတော့ ဘာထလုပ်နိုင်ကြမှာလဲကွ။ ကြောက်ခြင်းကြောက်ရင် လူအချင်းချင်းကိုသာ ကြောက်ရမှာပါကွ”

မကြောက်တတ်သူတို့က ထိုသို့ ပြောဆိုတတ်ကြ၏။

“သင်္ချိုင်းဆိုတာ လူသေတွေကို မြှုပ်ခဲ့ရာ ဖြစ်ပေမယ့် တချို့ အမျှကုသိုလ်မရကြလို့ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်နေကြသူတွေ ရှိကြမှာပဲကွ။ သူတို့ ခြောက်လှန့်ပြဟယ်ဆိုတာက သူတို့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးစေချင်လို့ ပြုကြတာပဲ။ သက်ဆိုင်သူတွေက သူတို့အတွက် ကောင်းမှုလုပ်ပေးပြီး အမှုအတန်းပေးလေ့ရှိ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ရင် ပြိတ္တာဘဝက လွတ်မြောက်ပြီး တစ်ဆင့်မြင့်တဲ့ ကောင်းရာဘုံကို ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြလေ”

ဘာသာရေးအသိ ရှိကြသူတွေ ဘာသာရေးအမြင်ဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ပြောပြကြလေသည်။ သို့သော်လည်း စာရေးသူလို

ငယ်ရွယ်စဉ်က မည်သို့ပင် မကြောက်ရန် ပြောပြော ကြောက်ရွံ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ စိတ်ထဲကလည်း တွေ့ဖူးကြုံဖူးသူတို့ ပြောပြကြသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ကို စိတ်ထဲက မြင်ယောင်မိကာ ငိုရှေ့က အရပ်ကြီးနီထိုပြီး များ ပြလေမလား။ ယပ်တောင်လောက် နားရွက်ကြီးတွေနဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေက လင်းကွင်းဝိုင်းလောက်နဲ့ ငိုကို ခြောက်လေ မလား။ သစ်ပင်အမြင့်က တောက်ထိုးဆွဲပြီး လျှာကြီးတစ်တောင်လောက် ထုတ်ပြလေ မလား။ သင်္ချိုင်းထဲက ခေါင်းကြီးထမ်းထွက် လာပြီး ငိုနောက်က လိုက်လာလေမလား။ ဟူ၍ အဖိုးဖိုးတွေ့ထင်မိကာ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ချိုင်းကိုဖြတ် လျှောက်လာစဉ် အပုပ်နံ့ရသဖြင့် သရဲက အပုပ်နံ့ပေးပြီး ခြောက်သည်ဟု ထင်ခဲ့မိကာ ကြောက်လန့်ခဲ့၏။ သို့သော် တစ်နေရာ အရောက်၌ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို တွေ့ရ တော့မှ သရဲက အပုပ်နံ့ပေးခြင်း မဟုတ် ကြောင်း သိရကာ အကြောက်ပြေခဲ့ရသည်။

x x x

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းစုရွာအလှူပွဲ တစ်ခုတွင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော ထမင်း

စားသောက်ပြီးကြသဖြင့် ရေနွေးကြမ်းခိုင်းတွင် သောက်နေကြသည်။

“အောင်မောင်ရေ . . . လာဟေ့ ရေနွေးကြမ်းသောက်ကွ”

ရေနွေးကြမ်းခိုင်းတွင် လူကြီးများပါ လူအတော်စုံနေသည်။ ရေနွေးကြမ်းသောက် ကြရင်း အလှူပွဲဆောင်ကျွေးမွေးပေးမှု စနစ်ကျ ကြောင်း၊ အလှူရှင်ကလည်း သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာဖြင့် ကျွေးမွေးဆောင်ရွက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အလာပ- သလ္လာပစကားများ ပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြရာမှ သင်္ချိုင်း အကြောင်း ရောက်သွားကာ ကိုထွန်းမောင် ဆိုသော ရွာခံလက်သမားဆရာမှ သူ၏ သင်္ချိုင်းအတွေ့အကြုံကို စိတ်ဝင်တစား ပြောပြနေသဖြင့် ဂိုင်းထိုင်နေကြသူအားလုံး စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်ကာ နားထောင် နေကြလေသည်။

“ကျုပ်က ဒီကျောင်းစုရွာဇာတိပါ ဗျာ။ ကျောင်းစုကနေ ဇေယျဝတီမြို့ကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားခဲ့ဖူးပေါင်းဟာ ကျုပ်တစ်သက် မရေတွက်နိုင်တော့ပါဘူး။ နေအခါ သွားခဲ့တာရှိသလို ညဘက်မှာလည်း သွားခဲ့တာမျိုး ရှိခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါမှ ခြောက်

တယ်၊ လုန့်တယ်ဆိုတာ မကြုံဖူးခဲ့ပါဘူး” ကိုထွန်းမောင်က ထိုသို့ပြောပြီး ရပ်ထားကာ ငဲ့ထားသော ရေနွေးကြမ်းခွက် ကို ကောက်ယူ၍ သောက်နေ၏။

“ကိုထွန်းမောင် သင်္ချိုင်းကို ညဘက်ဖြတ်သွားတဲ့ အခါ တစ်ခါမှ အခြောက်မခံခဲ့ရဘူးလားဗျ”

နားထောင်နေကြသူတွေထဲမှ တစ်ယောက်က ထိုသို့မေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . အခြောက်ခံရဖူးပြီလား ဗျာ”

“ဟင် . . . ကိုထွန်းမောင်ကို ဘယ်လိုများ ခြောက်လုန့်ခံခဲ့ရတာလဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို ပြန်ပြောပြပေးနိုင်ရင် ပြောပြပေး ပါလားဗျာ”

“အို . . . ဘာမပြောပြနိုင်စရာ ရှိလဲ ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ကြရင်တော့ ကျုပ် အဖြစ်ကို ပြောပြပါ့မယ်လေ”

“ဒီလိုဗျာ။ ကျုပ် တစ်ညနေပိုင်းမှ ရွာက ဇေယျဝတီကို ထွက်သွားခဲ့တယ်လေ။ ကျုပ်က လက်သမားဆရာဆိုတော့ လက် သမားသုံးပစ္စည်း အပြည့်အစုံရှိနေမှီ လိုအပ် တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်က ကျုပ်မှာရှိနေတဲ့ ရဲခင်းက သုံးရတာများတော့ သိပ်မကောင်း

တော့တာနဲ့ ဈေးက လက်သမားသုံးပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်မှာ ရဲဒင်းအသစ်တစ်လက် ဝယ်ရအောင်လာခဲ့တာပါ။ ဈေးကိုရောက်ပြီး ဆိုင်က ရဲဒင်းအသစ်တစ်လက်ဝယ်တာပေါ့ ဗျာ။ ပြီးတော့ အိမ်မှာကလိုက်တဲ့ တိုလီ မိုလီ ပစ္စည်းလေးတွေလည်း ဝယ်ရသေး တယ်လေ။ အချိန်က မှောင်ခြေသန်းနေပြီ ဗျ။

“ကျုပ်လည်းအပြန်မှာ မိုးချုပ် တော့မှာပဲဆိုပြီး ရဲဒင်းကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၊ ကျန်တစ်ဖက်က တိုလီမိုလီထည့်ထား တဲ့ အိတ်ကိုဆွဲပြီး ဆင်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ တာပေါ့လေ”

“ဟေ့...ထွန်းမောင် ပြန်တော့မလို့ လား။ လက်သမားဆရာကြီးရဲ့ လာလေဗျာ။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ သွားကောင်းစားကောင်း အောင် တစ်ခွက်တစ်ဖလား ဝင်ချသွားပါဦး ဗျ”

“ဟာ...အပေါင်းအသင်းတွေပါ လား။ မချတော့ပါဘူးကွာ။ အပြန် ညဉ့်နက် နေလိမ့်မယ်ဗျ”

“အိုဗျာ...ခင်ဗျားရွာက နီးနီးလေး ပါ။ သွားနေကျလမ်းပဲဗျာ။ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လဲဗျ”

“ကြောက်တာတော့ မကြောက် တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကမှာလိုက်တဲ့

ဟင်းချက်စရာ အမဲသားက ပါနေလေတော့ ကျုပ်ပြန်ရောက်မှ ချက်ရမှာဗျ”

“လာပါဗျ။ ကြံတုန်းဆထတဖြတ်ပဲ။ ဟာ...ဝင်သောက်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့ဗျ”

မိတ်ဆွေများက အတင်းခေါ်နေ သဖြင့် တိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကာ သောက် ခဲ့မိသည်။ သောက်ကြရင်း ထွေရာလေးပါး တွေ ပြောဆိုခဲ့ကြသဖြင့် အချိန်က ညဆယ် နာရီကျော်သွားခဲ့သည်။

“ကဲ...သွားပြီဗျ”

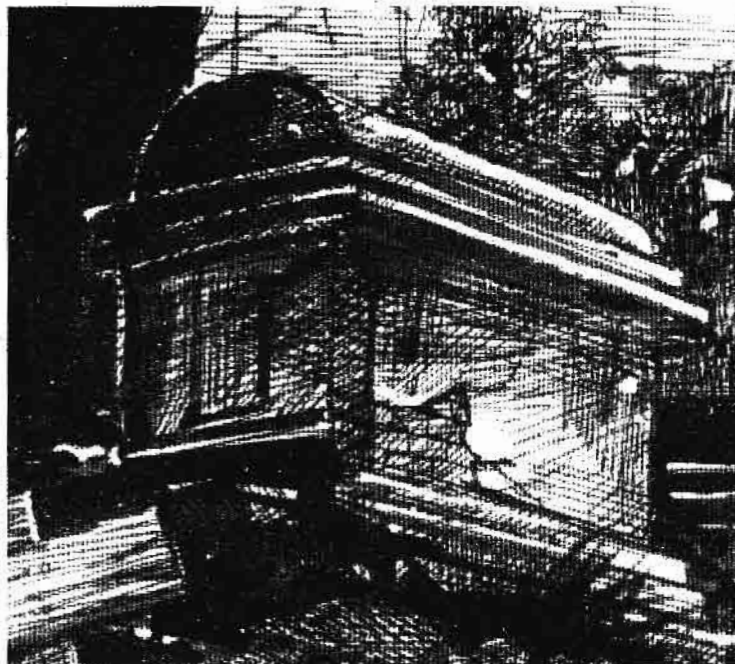
“အင်း...ကျုပ်တို့လည်း ပြန်ကြ တော့မယ်ဗျာ”

ကိုထွန်းမောင်လည်း အရက်ဆိုင်ထဲ မှာ သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့၏။ ပြန်ရောက် လာကာ သင်္ချိုင်းနားရောက်လာခဲ့၏။

“ဟာ...ညဆယ်နာရီကျော်နေပြီ ဆိုတော့ လမင်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက် မှ မတွေ့တော့ပါလား”

ကိုထွန်းမောင် တစ်ယောက်ထဲ လရောင်ဖြစ် ပြင်နေရသော မြေဖိုလှူသား လမ်းပေါ် သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်လမ်းဘေးဘက်ရှိ သင်္ချိုင်းထဲ က ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှ တစ်ဖျော့ဖျော့အသံ များ ကြားလာခဲ့သည်။

“ဟင်...ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်က မည်း
မည်းအကောင်တစ်ကောင် ဇောက်တိုးဆင်း
လာနေတာပါလား”

“ဟာ . . . အောက်ရောက်တော့
လျှာကြီးတန်းလန်းနဲ့ ရောမခွေးနက်ကြီး
တစ်ကောင် ငိုထဲ ပြေးလာနေပါလား”

ကိုထွန်းမောင်လည်း သူ့ကိုခြောက်
လှန့်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိသဖြင့် လက်ထဲမှ ရဲဒင်း
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ခွေး
နက်ကြီးရောက်လာသည်နှင့် လက်ထဲမှ
ရဲဒင်းနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဟော . . . ခွေးနက်ကြီး ဘယ်
ပျောက်သွားပါလိမ့်”

“အင်း...ငါပစ်ပေါက်တဲ့ ရဲဒင်းကို
ပြန်ရှာထားမှ နောက်တစ်ခါ ပြေးလာရင်
ပြန်ခံနိုင်မှပဲ”

ကိုထွန်းမောင် မြေပြင်တွင် ရဲဒင်းကို
ပြန်ရှာတွေ့ကာ အသေအချာ ဆုပ်ကိုင်ထား
ကာ ဘာဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ စောင့်
ကြည့်နေခဲ့သည်။

နာဂီဝက်သာသာခန့် ရဲဒင်းကိုင်၍
အသင့်စောင့်နေခဲ့သော်လည်း ထိုခွေးနက်ကြီး
လုံးဝပြန်မပေါ်လာခဲ့တော့ပေ။

“ကျုပ်အဖြစ်ကတော့ ဒါပဲဗျာ ဘာမှ
ဆက်ပြီး ခြောက်ပြတာမရှိခဲ့တော့၊ အိမ်ပြန်
လာခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ”

“နောက်ရက်တွေမှာရော အဲဒီလို
ခြောက်လှန့်တာရှိသလားဗျာ၊ ကိုထွန်းမောင်
ရဲ့”

“မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်ဆီမှာ
အဲဒီသားပါလာတော့ စားချင်လို့ ခြောက်တာ
နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ”

“ကဲဗျို...ကျုပ်တို့လည်း အလှူ
တရားနာယူဖို့ နေရာယူကြရအောင်ဗျာ”

ထိုနောက်တွင် ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းမှ
ထလာကြကာ သံယာဇင်ရှေ့ တရားနာယူ
ရန်နေရာတွင် အသီးသီး ဝင်ထိုင်ကာ တရား
နာယူကြရန် စောင့်စားနေကြတော့သည်။

တင့်ထူး(ဝေယျဝတီ)

လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓဓူဝတော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိတအဆောက်အအုံများ၊ တန်ခိုးကြီးတရားများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်တရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အား ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ခေတ္တစင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဝတ္ထုဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊ အဖြစ်အပျက်များ၊ ခုတ်ဝတ္ထုဗုဒ္ဓည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ခေတ္တစင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည့် စာချစ်သူ စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

မြို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၀-ပိတောက်လမ်းယုန်ပလ္လာဇာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၀၊ ၀၉၅၁၇၂၆၀၂